

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

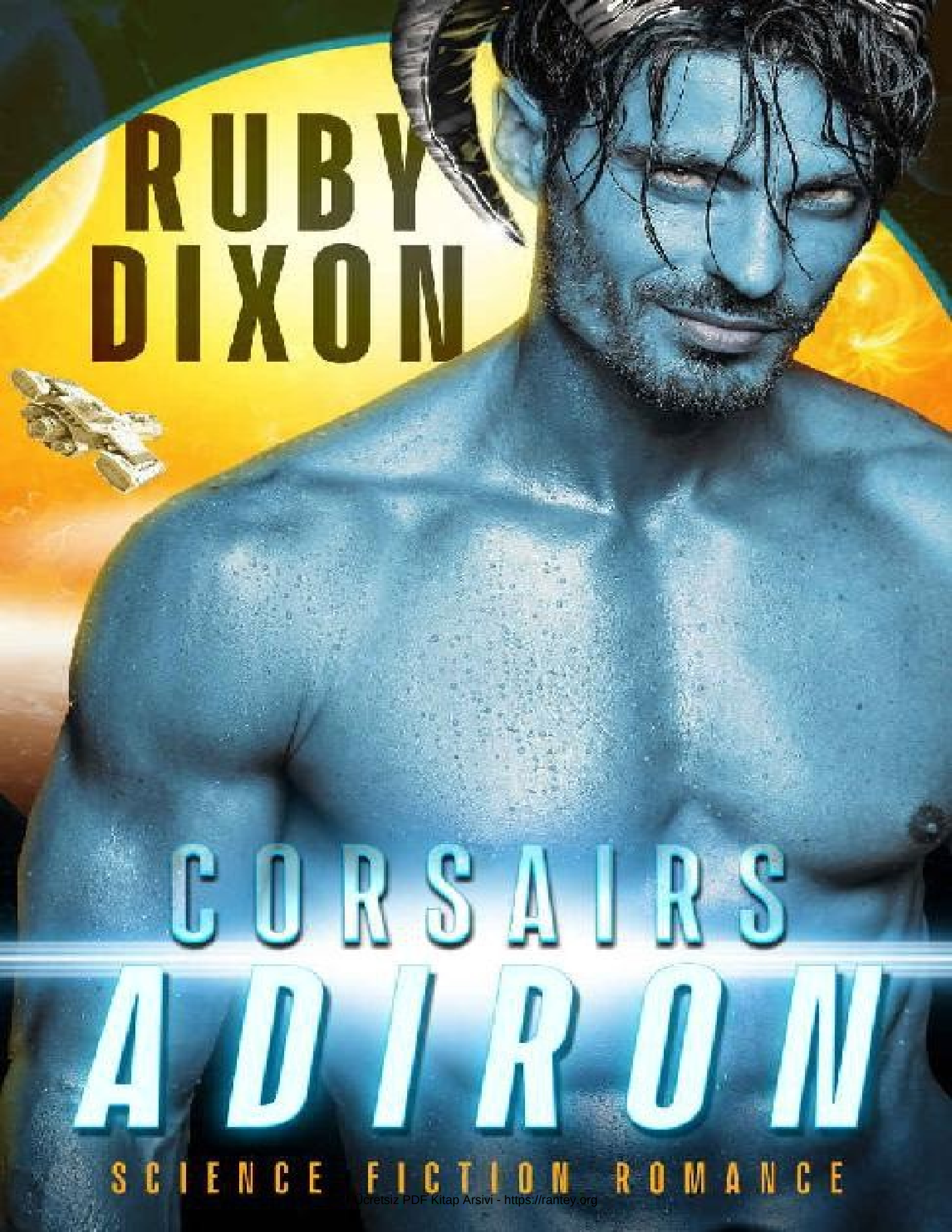
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**RUBY
DIXON**

**CORSAIRS
ADIRON**

SCIENCE FICTION ROMANCE

CORSAIRS: ADIRON

Çeviri Kitaplar

Telegram

KORSAN KARDEŞLER KİTAP 1

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak

Görseli: TheCoverLab.com

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Düzeltilmeler: Aquila

Düzenleme Hataları: Ruby

Dixon :)

✿ Vellum ile oluşturuldu

*2020'de m¼cadele eden herkes için.
(Bunun hepimiz olduğuna
eminim.)*

İÇİNDEKİLER

Korsanlar: Adiron

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36
- Bölüm 37
- Bölüm 38
- Bölüm 39
- Bölüm 40
- Bölüm 41
- Bölüm 42
- Bölüm 43

[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu Daha fazla okumak istersiniz?](#)

CORSAIRS: ADIRON

Uzay korsanı olmak kolay değil...

Aslında, bekle.

Evet, öyle. Bu harika.

Üç va Sithai kardeş - yani biz - terk edilmiş gemiler, hazine ve soyacak başka korsan gemileri bulmak için evreni dolaşıyoruz. Şu anda, içinde büyük bir hazine olduğu söylenen terk edilmiş bir kruvazör olan Buoyant Star'ın peşindeyiz. Gemi, uzayın uzak köşelerindeki bir buz alanının kenarında bulundu.

O hazine mi? Tamamen bizim olmak üzere.

Ama gemi o kadar da terk edilmiş değildir. Yıldız'ın mürettebatı, kurtarıldıkları için son derece minnettar olan birkaç yalnız ve çekici insan dışısından oluşuyor...

Aslında, bekle.

Hiç de minnettar değiller.

Bize bir tuzak kurdular ve liderleri Jade adında güzel bir insan dişi, beni yakalamadan hemen önce bana gülümsüyor.

Artık resmileşti. Aşık oldum.

I V'tarr kantini o kadar gürültülü ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Kulaklarımın arasında düzenli olarak çok fazla şey olup bittiğinden değil, ama omzumun hemen üzerinden gelen bir saz sesi konsantre olmamı zorlaştırıyor. Elimi uzatıp müzisyenin boğazına tıkmak. Kardeşim Mathiras dikkatleri başka yöne çekmemizi istiyor ama masum bir müzisyene saldırmanın beni bir pislik gibi göstermekten başka bir işe yarayacağından emin değilim.

Müzikten nefret eden bir göt. Evrende olabileceğiniz pek çok şey var ama müzikten nefret ediyorsanız insanlar size tuhaf bakıyor.

Diğer kardeşim Kaspar için kalabalık kantini tarıyorum. Hâlâ barda, bara yaslanmış, birasını yudumlarken çok rahat görünmeye çalışıyor. O da kızgın görünüyor ve bunun benim hatam olduğundan şüpheleniyorum. Birlikte oturmuyoruz çünkü V'tarr İstasyonu'ndaki yerlilerin arasına karışmaya çalışıyoruz. Koca kantinde sadece iki mesakkah olduğumuz düşünülürse bu biraz zor...

Gözlerimiz buluşuyor ve bana sabırsız bir bakış atıyor.

Doğru. Dikkat dağıtma. Dikkatleri üzerimize çekmeden bir olay yaratmamız gerekiyor. Kantinde biraz kaosa neden olalım ki yetkililer buraya gelsin ve Mathiras yerel kayıtlarda son iki aydır peşinde olduğumuz uzun süredir kayıp olan gemi *Buoyant Star'dan* bahsedildiğini araştırmak için hafif parmaklı bir çalışma yapabilsin. V'tarr bu uzak sistemdeki en büyük liman ve en uygun yeniden yakıt ikmali noktası. Eğer V'tarrlılar o gemiyi görmedilerse, arama alanımız oldukça daralmış demektir. Gemimizi eleme yöntemiyle bulacağız.

Mathiras'ın zor bir işi var - V'tarrian sistemlerini hacklemek ve fark edilmeden kayıtları çıkarmak. Benimse burada oturup olay çıkarmam gerekiyor.

Oldukça iyi olmam gereken bir şey. Üçümüz arasında en zeki ben değilim ama yumruklarımla oldukça iyiyimdir. Kabinimde otururken vuracak bir şey arıyorum. Çirkin birine. Türü önemli değil. Yumruklarım fırsat eşitliği sağlar. Etrafa bakıyorum. Karanlık, biraz dumanlı ve kalabalık. Kabinler, insanların aralarında rahatça yürüyebilmelerine olanak tanıyacak şekilde aralıklarla yerleştirilmiş ve uzak duvar boyunca kıvrılan bar, her türden erkekle omuz omuza... bariz bir istisna dışında. Kardeşim, mesakkah. Onların arasında Kaspar göze batıyor ve bu da sessizce olay çıkarıp sızışmamızı zorlaştıracak.

"Merhaba yakışıklı," diyor bir kadın sesi.

Uh oh. Kafamı kaldırıyorum ve kantindeki kızlardan biri bana gülümsüyor. Yerlilerden biri - derilerini kaplayan narin sarı tüyleri ve geriye doğru bükülen bacakları olan kuş insanlar. Yine de güzel göğüsleri var ve ben de ona gülümsüyorum. "Size de merhaba."

Göz ucuyla Kaspar'ın suratını ekşittiğini ve bara doğru döndüğünü görüyorum, şüphesiz yine dikkatimin dağıldığını düşünüyor. Gerçi beni daha iyi tanınması gerekirdi. Kadınlarla flört etmek güzeldir ama arkadaşlık satın almam. Bir kadının sevgisini satın almak isteseydim, şu anda Shaalyn'le birlikte olurum.

Kanatlı dişi, yanıma oturmak için kabine doğru kayarak beni selamlıyor. Karşısında bir arkadaşı oturuyor - hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan film gibi kıyafetine bakılırsa başka bir kantin kızı.

"Çok kredisi olan bir erkeğe benziyorsun," diyor dişi kuş, göğüslerinden birini okşayarak

Koluma yaslandı. İçkimi tuttuğum eli benimkine değıyor ve gülümsemeye devam etmek için her şeyimi harcıyorum.

"Görünüş aldatıcı olabilir," diyorum kolayca, içkimi alıp elini sıkarak. Kadınların şerefine sahte bir kadeh kaldırıyorum. "Benimki boş bir cüzdan."

"Mmm, hiç sanmıyorum." Üzerime eğiliyor, nefesi ooli demi gibi kokuyor. Ona ne kadar yer açmaya çalışsam da göğüsleri kesinlikle koluma baskı yapıyor. Diğer tarafta, kadın dairesel kabinin etrafından dolaşıyor ve bana doğru ilerliyor.

Tuzağa düştüm.

"Evrenin bu ucunda bir mesakkah mı? Beş parasız değilsin." Ben rahatsız bir şekilde yer değiştirirken arkadaşı kıkırdıyor ve diğer koluma dokunuyor. "Sen bir korsansın, değil mi?"

Alay ediyorum. "Ben mi?"

"Mmmhmm." İkisi de bana bakıyor. "Ve korsanlar asla parasız kalmaz. Bir tur satın alabilirsin." Sağ tarafımdaki masaya dokunarak içki istek sistemini açıyor.

Sanırım yapabilirim. İçkimi yudumlarken sipariş vermelerine izin verdim. Belki onlardan ilginç şeyler öğrenebilirim. Belki gelen bazı gemiler hakkında bir şeyler biliyorlardır. Hâlâ bana ters ters bakan Kaspar'a bakıyorum ve aklıma başka bir fikir geliyor. "Peki, siz hanımlar eğlenir misiniz yoksa sadece bir erkeğin kredisini mi içersiniz?"

İkisi de kıkırdıyor, sesleri tercih ettiğimden biraz daha tiz bir gaklamaya benziyor. "Eğlenceyle ilgileniyor musun?"

"Hayır, ama öyle olabilecek birini tanıyorum." Barda kavga çıkarmaya çalışırken birdenbire iki kuş dişisi üzerine çullanırsa Kaspar'ın ne düşüneceğini merak ediyorum. Muhtemelen sonra beni öldürür.

Eminim yine de buna değer. Birkaç kredi çekip masanın üzerine bırakıyorum. "Bardaki şu mavi erkeği görüyor musun? Eminim eşlik etmek ister."

İlk kadın omzumun üzerinden eğilerek bana şehvetli bir bakış attı. "Ama biz seninle kalmak istiyoruz." Uzun, cılız bir parmağını yanağıma dokunduruyor. "Eğlenceli birine benziyorsun."

"Gerçekten öyleyim," diye katılıyorum. Ben kesinlikle eğlenceli olanım. Aynı zamanda aptal olan, ama iyi vakit geçirirken zekâ kimin umurunda? Ve şu anda eğlenmeye başlıyorum. Bu ikisini Kaspar'a gönderebilirim, onu kızdırabilirim ve dikkati dağıldığında bir kavga başlatabilirim. Köşede birkaç koruması olan şişman bir tüccar var - ve kulübesinde birkaç kuş dişisi daha - bir kavga için olgun bir seçim gibi görünüyor. Kolumda iki diş varken hiçbir şeye başlayamayacağımı biliyorum. Ben dişilerle kavga etmem.

Zoey olmadığı sürece. Ama o benim kız kardeşim, o yüzden sayılmaz.

Kaspar'a elimle işaret ediyorum. "Bir erkeği yanında tuttuğu arkadaşlarından tanıyabilirsin derler," diyorum. "Peki bu yalnız olan arkadaşın hakkında ne söylüyor?"

"Onunla konuşmak için güzel kadınlara ödeme yapmam gerektiği yazıyor." Onlara sırtıyıyorum ve masaya bir kredi daha atıyorum. "Gidip onun gününü güzelleştirecek misin?"

"Eninde sonunda," diyor solumdaki ve koluma yapışıyor. "Belki de şu anda buranın manzarasını seviyoruzdur."

İltifat her zaman güzeldir ve birkaç dakikam var. "İtiraf ediyorum, görünüşüm oldukça güzel."

"Ve çok mütevazı." Kıkırdıyorlar. Sol tarafımdaki yakışıklı olan pazuma yapışıyor. "Peki sizi V'tarrian uzayına getiren nedir? Sizin türünüzü buralarda pek görmüyoruz."

"Oh..." İyi bir bahanem yok, bu yüzden birama bakıyorum ve bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. İçkimi kaldırıyorum, bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyorum. "Şu ve bu mu? Batık gemiler ve diğer şeyler."

"Lord Straik'i tanıyor musunuz?"

Biramı masanın üzerine tükürdüm. Uh. Lord Straik'i tanıyor muyum? Bu kesinlikle rastgele bir isim

bir dişi için bu kadar önemli değil. "Mesela... Lord Straik sa'Rin? Ana Dünya'dan mı? Neden sordunuz?"

Omuz silkiyor ve bir parmağını yanağında gezdiriyor, acaba plas-film kullanmasını istesem gücenir miydi? Ne de olsa parmaklarının nerede olduğunu bilmiyorum ve bu kantin de pek temiz sayılmaz. "Buralarda silah satın alıyordu."

Kaspar'a endişeli bir bakış fırlatıyorum ve dikkatini çekmeye çalışmak için yüksek sesle öksürüyorum. Bu arada kardeşim yanında oturan erkekle tartışıyor, şüphesiz bir kavga başlatmak ve dikkatleri dağıtmak istiyor. Yine de Lord Straik bu bölgedeyse daha büyük sorunlarımız var demektir. O derin cepleri, emrinde klonlardan oluşan bir ordusu ve omzunda büyük bir çipi olan bir mesakkah. Eğer V'tarrian uzayında takılıyorsa, iyi bir şey yapmıyor demektir. "Neden silah satın alıyor?"

Yapışkan olan suratını asıyor, elini uzatıyor. İç çekerek, eline bir kredi koydum.

Cebine atıyor, gülümsemesi geri geliyor. "Özel ordusu için silah satın aldığını duydum... çünkü bir gemiyi ele geçireceklermiş."

"Bir gemiyi ele geçirmek mi?"

"Bir gemi bulmak," diye düzeltiyor diğeri. "Kayıp bir gemiyi arıyorlar. Buraya geldiler ve nakliye yolları falan hakkında binlerce soru sordular." Gözlerini deviriyor ve son ooli demini içiyor, sonra sipariş sistemine bakıyor. "Bize bir içki daha ısmarlayabilir misin dostum?"

"Sanırım gitmem gerekiyor," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Kaspar bar taburesini kapıp komşusunun kafasına indirdiği sırada kadınlar beni tekrar aşığı çekiyorlar.

"I Siz iki aptala inanamıyorum," diye öfkeleniyor Mathiras, biz *Küçük Kız Kardeş'in* köprüsüne doğru koşarken, birkaç V'tarrian muhafızı da peşimizden geliyor. "Küçük Kız Kardeş'e bir şaşırtmaca yaratmaya ne oldu?

korumaları soyun ve gizlice çıkın' mı?"

"Tüm V'tarrian sistemindeki tek mesakkah bizken nasıl gizleneceğiz?" "Biraz daha uğraşabilirdiniz." Kaspar'ı rampadan yukarı itmek için durakladı, çünkü kardeşimiz dövüşü bitirmeden gitmemeye kararlı görünüyor.

Otomatik olarak Kaspar'ın gömleğini kavıyorum ve onu *Rahibe'nin* kapısına doğru itiyorum, bu bizim bilime dönüştürdüğümüz bir şey. Çoğu savaş bu şekilde sona erer - biz ne zaman çekileceğimizi biliriz ve Kaspar bunu yapamayacak kadar inatçıdır. Bu yüzden Mathiras ve ben, Kaspar'ı tehlikeden uzaklaştırma konusunda uzmanlaştık.

Ve *benim* aptal olduğumu söylüyorlar.

"Burada işimiz bitmedi," diye yakınıyor Kaspar, silahını boynuzlarıma doğrultmaya çalışarak. "Onları alabiliriz-"

"Artık navigatörümüz sensin," diye hatırlatıyor Mathiras ona, ben kapı aralığında dururken sırtı bana dönük bir şekilde rampayı çıkarken. Gözlerini artık bizim için değil, bir kontrol paneli için yarışan V'tarrialılardan ayırmıyor - şüphesiz biz havalanmadan önce bizi tuzağa düşürmek için. "Git ve keffing navigasyon! Buradan çıkmamız gerek!"

Kaspar homurdanır, sonra döner ve navigasyon paneline doğru koşar. Mathiras ateş ederek geri çekilmeye devam ediyor. Düşman bir sandığın arkasına sıkışmış durumda, ama ileride yarışan birini görüyorum ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum. Mathiras da en az Kaspar kadar kavgayı asla bırakmak istemiyor. Bu yüzden onu yakasından tutup gemiye geri çekiyorum, sonra elimi kapağın serbest bırakma düğmesine çarpıyorum ve kapı hızla kapanıyor.

Mathiras bana dik dik bakıyor ve silahını kaldırıyor. "Ben de geliyordum," diye mırıldandı. "Tabii, tabii." İkimiz de köprüye doğru ilerliyoruz.

"Neden ooli demi gibi kokuyorsun?" Mathiras bana bakarak soruyor. "Ve neden sırılsıklamsın?"

Sadece sııttım. "Dikkat dağıtmak istediğini söylemiştin. Kaspar'ın başlattığı bar kavgasına atladım. Barmeni de kızdırmış olabilirim."

İç çekiyor.

"Ve birkaç barmaid." Durup düşünüyorum. "Ve birkaç kantinci kız. Ve bir ya da iki patron."

Köprüye geçip koltuklarımıza yerleşirken, "Sana uyum sağlamanı söylemiştim," diye yakınıyor. "Kantindeki herkesle kavga etmek uyum sağlamak değildir."

"Mavi olmak da öyle, ama oraya varana kadar bunun bir sorun olduğunu fark etmedik," diye belirtiyorum. "Ne olursa olsun göze çarpıyorduk." Koltuğumdaki düğmeleri çeviriyorum, iniş takımlarını kontrol ediyorum ve motor ateşlenirken geminin koruyucu kalkanlarını çalıştırıyorum, havalanmaya başladığımızda sızlanıyorum. "Silah sistemleri?" Elim bir sonraki panelin üzerinde gezinirken soruyorum.

Mathiras başını sallar ve kontrollerine odaklanır. "Gözaltına almaya çalışıyorlar, yok etmeye değil. Kayıtlarını hacklediğimi fark ettiklerini sanmıyorum." Muhtemelen sadece bar kavgasıyla

ilgilidir."

"O zaman iyi iş çıkardık." Genişçe sırtıyorum... ve sonra kıyafetlerimi kokluyorum. Vay be. Gerçekten kötü kokuyorum. Sanki bir ooli'nin koltukaltında yuvarlanmışım gibi.

Rahibe havalanıp istasyonun hızla kapanan kapılarına doğru ilerlerken Kaspar ikimize bakıyor. "İhtiyacımız olanı aldınız mı?"

"Hem evet hem hayır." Mathiras başını sallar. "İçeri girdim ama *Yüzen Yıldız*'ın kayıtlarını bulamadım.

Eğer bu sistemden geldiyse, buraya hiç gelmemiştir. Olayları daraltıyor... ama çok değil."

Homurdanıyorum, nemli ve kaşıntıdan tuniğimi kaşıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

Mathiras bana sanki sorduğum için aptalmışım gibi bir bakış fırlattı. Gerçi bu tür bakışlara alışkınım, bu yüzden beni rahatsız etmiyor. "Önce yetkililerden kaçmak için endişeleniriz. Sonra da sonraki adımlarımızı düşünürüz."

"Dırdır, dırdır," diye takılıyorum ama kapılardan kıl payı çıkarken kalkanlarımızı iki katına çıkarıyorum. Ne olur ne olmaz.

KISA BİR SÜRE SONRA, duştaydım, ekşi ooli deminin kokusundan arınıyordum ve *Buoyant Star*. Ve Zoey. Ve Sophie.

Sophie, onu dostum Jerrok'la bırakmamızın üzerinden haftalar geçmesine ve hâlâ *Serseri Yıldız*'ı ve onun efsanevi zenginliklerini bulmaya yaklaşmamamıza çok kızacak. Onu geride bıraktığımızda kimsesiz ve mutsuz görünüyordu ve Jerrok'un yanında bir ay geçirdikten sonra ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum. Jerrok güvenilir biri ama pek dost canlısı sayılmaz. Ya da temiz. Ya da hoş. Sophie hayatımızdan yılları silip süpürecek bir sözlü dayak atmazsa şaşıracağım. Ona bir telsiz göndermeliyim ama uzaydaki konumumuzu tam olarak veremem. Şu anda *Küçük Kardeş'i* V'tarr'ın uzak uydularından birinin karanlık tarafında saklıyoruz. Kıyı temizlendiğinde, tekrar yola çıkacağız ve *Serseri Yıldız* için bir izleme sinyali gönderirken farklı bir yöne doğru ilerleyeceğiz. *Buoyant Star*'ın kaybolmadan önce kullandığı kayıtları ve özel frekans kimliğini bulmamız tamamen şans. Bu da, ne kadar eski olursa olsun, bir yardım sinyali alabilecek tek kişinin biz olduğumuz anlamına geliyor. Ve eğer aktifse (her ne sebeple olursa olsun) sadece merhaba diyebiliriz. Frekans kimliği ile, Zoey'in dediği gibi, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Frekans kimliği olmasaydı, samanlıkta iğne aramak gibi olurdu. En azından yavaş yavaş daraltabiliriz.

Karşılığında buna degecek... Umarım. Çünkü Zoey bir hazine avı için yasak Slatra sisteminde olduğumuzu öğrendiğinde, seçtiği kelimelerle kulaklarımızı kabartacak. Boynumuzu riske atmamızdan nefret ediyor. Riske attığımız boyun bizim boynumuz olması önemli değil, çünkü küçük kız kardeşimiz Zoey bize göz kulak olmak ve aptallık ettiğimizde bunu bize söylemek zorunda hissediyor.

Ben kendi adıma, *Buoyant Star* gibi efsanevi bir gemiyi aramanın muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanacağını biliyorum. Cantinalarda anlatılan hikayelerin hepsi yanlış olabilir. Belki de zenginliklerle dolu değildir. Belki de uzayın sınırlarında terk edilmemiştir. Belki de ona *Buoyant Star* denmiyordu ve sadece istasyona zamanında gelen, yükünü boşaltan bir ticaret gemisiydi ve insanlar derin uzayda sıkıldıkları için hikayeler büyüdü.

Ama yapacak bir şey var. Zoey, *Jabberwock*'tan Sentorr'la çiftleşmek için ekibimizden ayrıldığından beri zorlanıyorum. Çok mutlu olduğunu biliyorum ve bunu onun için istiyorum ama... geveze küçük kız kardeşimin yanımda olmasını özlüyorum. Mürettebatta bir boşluk varmış gibi hissediyorum ve bu da korsanlıktaki tüm neşeyi sistemimden çekip alıyor. Sanırım Kaspar ve Mathiras için de aynı şey geçerli. Hepimiz bizi yeniden heyecanlandıracak bir şeyler arıyoruz. *Buoyant Star*, hiçbir yere varmayan vahşi bir kovalamaca olabilir.

-Şimdilik dikkatimizi dağıtıyor.

Lavabonun üstündeki aynaya bakarak iç geçiriyorum. Zo burada olsaydı, duş aldığıında bulması için aynaya aptalca bir mesaj yazardım. Genellikle "Ayakların kokuyor" gibi bir şey yazardım.

"Atıştırmalıklarını çaldım." Sırf onu güldürmek için. Artık mesaj yazacak kimseyok ve kendimi aptalca boş hissediyorum. Zoey olmadan aynı şey değil.

Onu özlüyorum. Neredeyse sevdiğimi sandığım kadın hakkındaki gerçeği öğrendiğim zamanki kadar mutsuzum. Shaalyn. Umarım yeni eşi ona bulaşıcı bir hastalık bulaştırmıştır. Umarım ikisi de yaralarla delik deşik olmuştur. Büyük, kocaman, iğrenç yaralarla.

Sonra da böyle bir şeyi başkasına dilediğim için evrenin beni cezalandırmayacağından emin olmak için aletlerimi kontrol ediyorum. Yine de her şey temiz. Suyun altında sikimi son bir kez sallıyorum ve sonra duşu kapatıyorum.

Havluyu çıkarmaya başladığım anda köprü telsizinden bir ses duyuyorum. "Hey... Mathiras?" Ben Kaspar.

Mathiras makine dairesinden geri döner. "Ne?"

"V'tarr İstasyonu'nda bilmemiz gereken birine rastladınız mı?" Bir duraklama. "Hayır, neden?"

Kaspar'ın sesi gergin geliyor. "Çünkü başka bir korsan gemisi bize yaklaşıyor... ve bunun Ana Dünya'dan olduğundan oldukça eminim."

"Ana Dünya mı?!" Mathiras'ın sesi şaşkındı. "Slatra sisteminde ne işleri var bunların?"

"Harika bir soru. Ayrıca neden bizi aradıklarını ve teslim olmamızı istediklerini de sormalısınız." "Teslim olmak mı? Köprüye geliyorum."

Uh oh. Havluyu kalçalarım doladım ve interkomu açtım. "Hey... Kantinde ne duyduğumu asla tahmin edemezsiniz."

"Ne?"

Hangi kardeş olduğundan emin değilim ama fark etmeyeceğinden eminim. Tekrar tıklıyorum. "O geminin kime ait olduğunu biliyor olabilirim..."

Mathiras, "Kaldır kıcını da buraya gel, Adiron," diye tersledi. "Köprü. Şimdi."

"Yola çıkıyorum," diyorum neşeyle. Yani, eğer ölürsek, gülümseyerek gitmeliyim. Yüzüm buruşuk olursa çirkin bir ceset olurum. Havluyu belime daha da sıkı bağlıyorum, sonra saçlarımı tarıyorum. Tekrar söylüyorum, çirkin bir ceset olarak hatırlanmak istemiyorum. Zoey kendi cenazemde beni bok gibi görünce çok kızardı.

Zoey.

Buğulu aynaya bakıyorum, bir an düşünüyorum ve sonra parmağımın ucunu sabunlayıp bir mesaj yazmak için kullanıyorum.

Lord Straik sa'Rin.

Orada. Biz mesakkah-uzayına geri *dönemesek* ve *Küçük Kardeş* dönse bile Zoey kimin kıcını tekmeleyeceğini bilecek.

"Y ou...unuttum." Mathiras'ın sesi düz. Gemiden gemiye geçiş kapısından düşman gemisine doğru yürürken elleri başının arkasında bana kaşlarını çatıyor. "Sen ciddi misin, Adiron?" Omuz silkiyorum - ellerim de başımın arkasında olduğu için bu kolay bir iş değil. "Çok şey oluyordu."

"Unuttun," diye yineliyor, sesinde tiksintiyle. "Bu harika."

Kantinden ayrıldığımızdan beri doğru dürüst düşünecek zamanım olmadı. Önce bar kavgası oldu, sonra da Kaspar'ın kafasını vücudundan ayırmak istiyormuş gibi görünen çirkin bir szzt'in üzerinden Kaspar'ı çekmek zorunda kaldım. Ki ben de o yollardan geçtim. Kaspar'la tanışan herkes en az bir ya da iki kez onu boğmak istemiştir. Ama Kaspar benim kardeşim ve ben her zaman onun arkasını kolladım, bu yüzden kaçmak yerine kavgaya karıştım ve bir düzine içkiyle ıslandım. Alkolün bir kısmını derimden emdiğime eminim, çünkü *Little Sister'a* geri döndüğümüzde kendimi iyi ve gevşek hissediyordum. Sonra gemiyi V'tarrian hava sahasından çıkarmak için yarışmak zorunda kaldık, sonra düş aldım ve sonra Lord Straik sa'Rin tarafından selamlandık. Bizi hazırlıksız yakaladıkları için kaçacak zamanımız yoktu.

Ya da pantolon giy.

Ya savaşıyor ya da diplomasiyi deneyecekti. Kaspar elbette savaşmak istedi ama Mathiras diplomasi istedi. Eşitliği bozan taraf olarak ben diplomasiyi seçtim. Her ne kadar iyi bir dövüşü sevsem de, kantindeki kadınların lord ve a'ani klonlarından oluşan ordusu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Küçük bir mürettebatı kolayca alt edebiliriz. Klonlardan oluşan bir ordu ise tamamen farklı bir mesele ve Sa'Rin'in gemisi bizimkinden üç kat daha büyük.

Ne yazık ki, diplomasiyi deneme şansımız bile olmadı. Büyük gemi *Küçük Kız Kardeş'e* kilitlendiğinde, gemimize bir darbe gönderdiler, bizi yere serdiler ve olduğumuz yerde dondurdular. Bunun ne tür bir silah olduğunu bilmiyorum -bütün bir gemi için bir tür şok yakası- ama kendimiz için de bir tane almamız gerektiğini biliyorum.

Şimdi buradayız, Lord Straik'in devasa gemisinde ve tutsağız. En iyi anımız değil. En azından Zoey'e mesaj bıraktım. Belki bir gün bulur.

Klon korumalar bizi gemiye doğru götürürken ellerimizi başımızın üzerinde tutuyoruz. Kaspar'a bakıyorum ama bana bakmıyor. Etrafındaki her şeye ve her şeye bakıyor, açıkça bir kavga için şımarıyor ve sadece doğru anı bekliyor. Etrafımızda en az on muhafız varken -hepsi silahlı, biz değiliz- kavgaya tutuşmak aptallığın zirvesi olurdu ama Kaspar aptalca ihtimalleri sever. Ben bile bunun akıllıca olmadığını biliyorum. Kuyruğumu kullanarak dikkatini çekmek için kışına bir şaplak attım.

Kaspar dönüp bana ters ters baktı. "Ne?"

"Bir kaçış sahnelemeden önce neden burada olduğumuzu görelim, ha?"

Muhafızlardan biri omuzlarımı dürterek sessiz bir şekilde susmamı emrediyor.

"Belli değil mi?" Kaspar tışıyor. "Soyuluyoruz. Yaşamak için insanları soyduğumuzu düşünürsek, işaretleri fark edeceğinizi düşünürsünüz."

Alay ediyorum. "Şu lanet gemiye bak, seni erişte beyinli. Bu adamın bizim küçük gemimize ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun? Tekrar düşün."

"Siz ikiniz sessiz olur musunuz?" Mathiras mırılıyor. "Siz tartışırken düşünemiyorum."

Bu sefer arkamda yürüyen gardiyan beni itiyor ve Kaspar da aynısını yapıyor. "Hepiniz

yoksa şok tasması yersiniz."

Çenemi kapadım. Kaspar bana ters ters bakıyor ama bakışları çevremizde dolaşıyor ve ona söylediklerimin kafasına dank ettiğinden şüpheleniyorum.

Lord Straik'in istediği şeyin bizim "zenginliklerimiz" olmadığı çok açık. *Küçük Kız Kardeş*, üzerinde sürekli çalıştığımız için iyi bir gemi, ama evrenin geri kalanı için bir hurda parçası gibi görünüyor. Ayrıca IV. Sınıf bir yük gemisi, yani genellikle yolcu gemisi. Kimse gemide bir yerlerde bir ton şık kargo sakladığımızı düşünmeyecektir. Soygunlara gelince, boktan bir hedef oluruz. Ve içine sürüklendiğimiz bu gemi bizimkinden çok daha iyi bir yapıya sahip.

Lord Straik'in gemisi son teknoloji ürünü. Koridorun metal duvarları serin ve tertemiz, blaster savaşlarından kalma eski yanık izleri ya da kardeşinle girdiğin noogie kavgasından kalma ezikler yok. Sürüklendiğimiz sonsuz koridorlar geniş, havadar ve iyi aydınlatılmış, sıcaklık rahat ve bu bana her şeyden çok buranın kredileri umursamayan bir erkek tarafından yönetildiğini söylüyor. Eğer böyle bir geminin hava filtrelerini değiştirmenin ne kadar mal olacağını bilseydi, daha küçük bir gemi işletirdi. Örneğin *Little Sister*'in dar ve kısa koridorları var çünkü ne kadar az yaşam alanı iklim kontrolüne tabi tutulursa o kadar iyi.

Kesinlikle kredilerimiz için peşimizde değil. Özellikle de bir mürettebatın yanı sıra bir grup a'ani korumasını besleyebilecek bir korsan için. O zaman ne istiyor?

Başka bir koridora yönlendiriliyoruz ve bu koridorun en ucunda, üniformalı, kırmızı tenli klonlar tarafından kuşatılmış çift kapılar var. Biri muhafızlarımıza başıyla selam verip kapı paneline dokunuyor ve sonra kenara çekiliyor. Daha sonra büyük bir odaya alınıyoruz ve ben şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Bir savaş odası bekliyordum ama burası... daha çok şık bir inzivaya benziyor. Duvarlarda sanat eserleri, önemli görünen soyluların eski resimleri, uzak kolonilerden gelen duvar halıları ve gerçek bir savunma için değil, gösteriş için olduğu belli olan birkaç altın görünümlü silah var. Odanın köşelerinde, pahalı çiçekli bitkiler dövme kafeslerin etrafında kıvrılıyor ve yemin ederim bir yerlerde bir çeşmenin çınlamasını duyabiliyorum. Bir duvarda, ekranda birkaç büyük yıldız haritası var ve ekranların karşısında uzayın derinliklerine bakan devasa bir pencere var. Şu anda V'tarrian ayının karanlık yüzüyle dolu, ama çoğu zaman güzel bir manzara olduğunu hayal ediyorum. Şık raflarda vazolar ve kitaplar var, ki bu bir güneş fırtınasında yerçekimi kontrolünü kaybedebilecek bir uzay gemisinde biraz saçma ve o pahalı vazoların havada uçtuğunu ve esirimizin kafasına indiğini hayal ederek mutlu bir an geçiriyorum. Odanın en ucunda, video haritaların ve yıldız haritalarının bulunduğu duvarın yanında, kullanışsız ahşaptan yapılmış ve süslü oymalarla kaplı devasa bir masa var. Çok ağır, çok pahalı ve tamamen saçma görünüyor. Masanın üzerinde bir mesakkah lordunun mermer büstü var ve bu da tek bir savaşta tamamen yok olacak bu erkek odası için aptalca miktarda kredi harcandığının farkına varılmasını sağlıyor.

İçimden bir ses bu lordun hiç savaşa girmediğini söylüyor. Sadece ortaya çıkıyor ve üstün gemisi ve emrindeki yığınla askerle rakiplerine gözdağı veriyor.

Lord Straik sa'Rin sırtı bize dönük bir şekilde duruyor, yıldız haritalarından birine bakıyor, elleri kuyruğunun hemen üzerinde kenetlenmiş. Saçları uzun, ki çoğu mesakkah toplumu lordu bu tür şeyleri tercih ettiği için bu şaşırtıcı değil. Dönüyor ve genç olduğunu görünce şaşıyorum. Kesinlikle benden daha genç ve ben kardeşlerimin en küçüğüyüm. Bu lord biraz somurtkan görünüyor, tamamen siyah giysiler giymiş, düzinelerce bağlantı elemanı ve bir omuz pelerini var. Boynuzları son derece süslü, metalleri karmaşık desenlerle işlenmiş ve bir kulağında piercing var. Yakası yüksek olduğu için herhangi bir dövmesi ya da yara izi olup olmadığını anlamak imkânsız ama ben olmadığından şüpheleniyorum. Savaş kokusu aldıysa başımın etini yerim.

Sanırım olup olmaması önemli değil, çünkü artık onun esiriyiz.

"S Slatra sisteminde başka mesakkahlar olduğu doğru." Bize hitap ederken sesi sıkılmış gibi çıkıyor, elleri hâlâ arkasında kenetli bir şekilde ilerliyor. "Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Peki ya sen?" Mathiras lorda ters ters bakarak karşılık verir.

Lord Straik kardeşime kaşlarını çatarak bakıyor, yüzünde aşırı bir hoşnutsuzluk ifadesi var. Burnunun, Zoey'nin Kaspar'ın çizmelerini kokladığı zamanki gibi kırıştığını hayal ediyorum ve sırtıyorum. "Burada olmak için bir nedenim var," diyor mesakkah lordu sonunda. "Ve senin varlığın benim işimi etkiliyor." Duraklıyor ve bana bakıyor. "Bu neden çıplak?"

"Bu benim işim," diye espri yapıyorum.

Mathiras kuyruğuyla bana vuruyor. Lord Straik bana bir böcekmişim gibi bakıyor. Klon askerlerinden birine dönüyor ve hemen ardından erkeklerden biri öne çıkıp kalçalarımın bir havlu sarıyor. Sanırım aletlerim yüksek ve kudretli Lord Straik için biraz rahatsız ediciydi.

Mathiras bana ve Kaspar'a bakıyor. Onu ve lordlingi izliyorum ve diğer tarafımdaki Kaspar'a bakmıyorum, çünkü kelepçelerini gevşetmeye çalıştığını ve bileklerini esnettiğini biliyorum. Durumumuz hakkında çok endişeli değilim. Bu sayıca az olduğumuz ya da esir alındığımız ilk sefer değil ve aklımızı başımızda tuttuğumuz sürece iyi olacağımızdan eminim. Akıl benim güçlü yanımdır, ama Mathiras akıllıdır. Bir yolunu bulacaktır.

Ve o zamana kadar, bu lordun söyleyeceklerini duymak istiyorum.

Mathiras sonunda tekrar konuşarak dikkatleri tekrar kendi üzerine çekti. Ben de kelepçelerimdeki bileklerimi esnetiyorum ama tek hissettiğim kollarımdan yukarı doğru çıkan bir acı. Ah. "Varlığımızın seni nasıl etkilediğini anlamıyorum," diyor. "Ticaret ya da benzeri bir şey için burada değiliz. Biz sadece... zevk için geziniyoruz. Keşfediyoruz."

"V'tarr İstasyonu'nda bir bar kavgası başlattınız," diye karşılık veriyor Lord Straik. "Voo Rees'ten aldığım davet sayende iptal edildi. Başka bir mesakkahın ortaya çıkması onların işlerini çok fazla hedef haline getirecekti ve bu yüzden sistemi terk etmem söylendi."

Mathiras kolayca, "İşte bu tam bir turşu," dedi. "Voo Rees mi dediniz?"

Bana bakmıyor ama kardeşimin ne düşündüğünü biliyorum. Voo Rees bilinen uzayın sınırlarında faaliyet gösteren kötü şöhretli bir kartel. Onlarla hiç uğraşmadım ve evrenin çoğu için sadece bir efsane, çünkü Mesakkah İmparatorluğu'nun dokunmadığı uzak sistemleri kontrol ediyorlar... Slatra sistemi gibi yerleri.

Ayrıca, Voo Rees efsanevi kayıp gemimiz *Buoyant Star* ile de bağlantılıdır. Söylentilere göre, *Buoyant Star*'da V'tarr'daki Voo Rees kartelinin merkezine doğru giden, tamamen servet yaratan bir kargo olması gerekiyordu, ancak oraya asla ulaşamadı. O kargonun ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama etkileyici bir şey olmasaydı hikayeler dolaşmaya devam etmezdi. Öyle olmasa bile, *Buoyant Star*'ın kendisi şık ve iyi yapılmış bir gemiydi. Eğer onu bulursak, parçalar için hurdaya çıkarabiliriz ve en azından kar edebiliriz.

Teori bu, her neyse. Ben büyük bir kazanç bekliyorum. Hiçbir şey olmasa bile, bir macera yaşamak istiyorum... ve şu anda bunun karşılığını alıyorum.

Lord Straik sinirli görünüyor. "Bağlantılarımın ne olduğu sizi ilgilendirmez."

"Bu yüzden mi Slatra sisteminde bulunuyorsun? Onların kirli işlerini mi yapıyorsun?" Mathiras

açıkça

onu kızdırmaya, aşağılamaya çalışıyordu. "Korsancılık mı oynuyorsun?"

Straik gözlerini Mathiras'a diker. "Seni şu anda hava kilidimden dışarı atabilirim, biliyorsun. Kimse daha akıllıca davranmazdı."

"Ya da bizi karteğe ihbar edebilirsin," diye yardımsever bir şekilde ekliyorum. Mathiras beni tekmeliyor.

Ona ters ters bakıyorum, çünkü yardım ediyorum, lanet olsun. "Ne? Sadece söylüyorum." En azından bizi karteğe ihbar ederse hâlâ hayattayız. "Bir asteroitten sekmektense karteğe yem olmayı tercih ederim."

"Ya da..." Mathiras Straik'e bakarak söyleniyor. "Straik hakkında bildiklerimizi ona anlatabiliriz. *Buoyant Star* teminat olarak."

Oh. Ya da bunu yapabiliriz. "Muhtemelen daha iyi bir seçenek," diye mırıldanıyorum.

Lord Straik, siyah cübbesi bacaklarının etrafında dönerek bize doğru yaklaşıyor. Bu da uzay için bir başka kullanışsız şey. Mesakkah lordlarının ne kadar zengin olduklarını göstermek için kıyafet olarak akıcı malzemeleri ve süslü cübbeleri tercih ettiklerini biliyorum ama uzayda kıyafetlerin en iyisi üzerlerine tam oturmasıdır. Lord Straik'i vazolarla dolu odasında, gemisi yerçekimini kaybettiği için etekleri başının üzerinde süzülürken hayal ediyorum ve kıs kıs gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Herkes bana deliymişim gibi bakıyor.

Straik önce bana, sonra tamamen sessiz olan Kaspar'a bakıyor ve Mathiras'a doğru ilerliyor. "Yüzen Yıldız mı dedin?"

"Olabilir. Sana ne bundan?"

"O benim ailemin gemisi," diye söze giriyor Straik. "Tam da bu yüzden buradayım ve Voo Rees'le çalışıyorum. Bana bildiklerini anlat."

Mathiras çenesini kaldırır. "Neden, bizi ayırıp hiç tanışmamışız gibi mi davranacaksın? Hayır, teşekkürler."

Lord, cübbesi fırıl fırıl dönerek bir ileri bir geri yürüyor ve ben hâlâ uçuşan eteklerin zihnimdeki görüntüsüne takılıp kalarak yine kıs kıs gülüyorum. Bir erkek bu kadar kullanışsız bir şey giydiğinde onu ciddiye almak benim için zor oluyor. "Soyadınız nedir?" Lord Straik soruyor.

"Va Sithai," diyor kardeşim Mathiras gururla. "Sanırım adımızı duymuşsunuzdur."

Bu Lord Straik'in duraksamasına neden oldu. "Va Sithai ailesini tanıyorum," diye mırıldanarak çenesini ovuşturdu. "Çok eski bir aile, benimkine çok benziyor."

"Bu da demek oluyor ki, eğer bize yer verirsiniz, katilimiz olduğunuzu öğrenirlerse hayatınızın geri kalanında toplumun tüm saygın işlevlerinden kara listeye alınırsınız." Mathiras sakın ve soğukkanlı. "Ve hepimiz bunun aileniz için ne kadar korkunç olacağını biliyoruz."

Lord Straik homurdanıyor. "O kadar da büyük bir tehdit değil. Ben zaten kara listedeyim. Ve nereye gittiğinizi kimse öğrenecek değil. Geminiz eninde sonunda V'tarrian uzayında sürüklenirken bulunacak ve kimse size ne olduğunu anlamayacak."

Gözlerini dikme sırası Mathiras'ta. Diğer tarafımda Kaspar kayıyor ve hâlâ kelepçeleri üzerinde çalıştığını biliyorum.

Odaya göz gezdiriyorum, çünkü bir sonraki seçeneğimiz dışarı çıkmak için savaşmak. Kapının yanında iki a'ani var ama diğerleri bizi Straik'le yalnız bıraktı. Ya blöf yapıyor ya da... başka ne olabilir emin değilim. Ama blöf yaptığından oldukça eminim. "Çoktan bir mesaj göndermiş olabilirim," diyorum gelişigüzel. "Eğer bizi öldürürseniz, yakalanmanız an meselesi. Ana Dünya'daki kardeşimiz Vanora'yı geminizin bizimkine yaklaştığı konusunda çoktan uyardım."

Lord Straik donakalır. "Öyle mi?" Adamlarına döner. "Şu iletişimi bulun ve durdurun." "Bu bir video iletişimi değil," diye ağızından geçiriyorum ve Mathiras bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu... gizli bir iletişim."

Ve bir aynanın üzerinde. Gemimizde. Geriye dönüp baktığımda muhtemelen mesaj göndermenin en iyi yolu bu değil ama sanırım bunu bilmesine gerek yok. Ve Vanora'ya da gitmeyecek. Zoey'e gidecek,

eğer gönderdiğimi anlarsa.

Lord Straik sa'Rin derin bir nefes alır ve ardından adım atmaya başlar. Ellerini arkasında kavuşturuyor ve muhafızlara oldukları yerde kalmaları gerektiğini işaret ederek başını sallıyor. Yavaşça ileri geri adım atıyor ve bize bakıyor. "Voo Rees'le olan planlarımı mahvettin ama yine de seni öldüremiyorum. Geriye hangi seçenekler kalıyor?"

"Birlikte çalışabiliriz," diyor Mathiras cesurca. Eliyle kelepçelerini işaret ediyor. "Bunları çıkar ve biz de seninle çalışalım. *Buoyant Star* hakkında kimsenin bilmediği bilgilere sahibiz. Onu bulmak istiyorsan bize ihtiyacın var ve hazineyi dörde bölebiliriz."

"Sana neden ihtiyacım var?"

"Çünkü korsanlıkta pek iyi değilsin," diyor Mathiras açık açık. "Ve emir alan ve itaatten başka bir şey düşünmeyen bir mürettebatın var."

Zoey'nin en sevdiği insan deyimlerinden birini kullanarak, "Buuuurrrrn," diye fısıldıyorum. "Süper yanık, kardeşim." "Kapa çeneni, Adiron," diye karşılık veriyor Mathiras.

Lord Straik, "Evet, kapa çeneni," diyor. Mathiras'a odaklanır. "Eğer birlikte çalışırsak, bölümüm yarı yarıya senin hanene, yarı yarıya benimkine olacak. Gemi aileme ait olduğu için bu adil olur."

Mathiras, "Evet ama bu bir hurda," diye karşı çıkıyor. "Ve eğer üç yıldır terk edilmişse, kurtarma yasası kapsamına girer, bu da herhangi birinin onu talep edebileceği anlamına gelir. Yani bu geçerli değil. Ve bize ihtiyacınız var. Elimizde kullandıkları frekans ve navigasyon sistemlerinden indirilmiş yıldız haritaları var."

Lord geriliyor, gözleri biraz daha açılıyor. "Bunu nasıl aldınız?"

"Diğer korsanlardan çaldık-" diye başlıyorum ama Mathiras beni tekmeliyor.

Mathiras, Lord Straik'e en kibirli sırtışını vererek, "Fark etmez," dedi. "Önemli olan tek şey sizin bize bizim size olduğumuzdan daha çok ihtiyacınız olması. Yetmiş beş, yirmi beş."

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyor Straik, adımlarına ara verip hepimize ters ters bakarak. "Eğer benim gemimi alıp benim askerlerimi kullanacaksak, sorumluluğun büyük kısmını ben üstleniyorum. Yarı yarıya."

Kelepçelerimi onlara doğru sallıyorum çünkü bileklerimi acıtmaya başladılar. Ayrıca, işlemem gerekiyor. "Finansal meseleleri daha sonra halledebilir miyiz? Bazılarımız mahkûm muamelesi görmekten bıktı."

Lord ince bir şekilde gülümser. "Pekâlâ." Yaklaşan muhafızlarına başıyla selam verir. "Sanırım misafirimsiniz o zaman."

Kaspar, "Peki, kef me," diyor ve çıkarmayı başardığı kelepçeleri bir kenara fırlatıp Lord Straik'in ayaklarının dibine atıyor. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sanırım artık bununla uğraşmama gerek yok."

I Mathiras ve Straik'in altmışa kırk paylaşmaya karar vermeleri için bir hafta boyunca tartışmaları gerekti. Bu süre içinde Straik'in muhteşem yemeklerini yiyor, yakıtını kullanıyor ve ekibiyle sürekli Sticks oynuyoruz. Yani... Sanırım altmış kırk işe yarıyor, çünkü altmış va Sithai'nin lehine. Hiçbiri önemli değil.

eğer Yüzen *Yıldızı* bulamazsak. Mathiras ve Kaspar'ın Lord Straik'le yıldız haritaları üzerinde didişmesine izin veriyorum ve mürettebatı tanımak için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa, başımız sıkışırsa, Straik'in kışımı kurtarması yerine mürettebata güvenmeyi tercih ederim.

Ayrıca, işverenleri hakkında çok şey biliyorlar.

Ben de Sticks'i oynuyorum ve klonlarla kantinde yemek yiyorum. Onları tanıyorum ve aptal, uysal kardeş rolünü oynuyorum. Benim için üstlenmesi zor bir rol değil. Ben aptal kardeşin *tekiyim*. Ama biraz öğrenemeyecek kadar aptal değilim ve bu yüzden klon arkadaşlarımızla arkadaş olmak için elimden geleni yapıyorum. Herkesin içkisinin dolu olduğundan emin oluyorum, kazandığımdan daha fazla kredi kaybediyorum ve çok fazla dedikodu dinliyorum.

Görünüşe göre Lord Straik sa'Rin ailesinin en renkli üyesi değilmiş. Evin reisi Lord va'Rin'in bir insanla evlendiğini ve insan Lady va'Rin doğum yaptığında Straik'i miras açısından bir basamak aşağı ittiğini duymuştum. Bu kadarını biliyordum ama sa'Rin'in en küçük va'Rin'in doğumundan sonra öfke nöbeti geçirdiğini ve doğduğundan beri birlikte olması gereken dişiyle çiftleşmeyi reddettiğini bilmiyordum. Ailesi onun davranışlarından utanç duydu ve o da toplumdan dışlandı.

Bu da neden burada, ıssız bir yerde olduğunu açıklayabilir ama neden bizimle ortak olmaya bu kadar hevesli olduğunu açıklamıyor. Evin yüz karası olmak hakkında bir şeyler bilirim. Sonuçta ben ve kardeşlerim iyi bir aileden geliyoruz ama korsan olarak ünümüz her şeye biraz gölge düşürdü ve kız kardeşimiz Vanora artık bizimle konuşmuyor. Aile, korsanlık yoluyla kazanılan kredilere, ailenin bu kredilere ne kadar ihtiyacı olursa olsun, hoş bakmama eğilimindedir. Eğer Lord Straik galaksiyi soyup soğana çevirerek ailesinin gözüne gireceğini düşünüyorsa, öğrenmesi gereken birkaç şey var demektir.

Ve aptal olanın *ben olduğumu* söylüyorlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, a'ani ordusu lordlingi gerçekten seviyor. Ona hizmet etmekten gururla bahsediyorlar ve köle olup olmadıklarını sorduğumda, hepsini satın alıp özgür bıraktığını ve onun mürettebatı olarak hizmet ederek maaş aldıklarını söylediler. Straik gibi asık suratlı bir lordtan duymayı beklediğim şey bu değildi ama bu onu biraz daha sevmemi sağladı. Ayrıca cesur olduğunu ve kavgadan korkmadığını söylüyorlar.

Yine de her zaman siyah giyiyor. Muhafızların a'ani kaptanı, "İç çamaşırlarının bile siyah olduğuna dair tüm varlığımla bahse girerim," diyor. Adı Dopekh ve iyi bir arkadaş oldu. Ayrıca, Sticks'in iyi bir ortağı. Karşısında oturuyorum ve elimde iki kredi fişinden başka bir şey yok, geri kalanı da masanın Dopekh'in tarafında. A'ani sırtarak başını sallıyor. "O iyi bir lider ama belli bir görünüşü var."

"Tüm paran mı?" Önündeki kredi yığını düşünüyormuş gibi yapıyorum. Krediye ihtiyacım yok ve Dopekh'in de olduğundan şüpheleniyorum ama meydan okumayı severim. "Sıra sende. Çamaşır oluğu nerede?"

Dopekh'in kaşları havaya kalktı. "Sen ciddi misin?"

Sopalarımı yere atıyorum. Nasıl olsa kaybediyordum ve bu daha eğlenceli görünüyordu. "Tabii ki ciddiym. Bakalım bu iç çamaşırları da giydiği diğer her şey gibi sert ve gülünç mü?"

Dopekh tereddüt ediyor, sonra yüzüne bir sırıtış yayılıyor. "Sence pelerinleri var mıdır?" Pelerinli iç çamaşırları mı? Bu düşünceye kıs kıs gülüyorum, çünkü Lord Straik pelerini çok seviyor.

"Kuyruğu için küçük bir tane."

A'ani gülüyor ve sonra yerinden kalkıyor, ben de kalkıyorum. Sonra koridorda yarışarak Lord Straik'in kişisel odasına doğru ilerliyoruz.

Lord Straik sa'Rin'in devasa gemisinin adı *Karartılmış Göz ve bunun* bir anlamı olması mı gerekiyor yoksa sadece kulağa etkileyici geldiğini mi düşünüyor emin değilim. Geminin gövdesinin önünde iki göz olduğu söylendi, gövdeyi göremediğimiz için bu bana iddialı geldi ama Lord Straik görünüşten başka bir şeyi sevmeyen bir adam, bu yüzden sanırım şaşırmadım. Straik'in misafirleri olarak kamaralarımız onun ve a'anilerin arasında yer alıyor ve bizimkiler onunki gibi büyük ya da lüks olmasa da iyi kamaralar. Yine de hepimizin bir çamaşırhane botunu paylaştığımızdan şüpheleniyorum ve odalarımızın bulunduğu koridora geldiğimde durup Dopekh'in yetişmesini bekliyorum.

Şimdi Straik'in çift kapısının önündeyiz, yoldaşım tereddüt ediyormuş gibi görünüyor. Yine de bahsinden vazgeçmesine izin vermeyeceğim. Dopekh tereddüt ediyor, süslü kapıları işaret ediyor. "Bunlar kilitli olacak."

"Kapıya ihtiyacımız yok," diyorum ona, en yakın duvar paneline gidip parmaklarımı üzerinde gezdirerek. Bir korsan olarak geçirdiğim yıllardan birkaç şey öğrendim; gemideki duvar panellerinin her şeyi ve her şeyi gizleyebileceğini. Benim kamaramdaki çamaşır robotu giysilerimi alıp duvarın içinde kaybolduğuna göre, onun odaları için de aynı şeyi yaptığından şüpheleniyorum. Kaldırdığım ilk panelde borular ve kablolardan başka bir şey görünmüyor ama ikinci paneli kaldırdığımda aradığım bot ortaya çıkıyor.

Dopekh'e sırtarak onu bulunduğu yerden çıkarıp koridora çekiyorum. "Bu şey annen kadar ağır," diye homurdanıyorum onu ileri doğru çekerken.

Dopekh sadece homurdanır. "Hakaretin faydasız. Benim annem yok. Ve sanırım Lord Straik temiz kıyafetleri seviyor." Bana tekrar sırtıttı. "Yanıldığının kanıtlanmasına hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Gerçi hangimizin onun iç çamaşırlarının siyah olacağına dair bahse girdiğini unuttum. Bir önemi olduğunu sanmıyorum. Botun kapağını kaldırıyorum ve birkaç parça ıslak giysi çıkarıyorum. İlk başta aradığımı bulamadım ama sonra en altta... yeterince eminim.

Islak siyah iç çamaşırlarını botun karnından çekip çıkarıyorum ve muzaffer bir edayla havaya kaldırıyorum. "Siyahım vardı!"

"Hayır, seni aptal," diyor Dopekh gülerek. "Bende siyah vardı! Bahsimi kabul ettin. Demek ki başka bir renk olduğunu düşündün!"

Kıyafet parçasını parmağımın üzerinde döndürüyorum, yakalamaya çalıştığında ulaşamayacağı bir yerde. "Bunun bir önemi var mı? Önemli olan kışının da en az geri kalanı kadar gösterişli olması."

"Ne yapıyorsun sen?" diye sesleniyor öfkeli bir ses. Hoppala. Yakalandım.

K

Aspar elleri kalçalarında, şaşkın bir tiksinti ifadesiyle bana bakıyor. Şu anda tıpkı Mathiras'a benziyor, beni onaylamıyor ve hayal kırıklığına uğramış gibi.

Islak iç çamaşırlarını indirip botun içine atıyorum. "Bu o değil

gibi
görünüyor."

Kaspar yavaşça dönüyor ve panellerini söktüğüm büyük duvar parçasına, sonra da koridora saçılmış ıslak giysilere bakıyor. Yanımdaki utanmış klona bakıyor. "Bunun neye benzediğinden tam olarak emin değilim," diye itiraf ediyor. "Ama ev sahibimizi kızdırmasan olmaz mı? Beş dakika için mi?"

"Belki," diyorum huysuzca ve botu ayağımla kenara itiyorum. "Sadece eğleniyorduk."

"On dakikadır kişisel telsizinizi dinliyorum," diyor Kaspar, bıkkınlığı yerini yüzündeki o saf heyecan ifadesine bırakıyor. "Frekansta bir imdat çağrısı aldık."

Gözlerim büyüdü ve hareketsiz kaldım. "Frekansta mı?"

Kaspar başını sallar. "İşte bu. Lord sa'Rin'in çamaşırlarıyla oynaman bittiyse, savaş odasında bize katılabilir misin?"

"Doğru. Elbette." Çok fazla sabun kokmamasını umarak nemli ellerimi pantolonuma siliyorum ve Dopekh'e mahcup bir bakış atıyorum. "Gitmem gerek dostum."

Klon sadece gözlerini devirir. "Her şeyi tekrar bir araya getireceğim. Ama biri sorarsa, seni suçlarım."

Sadece gülüyorum, çünkü o da beni suçlayabilir. Aptal olan siz olduğunuzda, çok daha fazlası da yanınıza kâr kalıyor. "Sanırım şimdilik kredilerin sende kalabilir," diyorum ona, Zoey'ye yaptığım gibi saçlarını karıştırmak için uzanarak. Boynuzları ya da mesakkah kaplaması olmadığı için biraz ona benziyor. Elbette, parlak kırmızı, erkek ve çok daha uzun, ama... aşırı beslenmiş bir insan olabilir. Bir bakıma bu bana Zo'yu özletiyor çünkü o her zaman benim saçma sapan planlarıma ayak uydururdu. "Sana sonra yetişirim," diyorum Dopekh'e ve Kaspar'la buluşmak için koridorda koşmaya başlıyorum.

Kardeşim çoktan ayrılmış, kuyruğunu sabırsızlıkla sallayarak geldiği yöne doğru ilerliyor. Kaspar'ın peşinden koşmaya alışkın olduğum için ona kolayca yetişiyorum ve omzumla dürtüyorum. "Yani, bir tehlike sinyali mi?"

"Evet. Köprüde geri kalanımızla daha fazla zaman geçirseydin bunu bilirdin."

Yüzümü buruşturdum. "Beni gerçekten orada istemiyorsun." Yıldız haritalarıyla aram iyi değildir. Gözüme bir kadrın diğerine çok benziyor ve yakıt tasarruflu rotalar çizmekte kötüyüm. En son navigasyon yapmama izin verdiklerinde, çift halkalı bir gezegene iyice bakmak istediğim için tüm yakıtımızı yaktım. Yani, manzaranın tadını çıkaramayacaksan, ne anlamı var ki?

Kaspar cevap vermiyor, çünkü ikimiz de haklı olduğumu biliyoruz. "Tehlike sinyali *Yüzen Yıldız*'dan geliyor olmalı. Bu frekansta tespit ettiğimiz tek şey bu. Ve o da bu çeyrekte. Gerçekten çok yakınız." Ellerini kaldırıyor ve her zaman yaptığı gibi parmaklarını çıtlatıyor.

"Üç yıl sonra hâlâ gemide olanlara şaşıyorum. Ne diyorlar?"

"Bir şey yok. Sadece sinyal var. Hiç ses yok, ben de bunu tuhaf bulmuştum." Kaspar omuz silkiyor. "Sinyali kapatacak kimse hayatta olmadığı için olabilir."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. "Yani perili." "Perili değil."

"Olabilir. Bu çeyrekte olduğunu söylemiştin, değil mi?" Straik'in kamarasına doğru ilerlerken önünden geçtiğimiz pencerelerden birini işaret ediyorum. "Etrafına bir bak kardeşim. Bu çeyrek tamamen terk edilmiş durumda. Bu sistemdeki tek şeyin birkaç C sınıfı gezegen olduğunu kendin söyledin." C sınıfı düşük kaynak anlamına gelir ve şu anda kolonizasyon için uygun değildir.

Başını sallıyor. "Ve yaşamı destekleyen tek gezegen zehirli havası olan bir buz gezegeni. Bu sistemi hiç kimse ziyaret etmiyor. Tamamen ıssız... İşte *bu* yüzden Yüzen Yıldız'ın burada olması mantıklı. Yasak bir sistemin sınırlarındaki boktan küçük bir ikili yıldızın yanında onu kim arar ki? Hiç kimse." Gözleri coşkuyla parlıyor. "Biz hariç."

"Hâlâ perili olduğunu söylüyorlar," diye homurdanıyorum ama bu kadarla bırakıyorum.

Lord Straik'in dairesine giriyoruz ve kardeşim Mathiras Lord Straik'in yanında duruyor, her ikisi de ekrandaki yıldız haritasına niyetli yüzlerle bakıyorlar. Son birkaç haftadır, ben mürettebatla arkadaş olurken, Mathiras Lord Straik'le baş başa kalmış, Slatra sistemindeki tüm yıldız haritalarını gözden geçirmekte ısrar ediyordu. *Küçük Kız Kardeş*'in kaybını benden ve gemimizin terk edilmesine hâlâ içeren Kaspar'dan daha iyi idare ediyor gibi görünüyor. Mathiras bize yarım düzine kez "Onu geri alacağız," dedi. "Yıldız'ı almaya ve servetimizi kazanmaya odaklanalım, sonra *Kızkardeş'i daha sonraki bir tarihte* geri alabiliriz. Kimse onu bu kadar uzakta bulamaz."

Bundan pek emin değilim. Zoey'nin bir süre bizden haber alamadıktan sonra bizi aramaya geleceğinden şüpheleniyorum ve bulduğu tek şey boş bir gemi olursa çok sinirlenecektir. Ama Mathiras zeki olan, o yüzden bunu belirtmiyorum. Şahsen, Straik ile çalışmayı sevdiğini düşünüyorum. İkisi de aynı plas-filminden kesilmiş gibi görünüyor. İkisi de işleri çok ciddiye alıyor, tüm zamanlarını her şeyi planlayarak geçiriyor ve temelde hayattan pek zevk almıyorlar.

Onlara yaklaşırken "Buradayım," diye anons ediyorum. "Eğlence başlasın." Hem Straik hem de Mathiras bana iğrenmiş bakışlar fırlatıyor.

"Zamanı gelmişti," diyor Straik.

"Neden sabun kokusu alıyorum?" diye sorar Mathiras. "Bilmek istemezsin," diye yanıtlar Kaspar.

Ellerimi ovuşturuyorum, diğerleri kadar heyecanlı görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Peki, nerede bu yardım sinyali?

Duyabilir miyim?"

Lord Straik yıldız haritasına geri döner ve haritanın küçük bir bölümüne dokunur. Ekran keskinleşir ve dokunduğu alana yakınlaşır. "Buz kuşağının hemen kenarındaki bu ikili yıldızın civarından geliyor." Ekrana tekrar dokunuyor ve daha da yakınlaştırıyor. "Aslında, çok yakın olabilir. Belki de bu yüzden bir daha haber alınamadı."

"Buzlandı mı?" Ben sordum. "Bir buz bulutunun burada ne işi var?"

Mathiras bana sanki hiç video dersi almamış bir çocukmuşum gibi "Bazen bir gezegen parçalanır" diyor. "Güneşin -bu durumda ikiz güneşlerin- çekim gücü baş edemeyeceği kadar büyük olduğu için parçalanır ve bir enkaz kuşağı oluşturur. Bu durumda, bu buz." Ekranı işaret ediyor. "Gözün görebildiği kadarıyla saf buzdan başka bir şey yok."

"Kulağa Kaspar'ın son randevusu gibi geliyor," diye şaka yaparak Mathiras'ı dürtüyorum. İki kardeşim de -ve Straik- bana bakıyor.

"Oh hadi ama. Bu iyiydi."

"Bir an için ciddi olabilir misin? Sadece bir dakika?" Mathiras bir elini konsolun üzerine koyar

ve ona dokunur. Bir ses çıkar, tüm tehlike sinyalleri için kullanılan kendine özgü, kulak tırmalayan klakson, ardından geminin sicil numarası ve adı gemi bilgisayarları tarafından yüksek sesle okunur. Normalde bir tehlike sinyalini, tehlikedeki gemiden gelen bir açıklama izler, ancak gemiden gelen sessizlikten başka bir şey yoktur.

Yüzen Yıldız. Mathiras bana döndü. "Eee?"

"Hayaletler," diyorum tekrar. "Kesinlikle hayaletler." Kaspar acı dolu bir iç geçirdi.

Straik, "Hayaletler değil, seni erişte beyinli aptal," diye tersliyor. "Hayaletler diye bir şey yoktur. O gemide biri var ya da terk edilmiş. Her iki durumda da oraya gitmeli ve onu kurtarmalıyım. Bu benim ailemin mirası."

"Madem seni kovdular, ailenin mirasını neden bu kadar önemsiyorsun?" Straik ters ters bakar. "Kimse beni kovmadı. Bir iki anlaşmazlık yaşadık. Hepsi bu." Kaspar elinin içine öksürür. "Ben öyle duymadım."

Mathiras ikimize de ters ters bakıyor.

Ailesinin mirasını neden bu kadar önemsiyor? Aklıma geldi ve güldüm. "Onların gözüne girmenin yolunu satın almak istiyorsun, değil mi? İşte bu yüzden. O gemide ne olduğu umurunda bile değil, tek istediğin annenle babana iyi bir evlat olduğunu göstermek ve böylece tekrar Ana Dünya'ya davet edilebilmek."

"Biri onu sustursun." Straik elini yüzüne sürüyor. "Sürekli gevezelik etmesi başımı ağrıtıyor." Ekranı işaret ediyor. "Ayrıca, bu bir tuzak olabilir."

Homurdanıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Bu büyük ihtimalle bir tuzak." İki kardeşimin arasına bakarak devam ediyorum. "Kaç kez bir imdat sinyalinin peşine düştük ama diğer uçta daha fazla korsanın beklediğini gördük?"

"Düzinelerce," diye itiraf ediyor Kaspar. "Ama bu sadece soyacak daha fazla insan demek. Hepimiz için daha fazla kredi demek."

Mathiras ona pis bir bakış atar. "Mesele şu. Gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünü biliyorum. Haftalarca evrenin bu lanet olası ucunun her köşesini aradıktan sonra, onu burada öylece sessizce otururken bulmak hiç mantıklı değil. Kulağa kesinlikle bir tuzak gibi geliyor." Haritaya bir göz atıyor ve sonra tekrar bir kısmına dokunuyor. "Yine de şöyle bir şey var. Bu pekâlâ bir yardım sinyali olabilir. Buz kuşağına ne kadar yakın olduğuna bakın. Şimdi, bu haritayı on yıllık bir haritayla karşılaştırın." Ekranda birkaç görüntü arasında geziniyor ve sonra ikisini yan yana diziyor. "Buz kuşağı dönerek hareket ediyor, şüphesiz diğer gezegenlerin kuvvetiyle itiliyor." Harita üzerinde bir noktayı işaret ediyor. "Tehlike sinyali buradan geliyor."

"Tam buz kuşağının yolu üzerinde."

Başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Eğer yutulurlarsa, gemiye sürekli bir kuyruklu yıldız ve asteroit yağmuru olacak. Sabit duran her şeyi kısa sürede paramparça eder. Bu yüzden bölgeyi terk etmek yerine yardım sinyali gönderiyor olabilirler. Belki de yapamıyorlar. Belki de motorları bozuldu ve sadece yüzüyorlar ve kurtarılmayı bekliyorlar." Duraksıyor. "Ya da... bu bir tuzaktır."

"Hangisi olduğunu biliyorum," diyor Kaspar sırtarak. Parmaklarını tekrar çıtlatıyor. "Ama eğer bu bir tuzaksa, bir gemiden daha fazlası olacaktır. Bu da eve götürecek daha çok şeyimiz olduğu anlamına gelir."

Mathiras "Kesinlikle servetimizi kazanabiliriz," diye itiraf ediyor ve yüzünde bir gülümseme var. Straik'in kaşlarını çatması üzerine, "Ya da en azından bir servetin yüzde altmışını" diye ekliyor.

"*Buoyant Star*, va'Rin filosunun en büyük kargo gemisiydi," diyor Lord Straik kollarını kavuşturarak. "Üzerinde her ne yük varsa, aileme ait olmalı."

"Ancak kurtarma yasalarına göre bu noktada onu kim bulursa onda kalır," diye belirttim. Bunu ben bile biliyorum. "Yüzde kırk alacaksın. Daha fazla değil."

Mesakkah lordu dönüp ekrana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Göreceğiz bakalım."

I Alice omzumu sarsarak beni uyandırdığında odamda derin bir uykudaydım. İri gözlerinde endişeli bir ifade vardı ve kalp şeklindeki yüzü heyecan ve korku karışımıyla aydınlanmıştı.

Bu bakışı biliyorum ve gördüğüm anda doğruluyorum. "Bir gemi mi?" "Bir gemi," diye kabul ediyor. "Büyük bir gemi."

"Ben giyineyim. Diğerlerini de alıp köprüye gelsinler mi?"

"Hallediyorum, kaptan," diyor Alice neşeli bir sesle ve ben onu "kaptan" lafı yüzünden azarlamadan hızla uzaklaşıyor. Bana hep böyle hitap ediyor ve bu beni deli ediyor. Küçük grubumuzun en yaşlısı benim, yani gayri resmi olarak sorumlu benim. Ama tıpkı Alice gibi ben de gemiyle getirilen bir köleydim. Ve tıpkı Alice gibi, diğerleri bizi terk ettiğinde geride bırakılan bir köleydim. Bu beni hiçbir şeyin kaptanı yapmaz.

Bacaklarımı bir pantolonun içine sokuyorum ve Ruth'un atılmış üniformalardan yaptığı şal tişörtü giyiyorum ve sonra diğerleriyle buluşmak için köprüye doğru koşuyorum. Saçlarım dağınık ama biraz bekleyebilir. Önce durumun ne olduğunu görmem gerekiyor. *Buoyant Star*'ın sessiz, boş koridorlarında yarışıyorum, çıplak ayaklarım yere çarptıkça çarpıyor. İlk geride bırakıldığımızda gemiyi ürkütücü bulmuştum. O kadar ıssız ve boştu ki sanki bir mezar gibiydi. Ama üç yıl sonra, artık beni rahatsız etmiyor.

Burası evimiz. Artık ne kadar evimiz varsa.

Ben köprüye yönelirken kapılar ıslık çalarak açılıyor. *Buoyant Star*'ın köprüsü devasa, bu büyüklükteki bir uzay gemisinin hak ettiği kadar büyük - en azından benim bilgisiz gözlerime göre. Her birinde farklı kontrol panelleri ve düğme düzenleri olan yirmi kişilik oturma yeri var. Odanın ortasında bir kaptan koltuğu var (kendi kontrol setiyle birlikte) ve devasa bir duvar uzaya bakıyor. Çoğu zaman yıldızlardan başka bir şey görmüyoruz. Alice'in diğerleriyle birlikte orada olduğunu görebiliyorum. Ruth en sevdiği sandalyesine çökmüş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, siyah saçları asık suratının önüne düşüyor. Helen onun karşısında oturuyor, bacaklarını özenle katlamış ve mükemmel yüz hatlarında öyle heyecanlı bir ifade var ki, içimde bir adrenalin dalgası yaratıyor.

"Bir gemi, Jade! Heyecanlı mıyız?" Bana parlak bir gülümseme veriyor, bir karar bekliyor.

"Henüz bilmiyorum tatlım," diyorum. "Önce elimizde ne var bir bakalım." Pencereye doğru ilerleyip dışarı bakıyorum. Gemi devasa ekranda bir limon büyüklüğünde, ama ben izledikçe giderek yaklaşıyor. "Sence ne kadar vaktimiz var, bir saat kadar mı?"

"Sanırım bu doğru," diyor Alice yanıma gelerek. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor ve benimle birlikte manzarayı seyreliyor. "Bizi selamlıyorlar, yani kesinlikle bizim için geliyorlar."

Düşünceli bir şekilde yaklaşan gemiye bakıyorum. Alice'e onları geri çağırıp çağırmadığını sormuyorum. Bunun cevabını biliyorum, nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Köprüdeki çok sayıdaki kumanda düğmesinden sadece birkaçını kullanmayı biliyoruz. Yıllardır uzayda mahsur kalmış bir şekilde yüzüyoruz ve hâlâ ne konuşabiliyoruz ne de dilin bir parçasını okuyabiliyoruz. Burada bize öğretecek kimse yok ve bilgisayar bizi öğrenme programlarına kabul etmiyor çünkü biz kargoyuz.

Gemiyi inceliyorum, karşılaştığımız diğer gemilerle karşılaştırmaya çalışıyorum. O gemilerin çoğu daha küçüktü. Uzay gemileri hakkında fazla bilgim yok, bu yüzden her şeyi balıkçılıkla karşılaştırıyorum, çünkü sanki gelmiş geçmiş en büyük okyanusta mahsur kalmışız gibi

hissediyorum. *Buoyant Star* bir balina gibi, evrenin bu ucunda tek başına yüzüyor ve kendi sınıfında. Farklı şekil ve boyutlarda birkaç gemiyle karşılaştık, en büyüğü bir yunus balığı büyüklüğündeydi. Kendi başına etkileyici, ama hiçbir şey

Şu anda içinde bulunduğumuz "balina". Çoğu normal balık büyüklüğünde, korsanların kullanmayı sevdiği küçük kruvazörler. Kruvazörleri soymak ve uzaya fırlatmak kolay, kontrol sistemleri Yıldız'ınki kadar karmaşık değil. O orta halli balıklardan bir tane daha bulacağımızı umuyordum, tam da erzak çalıp geri dönebileceğimiz boyutta.

Ama gemi giderek yaklaşırken, içimde bir endişe pırıltısı hissediyorum. Bu, yemimizle yakaladığımız sıradan bir balık değil.

Bu bir köpekbalığı olabilir. Balınamız kadar büyük değil ama oldukça büyük ve gemideki mürettebatın büyüklüğü konusunda her geçen gün daha da endişeleniyorum. İki ya da üç korsanla başa çıkabiliriz. Bir keresinde beş tanesini halletmiştik, gerçi o da çok hile gerektirmişti.

Yaklaşan gemi korsanlarla doluysa bir ton hileye ihtiyacımız olacak.

Derin bir nefes alıp düşünüyorum ve sonra "benim" ekibime dönüyorum. "Canlı bir tane bulduk kızlar." "Yaşasın!" Helen heyecanla ellerini çırpıyor.

"Yaşasın değil," diye tıslıyor Ruth. "Bu köle kız saçmalığından çok sıkıldım. Bu sefer yem olmak istemiyorum." Sandalyesinde doğrulup siyah saçlarını solgun yüzünden uzaklaştırıyor. "Daha iyi bir plana ihtiyacımız var."

"Bu işe yarıyor," dedim ona. "Elinizde başka bir şey yoksa, işe yarayanla devam edeceğiz."

"Ugh," diye homurdanıyor ve somurtkan bir ergen gibi tekrar sandalyesine çöküyor. "Uzaylılardan nefret ediyorum. Tam bir azgınlardır. İnsan memesi gördükleri an akıllarını kaybediyorlar."

"Biz de tam olarak buna güveniyoruz," diyorum sıkıca, Alice'e bakarak. "Bu plana başka itirazı olan var mı?"

"Hayır," diyor Alice başını sallayarak. "Köle kız planında iyiyim." "Tamam o zaman."

Helen ellerini göğsünün önünde kavuşturur. "Bugün kim kimdir?"

Takımına bir göz atıyorum. Bunu daha önce en az üç kez yapmış olmamıza rağmen, her seferinde midemde gergin bir his oluşuyor. Üç yıldır burada beraberiz ve birbirimizi ailemiz gibi görmeye başladık. Hatta aileden de öte. Dünya'dan ve sevdiğim herkesten koparıldığımda ağlamıştım ama bu Alice, Ruth ya da Helen'i kaybettiğimde hissedeceğim yıkımın yanında hiçbir şey. Bir uzvumu kaybetmek gibi olurdu.

Alice benim yapabilirim kızım. Boyu küçük olsa da her şeye ve her şeye hazırdır. Kendisini şakayla karışık benim yardımcım, Batman'imin Robin'i olarak tanımlar. Başındaki iki sarı topuz onu olduğundan daha genç gösteriyor ama uzaylıların hoşuna giden güzel bir yüzü ve elf gibi bir yapısı var. Sanırım onun küçük boyundan etkileniyorlar.

Öte yandan Ruth... Ruth güzel, ama uzaylılardan nefret ettiğini de hemen ilan ediyor. Ve uzaydan. Ve yalandan. Ve... aklına gelen her şeyden. Uzun siyah saçları ve soluk teniyle bana eski tarz bir gotiği hatırlatıyor. Küçük grubumuzun en huysuzu ama zeki ve ellerini iyi kullanıyor. Ayrıca uzun boylu, uzun bacaklı ve eğer uzaylılarımız kurbağa adamlarsa, onun uzun ve korkutucu olmasından hoşlanmayacaklardır. Planımızın işe yaraması için ilk izlenim çok önemli.

Ve Helen...şey, o Helen. Durağanlık tüpünden tamamen büyümüş olarak çıktı ve dünyaya tamamen yeni geldi. Tamamen yetişkin bir kadın ama onun için her şey yeni. Gerçekten her şey. Çok masum ve onu herhangi bir tehlikeli duruma sokmak beni korkutuyor ama... o mükemmel bir yem. Helen tamamen nefes kesici güzellikte bir tür garip tür. Çoğunlukla insan görünümlü ama parlak kırmızı bir teni ve uzun, ipeksi lavanta rengi saçları var. Kedi gibi gözleri şimdiye kadar gördüğüm en uzun kirpiklere sahip ve aynı derecede çarpıcı bir mor tonundalar. Vücudu mükemmel ve ağzı dolgun ve büzgülü. Hatta kollarının ve bacaklarının arkasında güzel yanardöner yüzgeçleri ve parmaklarının arasında biraz ağ var. Onun ne olduğunu bilmiyorum, ama o çok

O kadar güzeldi ki ona Truvalı Helen'den esinlenerek Helen demeye başladık.

Yani evet, Helen'ın yem olması gerekiyor. Erkek uzaylılar onu her gördüklerinde akıllarını kaybediyorlar.

Benim rolüme gelince, bu değişir. Ben diğerleri kadar genç değilim. Otuz üç yaşındayım ve Alice ile Ruth'un yirmili yaşların ortalarında olduğundan eminim. Helen'in staz tüpünden çıktığı yılları saydığımıza göre (Helen'in bundan önce hiçbir anısı olmadığı için) Helen üç yaşına gelmiş gibi görünüyor. Alice sarı saçlı, Helen mor, Ruth'un saçları ise uzun ve ipeksi. Benimkiler ise karışık ve kıvrık, uzatıyor olmama rağmen başımın etrafında kabarıyor, vahşi ve evcilleşmemiş. Tenim uzaylıların heyecan verici bulduğu altın kahverenginin zengin bir tonu ama ben diğerleri kadar ince ve iri memeli değilim. Kaslıyım. Katıdan da öte. Her neyse. Büyük bedenim ve uzayda etkileyebileceğim kimse yok, bu yüzden umurumda değil.

Normalde köle bir kız gibi giyinmeyi tercih ederdim çünkü diğerlerinin (özellikle de Helen'in) yanında durmak bana biraz garip geliyor ama Ruth'un keyfi yerinde ve en son ihtiyacımız olan şey onlar binerken uzaylılara kaşlarını çatması. "Alice ve ben onları karşılayacağız. Helen, rolünü biliyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak beni onaylıyor. "Durağanlık kapsülüne uzanıyorum ve yeni uyanıyormuşum gibi yapıyorum. Güzel ve çaresiz görünüyorum."

"Bingo. Ruth, bu demek oluyor ki kapılardan sen sorumlu olacaksın. Görünüşe göre sağ tarafımızdan geliyorlar, o yüzden kapıları senin açman gerekecek. Bunu halledebilir misin?"

"Evet." Kelimenin sonundaki "p" sesini çıkarıyor ve ayağa kalkıyor. "Hallediyorum."

Tekrar pencereye bakıyorum ve gelen gemi devasa görünüyor. Bir köpekbalığında daha büyük, diye karar veriyorum. Balina köpekbalığı. Bu endişe verici. "Devam et ve sen de kostümünü giy Ruth. Desteğe ihtiyacımız olursa diye."

"Ah, sik beni," diye homurdanıyor Ruth, ama yapacak.

Derin ve sakın bir nefes alıyorum, onlara gülümsüyorum ve ellerimi göğüslerimin üzerine koyuyorum. "Beş dakika, hanımlar. Kıyafetlerinizi değiştirin, memelerinizi kabartın ve uzaylıları şaşırtmaya hazır olun."

B Kaspar ve ben hazırlık odasından ambar ambar bağlantısının *Yüzen Yıldız*'a uzanışını izliyoruz. Diğer gemiye bağlandığını görmek beni pek şaşırtmadı ama yine de içimi ürpertici bir his kapladı. Onaylandığımızı gösteren yeşil bir ışık yok.

tahta. Aslında diğer gemiden hiç yanıt yok. Kalkan yok, çağrılarımıza cevap yok, hiçbir şey yok.

Blaster'ımı hazırlarken kardeşime bakıyorum. "Hayaletler."

Homurdanıyor. "Hayalet değil, seni aptal. Mathiras okumalarının zaman zaman karbondioksit çıkardığını gösterdiğini söyledi, yani yaşam destek sistemleri açık ve çalışıyor. İçeride biri var. Eğer hepsi hayalet olsaydı yaşam desteğine ihtiyaçları olmazdı."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık veriyorum. "Sen hiç hayaletle tanışmadın."

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" Lord Straik arkamızdan hırlıyor. "Sinirime dokunmaya başladınız."

Yüzümü kapıya dönüyorum ve Kaspar'a doğru eğiliyorum. "Hayaletler," diye fısıldıyorum, sırf son sözü söylemiş olmak için.

Düşünceli görünüyor, sonra parmağıyla yaklaşmamı işaret ediyor.

Yaklaşıyorum.

Parmağını yalıyor ve kulağıma sokuyor.

Öfkeli bir sesle, ona ters ters bakarak sendeleyerek uzaklaşıyorum. "Seni canavar." "Kendini buna açık bıraktın," diyor omuz silkerek.

Lanet olsun. Kesinlikle yaptım.

Lord Straik arkamızdan, "İkinizi de sırtınızdan vurmak ve kardeşinize bunun bir kaza olduğunu söylemek üzereyim," diyor. "Nasıl oldu da hala ikinizi de öldürmedi?"

Sırıtiyorum. Kaspar da öyle. Bir düşman gemisine binmek üzereyken hep biraz tedirgin oluruz. Bunun hayaletlerle dolu olduğu kesin ama bu düşman olmadığı anlamına gelmez. Orada ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden ona kötü adamlar gibi davranacağız ve bu kendimizi pompalamak için ritüelimizin bir parçası. Şakalaşırız, iğrençleşiriz ve olayları çok ciddiye almamaya çalışırız.

Bir an için, o fark etmeden parmağımı yalayıp Straik'in kulağına sokup sokamayacağımı merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

Gemi, hazırlık odasının geminin ana kısmından mühürlenmek üzere olduğunu belirten bir uyarı sesi çıkarır. Bu şekilde tasarlanmıştır, böylece gemiden gemiye bağlantı kazara koparsa, geminin içindeki mürettebatın geri kalanı öldürülmez. Genellikle, bu aynı zamanda işlerin ciddileşmek üzere olduğunu ve çok dikkatli olunması gerektiğini gösteren bir işarettir. Gemiden gemiye bağlantıya bakıyorum ama reddedilmemiş. *Buoyant Star*, sanki diğer tarafta kontrolleri elinde tutan bir mürettebatı varmış gibi *Darkened Eye* ile bağlantı kuruyor.

"Bunun otomatik olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaspar soruyor, belli ki

benimle aynı fikirde. "Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Doğru. Hayaletler." Sırıtiyor ve belindeki kılıftan çıkararak blaster'ıyla oynuyor. "Önce benim gitmeme izin verirsen on kredi."

Homurdanıyorum. On krediyle bir paket karsinojel bile alınmaz. "Kredileriniz sizde kalsın. Nasıl olsa ilk ben gitmek istemiyorum." Yani, eğer hayaletler varsa.

"Kapayın çenenizi. İkiniz de." Lord Straik'in sesi kızgın bir ebeveyn gibi çıkıyor. "Yoksa ikinizi de geride bırakırım." Kaspar önüme geçti ve ben de homurdanarak onayladım. Önce sen git. Bakalım umurumda olacak mı?

Geçit klik sesi çıkarıyor, ardından Yüzen *Yıldız*'a kilitlenirken bir onay sesi geliyor. İki gemi arasındaki genişleyen tünel geçidine hava hücum ediyor ve ben bir adrenalin patlaması hissediyorum. İyi ya da kötü, bu çılgın kovalamacanın sonuna gelmek üzereyiz. Gemimizi -geçici olarak- kaybettik ve düşmanla işbirliği yaptık ama diğer tarafta iyi bir şey varsa her şeye degecek. Bir gezegen satın almaya yetecek kadar zenginlik hayal ediyorum... İstedğimden değil. Çok zengin olsaydım ne satın alırdım tam olarak emin değilim. Gemimizde kardeşlerimle vakit geçirmeyi seviyorum. Krediler umurumda değil. Sadece düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum.

Gemimizden, ilerlemenin artık güvenli olduğunu gösteren olumlu, cıvıl cıvıl küçük bir çan sesi geliyor. Dönüp arkama bakıyorum, Lord Straik pelerinini ve koyu renk giysilerini giymiş, çünkü elbette öyle. Yanında a'ani maiyetinden altı kişi var, hepsi de silahlı ve zırhlı. Gemide ne bulursak bulalım, büyük olasılıkla zorla ele geçirmeye hazırlar.

Straik bana başını salladı.

Öne dönüp Kaspar'ı dürtüyorum. "Hadi içeri girelim."

Kardeşim önden giderken heyecanım artıyor, ben de onun bir adım gerisindeyim. Tünelden geçerken pencereden dışarı bakıyorum ve geminin devasa gövdesini görüyorum. *Buoyant Star*, bilinen galaksinin dış şeritlerine giden pek çok gemi gibi bir kargo gemisi ve bu yüzden gövdesinin büyük kısmı kargo alanı. Geminin üstü zarif, *Karanlık Göz'den çok daha* büyük değil, ama arkasına kilitlenmiş, kablolar, makaralar ve birkaç stratejik yürüyüş yolu ile birbirine bağlanmış, devasa bir kargo ambarı var. Bana biraz buzdağını hatırlatıyor, küçük bir ucu ve hantal, tehlikeli alt tarafı var.

Yürürken Kaspar'a yaklaşıyorum. "Şu kargo gemisinin büyüklüğüne bak. Sence ne taşıyorlardı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor Kaspar. "Umalım da bizim iyiliğimiz için çiftlik hayvanı olmasın."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Bütün bu yolu yüce bir hazineyi avlamak için gittiğimi hayal edebiliyorum... ve uzun süre önce ölmüş et stoklarıyla dolu bir ambardan başka bir şey bulamadığımı. Bu biraz şans olurdu. "Belki de silahlardır," diye fısıldıyorum Kaspar'a. "Mathiras'ın düşündüğü de bu değil miydi?"

Homurdanıyor ve ikimizin de kardeşimizi düşündüğünden şüpheleniyorum, geri kalanımız gizemli gemiyi kontrol ederken o hâlâ köprüde. Bizimle birlikte gemiye çıkamaması Mathiras'ın içini kemiriyor olmalı. Yine de bir gece önce her şeyi konuştuk ve birinin devreye girip kontrolü ele alması gerekiyorsa bunun Mathiras olacağı konusunda anlaştık. Herkes onu seviyor ve saygı duyuyor.

Benim bir şeylerin başında olmamdan biraz korkuyorlar. Kaspar da öyle.

Yani Mathiras *Karartılmış Göz'ün* köprüsünde ve Lord Straik de arkamızda. Aklıma yeni bir fikir geliyor ve Kaspar'a tekrar fısıldamak için öne doğru eğiliyorum. "Ona güveniyor musun?"

"Kim, Straik mi?" Ben onaylayınca homurdandı. "Tabii ki hayır." "O zaman neden önce biz giriyoruz?"

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Ayrıca, burada ne olduğunu görmeyi sen de benim kadar çok istiyorsun."

Yanılmıyor. Merak beni öldürüyor.

Tünelin sonuna geldik ve diğer taraftaki sahneleme odasına girdik. Hâlâ *Karanlık Göz'ün* oksijenini soluyor olsak da artık resmen *Yüzen Yıldız'dayız*. Diğerleri arkamızda sıralanırken merakla

etrafıma bakıyorum. Şimdiye kadar tekinsiz hissetmedim. Kaspar'a bakıyorum ama o *Yıldız*'ın kapısına konuşlanmış, işaret bekliyor.

Lord Straik silahlarını şimdilik bir kenara bırakmış ve veri defterini çıkarmıştır. Kapıya doğru tutuyor ve ekranda bir hata mesajı yanıp sönerken kaşlarını çatıyor. "Gemi ile senkronize olamıyorum."

"Yapabileceğini mi sandın?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ben bile o kadar aptal değilim."

Bana alaycı bir bakış attı. "Bu benim ailemin gemilerinden biri. Tabii ki sisteme bağlanabilmeliyim. Her şeye erişimim var. Ya da olmalıyım." Kaşlarını çatarak veri defterine baktı. "Birileri bir şeyleri kurcalıyor."

Kaspar hevesle, "Hadi gidip kurcalayalım," diyor. Kapıya doğru başını sallar. "Söyleyin."

"Yarışa başlamadan önce... limandan en son ayrıldığında bu gemide kaç mürettebat olduğunu biliyor muyuz?" Straik'e merakla sordum. Mürettebat ne kadar kalabalıksa, isyan ihtimali de o kadar artar.

"Yedi," diyor. "Hepsi de çok sadık sa'Rin erkekleri."

Tek söylediğim "Huh," oldu. "Bu devasa gemiyi işletmek için yedi mürettebat mı?" Kaspar omuz silkiyor. "Demek ki çiftlik hayvanı değil."

Sanmıyorum.

Straik Kaspar'a döner ve başını sallar. Data pad'ini kılıfına geri sokuyor ve süslü görünen blaster'ını geri çıkarıyor. Bir anlığına hayran kaldım. Kendime bunlardan bir tane çalmalıyım. Nereden aldığını soramadan Kaspar geminin paneline vuruyor.

Kapılar sessiz bir karşılamayla açılıyor.

Ensemdeki tüyler yine diken diken oldu. Bunu hacklememize hiç gerek yoktu. "Hayaletler," diye fısıldıyorum yine.

Kaspar'ı yakından takip ediyorum, ürkütücü derecede sessiz geminin koridorunda yürürken silahım hazır. Işıklar yanıyor ve yerler şaşırtıcı derecede tozsuz. Elbette bu bir şey ifade etmiyor. Temizlik robotları normal döngülerine devam ediyor olabilirler, Gemide kimsenin olmadığını fark etmeden. Holün kendisi uzun ve süssüz, duvarlar çoğu geminin yapıldığı işlenmiş metalden. Üzerlerini kaplayan gri boyada da herhangi bir hasar yok. Çizik ya da blaster yanığı yok ve en iyisi kan da yok. Bu iyiye işaret.

Kaspar başını kaldırıp havayı kokluyor. "Kokuyu alıyor musun?"

Etrafa bakıp kokluyorum. Hiçbir koku almıyorum. Hayır, sözümü geri alıyorum. Toz kokusu alıyorum ve hava ekşi ve küflü ama başka bir şey yok. "Çoraplarından başka bir koku almıyorum," diye şaka yapıyorum.

Kaspar, "Hava kokuyor ama olması gerektiği kadar kötü değil," diye belirtiyor. "Buraya geldiğimizde senin kesen gibi kokacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey o kadar kötü kokmuyor."

Kıs kıs güldüm, çünkü bu oldukça iyiydi.

"Ama ölü bir şey yok ve hava da çok kötü değil." Kaspar'ın yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor, etrafına bakınırken blaster'ını kaldırıyor. "Burada biri var."

"Hmm." Arkama dönüp baktığımda Straik ve adamlarının kapının yanında beklediğini, Kaspar ve benim içeri girmemizi izlediklerini fark ediyorum. Sanırım her şey gibi biz de yemiz. Çok güzel.

Ön tarafa dönüyorum, Kaspar durakladığında birkaç adım önüne geçiyorum. Salon üç farklı yöne ayrılıyor, hepsi de yeni uzun koridorlara ve sayısız kapalı kapıya açılıyor. Birinin saklanabileceği çok fazla yer var.

Kaspar tekrar Straik'e döner. "Şemanız var, değil mi? Köprü ne tarafta?" Kardeşim konuşurken, solgun bir yüz köşeden bakıyor.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Keffing hayaletleri. *Haklıydım*. Yine de bir çocuk gibi çılglık atamadan önce, solgun şey öne doğru adım atıyor ve onun bir hayalet olmadığını anlıyorum.

Solgun bir insan.

Silahımı ateşliyorum, fişek canlanırken vınıyor ve anında Kaspar alarma geçiyor. Yanımda dönüyor, blasteri benimkiyle aynı yöne bakıyor.

"Ateş etmeyin," diye sesleniyor insan, ellerini havaya kaldırarak. Bir an için sesi kız kardeşim Zoey'ninkine o kadar benziyor ki tüylerim diken diken oluyor. Yine de bu dişi Zoey'e pek benzemiyor. Yaklaşık aynı yaşta ama bu kızın soluk sarı saçları küçük, kalp şeklinde bir yüzün etrafına dökülüyor ve parlak yeşil gözleri var. İleriye doğru birkaç temkinli adım atarken yüzünde bir zevk ifadesi var ve ben onun ufak tefek olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Zoey kısa boylu ama sağlam yapıyken, bu kız ince ve narin.

Ayrıca neredeyse hiçbir şey giymiyor.

Kıyafetleri paçavra, küçük ayakları çıplak. Bir zamanlar standart bir süveter (gemi mürettebatı ve bakım ekibi tarafından giyilen) olabilecek şey parçalanmış. Kalçalarından parça parça sarkan etek, altındaki soluk, şeftali beyazı teni ve ince bacakları fazlasıyla gösteriyor. Üstü, göğüslerini örtmek için bir araya getirilmiş birkaç parça kumaştan biraz daha fazlası ve kumaş berbat bir iş çıkarıyor. Neredeyse daracık üstten dışarı fırlayacaklar ve kumaşın kendisi tek bir dokunuşa yol verecek gibi görünüyor.

Dişi bize doğru temkinli bir adım daha atıyor ve Kaspar silahını indirdiğinde küçük bir hıçkırık çıkararak ileri atılıyor ve kendini Kaspar'ın kollarına bırakıyor. "Kurtulduk!" diye ağlayarak haykırıyor.

Kardeşim insanın saçlarını okşarken saf bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Kız onun göğsüne yapışmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve eğer bu kadar kafa karıştıracı olmasaydı bu manzara tamamen komik olurdu.

"Bir insanın ailemin gemisinde ne işi var?" Lord Straik arkamızdan seslenerek yanıma doğru yürüyor. Klonları birkaç adım geride, silahları hazır bir şekilde duruyor.

Dişi sanki onu güvende tutan tek şey Kaspar'mış gibi ona daha da yaklaşıyor. Kardeşimi hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Kaspar'ın her zaman bir planı, bir şeyleri çözmenin bir yolu vardır, bu tamamen aptalca, pervasız bir plan olsa bile. İlk kez onu tamamen engellenmiş görüyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama insan ona daha da sokulurken yüzündeki şaşkın ifade hoşuma gidiyor.

"Bir dakika," diyorum aklıma başka bir şey gelince. "Biz mi? Biz derken neyi kastediyorsun?" "Biz üç kişiyiz," diyor ağlamaklı insan, yüzünü kaldırarak. "Ben, Jade ve Helen."

"Neredeler?" Kaspar hâlâ insanın ipeksi sarı saçlarını okşayarak soruyor. Onu hiç bu kadar korumacı görmemiştim. Uh oh. Bu iyiye işaret değil.

"Jade Helen'ı koruyor." Tereddüt ediyor, dudağını ısırıyor. "Helen... hasta. Ona nasıl bakacağımızı bilmiyoruz."

"Ne demek hasta? Nasıl hastalandı?" Kaspar sorar.

İnsan bir adım geri çekilir ve elini çekiştirir. "Havada bir şey var. Lütfen, benimle gel. Size göstereceğim. Bize yardım edebilirsin."

Kaspar bana bakıyor ve blasterını kemerine geri takarak insanın onu koridorlardan birine çekmesine izin veriyor. Straik'e bakıyorum, her şeyden çok sinirlenmiş görünüyor. Muhtemelen hâlâ insanların geminin koridorlarını kirletmesine kızgın. Bırak kızsın. Ben insanları severim. Evrendeki en iyi insanlardan biri olan Zoey'i düşünüyorum. O bir insan, onu bir köle gemisinden kurtardıktan sonra en küçük kız kardeşimiz olarak evlat edindik. Hepimizin toplamından daha zeki ve onu her gün özliyorum. Yine de mutlu, başka bir korsan gemisi olan *Jabberwock*'ta navigatör olarak görev yapıyor ve ona yıldızları asmış gibi davranan sert boyunlu ama iyi bir mesakkah erkeğiyle çiftleşiyor.

Bu küçük insanı görünce kız kardeşimi ne kadar özlediğimi fark ettim. Yıldızlar arasında korsanlık yapmak, şakalaşacak bir bücür olmadan aynı şey değil.

Küçük kadın bizi koridorun sonuna götürüyor, biz de peşinden yürüyoruz. "Burada ne işiniz var?" Straik kızgınlık dolu bir sesle soruyor. "Mürettebat nerede?"

"Bizi burada bıraktılar," diyor arkasına bakarak ve gözleri yine yaşlarla doluyor. "Bir kapsüle bindiler ve bizi geride bıraktılar. Zevk köleleri için yer olmadığını söylediler."

Straik, "Benim mürettebatım bunu yapmaz," diye itiraz ediyor.

"Ama yaptılar," diyor insan, gözleri kocaman ve kederli.

Straik'e alaycı bir şekilde "Adamların sık gibi konuşuyor," diye fısıldıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Anlamıyorum. Hiçbir zaman limana ulaşamadılar. Kimseyle temas kurmadılar. Neden bir insanı terk edip ortadan kaybolsunlar ki?"

Omuz silkiyorum. Ona verecek cevabım yok.

İnsan Kaspar'ın elini çekerek onu yönlendiriyor. "Bu taraftan. Bu odada." Duraklıyor ve

hepimize ilerlememizi işaret ediyor. "Jade burada."

Geminin tıbbi laboratuvarına giriyoruz. Yataklardan birinin yerine bir durağanlık kapsülü yerleştirilmiş, bu garip ve odanın ortasında duruyor. Yanında başka bir insan duruyor ve o döndüğünde dilim ağzımın çatısına yapışıyor.

Bu yeni insan daha çok buna benziyor.

Birincisi, sarı saçlı olandan daha büyük. Diğer bana kız kardeşimi çok fazla hatırlatıyor.

Ama bu yeni dişiyi görünce pantolonum acı verici bir şekilde sıkıştı. Muhtemelen Mathiras'ın yaşlarında, bir insan için otuzlu yaşların başında ve teni zengin, altın-kahverengi bir tonda. Saçları başının etrafında bir nimbus gibi s z len koyu, kıvrıcık bir kabarıklık ve kalçaları ile g  sleri son derece cömert. Yırtık pırtık giysilerinden her yöne doğru taşıyor ve ben bunu sevsem mi nefret mi etsem karar veremiyorum.

Bu yeni dişi bize doğru bakıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, etkileyici gözlere sahip olduğunu görünce şaşırmadım. Kahverengiden çok altın rengindeler ve güzel yüzünde  ne çıkıyorlar. Endişeli görünüyor, bakışları hepimizin arasında gidip geliyor. "Onlar arkadaş mı Alice?"

Kef me, sesi bile bo ucu. Böyle bir arkadaşla kalmak anlamına gelseydi, burada sıkışıp kalmaktan memnuniyet duyardım. Onu burada terk eden o erkekler aptaldı. "Ben senin arkadaşınım," diye gönüllü oluyorum, sırtarak.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor ve dolgun dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben Jade."

Ve ben aşık oldum.

Tonunki umduğum gibi gitmiyor.
Kurtarıldığı için rahatlamış, yumuşak, dehşete düşmüş bir dişi gibi davranmaya devam ediyorum. Alice tam teçhizatlı, öndekine yapışmış, gözyaşları önünü ıslatıyor onun tuniğinden. O kadar inanılmaz bir oyuncu ki ben bile ona inanıyorum. Zavallı uzaylı saçlarını okşayıp duruyor ve ne yapacağını bilemez bir halde bakıyor. Bunlar mavi uzaylılar -mesakkah- bizi bu gemiye getirenler gibi.

Yine de onlar hala düşman.

Ben de dudağımı ısıırıp titriyormuş gibi yapıyorum ve köle kız kıyafetimin içinde çaresiz görünmek için elimden geleni yapıyorum. "İşte," diyor sırtarak, benim "arkadaşım" olacağını söyleyen kişi. Elindeki fermuara hafifçe vuruyor.

ve tuniğinin önünden aşağı doğru kayıyor. Giysisi açılarak mavi kaslı göğsünü ve dövmelelerini gösteriyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Tecavüze uğramak üzere miyim? I-

Tuniği alıp omuzlarıma örttüğünde tekrar nefes alıyorum.

Bu sefer titriyor numarası yapmama gerek kalmadı. "Teşekkürler." Bir bakıma bu iyi bir şeydi. Bana, birileri ne kadar hoş görünürse görünsün, hala düşman olduklarını ve insanları köleleştirdiklerini hatırlatıyor. Onları soyup kendi yollarına göndermemiz daha iyi olur.

Ancak... geçmişte, imdat çağrımızla tuzağa düşürülen korsanlar tarafından ziyaret edildiğimiz her seferinde, küçük bir mürettebat vardı. Küçük bir manevrayla, üç ila dört uzaylıdan oluşan bir mürettebatı alt etmekte ve ele geçirmekte sorun yaşamıyoruz. Ancak şu anda, altı kırmızı renkli uzaylı (Helen gibi kırmızı, fark etmeden edemiyorum), süslü boynuzları olan siyah giysili mavi tenli önemli görünümlü bir adam, Alice'in ağladığı ve dikkatini dağıttığı korsan ve yanımdaki yeni gömleksiz dostumu sayıyorum. Toplam dokuz kişi. Ve eğer akıllı bir mürettebat iseler, sorun çıkma ihtimaline karşı o koca gemide birini bırakmış olacaklar.

Bu da işlerin her an daha da kılınacağı anlamına geliyor.

Ben her zaman temkinliyimdir. Ruth bazen çok temkinli olduğum için beni azarlar. O bunu büyük bir fırsat olarak görürdü - büyük bir gemide bir sürü malzeme var. Ama ben güvende olmayı tercih ediyorum, çünkü tehlikede olan sadece benim hayatım değil. Düşünülmesi gereken çok şey var ve bazen tamamen bunaltıcı geliyor. Sorumlu olmak istemiyorum.

Ama bunu yapacak başka kimse yok ve bu yüzden kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorluyorum.

Gömleksiz olan bana doğru eğildi. "Sen iyi misin? Arkadaşın hasta olduğunu söyledi."

Nazik gözleri ve çapkın bir gülümsemesi var ve muhtemelen bunu soyduğumuzda biraz suçluluk hissedeceğim. Ama yüzümü titrek bir gülümsemeye zorluyorum, gözlerim kocaman ve umarım sıkıntı içindeki genç kız gibi. "Sen burada olduğuna göre ben iyiyim." Ön yüzünü stratejik bir havluyla kapladığımız kapsüle dokunuyorum. "Ve ben hasta değilim. Jade hasta."

"Bize yardım edebilir misiniz?" Alice'in sesi yükselir, her zamanki gibi teatraldır. "Bizi kurtarmak için mi buradasınız?"

Alice'in sarıldığı kişi, "Sana öyle olduğumuzu söylemiştim," diyor ve Alice'in gözyaşlarına biraz sinirlenmiş gibi görünüyor. Biraz geri çekilmesi gerekiyor.

Ansızın bir ses cıvıldıyor. "Peki ya köprü?" diye sesleniyor başka bir ses. Dil yabancı ama

Çevirmen implantı sayesinde hepsini anlıyorum. On, zihinsel olarak sayıyorum. On adam, biri diğ erlerinden ayrılmış. Tamam. Bunu h     halledebiliriz.

"Ben k  pr  ye gideceğim," diyor g  mleksiz olan, kolunu omzuma dolamaya çalışarak. Elinin altından kayarak uzaklaşıyorum ve umarım duygularını incitmemişimdir. Kahretsin, beni ellemesine izin verirdim

ama eğer beni elinde tutuyorsa, bu planı mahveder.

"Helen'a yardım etmelisin," diyorum, sesimi acele bir tonda çıkararak, Alice tutunduğu erkekten kendini kurtarıken. Birkaç adım uzaklaşıyor, kokluyor ve göz ucuyla kapıya doğru her seferinde bir adım atarak sürünmesini izliyorum. Bu benim işaretimdi. Adamlara üzgün bir bakış atıyorum, Helen'in durağanlık kapsülünün üzerine eğilerek göğüslerimin küçük üstümün önünden dışarı çıkmasını sağlıyorum. Yeterince eminim, bu tüm gözlerin dikkatini dağıtıyor. "Lütfen. Çok uzun zamandır bu şeyin içinde."

Siyah giyinmiş olan -önemli olan, huysuz olan- bize sinirli bir bakış atıyor. "Onun nesi var?"

"Bilmiyorum," diyorum dramatik bir şekilde. "Uyanmayacak." Ve Alice kapıya doğru bir adım daha atıp geri çekilirken, Helen'in uzandığı, güzel soluk lavanta rengi saçlarının başının etrafında dağıldığı, gözlerinin galaksiler arası bir Uyuyan Güzel gibi uykuya dalmış gibi kapalı olduğu durağanlık kapsülünün önündeki bezi çekiyorum.

Büyük açıklamayı yaptığım anda bir adım geri çekiliyorum. Shirtless durağanlık kapsülüne bakmak yerine beni izlemeye devam ediyor, ağzında bir gülümseme beliriyor. Onun benimle değil kapsülle ilgilenmesi gerekiyordu ve benim gülümsemem biraz duraksıyor, bu da onunkini daha da büyütüyor.

"Kef me, bu bir kur'aki mi?" diyor bir adam.

Bu herkesin dikkatini çeker. Adamların hepsi Helen'e bakmaya hevesli bir şekilde öne doğru ilerliyor. Biri ıslık çalıyor. Başka bir adam nefesinin altında küfrediyor ve bir başkasının da içini çektiğini duyuyorum. Helen'in görüntüsü herkesi şaşkına çevirmekte asla başarısız olmuyor ve bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Geriye doğru birkaç aceleci adım atıyorum, herkes uyuyan kadına bakarken Alice'e katılmak için kapının yanına gidiyorum.

"İki insan köle ve bir qura'aki mi? Adamların tam olarak neyin peşindeydi Straik?" diyor Shirtless.

"Bilmiyorum," diyor Straik denen kişi ve sesi kızgın geliyor. "Neden bir sa'Rin gemisinde köleler var?"

Gerçekten de yarısını bile bilmiyor, değil mi? Alice gözlerindeki acelecilikle beni ileri doğru sallıyor ve ben de kapıya doğru fırlıyorum. Adamlardan biri durağanlık kapsülünün üzerine eğilip cama dokunduğunda ikimiz de hızla geçiyoruz.

Sonra Alice bir eliyle kapının kilidine vurur ve kapı hızla kapanır. "Ruth?" Zor nefes alarak sesleniyorum.

"Tamamdır," diye sesleniyor Ruth sistemden. "İyi geceler çocuklar." Az önce boşalttığımız oda uyku gazıyla doldu.

Pencereden bakıyorum ve diğerleri ihanete uğradıklarını fark ederek silahlarına sarılıp öfkeyle etraflarına bakarken, Shirtless'ın pencereden sadece beni izlediğini fark ediyorum.

Ve sırtıyor. Gurur duyuyormuş gibi.

Muhteşem bir dişi. Bize bir tuzak kurdu.

Tavandan gaz akarken, oda çılgınca harekete geçer, adamlar alarm çılgınlıkları atar.

Jade. Adını dilimde test ediyorum, unutmamak için defalarca tekrarlıyorum. Jade. İlginç bir dişi için ilginç bir ses. Dişilerden biri kapıdaki pencereden bakıp oda gazla dolarken bize dönüp bakarken sırtımdan kendimi alamıyorum. Bu Jade ve bakışları endişeli bir şekilde üzerimizde geziniyor, ta ki bana gelene kadar. Daha geniş sırtıyorum ve o da hemen göz temasını kesiyor, telaşlanıyor.

İlginç. Benden hoşlanıyor ve bunu istemiyor. Bana bakmaktan bu kadar çekinmesi için başka bir neden düşünemiyorum. Bana ihanet ettiği için kendini suçlu hissediyor.

Ve bu beni çok mutlu ediyor.

Kaspar omzuma vurdu. "Sana bunun bir tuzak olduğunu söylemiştim."

"Tahmin etmiştim," diyorum, oda gazdan dumanlanırken biraz başım dönüyor. Bizi öldüreceğini sanmıyorum. Benim Jade'im değil. O çok yumuşak. Gözlerindeki suçluluk duygusu bana bu konuda bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Yani, zincirler içinde uyanabilirim ama bu ilk kez olmaz ve muhtemelen son da olmayacak.

Yüzümü dirseğimin kıvrımına bastırıyorum ama nefes almama yardımcı olacak bir kolum yok. Ona ceketimi verdim. Görünüşe göre düşünüyorum ama en azından mutlu bir şekilde düşeceğim. Kaspar'a bakıyorum ama o odayı tarıyor, bir çıkış yolu arıyor. Klonlar kapıları zorlayarak açmaya çalışıyor ve Lord Straik sanki bir tür hayalet görmüş gibi kapsüle bakıyor.

Jade'e dönüp bakıyorum ama o kapıdan uzaklaşıyor. Telsizdeki bir kadın gülüyor, bu da Kaspar'ın kaşlarını çatmasına ve yumruğunu duvara vurmasına neden oluyor.

Sendeleyerek kapsüle yaklaştım ve aşağıya baktım. Neyle kapana kısıldığımıza bir göz atsam iyi olacak.

Bu bir Qura'aki, tamam. Canlısını hiç görmedim, sadece videoda. Sanırım bunun bir klonu ya da kız kardeşi. Bu dişinin parlak kırmızı bir teni var -klonlanmış doğasının göstergesi- ve sivri kulakları ve ırkının göstergesi olan leylak rengi saçları var. Ayrıca dilini dışarı çıkarıyor ve kapsülünün güvenli camının altından bize surat yapıyor.

Lord Straik'e "Bizi alt ettiler," diyorum ve dehşetimle karışık bir eğlence hissetmekten kendimi alamıyorum. Elbette berbat bir durum ama Jade'in yaptığı da oldukça zekiceydi ve bunu ona söylemek istiyorum. Umarım fırsatım olur. İçimden bir ses Jade'in burada yetkili olduğunu söylüyor. Sarı saçlı küçük kızın ona bakışı, konuşurken sesinde belli belirsiz bir otorite iması vardı.

Hoşuma gitti. Ondan hoşlandım. Shaalyn'den beri başka bir kadınla ilgilenmemiştim. Belki de sikim sadece bana ihanet eden kadınları kaldırıyordur. Heh. Gerçek bu olsaydı hiç şaşırırmazdım.

"Ailemin gemisinde neden bir Qura'aki var?" Straik talep ediyor, sonra tekrar öksürüyor. "Neler oluyor?"

"Sen söyle," diyorum ve kendimi ayakta tutmak için kapsüle yaslanmak zorunda kalıyorum. Bacaklarım çalışmıyor ve ağzımda berbat bir tat var. Bu gazı biliyorum, fark ettim. Bazı karanlık kantinlerdeki bar kavgalarında ya da Sticks oyunlarında kullanılan bir gaz. İnsanı bayıltıyor ve son bir gün boyunca her şeyi unutturuyor.

Gerçekleşme keskin bir hayal kırıklığı yarattı. Yeşim'i unutmak istemiyorum. Qura'aki'ye bakıyorum

Dişi, görüşüm bulanıklaşıp kaybolsa bile. Galaksideki en güzel, en mükemmel yaratıklar olmaları gerekiyor. Kesinlikle çok güzel ama Jade'i tercih ederdim diye düşünmeden edemiyorum.

Her şey kayboluyor.

JADE

Koridorda volta atıp gazın etkisini göstermesini bekliyorum. İşlerin bu hale gelmesi hoşuma gitmiyor ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

"Endişelenmeyi bırak Jade," diyor Alice küçücük bluzunun içinde göğüslerini düzeltirken. "Hepsi planladığımız gibi ışıklar gibi aşağı iniyorlar." Pencereye doğru ilerliyor ve içeri bakıyor. "Altı tane görüyorum...oh, hayır, yedi tane. İki tane daha kaldı."

"Peki gemide daha kaç kişi var?" Adımlarken dudağımı çiğneyerek endişeleniyorum. "Henüz ormandan çıkmadık." Yapacak çok şey var ve hâlâ ters gidebilecek çok şey var. Gazın etkili olduğu kesin ama hafızalarını *Yıldız'ı* hatırlayamayacakları kadar siler mi? Elbette onlara tutunacak bir şey bırakmamak için birkaç hafta boyunca yardım sinyalimizi kapatacağız ama yine de riskli.

Hepsini indirdikten sonra, diğer gemiye baskın yapmalıyız. Ya başarırız ya da başaramayız. Bu zamana kadar, iyi bir şey yapmadığımızı bilecekler ve buna hazırlanacaklar. Silahlarını ateşleyerek gelecekler ve bizim sevimli, çaresiz görünen insan kadınlar olmamız önemli olmayacak. Eğer üstünlüğü kaybedersek, sıçtık demektir.

"Kaç kişi düştü?" Ruth geminin dahili telefonundan sesleniyor.

"Dokuz," diye bağılıyor Alice. "Sonuncusu az önce düştü." Pencereye vuruyor ve ben de onun yanına gidiyorum ama odada kimse kıpırdamıyor. Hepsi oldukları yere yığılmış, kırmızı derili askerlerin hepsi sanki açmaya çalışmışlar gibi kapıda kümelenmişler. Shirtless, Helen'in durağanlık kapsülünün yanında sızmış durumda, şüphesiz güzelliği onu cezbetmiş. Gömleğini çıkarıp bana verdiği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Aletinizin ıslanmak üzere olduğunu düşündüğünüzde centilmen olmak kolaydır ve karşılaştığımız uzaylı erkeklerin çoğu yeterince naziktir...

Hayır, şimdi sadece bahane üretiyorum. Çoğu bize aptal ya da oyuncak gibi davranıyor. Bir düzine kez göğüslerim ellendi. Biri parmağını ağızma soktu ve emmemi istedi. Kıçım çimdiklendi, yüzüm tokatlandı ve elle taciz edildim... ama hiç kimse örtünmem için bana sırtındaki gömleği vermedi.

"Odayı havalandırıyorum," diye sesleniyor Ruth. "Bana bir dakika verin, sonra içeri girebilirsiniz."

Başımı salladım. "O adamlar bekleyebilir. Şimdilik dışarıdalar, yani bir sorun teşkil etmiyorlar. O gemide hâlâ kimlerin kaldığını ve onlarla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekiyor." Güvende olduğumuzu anladığımızda, uyuşturulmuş adamları bağlayıp en yakın istasyonu bulmaya programlanmış bir kaçış kapsülüyle göndereceğiz... ki bu da haftalar uzakta, ya da bana öyle söylendi. Kimseyi öldürmeden adamlardan kurtulmanın yolu bu. Bizi hatırlayıp hatırlamadıklarını bilmiyorum ama kimse ikinci kez geri gelmiyor, bu yüzden planımızın işe yarayacağından eminim.

Ama hiçbir zaman bağlayacak dokuz adamımız olmadı, ayrıca diğer gemide daha fazlası var. *Yıldız'ın* altı kişilik kaçış kapsüllerinden birine nasıl sığacaklarını bilmiyorum. İki kapsül olabilir mi? Yine de iki katı iş çıkar. Bunu düşündüm ve biraz daha hızlandım. Ve biraz daha.

"Köle kız numarası mı yoksa silahlar mı?" Alice, tuzak odasının kapıları açılırken tüm işiyle soruyor. Helen kapsülünün düğmesine basıp ayağa kalkıyor, sarışın odada ilerleyip adamların silahlarını çekerken yüzünde bir sırıtma belirliyor.

Ben de aynısını yapıyorum, Shirtless'a doğru gidiyorum. Bana iyi davrandığı ve nabzını kontrol etmek istediğim için değil, belinde kocaman bir silah olduğu için. Yine de parmaklarımı boynunda gezdiriyorum ve nabzının yavaş da olsa güçlü olduğunu görüyorum. Güzel. Silahını çıkardım... ve alışık olduğumdan farklı bir marka. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu bir kenara

bırakıp diğ er adama bakıyorum. "Silahlar konusunda nasılsın Alice?"

Birini eline alıp silahını ateşliyor, tabancaya benzeyen silah devreye girerken vızıldıyor. "Sanırım iyiyim.

I-"

"Çocuklar?" Ruth'un sesi acildi. "Diğer gemiden garip bir okuma alıyorum."

"Bize ateş ediyorlar mı?" Ona bağıyorum, içimi soğuk bir korku kaplıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim. Bu bir çeşit şarj-"

Yıldız'ın içinden geçen bir elektrik akımı statik elektrik gibi bana çarpıp beni dümdüz etmeden önce duyduğum son şey bu. Saçlarım diken diken oluyor ve rüzgâr benden uzaklaşıyor.

Ve bir kasımı bile

oynatamıyorum. Lanet olsun.

I yanağıma yediğim bir tokatla uyandım. Başım zonkluyor ve ağzımda berbat bir tat var. Gözlerimi kısarak en büyük ağabeyim Mathiras'a bakıyorum. "Bana neden vurdun?" "Yuvarlanmanı istiyorum." Kötü görünümlü bir şırınga çıkardı. "Bir iğneye ihtiyacın var soluduğun gaza karşı koyar."

"Gaz mı soludum?" Hafızam bulanık ama yuvarlanıyorum. Bir an sonra kıcımların yanağı acırken kaşlarımı çatıyorum. "Bence bunu yaparken çok eğlendin."

"Bence haklısın. Bunu hak ediyorsun," diyor Mathiras, sesinde tiksinti dolu bir tonla.

Öyle mi? O gittikten sonra kıcımları ovuyorum ve Kaspar'ın muhtemelen benimle aynı durumda, yakındaki bir revir yatağında yattığını fark ediyorum. Sıcaklık damarlarımda yanıyor ve ne olduğunu merak ediyorum. Ayağa kalkıyorum, tuniğimin olmadığını fark ediyorum... ve sonra anılar zihnimdeki bulanık boşlukları dolduruyor.

Bir qura'aki. Bir tuzak. Yeşim.

Revir masasından kalkıyorum ve yardım edemesem de tekrar *Sönmeyen Yıldız*'da değil, *Karartılmış Göz*'de olduğumuzu fark ediyorum. Mathiras ve mürettebatı bizi diğer gemiden alıp revire getirmiş olmalı. Etrafıma bakıyorum, Dopekh ve diğer klonlardan birkaçı yüzlerini ovuşturuyor, yüzlerinde donuk ifadeler var. Kafaları sayıyorum. Herkes burada, kırmızı gözlerini ovuşturan ve sanki birini öldürmek istiyormuş gibi görünen Lord Straik bile.

Muhtemelen öyle. Bu da önce Jade'e ulaşmam gerektiği anlamına geliyor.

Mathiras'ın protesto sesini ve odadan çıktığımda bana bakan meraklı üniformalı klonları görmezden gelerek revirden hışımla çıkıyorum. Koridorda ilerliyorum, iğneye verdiğim tepki yüzünden derim hâlâ karıncalanıyor. Göğsümü kaşdım ve *Göz*'ün etrafına bakarak mahkûmların nereye götürüleceğini anlamaya çalıştım.

On krediye göre Straik'in bir rıhtımı varmış. Yeterince kendini beğenmiş.

Koridorun sonundaki a'aniye dönüyorum - sanırım adı Kaje - ve otoriter görünmeye çalışıyorum. "Tugay nerede?"

Başını eğiyor. "Sağa doğru git ve bir kat aşağı in."

Biliyordum.

Asansörün kumandalarını tokatlayarak kattan aşağıya doğru koşuyorum. Mathiras beni durdurmadan önce oraya varmak istiyorum. Durduracağını düşündüğümde değil, sadece... Jade'le konuşmak istiyorum. Ona merhaba demek. Korkmasına gerek olmadığını, çünkü ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilmesini istiyorum. Ne olursa olsun, onun iyi olduğundan emin olacağım. Zihinsel olarak kendime tüm insanların iyi olacağını söylüyorum çünkü Zoey ve Sophie de bunu isterdi. İnsanlar söz konusu olduğunda Kaspar ve Mathiras muhtemelen benimle aynı fikirde olacaklar ama Straik'i tahmin edecek kadar iyi tanımıyorum. Ve Mathiras kandırıldığımız için kötü bir ruh hali içinde olacak. Bir süre ayaklarını yere vuracak ve "hayal kırıklığına uğramış kardeş" bakışını takınacak ve bana tuniğimi düşmana vermemem gerektiğini söyleyecek ya da bir qura'aki'ye aval aval baktığım için kendimi bir odaya kapattırarak. Bütün bunları biliyorum. Herkes biliyor. Sadece birkaç güzel yüz dikkatimizi dağıttı.

Sanırım Jade ve arkadaşlarının umduğu da tam olarak buydu. Qura'aki'yi göstermek, göğüslerini

sallamak ve erkeklerin dikkati iyice dağıldığında onları haklamak. Yani, buna kandin, bu yüzden etkisiz bir plan değil. Nadir bulunan qura'aki bunu perçinleyen şey. Asık suratlı ve kasvetli biri bile

Straik'in buna kanması gibi. Yol boyunca kaç gemi soyduklarını merak ediyorum. On mu? Yirmi mi? İmdat sinyali kitaptaki en eski numaralardan biri elbette, ama iyi bir numara eklemişler.

Dostum, Zoey bunu duyunca çok gülecek.

Sonra ayıldım, çünkü Zoey'nin Jade'den hoşlanabileceğini düşünüyorum. Bu benim için önemli çünkü Jade'i elimde tutmayı planlıyorum. Köle olarak değil tabii ki. Dişim olarak. Eşim olarak. Jade henüz bilmiyor ama bu sistemdeki en aptal Keffer'a takılıp kalmış durumda... ki bu pek bir şey ifade etmiyor çünkü bu sistem oldukça ıssız.

Asansöre doğru ilerliyorum ve bir kat aşağı iniyorum. Asansörden indiğim anda kapılardan birini koruyan başka bir a'ani görüyorum. O da bir nefeslik takıyor, parlak burun klipsi bizim düştüğümüz duruma düşmesini engelliyor. Akıllıca.

Ne yaptığımı biliyormuşum gibi ayağa kalkıyorum ve yine göğsümü kaşıyorum. Her yerim kaşınıyor. Berbat bir durum. Aşağı bakıyorum ve yüzümde yaralar çıktığını fark ediyorum. Bir şeye alerjim olabilir. Neyse. Yakında geçer. Tekrar derimi kaşdım ve koridorun en ucundaki büyük çift kapıya başımı salladım, korumasız olanlara. "Aşağıda ne var, Basch? Hizmetli mi?"

Tıpkı insanlar gibi o hareketli kaşlarıyla bana kaşlarını çatıyor. Kız kardeşim Zoey gibi o da "Aptal mısın sen?" bakışını kolaylıkla atabiliyor. "Burası kargo bölümü."

"Tamam." Önündeki kapıları işaret ediyorum. "Mahkûmlar burada mı?" A'ani başını sallıyor.

"Harika. İçeri girip onlarla konuşmam lazım. Beni vurma, tamam mı?" Ona sırtıyorum ve sanki beni buraya Straik ve Mathiras göndermiş gibi içeri giriyorum.

A'ani kenara çekilip bana başını salladığında pek de şaşırmadım. Klonların harika astlar olmasının bir nedeni de bu. Çok fazla soru sormazlar. Yerimde durup elimi pedin üzerine koyuyorum ve kapılar bir an sonra açılıyor. Hah. Dışarıda kilitli değilim. Bu işleri kolaylaştırıyor. Çamaşırhane gösterisinden sonra Straik'in bazı yetkilerimi iptal edeceğini düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı.

Biraz kasıla kasıla mahkûm ambarına giriyorum.

Lord Straik sa'Rin'in mahkûm ambarı geçmişte tutulduğum hücrelere pek benzemiyor. Evrende en az bir gecesini hapishanede geçirmemiş korsan yoktur ve benimkilerin çoğu, pis bir ooli veya praxiiian ile dirsek dirseğe olmak, yer kapmak için itişip kakışmaktan ibaretti.

ve pis bir zeminde birkaç saat uyumaya çalışırdınız. Herkes şok tasmaları takardı ve eğer şanslıysanız bir çeşit tuvalet olurdu. Mahkum arkadaşlarınıza ayaklarınızdan kelepçelenmiş olurdunuz ve genellikle odanın bir yerinde ölü bir adam olurdu, çünkü aptalın biri kazanamayacağı bir kavgaya tutuşurdu.

Oh, ve her yer terli taşaklar gibi kokardı. Hapishane kokusu gibi bir koku yoktur... terli taşaklar dışında sanırım.

Bu oda çiçek gibi kokuyor.

İçeri girerken burnumu kırıştırıyorum, çünkü neden bir mahkûm koğuşu çiçek gibi kokar ki? Tertemiz, pırıl pırıl duvarları inceliyorum ve tavana yakın bir yerde bir koku dağıtıcısı olduğunu görüyorum. Bu çok aptalca. Girişimci bir mahkum tırmanıp onu devre dışı bırakabilir ve kokulu yağı birini kör etmek ya da zehirlemek için kullanabilir... Tabii kelepçeli değillerse. Nasıl yapılacağını biliyorsan kelepçelerden kurtulmak kolaydır. Bu sadece Sa'Rin'in iyi bir korsan olmak için gereken katil içgüdüsüne sahip olmadığının bir kanıtı. Çok fazla şımartılmış.

Bu hücre, hapishane hücresi açısından lüksün zirvesi. Hava ılıman ve rahat; çiçek kokuları eşliğinde hafif bir müzik sesi gelmediğine neredeyse şaşıracağım.

Daha sert hapishane hücrelerinde, mahkumların bileklerine (veya bacaklarına) manyetik kelepçeler takılır ve daha sonra bu kelepçeler duvardaki bir çubuğa tutturulur. Burada mahkumlar genellikle ellerini başlarının üzerindeki manyetik çubuğa, ayaklarını da yere yakın ikinci manyetik çubuğa takarlar. Bu, mahkumların hiçbir şey denememesini sağlar. Bu hoş odada, dört kadın ayrı ayrı sandalyelere oturtulmuş, düzgün bir şekilde sıralanmış ve elleri kelepçeli olmasına rağmen rahatlar.

Keffing hücrelerinden çok çay partisine benziyor.

"Atıştıрма zamanını mı kaçırdım?" İçeri girerken şaka yapıyorum. Önümdeki dört dişi de tarıyorum, en iyilerini sona saklıyorum. En azından kimsenin incinmiş görünmediğini görmekten memnunum. Kadınların -ne kadar sapkın olurlarsa olsunlar- bizim tarafımızdan istismar edilmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum. İnsanlar kırılmandır, Kurakiler iki kat daha kırılmandır. Uzun boylu, zayıf, uzun siyah saçlı ve geniş yüzlü bir kadın var. Yüzünde öldürücü bir çatıklık var ve sanırım bizi gazlamaktan çok memnun olan kişi o. Yanında, uyanık olduğu her halinden belli olan narin Kuraki oturuyor. Ellerini kelepçelerinden kurtarmaya çalışırken kaşlarını çatıyor. Kaspar'ın üzerine kapanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayan sarı saçlı küçük kız hâlâ daracık kıyafetini giyiyor ve ben ona doğru baktığımda meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Ve sonra Jade'e baktım. Kıcıma vurulan panzehir sayesinde unutmadığım için heyecanlandığım Jade'e. Jade, hala benim tuniğimi giyiyor. Kabarık saçları başını koyu bir nimbus gibi çevreleyen ve o büyüleyici altın gözlerini bana kırpan Jade. Korkusuz ve son derece muhteşem, kelepçeli elleri sakince kucağında.

Jade sakince, "Eğer bir özür bekliyorsan, bir özür almayacaksın," diyor.

"Hayır, ciddi," diye takılıyorum. "Atıştırma lık lar için geldim. Peynir tep sis ini kaç ır dım mı?" Etrafıma bak ı y o r u m ve derimi kaş ır ken hayal kır ıkl ı ğ ına uğ ramış gibi yapıyorum. "Bu ş imdiye kadar gördüğ ü m en güzel hücre. Video izleyip izleyemeyeceğ inizi sormamı ister misiniz? Eminim bunu ayarlayabiliriz."

"Onlara bizi bırakmalarını söyle," diyor siyah saçlı olan, meydan okuyarak. Sandalyesinde dik oturuyor ve Zoey'nin son turşuyu aldığımda yaptığı gibi bana dik dik bakıyor. "Kolay kolay gelmeyeceğiz."

Kafam karışmış gibi yaparak başımı kaşıyorum. "Siz az önce bizi öldürmeye çalışmadınız mı?"

Bu sefer Jade bana bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Kimse kimseyi öldürmüyor. Biz sadece kendimizi gemimizdeki istilacılardan korumaya çalışıyorduk."

Kurakinin kafası karışmış görünüyor. "Onları soyduğumuzu sanıyordum-"

Siyah saçlı olan Kuraki'nin sandalyesini tekmeler ve leylak saçlı olan sessizliğe bürünür.

Sırıtiyorum, gülümsememin yüzüme yayılmasına izin veriyorum çünkü dişiler çileden çıkmış görünüyor. "O halde ilk önce hanginizin sorgulanacağını tahmin edebiliyorum."

Jade çenesini kaldırıyor, muhteşem ve güzel görünüyor. "Bu yüzden mi buradasın? Sana her şeyi anlatması için hangimize tecavüz edip işkence edeceğini anlamak için mi?"

"Uh, hayır. Tecavüz ve işkence mi?" Başımı sallıyorum. "Sizi temin ederim ki biz o tür korsanlar değiliz. Ve etrafınıza bakın." Hücreyi işaret ediyorum. "Kahretsin, bu odalar benimkinden daha iyi. Kardeşimin yerine burada sizinle kalabilirim. Burası çok güzel." Duvar boyunca uzanan bir bank var ve oraya oturup ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "Sadece merhaba demek için geldim."

Dişiler yer değiştiriyor ve ben tembel, miskin halimi takınırken, hepsinin Jade'e bakışlarını izliyorum. Kesinlikle lider o. Bu hoşuma gidiyor. Onda sessiz bir otorite var, zeki olduğunu ve hiçbir boku kabul etmeyeceğini gösteren sakın bir duruşu var. Burada her zaman kız kardeşim Zoey gibi birine aşık olacağımı düşünmüştüm - alabildiğinin en iyisini veren kavgacı bir kadın.

Bunun yerine, yuvarlak insan kıvrımlarına, meydan okuyan kehribar gözlere ve bir tutsak olarak bile sakın bir kontrol tavrına takıntılıyım. Sikimi sertleştiriyor ama bunu belirtmiyorum. İnsan dişileri ürkektir ve bu dördü muhtemelen öldürüleceklerinden korkuyor.

Jade o sakın, hesapçı gözleriyle beni inceliyor. Bana hitap etmesini, bir tür anlaşma teklif etmesini bekliyorum. Pazarlık yapmasını. Mahkûmlarla pazarlık yapma yetkim olduğundan değil. Ben sadece yolculuk için buradayım. Ama yüzündeki ifadeyi tanıyorum; zincire vurulmuş olsa da pes etmek üzere değil. Bir süre daha beni izliyor ve sonra doğrulup oturuyor.

İşte geliyor. Pazarlık. Öne eğildim, duymak için sabırsızlanıyorum. "Yüzüne ne oldu?" diye soruyor.

"Yüzüm mü?"

"Bir arı sürüsüyle savaşmış ve kaybetmiş gibi görünüyorsun," diyor sarı saçlı olan.

"Biriyle kavga mı ettin?" Jade soruyor. "Şişmişsin."

Uzanıp yüzüme dokunuyorum. Yeterince eminim, burun ve kaş çıkıntılarımın etrafı kabarık ve sıcak. Dalgınca cildimi kaşıyorum. "Sanırım bize verdiğin gaza alerjim var."

Jade'in yüzünde bir pişmanlık ifadesi beliriyor ve bu beni neşeye dolduruyor. Bizi incitmeye çalışmadığını biliyordum.

Biliyordum. Ama sandalyesine geri oturdu. "Bu çok kötü oldu. Yine de gerekliydi." Omuz silktilim. "Gelecekte rehine alıp pazarlık yapsan daha iyi olur."

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Bilirsiniz, bizi diğer gemiden size gelmeye zorlayın. Herkesi tek bir yerde toplayın. Diğer gemide birilerini bırakacağımızı bilmeniz gerekiyordu. Bu sadece korsanlık temelleri." Onlara elimle işaret ediyorum. "Bir dahaki sefere birini rehin alın, diğer herkesin silahlarını teslim etmesini ve kimsenin zarar görmemesini talep edin ya da buna benzer bir şey yapın. Bir dahaki sefere Lord

Straik'i öneririm. Siyah giysili olan o."

Jade bunu değerlendiriyor, yüz ifadesi düşünceli. "Gemi çapında bir şok cihazıyla pazarlık yapamazsınız. Bu gelecekte göz önünde bulundurmamız gereken bir şey."

Şok tabancasının ne olduğunu bilmiyorum ama insanların saçlarının elektrikle vurulmuş gibi başlarının etrafında nasıl uçtuğunu tahmin edebiliyorum. Mathiras Straik'in silahını dişiler üzerinde kullandı. Bu yüzden buraya geldiler ve tutsak edildiler. Kardeşimin şok sistemini hemen çıkarmasından etkilendiğimi mi yoksa sinirlendiğimi mi bilmiyorum. Çünkü o şey çok acıtıyor ve Jade'in canının yanması düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Zaten ona karşı garip bir şekilde korumacıyım.

O çok yalnız. Yetki onda, ama aynı derecede kırılgan üç dişi dışında, evrende kimsenin ona göz kulak olmadığı çok açık.

Bundan sonra bu benim işim olacak, karar verdim. "Sana bunu yaptığı için üzgünüm. O şoku ben de yaşadım ve berbat bir şey."

Jade bana şüpheli bir bakış attı. "Neden burada bizimle konuşuyorsun? Bize iyi davranmak için mi?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü senden hoşlanıyorum ve bir insanın bir gemi dolusu a'aniyi karşısına alacak kadar çaresiz kalmasına neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

"A'ani nedir?" diye soruyor sarı saçlı olan.

"Bir klon," diyorum kolumu kaşıyarak. "Bilirsin, kırmızı deri."

Kurakinin nefesi kesiliyor. "Ben bir KLON muyum?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

Jade'e bakıyor, mor gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Bu kötü bir şey mi?" Alt dudağı titriyor. "Ben düşman mıyım?"

"Sorun yok tatlım," diye yatıştırır Jade. "Sen mükemmelsin. Sen kesinlikle düşman değilsin. O sadece kışından konuşuyor." Ve sanki sorun benmişim gibi bana ters ters bakıyor.

Bu dişiler hiç mantıklı değil. Klon, klon olduğunu bilmiyor, bir gemiyi nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar ve korsanlık konusunda berbatlar. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Teklif ediyorum. "Belki yardım edebilirim."

MBaşım çatlayacakmış gibi hissediyorum ama daha kötüsü başarısızlık. Bizi güvende tutamadım. Bir plan üzerine kumar oynadım ve kaybettim. Şimdi Ruth, Helen ve Alice bunun acısını çekecekler ve ben bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyorum.

Ama yapamam. Güçlüymüşüm ve kontrol bendeymiş gibi davranmak zorundayım. Diğer kadınlar bana endişeli bakışlar atıyor ve korktuklarını biliyorum. Onların iyiliği için güçlü olmalıyım.

"Sence neler oluyor?" Soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

İri adam bana sırtıyor. Odanın içinde volta atıyor ama adımlarında bir aciliyet yok. Bunu tedirgin olduğu için yapmıyor. Sanki sakince oturacak bir tip olmadığı için yapıyor. Kuyruğu sakın bir şekilde ileri geri sallanıyor ve son birkaç yıldır mesakkah yarışı hakkında yeterince şey öğrendiğim için kızgın ya da öfkeyle kaynayan biri olmadığını anlıyorum. Gülümsemesi yasal olmalı, çünkü vücut dili onun rahat doğasını güçlendiriyor.

Beden dili, son birkaç yıldır üzerine eğilmek zorunda kaldığım bir konu. Uzaylı dillerini anlayabilmem için kulağımın arkasına acımasızca yerleştirilmiş bir çevirmen çipi olsa bile, işler her zaman aynı hizaya gelmiyor. Uzaylıların farklı deyişleri, farklı gelenekleri var. Bu ırk dışlarını göstererek gülümsemekten rahatsız olabilir. Bu gözlerinin içine bakmayabilir. Tüm bunlar olurken, bunun yerine ince ipuçlarını aramayı öğrendim. Birinin kendini nasıl tuttuğunu, omuzlarının duruşunu, eklemlerinin sıkı olup olmadığını ya da çok yakın durup durmadığını görmek için. Kuyruğu tedirginlikle titriyorsa. Tüm bunlar tek kelime etmeden bana çok şey anlatabilir ve ben bunlara uzaylıların ağzından çıkan basmakalıp sözlerden çok daha fazla güvenirim.

Uzaylılara gelince, bu adam her kimse, mavi boynuzlu ırktan olduğu için memnunum. Mesakkah. Şimdiye kadar gördüğüm uzaylı ırkları arasında insan duyarlılığına en çok hitap eden Mesakkah. Mavi derililer ve kaşlarında, kollarında, göğüslerinde ve birkaç başka yerinde zırlı kaplamalar var. Kaplamalı kaşlarından geriye doğru uzanan devasa, kıvrık boynuzları ve inanılmaz kalınlıkta siyah saçları var. Yüz hatları biraz köşeli ve büyüktür, ancak hepsi bir araya geldiğinde çarpıcı derecede çekici olurlar. Yaklaşık bir metre boyundadırlar ve üç parmakları, bir başparmakları, dişleri ve kuyrukları vardır. Tanıdık ve çekici olacak kadar yeterli... ve uzaylı olacak kadar farklı unsurların bir karışımı.

Önümde duran ve deli gibi sırtan kişi yeterince çekici. Tamam, iyi, sevimli. Yaramazlık vaat eden çapkın bir sırtışı ve parlak gözleri var. Profesyonel bir güreşçi gibi yapılı ve biraz dağınık saçları yerinde durmak yerine alnında ve kulağının kıvrımında gıdıklanıyor. Dünya'da olsaydım, bu adamın nasıl eğleneceğini bilen birine benzediğini söyledim.

Ama uzayda olduğumuza göre, düşmanımız o.

Bana cevap vermesini bekliyorum, adım atarken yüzünde kalan şakacı gülümsemeden rahatsız oluyorum. Hepimizi inceliyormuş gibi yapıyor ama bakışları sürekli bana kayıyor. "Sanırım bizi soyacak ve terk edecektiniz. Gemimizi çalacak ve küçük bir kârın tadını çıkaracaktınız. Ayrıca bu tür bir manevrayı ilk kez yapmadığınızı da tahmin ediyorum."

Kızgın değil de etkilenmiş görünüyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. "Seni öldürmeyecektik," diye belirtiyorum. "Sadece sizi geminizle uzaya geri gönderecektik."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, işe yaramazdı. *Bu* sektöre bilinçli olarak Yüzen

Yıldız'ı aramak için geldik. Hemen geri döner ve sizin yönünüze doğru giderdik.

hafıza değiştiren gaz olsun ya da olmasın."

Tamamen aptal değilim. "İmdat sinyalinı kapatırdık, böylece bizi bulamazdınız." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ve gemiyi hareket ettirecek misiniz?"

Sessiz kalıyorum. Gemide birkaç düğmeye dokunmaktan fazlasını yapmayı bilmediğimizi söyleyemem. Nasıl yapılacağını öğrendiğimiz şeylerin çoğunun tek bir düğmeye basmak ve iyi ya da kötü sonuçları beklemekten ibaret olduğunu. Bir odadaki gazı nasıl açacağımızı bilmemizin tek yolu Ruth'un hava filtrelerini temizlerken yanlış düğmeye basması ve kendini bir günlüğüne bayılmasıydı. Çok fazla tahmin yürüttük ve boş zamanımızdan başka bir şeyimiz olmadığı için kendimize bazı temel savunmalar öğrettik.

Planımız başarısız olduğu için pişman değilim. En azından bir planımız vardı. En azından denedik. Başından beri insanlardan başka kimsenin insanları kollamadığını biliyordum, bu yüzden Ruth, Alice, Helen ve ben hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık. Eğer bu özür dilemek istiyorsa, bir süre daha bekleyecek.

Çenemi kaldırıyorum, meydan okuyorum. "Gemiyi hareket ettirip ettirmememizin bir önemi var mı?"

Omuz silkiyor. "Yani, ben olsam hareket ettirirdim. Böyle giderse buzullar sizi birkaç hafta içinde yutacak. Belki bir ya da iki ay. Tabii bu da planınızın bir parçası değilse..." Kollarını göğsünde kavuşturup başını bana doğru eğdi.

şokumu belli etmemeye çalışıyorum. Buz alanı mı? Ne buz alanı? Geminin sıcaklığını korumak için biraz daha fazla çalışmak zorunda kaldığını fark ettik ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyorduk, sadece sayaçlar bir tür çıkış artışı gösteriyordu. Ama eğer yavaşça bir buz alanına doğru sürükleniyorsak... bu ne anlama geliyor? Ve sonra bize ne olacak? Diğerlerine bakmak istiyorum ama ne kadar çok ya da ne kadar az şey bildiğimizi söylemeye cesaret edemiyorum.

Sadece omuz silkiyorum. Başka ne yapabilirim ki?

Arkasındaki kapı açılıyor ve üç büyük uzaylı daha içeri giriyor. "Arkadaşıma" bakıyorum ve yüzünde hemen maskelenen bir kızgınlık belirtisi beliriyor. İlginç. Bizden bilgi almadan önce bize işkence etmek için burada olmalarından mı rahatsız oldu? Yoksa başka bir şey mi?

Uzaylılar bize dik dik bakarken Ruth, "Isırdığımı bilmenizi isterim," diye hırılıyor. "Menzilime giren herhangi bir uzvu kesinlikle koparırım."

"Ve benim bir hastalığım var," diye duyuruyor Alice. "Eğer bana dokunursan, sana da bulaşır."

Hanımlarıma bakıyorum, meydan okuyan bakışlar takınıyorlar. Helen hariç. O depresif görünüyor. "Bir hastalık istiyorum," diye fısıldıyor.

Alice ona başını sallar.

Dost canlısı olan diğerlerine katılıyor ve kollarını iki adamın omuzlarına doluyor. Aralarına girdiğinde birbirlerine benzediklerini fark ettim. Kuzen mi? Kardeş mi? Hepsi o uzaylı tarzında yakışıklı ama yine de düşmanlar. Siyah cüppeli olan bize dik dik bakıyor, kuyruğu eteklerinin altında ileri geri sallanıyor.

İşte bu tedirgin. Beni huzursuz etmesi için tek kelime etmesine gerek yok. "Evet çocuklar," diyor "arkadaşım" sırtarak. "Nasıl cezalandıracağız? Ben oyumu şaplaktan yana kullanıyorum."

S Panking mi? Bu adam ciddi mi?
Aslında bunun cevabını bir şekilde biliyorum. Hayır, ciddi değil. Yüzündeki geniş sırıtışa bakılırsa, adam nadiren ciddi oluyor. Bu daha da belirgin.
Arkadaşları ona gözlerini deviriyor.

"Ciddi ol Adiron," diyor üçünün en uzununu.

Adiron. Tamamdır. Bu ismi ezberledim çünkü ileride ihtiyacım olacağını hissediyorum. Adiron. Adiron. Uzunlukları inceliyorum ve görünüşe göre hepsi şaplak önerisinden rahatsız olmuş. İçimi bir rahatlatma hissi kaplıyor çünkü eğer bu fikri beğenmedilerse muhtemelen tecavüze uğramayacağız. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ellerimi serbest bırakmaya çalışarak kelepçelerimin içinde kayıyorum.

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Biri Adiron'un kolunu silkiyor ve ileri doğru yürüyor. Bakışları meydan okuyan Alice'e kilitlenmiş ve ona ihanet etmiş gibi bakıyor. Karşısında ağladığı kişinin o olduğunu fark ettim. Sanırım kandırıldığı için duyguları biraz incinmiş. Onun için çok kötü. Alice yüz ifadesini yumuşak tutuyor, bakışları yere kilitlenmiş ve sessiz kalıyor.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyor siyah cüppeli olan. "Şimdi konuşun ve merhametli olalım."

Adiron'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Sakince boşluğa bakıyorum ve kelepçelerimi tekrar çeğiştiriyorum. Başka kimse konuşmuyor. Konuşmayacaklarını biliyorum. Hepimiz bu işte birlikte olduğumuzu biliyoruz ve ağızımızdaki baklayı çıkararak diğerlerini mahvetmeyeceğiz. Büyük bir sır olduğundan değil, ama bunun talep etme şekli tüylerimi diken diken ediyor.

"Eee?" diye hırılıyor siyahlı olan. "İnsan kölelerin ailemin gemisini nasıl ele geçirdiğini açıklayacak mısınız? Çaldınız mı? Mürettebata ne yaptınız? Neredeler?"

Kimse konuşmuyor.

Aslında, onlar bizi sorularla sıkıştırmaya devam ederken sonraki yarım saat boyunca kimse konuşmadı. Onlara neden saldırdık? Kaç gemiyi tuzağa düşürdük? Amacımız ne? *Buoyant Star*'ı nasıl ele geçirdik? Mürettebat nerede? Ambarda ne var? Dakikalar geçtikçe ve adamlar daha da telaşlandıkça, Adiron'un -şaplak meraklısı- karşımızda oturduğunu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu fark etmeden edemiyorum. Bacaklarını iki yana açmış, sıkılmış görünüyor, kuyruğu sakın.

Bunu iyiye işaret olarak kabul etmeyi seçiyorum. Diğer üçü cevaplayamadığımız daha fazla soru sordukça sinirleniyorlar ama kimsenin bizden işkenceyle bilgi almayacağı konusunda rahat hissetmeye başlıyorum. Bu uzaylılar her kimse, gemiye kötü niyetle geldiklerini sanmıyorum. Nasıl kurtulacağımızı bilmiyorum ama şu anda her sorunu teker teker ele alıyorum. İzleyip gözlemleyeceğim ve sonunda doğru fırsat kendini gösterecek.

Aslında Adiron anahtar olabilir. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve o da beni izliyor. Bir nedenden ötürü benden büyülenmiş gibi görünüyor ve gerekirse bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Bir şekilde dikkatini dağıtabilirim ya da gitmemize izin vermesi için onu ikna edebilirim ya da...

Ben ona yıkıcı bir şekilde bakarken, Adiron ayağa fırlıyor. "Bununla bir yere varamayız," diye

açıkladı. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Oh, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyor siyah cüppeli olan.

Başımı kaldırıp tedirgin bir şekilde Adiron'un üç adamı tutup futbol topuna doğru çekişini izliyorum. Çevirmenimin duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldaşıyorlar ve şimdi endişem yeniden artıyor.

Hesapçı bakışlarla bize bakmak için dönüyorlar ve boynum alarmla diken diken oluyor.

"Diğerlerini bırakın

yalnız," diye aniden gönüllü oldum. "Sana hiçbir şey söyleyemezler." "Jade," diye tısladı Alice.

Onu görmezden geliyorum. Diğerlerini kurtarmak için kendimi feda etmem gerekiyorsa, bunu seve seve yaparım. O kızlar benim ailem. "Onları istemiyorsun," diye cesurca iddia ediyorum. "Beni istiyorsun."

"Son yarım saat içinde hiçbir şey söylemeyen biri için büyük laflar," diyor grubun en uzununu ve sonra Adiron'a başını sallıyor. "Önerini deneyeceğiz. Bir tane alın."

Adamlar ileri atıldılar ve ben dehşet çığlığımı geri çektim. Ruth homurdanıyor, Alice sandalyesini geriye doğru itmeye çalışıyor ve Helen sıkıntıyla inliyor. İşte şimdi oldu. "İyi adam" rolünün sonu geldi. Çenemi kaldırıyorum, Adiron bana doğru yürürken hissettiğimden çok daha meydan okuyucu görünmeye çalışıyorum. Tabii ki benim için geliyor. Göz göze geldiğimiz andan beri benden etkileniyor.

Savaşmadan teslim olmamı bekliyorsa, bir sürprizle karşılaşacak.

Ancak... sandalyemin arkasına geçip bir mekanizmayı harekete geçirdiğinde şaşırان ben oluyorum. Sandalyem ileri fırlıyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. Diğerlerine endişeli bir bakış atarak sandalyemi koridora yönlendiriyor. Arkamdaki odada bir kargaşa duyuyorum ve "Tekmelemeyi bırak!" diye bir ses koridorda cınlıyor.

Bahse girerim bu Ruth olur. Umarım birkaç tanesini mavi taşaklarından tekmeler.

Bu arada Adiron beni koridorda yuvarlamaya devam ediyor. Bize merakla bakan kırmızı tenli muhafızlardan birkaçının yanından hızla geçiyoruz ve onları zihnimdeki çeteleye eklemeye çalışıyorum. Yine de zor - hepsinin yüzü aynı. Bunlar öncekilerle aynı muhafızlar mı yoksa farklı muhafızlar mı bilmiyorum. Birisi klonlar demişti. Doğru ya. Lanet olsun. Bu gemide bizimle birlikte kaç tane klon var? Kalbim sıkışıyor, çünkü ne kadar çok insanla karşılaşırsak şansımız o kadar azalır.

Dört akıllı, becerikli ve hazırlıklı kadından oluşan bir grup, bir avuç düşmanı kesinlikle alt edebilir.

Ama on beş? Yirmi mi? Bu olasılıklar hoşuma gitmiyor ve midem sıkıntıyla kasılıyor.

Arkamda, Adiron sandalyemi ileriye doğru yönlendirirken ısıklık geliyor. Koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve bir asansör ortaya çıkıyor. Beni oraya yönlendiriyor ve endişem daha da artıyor. Çaresizce kelepçelerimi tekrar sıkıyorum. "Eğer benden bazı cevaplar koparabileceğinizi sanıyorsanız," diye uyarıyorum, "fena halde yanıyorsunuz."

"Tecavüz mü?" Sesi iğrenmiş ve biraz da şaşırmış gibi geliyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Beni diğerlerinden ayırdığın için mi? Cevap istediğin için mi?" Bir an duraksıyorum.

"Bana nasıl baktığını gördüğüm için mi?"

Sandalyemin yanına gidiyor ve asansöre bir komut veriyor. Kapılar kapanıyor ve yavaşça kapandıklarında, kara cüppeli olanın omzunda tekmeleyen, kıvranan bir Ruth ile koridordan aşağı indiğini görüyorum. Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bu kadar mı? Sona mı geldik? Sorgulanmak ve infaz edilmek üzere ayrılıyor muyuz? Eğer uzaylı bir adam seks için insan bir kadın istemiyorsa, o zaman ne istiyor?

Cevaplara sahip değilim ve bundan hoşlanmıyorum.

Kapılar kapanıyor ve beni esir alan kişiyle baş başa kalıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum ve onun ağırlığının sandalyemin her iki koluna da baskı yaptığını hissediyorum. Gözlerimi açtığımda üzerimde beliriyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Sana bakıyordum," diye itiraf ediyor Adiron. "İsteddiğiniz de buydu, değil mi? O kıyafetler içindeki bedenlerinizle dikkatimizi dağıtmak? İşe yaradı. Benim dikkatim fazlasıyla dağıldı." Ve

bana başka bir çarpık, silahsızlandırıcı sırtıma veriyor. "Ama aynı zamanda bir pislik değilim. Sen istemedikçe sana dokunmayacağım."

"Nefesini tutma," diye karşılık veriyorum.

"Oh, yapmayacağım." Bir başka yaramaz sırtışıla doğruldu. "Ama haklısın. Birinin çözülüp bize cevap vereceği umuduyla sizi ayırıyoruz."

"Kimse yapmayacak," diye blöf yapıyorum. Ama... yaparlar mı? Sıkı bir grubuz ama kusurlarımız da var. Ruth'un öfkesi var. Ben diğerlerine karşı aşırı korumacıyım. Helen... Helen yetişkin bir insan ama aynı zamanda inanılmaz derecede masum. Onu kandırmak kolay olurdu. Alice'in sağlam olduğunu biliyorum. Diğerlerinden o kadar emin değilim, kendim de dahil.

Adiron sadece omuz silkiyor, açıklamamdan rahatsız olmamış görünüyor. "Eğer kırılmazsan, en azından seninle biraz vakit geçirebilirim." Asansör durdu, hafif bir kaldırma hareketi hedefimize ulaştığımızı gösteriyordu. Kapılar açılıyor ve Adiron beni başka bir koridora götürdükten sonra duruyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sessiz kalamayarak soruyorum.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyor beni esir alan kişi. "Lord Straik'in ne tür süslü yemekleri olduğunu görmek için yemekhaneye gidiyoruz. Ve onu yiyeceğiz."

Jade'in sandalyesine yemekhaneye kadar rehberlik ediyorum ve boş olduğunu gördüğüme seviniyorum. A'aniler yemeklerini oldukça katı bir programa göre yiyorlar, bu yüzden yemek saatleri arasında burası ıssız oluyor. Bu benim ihtiyaçlarım için mükemmel. Aç değilim ama Jade'i düşünüp duruyorum.

giydiği küçük parçalanmış kıyafet. *Buoyant Star*'ın derin uzayda ne kadar zamandır kayıp olduğunu düşünüyorum. Eğer insanların bahsettiği şey doğruysa - geride bırakıldıkları - o zaman yiyecek stoklarını merak ediyorum. Eğer bu bir yalansa ve bizi tuzağa düşürmek için tasarlanmış hikâyenin bir parçasıysa, Straik'in yiyecek stoklarına gözünü bile kırpmayacaktır.

Bu yüzden sandalyesini masalardan birinin önüne yerleştirdim, onu düşündüm ve kelepçeleri devre dışı bıraktım.

Narin bileklerini ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Büyük kötü insanları kilitlemen gerekmez mi?"

Sadece omuz silktim. "Arkadaşların olmadan hiçbir yere gitmiyorsun. Ve sen bu haldeyken birbirimizi tam olarak tanıyamayız, değil mi?"

Yeşim tekrar bileklerini ovuyor ve omuz silkiyor. "Sana söyleyecek bir şey yok."

Bundan çok şüpheliyim. Tezgâhın üzerindeki bir dizi dağıtıcıya yöneliyorum ve onları inceliyorum. Askri eriştisi gibi rahatlatıcı yiyeceklerden, çeşitli meyveler veya Ana Dünya'nın uydularından birinden gelen baharatlı peynirler gibi daha egzotik şeylere kadar her türden yiyecek var. Hepsini inceliyormuş gibi yapıyorum ve ona dönüyorum. "Canın ne yemek istiyor?"

"Her neyse," diyor sessizce, dikkatli bakışları üzerimde.

Yani o da hiçbir şeyi ele vermemeye kararlı. İfadesi vurdumduymaz ve eğer bu dişiye zaten aşık olmasaydım, şimdi olurdu. Bu kız tam bir meydan okuma ve hikâyesini öğrenmek için can atıyorum. Uzun saçlı olan gibi tekme atıp çılgılık atmıyor ya da sarı saçlı olan gibi isyan etmiyor. İsyanları incelikli ve benim ona yaptığım gibi, ona verdiğim her bilgiyi kullanabilmek için beni yakından izlediği izlenimine kapılıyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum ve mevcut menüleri değerlendiriyormuş gibi yapıyorum. "Erişte yemek ister misiniz?"

Meyve? Bir çeşit tatlı?"

"Her neyse'nin neresini anlamıyorsun?" diye karşılık veriyor, sesi ekşi. Ayağa kalktığını duyuyorum ve ona baktığımda yanımda bana katıldığını görüyorum. Kaçmıyor, saldırmıyor. Değerlendiriyor. Bekliyor.

Kef me, ne dişi ama.

Ona doğru eğildim, bundan büyük keyif alıyorum. Hâlâ kaşınmama neden olan bir şeyle beni uyuşturmuş olması umurumda bile değil. Konuşurken göğsümü kaşıyorum. "Her neyse' dedin ama bir kâse yosun çorbası çıkarsam mutlu olur musun? Lord Straik'in tonlarca kredisi var ve askerlerini iyi besliyor. Biz de onun cömertliğinden faydalanabiliriz."

Bana bakıyor ve dolgun alt dudağını çiğniyor. "Meyve yemeyeli uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor kısık bir sesle.

Bir an için bunun bir numara olduğunu düşündüm. Beni meraklandırmak için bir haber veriyor. Belki de öyledir... ve onu okuyamamam hoşuma gidiyor. İsteği giriyorum ve kısa süre sonra birkaç

parça meyve servis kasesine yuvarlanıyor ve arkasından bir peçete fırlıyor. Onları alıyorum ve en yakın masada bana katılmasını işaret ediyorum.

Bakıyor ve bakışları meyvede. Ağzının sulandığını görebiliyorum ve bu bana çok şey anlatıyor. Bana *Star*'a nasıl geldikleri hakkında bir şey söylemek istemeyebilir, ama eğer heyecanı

meyve bu kadar barizse, o zaman gerçekten bir süredir meyve yememiş demektir. Yani, kim jirri ya da gomaii çekirdekli meyvesi için heyecanlanır ki? Evrendeki hiç kimse.

Ona bir parça uzatıyorum, hevesle elimden alıyor ve sonra merakla çeviriyor. "Nasıl yiyorsun?"

"Jirri?" Sırf o keffing adamı olduğum için parmak uçlarımı benimkilere değdirmeye özen göstererek ondan alıyorum ve dikenli yapraklardan birini çekip çıkarıyorum. "Bu şekilde açıyorsun ve kabuğu düşüyor. Sonra yumuşak iç kısmını yiyebilirsin."

Jade minnettar bir gülümsemeyle meyveyi neredeyse benden geri alıyor. Ben bıçağımı çıkarıp çekirdekli meyvemi ortadan ikiye bölüp ortasındaki çekirdeği atarken bir süre onun meyveyi karıştırmasını izliyorum. Yemeğime odaklanmış gibi yapıyorum ama ilk lokmayı ağzına atarken onu izliyorum. Gözleri kapanıyor ve tenimin farkındalıkla karıncalanmasına ve sikimin pantolonumun içinde zıplamasına neden olan bir zevk sesini ısıyor. Başparmağındaki bir parça suyu yalarken kıpırdamadan durmak için her şeyimi harcıyorum çünkü onun da benim bir parçamı böyle yalamasını istiyorum.

Tam bir aptalım. Neden meyve seçtim ki? Erişte ile gitmeliydim. Kimse seksi erişte yemez...ama eminim Jade yedi. Sanırım neresinden bakarsam bakayım keffed oldum.

"İyi mi?" Meyveyi yerken kolumu kaşıyarak soruyorum.

Jade çiğnemeye ara vermeden bana bakıyor ve başını sallıyor. "İnanılmaz."

Ona çekirdekli meyvemin yarısını sunuyorum ve sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Seveceğin başka bir şey biliyorum," diyorum tüm rahatlığımınla. "Ana Dünya'da yetişen bir bitkiden yapılan bir meyve suyu. Çok tatlı ve ekşi."

"Şuna baktırmalı mısın?"

Meyve suyu bir bardağa dökülürken ona bakıyorum. Yüzümü işaret ediyor. "Rahatsız görünüyor."

Pantolonumdaki şişliğin yarısı kadar bile rahatsız edici değil. Ama omuz silkip önemsemiyorum. "Eğer sorun olursa, gemide bir revir var."

"Çalışan bir tane mi?" Ses tonu biraz hüzünlü. "Bizimki iki yılı aşkın süredir çalışmıyor."

Gardını indiriyor. Açılıyor. Heyecanımı gizliyorum ve meyve suyunu onun yanına götürüyorum. Bu, ana planımın en gurur duyduğum kısmı ve bunu konuşmaya dahil etmek inanılmaz derecede kolay oldu. "Buyurun," diyorum görkemli bir şekilde. "Biz buna memlekette tatlı meyve suyu deriz. Sanırım beğeneceksiniz."

Tatlı suyun ne olduğunu biliyorsa bile bunu belli etmiyor. Jade bardağı kokluyor ve sonra bana kalbimin göğsümde teklemesine neden olan utangaç bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

Ve bir yudum alır. Gülümsüyor. Bir yudum daha alır.

Sandalyemde arkama yaslanıp ona sırtarak etkisinin geçmesini bekliyorum. Zoey'nin kolları ve bacakları olmayan, gemimizin etrafında koşuşturan küçük bir cüce olduğu zamanları hatırlıyorum. Bir istasyon kantininden bir sürahi getirdikten sonra ilk kez tatlı suyu denemiş ve sonra sarhoş bir şekilde saatlerce *Küçük Kız Kardeş*'in etrafında dolaşıp ayakkabısıyla konuşmuştu. Bu onu alkolün de ötesinde sarhoş etti ve bu komik olaydan sonra tatlı suyu gemiden uzak tuttuk.

Ama Lord Straik'in üzerinde var. Alkolik özellikleri sadece insanları gerçekten etkiler. Benim için sadece meyve suyu.

Jade'in biraz açılmasını sağlayacağını umuyorum. Ve eğer birkaç saat boyunca ayakkabısıyla konuşursa, tamam, bu da eğlenceli olacak. Ayıldığında muhtemelen bana kızacak, ama meyve suyunu boşaltmasını izlerken, bunun sadece bana ilaç vermenin intikamı olduğunu düşündüm ve tekrar göğsümü kaşıdım.

"Bu çok lezzetli," diyor bana, boşalan fincanını yere bırakarak. "Bir tane daha

alabilir miyim?" "Tabii ki." Meyvemi ona doğru itiyorum. "Bunu da yiyebilirsin."

Öyle de yapıyor, daha ben kalkıp yeniden doldurmadan meyvemi mideye indiriyor. Onda gerçek var

eylemler, söyleyebileceğim kadarıyla. Tatlı suyun onu yere sereceğini bilecek kadar mesakkah'ın etrafında bulunmamış. Sıradan meyveleri nasıl yiyeceğini bilmiyor, bu da bana *Star*'daki gıda sisteminin ya temizlendiğini ya da ucuz şeylerle tedarik edildiğini söylüyor.

Ve başlangıçtaki tüm şüpheciliğine rağmen Jade güveniyor. Önüne koyduğum her şeyi göğsümü sızlatan güven dolu bir hevesle yedi ve içti. Bizi soymaya çalışsalar da, bu insanlar azılı suçlular değiller.

Bazı cevaplar almak için sabırsızlanıyorum. Yeniden doldurduğum şekerli suyu Jade'in önüne koyup ona göz kırpıyorum. "Fondip."

Bu meyve suyunun çok güçlü olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Tamamen sarhoş olduğumu anlamam için birkaç tane daha içmem gerekiyor. Oh lanet olsun.

Elimdeki boş bardağa bakıyorum. Bu emdiğim ikinci bardak, ve bir bit yeniği olduğunu fark etmeliydim. Sadece... Adiron meyve konusunda o kadar rahattı ki ve protein barları ya da o lanet eriştelere dışında bir şey yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki heyecanlandım. Meyve suyu cennetten gelen kudret helvası gibiydi. Meyve suyu da çok iyi huylu. Sadece meyve suyu.

Görünüşe göre öyle değil.

Beni esir alan kişiye gözlerimi kırıştıyorum ve o da bana sırtıyor. "Bana ilaç mı verdin?" Diye soruyorum ve kelimelerim titrek çıkıyor. Aptalca kelimeler.

"Hayır. Bu özel meyve suyu insanlar için gerçek bir yumruk. Kız kardeşim insan, biliyorsun."

Ona sadece göz kırpıyorum. Gerçekten çok güzel. Gerçekten güzel. O gözler hem şakacı hem de nazik. Ve beni besledi. Düşman bile olsa bir kadını beslemeyi bilen erkekleri severim.

Doğru ya. Düşmanımız o. Bir an için bunu düşünüyorum ve sonra bardağımın kenarını yalıyorum, çünkü yapmamam gerektiğini bildiğim halde gerçekten daha fazla meyve suyu istiyorum.

"Hala susadın mı?"

Bardağımı ona doğru itiyorum. Neredeyse masadan kayacaktı ama yakaladı. "Doldur, barmen."

Adiron kıkırdıyor. Ayağa kalkıp yiyecek ve içecek dağıtıcısına yöneliyor ve o giderken ben de odanın etrafına bakıyorum. Ooh, bir kapı var. Diğerlerini bulmalıyım. Ne olursa olsun meyve suyunu içmemelerini söyle. Çok lezzetli ama insanın başını döndürüyor. Çok titrek. Ayağa kalktım ve kapıya doğru sendeledim. Bacaklarım tam olarak çalışmıyor - sanki erişteden yapılmışlar gibi - ve bir masaya çarpıyorum. Ve bir sandalyeye. Sonra başka bir masaya.

Kıkırdıyorum, çünkü bütün bu masalar nasıl oluyor da kapının önüne gelip duruyor? Sanki burada engelli bir parkur var ve diğer ucunda da arkadaşlarım var. TV şovlarını izledim. Engelli bir parkuru nasıl idare edeceğini biliyorum.

Ben de önümdeki masaya tırmanmaya, üstünden sürünmeye başladım.

"Dur bakalım," diyor Adiron ve sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. Büyük kollar beni masadan çekip alıyor ve eski yerime geri götürüyor. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Adiron beni belimden tutup bu kez kendisine doğru sürüklüyor.

Tamam, eğer oturmamı istiyorsa, tam üstüne otururum. Bacağının üstüne düşerim. "Boom."

Ağırlığım karşısında yüzünü buruşturmak yerine yine kıkırdıyor ve kollarını belime doluyor. "Eğer üzerime oturmak istiyorsan, buna izin veririm."

"Hmph." Rahat etmeye çalışarak kıpırdanıyorum ama kalçasının üzerinde giysilerinin altında kaplama var. Birkaç dakika yer değiştirdikten sonra uygun bir yer bulup göğsüne yaslanıyorum. Büyük ve aslında yaslanmak için oldukça rahat ve iç çekiyorum. "Yoruludum."

"Eminim." Sırtımı okşuyor ve tanrım, bu iyi hissettiriyor. "Büyük bir gün geçirdin."

"Diğerlerine meyve suyunu içmemelerini söylemem gerekiyor,"

diye mırıldanıyorum. "Bu çok zor."

Sırtımı ovmaya devam ediyor. "Onlara söyleyeceğim."

Bu iyi bir fikre benziyor. Etrafta yürüyemeyecek kadar kendimde değilim. Kendimi hafif ve sersemlemiş hissediyorum, sanki kucağından kalkacakmışım gibi. Ellerini belime daha sıkı koyuyorum. "Beni aşağıda tut. Böylece uçup gitmeyeyim."

"Yapacağım," diye söz veriyor ve ödünç aldığı gömleğimin altından eteğimin kemerini kavırıyor. "Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, ona doğru kıvrılıyorum. "Düşmek istemiyorum."

"Düşmene asla izin vermem Jade," diye mırıldanıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Beni sarhoş ettin," diyorum, kızgın olmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi gevşek ve harika hissediyorum. En son ne zaman sarhoş olmuştum? Çok uzun zaman oldu. Sonsuza dek sıkıcı bir gemide sıkışıp kaldım. Sarhoş olmak biraz eğlenceli. Ona bakıyorum ve burnunu dürtüyorum. "Komik görünüyorsun."

"Seksi demek istiyorsun," diye düzeltiyor. "Seksi görünüyorum. Aslında, ne kadar seksi olduğum aklını başından alır." Homurdanıyorum. "O kadar da sarhoş değilim."

Göğsü titriyor ve güldüğünü fark ediyorum. Kucağından düşmemek için ona yapışıyorum -ya da dünyaya- ve arkadaşlarımın nerede olduğunu merak ediyorum. Sarılıyorlar mı? Çünkü sarılmak oldukça güzel bir şey. Tekrar ona yaklaşıp yüzümü boynuna bastırıyorum. Boynu güzel kokuyor. Teni de yumuşacık. Bir kedi yavrusu gibi. "Kocaman bir kedi yavrusu," diye anons ediyorum. "Benim için miyavla, kedicik."

"Ne?" Kafası karışmış gibi.

Boynunu okşuyorum. "Belki onun yerine mırıldanırsın? Prrrrr." Dilimi yuvarlıyorum. "Prrrrrr, kedicik." "Sevimli bir sarhoşsun, değil mi?"

"Mmm, iyi hissediyorum." Burnumu boynuna bastırıyorum. "Ve sen sıcaksın."

"Çünkü birkaç parçadan fazlasını giymiyorsun." Tunüğünü göğüslerimin üzerinden çekiştirerek her şeyin örtüldüğünden emin oluyor. "Gerçekten giymek zorunda olduğun tek şey bu mu yoksa bu da planının bir parçası mı?"

Onu tekrar kokluyorum, nasıl koktuğunu anlamaya çalışıyorum. Güneş ışığı belki. Güneş ışığının bir kokusu var mı? Mutlu kokuyor, karar verdim. Misk gibi, sıcak ve biraz da meyve kokuyor. "Seni yalayabilir miyim?" Yüzüne dokunmak için uzanarak soruyorum.

"Yalamak yok Jade," diyor Adiron sert ve ebeveynane bir sesle. "Bunun etkisi geçtiğinde pişman olacağın hiçbir şey yapmayacaksın."

Boğazıma bir şeyler düğümleniyor ve sonra tekrar göğsüne sarılıyorum.

"Huysuz." Yan tarafımı dürtüyor. Elini itiyorum. Beni tekrar dürtüyor.

Ona bir tokat attım. "Kes şunu."

"Bana cevap verecek misin?"

Düşünmeye çalışıyorum ama zihnim bulanık. "Bana bir şey mi sordun?" "Evet. Gerçekten başka kıyafetin yok mu?"

Oh. Esniyorum ve dudaklarımı şapırdatıyorum, ondan daha fazla meyve alabilir miyim diye merak ediyorum. Ya da bir bardak daha meyve suyu. Zaten sarhoşum, değil mi? Biraz daha içmenin ne zararı var? "Uzaylılar insan memelerini sever. Onları dikkat dağıtmak için kullanabilirim." Göğüslerimden birini tutup sallıyorum. "Böylece onları soyabiliriz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve... bizi soyacak mıydın?"

"Evet." Alamayacağımız tüm o yeni yiyecekleri düşünerek derin bir iç çekiyorum. "Eriştemiz azalıyor. Lanet erişteler."

"Lanet erişteler," diye katılıyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Ve hava filtrelerine ihtiyacımız var. Gemiye kullanamıyoruz, bu yüzden bizi soymak için gelen insanlardan çalışıyoruz." "Ve onları öldürüyorsunuz?"

"Hayır. Biz kimseyi öldürmeyiz. Onları uyuşturup bağlıyoruz. Onları gemilerine geri koyup bizimkinden uzaklaştırıyoruz ve bizi bir daha bulamamaları için yardım sinyalinin kapatıyoruz."

Sessiz oluruz. Gerçekten, gerçekten sessiz." Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Şşşt."

"Bunu bilmek güzel-"

"Şşşt," diyorum tekrar, dudaklarına daha sert bastırarak. "Sessiz ol dedim."

Sessiz olmak yerine parmağımı yalıyor.

Elimi çekerek ciyaklıyorum ve o da yaramaz bir çocuk gibi sırtıyor.

"Demek herkesi soyuyorsun. Çok soygun yaptın mı?" diye soruyor.

"Dört," diyorum parmağımı ödünç aldığım gömleğime silerek. "Ama hepsi iğrençti. Bize dokunmaya çalıştılar. Kimse arkadaşımız olmak istemiyor. Sadece memelerimize dokunmak istiyorlar."

"Eğer memelerine dokunmaya çalışmışlarsa, onlar senin arkadaşın değildir," diyor ciddiyetle. "Kesinlikle!" Dudaklarımı şapırdatıyorum. "Biraz daha meyve suyu alabilir miyim?"

"Mmmm, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Belki gerçekten iyi olursan ve sorularıma cevap verirsen?"

Bunu yapmamam gerektiğinden oldukça eminim ama ağzım çok ama çok kuru ve doğru düşünmek çok zor. Yeni gömleğine yapışıyorum -çünkü bir yerlerde yeni bir tane bulmuş, öyle görünüyor- ve şişmiş yüzünü dürtüyorum. "Bana biraz daha meyve suyu getirirsen seni öperim. Çirkin ve şişmiş olsan bile."

"Çirkin ve şişkin olmayanın aksine mi?"

"Çirkin değilsin," diye onu rahatlatıyorum. Hatta kendini daha iyi hissetmesi için yanağını hafifçe okşuyorum. "Sen sadece bir uzaylısın. Eminim bir savaş suratına göre çok yakışıklıdır."

Ağzı seğiriyor. "Neden bana planından daha fazla bahsetmiyorsun? Yemeğimizi mi çalacaktın?"

"Ve filtreleriniz," diye belirtiyorum. "Ve sonra seni uzaya geri iteceğiz." Elimle bir vınlama hareketi yapıyorum. "Ve sonra sen gidersin ve biz sonsuza dek gemimizde kalırız, erişte yer, bekler ve bekçilik yaparız."

"Bekçilik mi?" O soruyor. "Neyi koruyorsun?"

Yakınına eğildim. "Diğerleri," diye komplocu bir şekilde fısıldıyorum. "Hangi diğerleri?"

"Geride kalan insanlar tabii ki." Ona gözlerimi deviriyorum. "Artık meyve suyumu alabilir miyim?" Altımda sertleşiyor. "Hangi diğer insanlar? Kaç kişi?"

"Yüz otuz iki," diyorum ona, kucağında dönerek. Bardağımı elime alıyorum ve doldurmadığı için kenarlarını tekrar yalıyorum. Çok tatlı ve serin. Kesinlikle daha fazlasını istiyorum.

"Yüz otuz iki ne, Jade?" Adiron beni tekrar kucağına oturtuyor ve ona bakmam i ç i n beni çeviriyor.

O da mı sarhoş? Ne dediğimi nasıl anlamıyor? Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve yavaşça konuşuyorum ki anlasın. "Kapsüllerde yüz otuz iki kişi daha var," diyorum ona. "Hepsini saydım."

Bana bakıyor ve sonra çenesini ovuşturuyor. "Kef me."

Bardağı ağzına dayayıp dudaklarını sıkıyorum. "Daha fazla meyve suyu alana kadar olmaz."

"B oys, bir sorunumuz var," diye anons ediyorum Lord Straik'in özel odasında diğerlerine katılırken. Kaspar, Straik'in masasının önündeki sandalyeye yayılmıştı, lordun kendisi de masanın arkasındaydı ve Mathiras haritaların yanında adımlıyor. Ben dramatik bir şekilde içeri girdiğimde hepsi başını kaldırıp bana bakıyor. Mathiras hemen arkama bakıyor, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade var. "Başlamadan önce, mahkûmunuzu hücrelerine geri götürdünüz mü?"

"Hayır," diyorum. "O benim yatağında."

Lord Straik şok olmuş bir halde ayağa fırlar. "NE?"

"Sakin ol." Kaspar'ın yanındaki sandalyeye geçtim ve yorgun bir şekilde uzandım. Adamım, bir GÜN oldu. "Zil zurna sarhoş ve biraz da hırçın, o yüzden uyumasına izin veriyorum."

"Onu sarhoş mu ettin?" Straik hoşnutsuz görünüyor. "Bu son derece uygunsuz-"

"Hayır, gerçekten öyle değildi," diye belirttim. Olabilirdi. Oh adamım, olabilirdi. Jade açıldıktan sonra ona bir fincan daha tatlı meyve suyu verdim ve iki fincanlık Jade yapışkan küçük bir şey. Üç fincan Jade ise Zoey'nin deyimiyle tam bir azgın. Sürekli ellerini üzerimden çekmek zorunda kalıyordum çünkü sarhoş pişmanlıklarını iyi bilirim ve bu Jade'in yaşamasını isteyeceğim son şeydi. "Açılsın diye onu sarhoş ettim ve şimdi uyuyor."

Ve göğsümü kaşıyorum.

Straik şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "İnsanlara alerjin mi var?"

Kaspar homurdanıyor. "Kendisine söyleneni yapmaya alerjisi var."

Mathiras "İlaçların tepkisi," diye işaret ediyor. Kollarını kavuşturmuş, kuyruğunu sallayarak masaya yaslanıyor. "Yani sarhoşken mi açtı?"

"Ah evet." Duraklıyorum, kaşınıyorum. "Siz sarhoş olmadınız mı?" Üçüne de bakıyorum. "Belki de ben size haber vermeden önce siz bana haber vermelisiniz."

Straik her zamanki gibi asık suratıyla sandalyesine geri oturdu. "Hiç haberim yok. Siyah saçlı olan tüm zaman boyunca bağırdı ve tekmeledi. Birkaç yeni küfür öğrendim ama işe yarar bir şey değil. Bana hiçbir şey anlatmadı."

Kaspar öne doğru eğilir. "Ben de işe yaramazım. Sarı saçlı olan mı? Alice mi? Konuştu, tamam. Kulağımı çınlattı. Ama her konuda yalan söylediğine eminim. İyi bir hikaye anlatıcısı ama söylediği hiçbir şeye kesinlikle inanmıyorum. Duymak istediğimi düşündüğü her şeyi söylediği çok açık." Sesi tamamen hoşnutsuz geliyor.

Mathiras bir elini yüzünde gezdirir. "Bu benim aldığımdan daha iyi. Benimki tüm zaman boyunca ağladı." "Qura'aki mi?" Straik soruyor.

Mathiras başını sallar. "Ondan bazı bilgiler edindim ama tüm bu süre boyunca kendimi tam bir canavar gibi hissetmeme neden oldu."

"Ama ondan bilgi aldınız mı?" Soruyorum. "Ne söyledi?" Jade'in bana anlattıklarıyla ne kadar örtüştüğünü birden çok merak ettim. Belki de iki fincan Yeşim hem yalancı hem de yapışkandır. Bu hiç düşünmediğim bir olasılık.

"Birkaç tane buldum. Helen'in isimlerle arası pek iyi değildir. Bahsettiği herkesin 'Kızgın Suratlı' ya da 'Kokan Nefesli' gibi isimleri vardı." Yüzünü buruşturuyor. "Anladığım kadarıyla ilk isyandan sonra üç insanı uyandırmışlar."

"Bir isyan mı?" Straik tekrar ayağı fırlar.

"İlki," diye vurguluyor Mathiras. "Daha da karmaşıklışıyor." Straik tekrar oturduğunda devam eder. "Anlayabildiğim kadarıyla, Helen'e diğerleri tarafından kızların mürettebatı eğlendirmek için stazdan çıkarıldıkları söylenmiş."

İçimde alevlenen öfke yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Sandalyenin kollarını sıkıyorum, vücudumdaki tüm rahatlık gidiyor. İnsan kölelere ne olduğunu biliyorum. Ne için kaçırıldıklarını biliyorum. Jade'in, BENİM Jade'imın birileri tarafından istismar edildiğini düşünmek beni hasta ediyor ve öfkeliendiriyor. Boyunlarını kırmak istiyorum. Boğazlarını parçalamak istiyorum. Suratlara yumruk atmak istiyorum. Bir sürü surat.

"Barbarca," diye mırıldandı Straik. "Bunun benim gemimde olduğuna inanamıyorum."

"Geminizde neden köleler vardı ki?" Kaspar karşılık verir ve Straik sessiz kalır. İçimden bir ses onun da bu sorunun cevabını bilmediğini söylüyor.

"Helen'e göre," diye devam ediyor Mathiras, "isyanın sorumlusu Stinkfoot'muş. Onun gibi bir köleyi merak ettiği için onu stazdan çıkarmış ama ona klon olduğunu söylememiş. Bundan bahsetmek bile onu yeni gözyaşlarına boğuyor." Burun delikleri alevleniyor ve kuyruğu tedirgin bir şekilde sallanıyor. Ağabeyim çok korumacıdır ve Helen'in ağlamasının onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim... ya da Helen'in istismar edilmesinin. Muhtemelen ikisi de. "Ama anladığım kadarıyla ona dokunmamışlar çünkü köle pazarında daha değerli."

"Bakire demek istiyorsun," diyor Kaspar acımasızca.

"Evet." Mathiras duraksıyor ve ben hepimizin küçük kız kardeşimiz Zoey'i düşündüğümüzü biliyorum. Zoey'i deli gibi koruduk, çünkü güzel bir insan bakire karaborsada bir ton krediye satılıyor. Yeni arkadaşı ona göz kulak olsa iyi olur, yoksa bize hesap vermek zorunda kalacak.

Straik, "Yani üç kişiye kötü muamele ettiler ve kurakilere dokunmadılar," diye soruyor. "Bu bize mürettebata ne olduğunu anlatmıyor. Onları insanlar mı öldürdü?"

"Helen'den anladığım kadarıyla, büyük bir tartışma olmuş ve bir sürü çılgılık atılmış. Stinkfoot öldürülmüş ve mürettebat bölünmüş. Bir grup gece yarısı yaklaşık yirmi durağanlık kapsülüyle gizlice kaçmış-"

"Yirmi keffing kapsülü daha mı?" Straik araya giriyor. "Keffing aile gemimde kaç tane keffing kölesi vardı?"

Aman Tanrım. Günü çok daha kötüleşmek üzere. Paylaşma sırası bende olduğu için biraz heyecanla doğruluyorum. "Evet, geriye kalan ekip iki erkekten oluşuyordu. Anladığım kadarıyla, onlar

Dişilere yeterince iyi davrandılar ama diğerlerinin geri dönmesinden korktular. Bir kapsül aldılar ve dişileri geride bıraktılar çünkü köle satarken yakalanmak istemediler."

Boğazımdan öfkeli bir ses çıkarıyorum. "Yani onları öylece geride mi bıraktılar?"

"Öyle görünüyor. Bu üç yıl önceydi ve isyancı olsun olmasın kimse onlar için geri dönmedi." Mathiras başını sallar. "Üç yıl, nasıl çalıştırılacağını bilmediğin bir gemide uzayda mahsur kalmak. Hayal bile edemiyorum."

"Gemiyi nasıl yöneteceklerini bilmiyorlar mı?" Kaspar şaşırarak sorar. "Bizi gazlamakta çok hızlı davrandılar." "Bu boku çözmek için üç yılları vardı," diye belirtiyorum. "Yani temel olarak, Straik'in mürettebatı bok gibiydi, oyuncaklarıyla oynadılar, birbirleriyle kavga ettiler ve onları geride bıraktılar. Her şeyi özetleyebildim mi?"

yukarı?"

Straik boğazından öfkeli bir ses çıkarır.

Mathiras elini kaldırır. "Onların Straik'in tayfası olduğunu sanmıyorum. Helen'in gördüğünü hatırladığı tek adam 'çirkin' ve 'tarsi meyvesi gibi derisi olan' biriydi."

"Szzt," diyorum, parlak turuncu, lastiksi kabuklu meyveyi düşünerek. Oldukça iyi bir karşılaştırma. Jade'in tarsi meyvesini sevip sevmediğini de merak ediyorum. Qura'aki'nin bilmesi için bir noktada onları yemiş olmalı.

Ne olduklarını. Sırf tepkisini görebilmek için uyandığında ona biraz getirmeyi aklıma not ettim.

Lord Straik en kızgın ve boğuk sesiyle, "Szzt'i asla işe almam," diyor. "Kesinlikle güvenilir değiller."

Kaspar, "Yani geminiz muhtemelen kızlar uyanmadan çok önce çalınmıştı," diye sözlerini tamamlıyor.

Mathiras başını sallar. "Sanırım öyle. Siz aptalları öldürmeye çalıştıkları için onlara artık kızgın değilim. Onlar sadece hayatta kalmak için yapmaları gerekeni yapıyorlar. Aslında bu kadar uzun süre dayanabildiklerine şaşırdım."

Tekmelemek için etrafımda olmadıklarına daha çok üzülüyorum. Bir avuç köle szzt... ya da sadece korsan szzt. Straik'in mürettebatının bazı szzt'leri karanlık işler için kiralamış olması tamamen mümkün.

-Örneğin, kölelerin taşınmasına yardım etmek gibi... Ve kiralaran ekip kârı çalmak için onlara sırt çevirdi. Bu çok sık oluyor. "Onları geride bırakamayacağımız çok açık," diyorum kardeşlerime. "Onlar artık bizim sorumluluğumuzda."

Kaspar başını sallar.

Mathiras'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade var ama o da başını sallıyor. "Onları bırakamayız. Geminin hava filtrelerinin düzgün bir bakım yapılmadan daha ne kadar çalışmaya devam edeceğini kimse bilmiyor. Ve Helen biraz erişte dışında tüm yiyeceklerini yediklerini söyledi. Eğer onları bırakırsak, kesin ölüme mahkum etmiş oluruz. Onları -ve Yıldız'ı- yanımızda götürmeliyiz." Mathiras düşünceli bir şekilde kuyruğunu sallamaya devam ediyor. "Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen yetkililere başvurmamız gerekiyor."

"Ne?" Bu kez Straik konuşur. "Dört insan köleyi gemime geri götürmüyoruz.

Kölelik son derece iğrenç bir şeydir ve buna izin vermeyeceğim."

Kaspar, "Zaten bir gemi dolusu klonun var dostum," diyor.

Eğiliyorum. "Onları serbest bıraktı."

Kaspar kaşlarını çatır. "Oh."

Straik masasından kalkar ve volta atmaya başlar. "Bu durum zaten yeterince kötü görünüyor. İnsan kölelerin kullandığı uzun süredir kayıp bir gemiyle Ana Dünya'ya gelemem. Bu, soyadımın asla telafi edemeyeceği bir leke olacaktır."

Bu da bir daha asla onların gözüne giremeyeceği anlamına geliyor.

Aman Tanrım. Gününü çok daha kötü hale getirmek üzereyim. Ellerimi birbirine sürterek öne doğru eğildim. "Şimdi size kargonun ne olduğunu söylemek için iyi bir zaman mı?"

"İpekler, değil mi?" Straik masasının üzerinde öne doğru eğilmiş, ellerini masanın üzerine yaymış. Yüzünde çaresiz bir ifade var. "Bana ipek olduğunu söyle."

"Yanlış," diyorum ona neşeyle. "İnsanları daha çok kandırıyor. Bir ton daha fazla. Yüz otuz iki tane daha."

Straik'in öfke dolu feryadı koridorlarda yankılanıyor.

I akşamdan kalma ve buraya nasıl geldiğimi bilmediğim garip, yumuşak bir yatakta uyandım. Oh lanet olsun. Bu karma, kışımı tekmelemek için geri geliyor.

Telaşla dik oturuyorum, etrafıma bakarken gözlerim irileşiyor. Büyük oda tamamen bana yabancı. Belli ki uzaydayım ama bu gemiyi tanımıyorum. Neden çok dağınık bir odada çift kişilik bir yatakta olduğumu ya da çarşafın neden erkeksi bir sabun gibi koktuğunu bilmiyorum. Merakla battaniyeleri kokluyorum. En son hatırladığım şey ne? Hatırlamaya çalışıyorum. Ağzımın tadı tatlı bir şeye benziyor. Etrafımdaki parlak ışıklara gözlerimi kısarak bakıyorum, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Etrafımda, yerde ve yatakta, gemimizde bulunan türden protein barlarının ambalajları var.

Korkunç bir an için, birilerinin tüm erzağımızı yediğinden ve uzayın kıyısında açlıktan öleceğimizden endişeleniyorum.

Ama sonra o adamı hatırladım. Alerjik reaksiyonu olan, parlak mavi tenli ve aptalca, çapkınca gülümseyen adamı. Adiron. İç çekiyorum, çünkü içimden bir ses buranın onun yeri olduğunu söylüyor. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum-

-Ve hemen yere yuvarlanıyorum, akşamdan kalma bir sersemlikle. Midem çalkalanıyor ve uzun bir süre paketlerin ve kirli giysilerin arasında kıpırdamadan yatıp mide bulantımın geçmesini bekliyorum. Beni sarhoş etmişti, fark ettim. Orada öylece oturup gülümsedi ve bana bir çeşit meyve suyu kokteyli verdi. İnleyerek başka şeyleri de hayal meyal hatırlıyorum. Gömleğinin düğmelerini açmaya çalışmak, boynunu yalamaya çalışmak ve aletini avuçlamak gibi.

İyi görünmüyorsun Jade, diyorum kendime. Hiç de iyi görünmüyorsun.

Yavaşça yerden kalkıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Duvarda tanıdık gelen bir girinti var, oraya doğru ilerliyorum ve duvar panelindeki düğmelere, etkinleşene kadar vuruyorum. Bir kapı geriye katlanıyor ve içinde duş, küvet, lavabo ve tuvalet bulunan küçük bir tuvalet ortaya çıkıyor. Lavabo çeşitli şeylerle darmadağın - bu adam HİÇBİR ŞEYİ yerine koymayı bilmiyor mu? Onlara özlemle bakıyorum. *Star'da* su kaynağımız konusunda çok bilinçliydik ve sonuç olarak banyo konusunda tutumlu davranıyorduk. İçine girip tüm suyu kullanmak istiyorum ama şansım yaver giderse ben çırılçıplakken gelip beni keselemeyi teklif eder.

Yani, evet, hayır.

Lavabodan aldığım birkaç avuç suyla ağzımı çalkalıyorum ve yüzümü yıkıyorum. En azından hâlâ giyinikim. Bu da bir artı. Köle kız kıyafetime bakıyorum ve her zamanki gibi sağlam görünüyor. Külotumun ağna dokunuyorum ve kuru, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Ödünç aldığım büyük boy gömleği -hâlâ giydiğim onun gömleğini- belimde düğümlüyorum ve sonra ana odaya dönüyorum.

Yatağa oturur oturmaz beni esir alan Adiron içeri giriyor. Bana sırtıyor, son derece memnun görünüyor. "Jade. Uyanmışsın."

"Artık şişmemişsin," diye karşılık veriyorum. Ona bağırıp diğerlerinin nerede olduğunu sormalıyım ama keyfi yerinde ve ben de buna ayak uydurmalıyım.

"Evet, Kaspar çirkinliğimin iştahını kaçırdığını söyledi, ben de med-bay'den birkaç histamin iğnesi aldım. Artık sadece biraz gösterişli bir yakışıklılığa geri döndüm." Çenesini alaylı bir şekilde ovuşturuyor. "Beğendin mi?"

"Hayır dersem hapse mi atılacağım?"

Bana parmak tabancasıyla ateş etti. "Fikrini değiştireceğim. Bana zaman ver." Islık çalarak, bir kenara

Yerde bir yığın çamaşır var ve az önce çıktığım banyoya doğru gidiyor. Kapı arkasından otomatik olarak kapanmaya çalışıyor ama atılmış bir tunik araya giriyor ve kapanmıyor. Pantolonunu çıkarıp çıplak bir şekilde duşa girmesini şaşkınlıkla izliyorum. Bu... çok garip.

Bu aynı zamanda kaçmak için de iyi bir zamandır.

O spreyin altından geçerken, mümkün olduğunca az ses çıkararak parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda kapı açılmıyor ama panele dokunduğumda açılıyor. Dışarı bakıyorum.

...ve uzun, çıplak bir koridorun sonunda üç asker görür.

Tamam, bu kadar yeter. Banyoya doğru bakıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Kaçabilirim ama fazla uzağa gidemem. Diğerlerini bulmaya çalışabilirim ama yine fazla uzağa gidemem. Ya da burada Adiron'la kalıp ondan bilgi almaya çalışabilirim. Belki bu karmaşanın içinde bir yerlerde bir silahı vardır. Aklımda bu düşünceyle, bir pantolonu elime alıyorum ve malzemeyi sıkarak bir yerlerde cepte kalmış olabilecek bir şey arıyorum. "Ee," diye sesleniyorum. "Neden senin odandayım?" "Uyuyakalmışsın," diye sesleniyor duştan. "Duşta daha rahat edebileceğini düşündüm. yatak." Adiron gülüyor. "Bu arada berbat bir sarhoşsun."

"Beni sarhoş etmemeliydin," diye karşılık veriyorum. "Bu kesinlikle aptalca bir hareketti." "Evet, biliyorum." Sesi o kadar da endişeli gelmiyor. "Yine de işe yaradı."

Her türlü korkunç şeyi hayal ederek banyo kapısına doğru parmak uçlarımda ilerliyorum. Rüzgâra karşı üç yaprak olduğumda tam olarak ne söylemişim? Hatırlamaya çalışıyorum ama aklımdan geçen tek şey adamın kucağına sarıldığım. Ugh. "Ne işe yaradı? Sen ne yaptın? Arkadaşlarım nerede?"

Duş kapanıyor ve bir an sonra iri yarı, çıplak bir uzaylı, kasıklarının üzerinde küçücük bir havlu olduğu halde banyodan çıkıyor. Bir alarm çığlığı atarak duvara doğru geri çekildim ve kendimi duvara yasladım. Adiron yanımdan geçip eğiliyor ve yerdeki çamaşırları karıştırmaya başlıyor. "Bana bir saniye ver. Duşta olmazsam daha iyi sohbet edebiliriz diye düşündüm."

Onun mükemmel kıkına dehşet içinde bakıyorum. Yani, o bir düşman. Mermer bir heykel gibi inşa edilmemeliydi. Kuyruğunun altındaki yuvarlak, sulu topuzları fark etmemeliyim. Bu pek çok açıdan çok yanlış. "Kendine bir pantolon bul!"

"Ben de öyle yapıyorum," diyor Adiron kolayca. Bir parça giysi alıyor, kokluyor ve sonra tekrar yere atıyor. Sonra nihayet karşımdaki duvar paneline doğru ilerliyor, ona dokunuyor ve duvardan bir dolap açılıyor. Uzun bir giysi parçasını çekip çıkarıyor, minicik havlusunu göğsüne geçiriyor ve giyinmeye başlıyor.

Bir tutsağın görmesi gerekenden fazlasını görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Onun çıplaklığına alışmak istemiyorum. Benim önümde değişmenin sorun olmadığını düşünmesini istemiyorum. Cinselliği konusunda rahat davranmayacağım, çünkü bu kaygan bir zemin. Bu adamla, sadece topuzlarla başlayabilir, ama yatağında benimle bitemez. Bu yüzden gözlerimi sıkıca kapatıp bekliyorum. "Müsait olduğunda bana söyle."

"Ben asla düzgün biri değilim," diye şaka yapıyor. "Ama şimdi pantolonum var, eğer sorduğunuz buysa."

Tek gözümü dikkatle açıyorum, tam zamanında giyinik aletini ayarladığını görüyorum. Kollarını üniforma ya da süveter olması gereken bir şeyin üst kısmına geçiriyor ve sonra bir elini otomatik bağlantı elemanı boyunca gezdirerek kumaşı vücuduna oturtuyor. Adiron sırtarak bana bakıyor. "Çok ürkeksin."

"Benim yerimde olsaydınız siz de öyle olurdunuz."

"Bu adil." Başını eğiyor, ıslak saçları gözlerinin önüne damlıyor. "Arkadaşların da iyi. Onlar diğerleriyle birlikte. Artık bizim misafirimiz olduğunuza karar verdik." Bekle, ne? "Bir dakika bekleyin. Sen neden bahsediyorsun?"

Adiron döner ve bir çizme alır, sonra yere bakar, belli ki eşini aramaktadır.

"Bana gemi mürettebatı tarafından geride bırakıldığınızı söylemişsiniz. Yiyecek malzemeniz ve hava filtreniz azalmış. Geminiz aynı zamanda küçük bir galaksi büyüklüğünde bir buz alanına doğru ilerliyor ve eğer ona yakalanırsanız bir daha asla bulunamayacaksınız. Bu yüzden bizimle kalacaksınız. Misafirimizsiniz."

"Misafiriniz olmak istemiyorum." Özellikle de onun yatağında uyanmak anlamına geliyorsa. "Misafir" olmanın ne demek olduğunu ancak hayal edebilirim. Eminim ilk başta iyi davranacaklardır ama sonra bir şekilde "hak etmemiz" gerekecek. Değerli yiyecek, su ve oksijeni kullandığımızı ve bir şekilde onlara geri ödememiz gerektiğini. Bir kez daha güçsüz ve uzaylıların merhametine kalmış olacağız. Zaten bu durumda olmadığımızdan değil, ama bu benim isteğim dışında. Eğer tehlikeye doğru koşarsam, başıma geleceklerden ben de sorumlu olurum. "*Yüzen Yıldız*'a geri dönmek istiyorum. Beni ve arkadaşlarımı oraya götür."

"Hayır, bilmiyorsun" diyor, bir yığın çamaşırı kenara iterek. "Çizmelerimi gördün mü?" "Evet, gördüm."

"Nereye?" Bana bakıyor.

Çenemi sıkıyorum. "Gemime geri dönmek istiyorum," diye telaffuz ediyorum. "Oh." Duraksıyor. "Hayır, istemiyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorum."

"Hayır, yok."

Hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını çimdikleme dürtüsüne direniyorum. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Başka bir şey yapmak ister misin?" Bana son derece çapkın bir gülümseme veriyor.

"Yani seni köprüden aşağı itmek gibi mi?" Karşılık veriyorum.

Adiron sanki şimdiye kadarki en komik şeyi söylemişim gibi gülüyor. Bana sırtıtarak başını sallıyor. "Bunu yapmazsın. Seni arkadaşlarına geri götürmek üzereyken olmaz."

Bunun üzerine duraksadım. "Gerçekten öyle misin?"

"Tabii ki. Sen mahkûm değilsin." Zafer kazanmış bir ifadeyle çizmelerini çıkardı. "Şunları giyeyim de sana etrafı göstereyim."

A Gemide yürürken Adiron konuşuyor. Ve konuşuyor. Konuşuyor da konuşuyor. Eğer bir şeyleri gizli tutmaya çalışıyorsa, bu konuda çok kötü bir iş çıkartıyor çünkü ben uyurken olan biten her şeyi bana anlatıyor. Ruth ve Alice'in ayrıldıklarını öğrenince şaşırmadım. Helen'in yaptığı gibi. Bizden hiç ayrı kalmamıştı ve sanırım panikledi. Adiron tüm bu süre boyunca ağladığını ve kardeşinin kendini suçlu hissettiğini söylüyor ve tek düşünebildiğim buna sevindiğim. Umarım ona zorbalık ettiği için kendini suçlu hissediyordur.

Ayrıca düşündüğüm kadar boşboğazlık etmediğimi, ama insan kargosundan bahsettiğimi de öğreniyorum - büyük durağanlık kapsülleri bölmesinde bekleyen diğerleri. Adiron, Straik'in çıldırdığını ve "kargoyu" kendisi görmek istediğini ama erişim sağlayamadığını söylüyor. Birisi *Buoyant Star*'ın bilgisayar sistemlerinde bir şeyleri değiştirmiş ve içeri girmesine izin vermiyor. Bu benim için bir sürpriz oldu, çünkü istediğimiz gibi girip çıkabiliyorduk... ama bir bakıma mantıklı. *Yıldız* bizim de kargo olduğumuzu düşünüyor.

Yani bu "Lord Straik" ve kardeşlerin diğer insanları ele geçirmemize ihtiyaçları var. Bu en azından birimizin, kartlarımızı doğru oynarsak muhtemelen hepimizin güvenliğini sağlar. Bunu zihnimde saklıyorum. Diğerleriyle konuşmalıyım ki bir plan yapabilelim, hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olalım. Bu korsanların dördüncüyü harekete geçmeye zorlamak için uçümüzü öldürmesini istemiyorum. Maalesef bunun Helen'a hiçbir şey söyleyemeyeceğimiz anlamına geldiğini de düşünüyorum. O çok masum ve biri bize tehditkâr bir şekilde baksa bile planlarımızı anında paylaşır.

Bu arada Adiron konuşmaya devam ediyor. Sadece yarı yarıya dinliyorum - döktüğü bilgilere ihtiyacım var, ama aynı zamanda bir plan yapmam gerekiyor ve başım zonkluyor ve aynı zamanda çevremizi zihnimde haritalandırmaya çalışıyorum. Aklımda tutmam gereken çok şey var. "Mathiras benim en büyük kardeşim," diyor başka bir koridora saparken. "Sanırım bir liderimiz varsa o da o, gerçi Kaspar ve ben onu pek iyi dinlemiyoruz." Bana yine ukala bir sırtış fırlatıyor. "Kaspar benim diğer kardeşim. Ben en genç ve en çekici olanım."

Dalgınca homurdanıyorum ve birkaç koyu üniformalı askerin koridorda bize doğru ilerlediğini fark ediyorum. Nefesimi tutarak kaskatı kesiliyorum ama sadece yanımızdan geçip gidiyorlar ve bana meraklı bir bakış atıyorlar. Vay be. Nefes veriyorum ve sonra Adiron'a bakıyorum. Yüzünde kaşlarını çatmaya doğru giden düşünceli bir ifade var. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Bacaklarına bakıyorlardı. Bundan hoşlanmadım." Kıyafetlerimi incelerken kaşları daha da çatıldı. Hâlâ köle kız paçavralarımın içindeyim, gömleği üstümü örtüyor. Bana kıyafet değişikliği teklif edilmedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, biraz endişeliyim. "Onlar yüzünden tehlikede miyim?" Aklıma korkunç bir düşünce geliyor, Adiron'la uğraşıyordum ama... ya o ve kardeşleri bizi kendilerine almakla ilgilenmezlerse ve bizi mürettebata teslim ederlerse? Ya bu gemideki yirmi küsur uzaylının hepsine hizmet etmek zorunda kalırsak? Bu tam bir kabus.

"A'ani'den mi? Hayır. Hiç de değil." Adiron düşünceli görünmeye devam ediyor. "Sadece hoşuma gitmedi. Sana kıyafet almalıyız."

"Onlara böyle mi deniyor? A'ani? Helen bu mu?"

Adiron, "Hayır, o bir Kurakî," diye belirtiyor. Dönüp beni başka bir koridora yönlendiriyor ve

görünüŖe göre fikrini değiştiriyor. "O artık var olmayan eski bir ırkın klonu. Arada sırada, zevk pazarlarında dişi bir klon ortaya çıkar ve müstehcen miktarda krediye satılır. A'ani başka bir

klonlanmış ırk, ama oldukça yaygınlar." Benim boş bakışım üzerine ekliyor: "Klonlandıkları anlaşılсын diye kırmızı renkli bir deriyle işaretlenmişler."

"Çok güzel," diyorum düz bir sesle. Ten rengi uzayda bile saçmalıktır. Ve zavallı, zavallı Helen. "Demek Helen birinin zevk bebeği."

"Maalesef, evet." Bu düşünceden memnun görünmüyor, bu da beni biraz daha iyi hissettiriyor. Bana doğru eğiliyor. "Korkarım bu evren insanlara karşı nazık değil. Ya da qura'aki'ye. Ama endişelenme. Ben varım."

"Bu nedense beni pek iyi hissettirmiyor."

"Olacak. Güveninizi kazanmam için bana zaman verin." Bana neşeli bir gülümseme daha atıyor ve sonra başka bir kapıyı işaret ediyor. "Al bakalım. Eminim giymen için bir çeşit üniforma bulabiliriz. Sadece biraz araştırma yapmam gerekiyor." Adiron beni peşinden içeri çekiyor ve yerdeki dağınık kıyafetleri görünce bir an için tüm geminin pasaklılarla dolu olduğunu düşünüyorum.

Sonra onun odasına döndüğümüzü fark ediyorum. Tekrar kollarımı kavuşturuyorum, kaşlarım kalkıyor. "Senin kirli kıyafetlerini giymeyeceğim."

"Biliyorum. Ama buralarda bir giyim butiği yok. Senin için daha iyisini bulana kadar bizim döküntülerimizi giymek zorunda kalacaksın." Dolabını tekrar açar ve düşünür.

"Yıldız'da kıyafetlerim var," diye teklif ediyorum, sesim tatlı. Eğer bizi gemime geri götürebilirim, bu savaşın yarısı demektir. Sadece bir şekilde üstünlük sağlamam gerekiyor.

Adiron yüzünde bir sırıtişla bana bakıyor. "İyi deneme, ama hayır."

Uzun bir iç çekiyorum. "Yani karşılaştığımız diğer herkesten daha iyi değilsin. Sadece bizi kullanıyorsun."

Suçlamam karşısında gerçekten de yaralanmış görünüyor. "Hiç de değil. Bizimle güvendesin. Kız kardeşim Zoey de insan. Onu daha minicik bir bücürken bir köle gemisinden kurtardık." Yüzünde yumuşacık bir gülümseme var ve kız kardeşini çok sevdiği belli. "Şu anda eşiyle birlikte başka bir gemide ama burada olsaydı bana olabildiğince sert bir tokat atar ve size göz kulak olmamı söylerdi." Şüpheli bir şekilde kendisinininkine benzeyen bir kazak çıkardı. "Al bakalım. Şunu bir dene."

Ondan alıyorum, temkinli bir şekilde. "İnsan bir kız kardeşin mi var?"

"Evet. Oldukça sinir bozucu küçük bir pislik. Aynı zamanda en iyisi." Bakışları biraz hüzünlü bir hal alıyor. "Artık gittiği ve çiftleştigi için onu özlüyorum ama o mutlu, bu yüzden sanırım bencil olamam."

Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. "Yani... biz senin için kardeş gibiyiz? Biz insanlar mı?"

Adiron duvara yaslanıp bana gözleri kapalı bir şekilde bakıyor. "Oh, hata yapma, Jade. Arkadaşlarının iyi olduğundan eminim ama sana gelince? Seninle kardeşçe bir şekilde ilgilenmiyorum. Hem de hiç." Gülümsemesi yavaş ve kendinden emin. "Ama bunu zaten tahmin ettiğinden eminim."

J Giysilerimi karıştırıp onun için yeterince küçük bir üniforma ararken Ade sessiz. Elbette üniformam yok, o yüzden bu noktada temiz bir üniformayla yetineceğim. Klonlar çok daha insan boyutunda ve eminim Dopekh ya da diğerlerinden biri bana bir şeyler ödünç verebilir, ama... Jade'in başka bir erkeğin kıyafetini giymesi düşüncesi kıyafetler içimi kemiriyor. Benimkini giymesini istiyorum.

Kef me, şimdiden çılgınca sahiplenmeye başladım ve dişiye sadece birkaç saattir tanıyorum. Bir hafta sonra ne kadar kötü olacağımı hayal bile edemiyorum. Shaalyn'e aşık olduğumda bile bu kadar kötü olmamıştım.

En sevdiğim iş üniformamı buluyorum, beni çok zorlayan tek parça bir süveter. Asılı olmasına rağmen temiz olduğundan emin olmak için kokluyorum ve sonra ona uzatıyorum. "Bunu giyebilirsin."

Kollarını muhteşem göğsünün altında kavuşturuyor ve bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Eğer yaparsam, beni arkadaşlarıma götürür müsün?"

"Tabii ki."

Jade bana pek inanmamış gibi bir bakış atıyor ve sonra üstünü değiştirmek için banyoya yöneliyor. Bir hışırtı ve ardından yerinden sökülen bir panelin sesini duyuyorum. Kendi kendime sırtıyıyorum. Tuvalet malzemelerimi karıştırıp silah olarak kullanabileceği bir şey aradığına şüphe yok. Bulacağı tek şey odayla birlikte gelen kişisel koku giderici ve plas-film olacak, çünkü bu bizim değil Straik'in gemisi. Eski tuvaletimde blasterler ve bıçaklarla dolu bir bölme vardı, çünkü ne zaman bir silaha ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz, ama burada öyle bir şey yok. Kapıya yaklaşıp, "Eğer silah olarak kullanabileceğin bir şey arıyorsan, yatağımın altına bakman daha iyi olur. Orada hiçbir şey yok."

Bir an sonra dışarı çıktı, bana ters ters bakıyordu. Tulum ayak bileklerinde düğümlenmiş ve elleri kumaşın içine gömülmüş, kıyafetin kasıkları dizlerinin etrafında bir yerde. Seksi olmak yerine... gülünç görünüyor. Kıs kıs gülüyorum.

Jade parmaklarını vahşi saçlarında gezdirip geriye doğru itiyor ve kahkahalarımı duymazdan geliyor. "Kemerin var mı, seni dev?"

Dolaba dönüp bir yedek aramak için etrafı karıştırıyorum. Hareketlerini duyuyorum -insanlar yaptıkları her şeyde gerçekten gürültücüdürler- ve yatağa doğru gittiğini, bir blaster aradığını biliyorum. Kendini daha az endişeli hissetmesini sağlayacaksa alabilir. Beni vurmasından korkmuyorum. Muhtemelen ona daha çok aşık olmama neden olur.

Zor kadınları severim.

Dolabı kapattığımda, ödünç aldığı giysisinin önünü düzelttiğini, şişirdiğini görüyorum, şüphesiz oraya tıktığı blasterimi gizlemek için. "Ben olsam kemeri kullanırdım," diye belirtiyorum kemeri ona uzatırken. "O blaster için bir kılıfım var. İç çamaşırının içine sokma yoksa ateş edilmemesi gereken yerlerde delik açarsın."

Bana o çok sakın bakışlarıyla bakıyor, gözleri kısılmış. "Neden bana silah veriyorsun?"

"Misafirim olduğun için mi?"

"Bu cümleyi daha önce de duymuştum. Kimsenin misafiri olmam söz konusu değildi."

Sadece hayal edebiliyorum ve muhtemelen ona nasıl kötü davranıldığını düşündükçe kanım

kaynıyor. "Eğer beni öldürecek olsaydın, bunu geminde çoktan yapmış olurdun. Eğer seni daha iyi hissettirecekse

benim silahım. Sadece a'anileri vurmamaya çalış. Onlar gerçekten de iyi erkeklerdir."

İsteksizce giysisinin önünü karıştırıyor ve sonra blasterimi çıkarıyor. "Peki ya kardeşlerin?"

"O kadar da iyi değiller ama sana zarar vermeyeceklerine taşaklarım üzerine söz veriyorum." "Peki ya siyahlı olan? Straik mi?"

Sırıyorum. "Onu vurabilirsin."

O da sırtıyor, gerçek bir sırtış ve benim gözlerim kamaşıyor. Bu kadın çok güzel. Onu izlediğimi fark edince gülümsemesi kayboluyor ve başını eğip elindeki tabancayı düşünüyor. "Acaba seni vurmali mıyım? Beni sırlarımı öğrenmek için sarhoş ettiğini düşünürsek."

"Sarhoş bir alemden sonraki sabah kızgın bir kadının beni vurması ilk kez olmuyor," diye şaka yapıyorum.

Aslında öyle olurdu ama kulağa hoş geliyor.

Jade bana kafasını sallıyor. "Sen hiç ciddi oldun mu?"

"Elimden gelirse hayır. Bu Mathiras'ın işi."

"Kardeşlerinden biri mi?"

"En uzun olan," diye katılıyorum. "Kabız gibi görünüyor."

"Muhtemelen senin bokunla uğraştığı içindir," diye takılıyor.

Aaaa ve ben yeniden aşık oldum.

Ona aşk dolu bir sırtıma daha yapıyorum ve o da bana gözlerini devirerek silahını kemerine takıyor. "Bana öyle bakmayı kes. Hiç kimse sana berbat bir poker suratın olduğunu söyledi mi?"

"Kız kardeşim Zoey. Bir düzine kez falan." Odamdan çıkarken onu takip ediyorum ve ona yol göstermek için bir elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Jade şaşkınlıkla sarsılarak beni izliyor ama ona daha fazla dokunmadığımda rahatlıyor. "Ayrıca bir geçirmeyle bir odayı temizleyebileceğimi söylüyor ama bu yalan. Kaspar bu tür şeylerde çok çok daha kötüdür."

"Büyüleyici."

Aslında şu anda daha çekici olmayı isterdim. Kaspar istediği zaman oldukça kibar olabiliyor ve Mathiras da kadınlarla iyi anlaşıyor. Bense sadece aptal gibi sırtıyorum... tıpkı şu anda olduğum gibi. Bir kız arkadaş edinmeyi hiç önemsemediğimden değil, ama şimdi önemsiyorum, aptal gülümsemem bana hiçbir fayda sağlamıyor. Jade bana temkinli bakışlar atıyor, sanki üzerine atlamamı bekliyormuş gibi. Sanırım onu suçlayamam... Onu sarhoş ettim ve kandırdım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yüzündeki ifadenin her yerinde "uh oh" yazıyordu. "Ne?" "Sen ve ben nasıl arkadaş oluruz?"

Ağzı bir an için düzleşiyor. "Çok açık sözlüsün, değil mi?"

"Olmak için başka bir yol bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Zekam için iyi bir korsan değilim. İyiyim çünkü sadık biriyim ve tehlikeye atılmayı severim. Mathiras ve Kaspar zeki olanlar."

"Mmmhmm."

"Yani... nasıl? Çünkü senin arkadaşın olmak istiyorum."

Jade yürümeye devam ediyor, bakışları önümüzde uzanan koridorda, ama başını hafifçe, hüznle sallıyor. "O kedi çantadan çıkmış olabilir. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Yani..." Vazgeçmeye niyetim olmadığı için devam ediyorum. "O kediye çantaya nasıl geri koyabilirim? Ayrıca, kedi nedir?"

Dudakları seğiriyor ve yemyeşil ağzında bir gülümseme beliriyor. Pekâlâ. Eğer hemen arkadaş olamıyorsak, o zaman belki onu şakalarla kazanabilirim. Belki de Jade'in hayatı boyunca ihtiyacı olan şey, benim gibi hiçbir şeyi ciddiye almayan ve iyi vakit geçirmeyi seven koca bir aptaldır. Belki onun da iyi vakit geçirebilmesi için benim gibi birine ihtiyacı vardır. Böylece biraz

rahatlayabilir çünkü

onun arkasını kolladığımı biliyor.

Evet. Sanırım bu kadının ihtiyacı olan şey tam olarak benim. Şimdi bunu fark etmesini sağlayacağım.

E en ne kadar ona güvenmesem de, Adiron bana geminin koridorlarında eşlik ederken mükemmel bir beyefendi gibi davranıyor. *Karanlık Göz*, diye tekrarlıyorum kendi kendime, belki daha sonra adını öğrenmem gerekir diye. Lord Straik. Mathiras, kardeşi. Adiron. Ve... Gaspard? Kapat

Yeterince. Ve klonlar. Klonları unutamam. Hepsi bilgi ve başka hiçbir şeyiniz olmadığında bilgi para birimi olabilir. Bu yüzden insanları, yüzleri ve kapıları not ediyorum ve büyük gemide yürürken her şeye dikkat etmeye çalışıyorum.

Adiron büyük bir çift kapının önünde duraklıyor ve ben de belime bağlı olan blaster'a dokunuyorum. O yanımdayken kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yabancılarla dolu bir gemide bir silahım olduğunu bilmek bile bana karşı üstünlük kurulamayacağı ve saldırıya uğramayacağım anlamına geliyor. En azından kendimi koruyabilirim. Düşünüyorum da. Silahın çalıştığını bana göstermesini istemeyi unuttum. Sadece onun sözüne güvendim.

Tanrım, belalı olma konusunda gerçekten kötüyüm.

Silahıma tekrar dokunduğumda yol arkadaşım kaşlarını çatıldığını fark ediyor. Kapıları açmak için elini pedin üzerine koyuyor. "Ne?"

"Bu silahın çalıştığını nereden bileceğim?" Belimi işaret ediyorum. "Bunun senin numaralarından biri olmadığını nereden bileceğim?"

Adiron elini uzatıp silahı kılıfından ustalıkla çıkarıyor, bir düğmeye basıyor ve sanki güç veriyormuş gibi uğultu çıkarıyor, sonra dönüp en yakındaki duvara doğrultuyor. Ateş ediyor ve yoğunlaştırılmış bir ışık demeti duvara doğru uçuyor, sesi o kadar yüksek ki kulaklarım patlıyor. Kıvılcımlar uçuşuyor ve tertemiz duvarda devasa bir yanık izi belirliyor ve tepede bir alarm çalıyor.

Kapı, diğer korsanların ve arkadaşlarımdan oturduğu bir toplantı odasına açılıyor.

"Gemime ne yapıyorsunuz?" diye bağırıyor siyahlar içindeki kişi. Lord Straik. "Seni lanet olası aptal! Hepimizi öldürebilirsin!"

Yanımdaki Adiron omuz silerek silahı bana geri verdi. "Jade çalıştığından emin olmak istedi."

"Çevre kontrollü bir geminin içinde silah ateşleyemez miyiz?" Mathiras soruyor, yüz ifadesi sanki bu saçmalığı daha önce defalarca görmüş gibi bezgin. "Nefes almanın büyük bir hayranıyım."

Diğer kardeş -Kaspar, şimdi hatırlıyorum- sadece bana ve belimdeki silaha bakıyor. "Çift namlulu bir Kith modeli seçmeliydin," diyor Adiron'a. "İnsan eli için daha az tekme."

Adiron eliyle onu işaret eder. "Mükemmel bir nokta. Ona sonra bir tane alırım." "Sen," diyor Mathiras Kaspar'ı işaret ederek, "hiç yardımcı olmuyorsun."

"Merhaba," diye sesleniyor Alice tatlı, müzikal sesiyle. Parmaklarını iki kez şıklatarak herkesin dikkatini çekiyor. "Lütfen buraya odaklanabilir miyiz?"

Ruth asık suratla, "İyi Gemi Dikkat Eksikliği'nde olmak gibi bir şey," diye ekliyor. Koltuğunda kambur duruyor, bu da bana hala "velet" kişiliğini koruyucu bir pelerin gibi giydiğini gösteriyor. Onu suçlamıyorum. Bu yabancılar gerçek kişiliklerimiz hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Ruth çenesini bana doğru kaldırdı. "Peki silahım nerede?"

Lord Straik ona, "Senin yok," diye çıkıştı. "O salağın bir tane olması gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum."

"Muhtemelen hayır," diyor Adiron neşeyle. Beni uzun masanın etrafına yönlendiriyor ve bir sandalye çekiyor.

Sanki tuhaf bir randevudaymışız gibi. "Silahların ya da çamaşırların yanında bana güven olmaz."
"Tuhaf bir şekilde spesifik," diye mırıldanıyorum otururken. Herkesin görünüşüne dikkat ediyorum, kızların iyiler. Alice'in saçları biraz dağınık ama hala köle kız kıyafetini giyiyor olsa da iyi görünüyor. Ruth onun bir yanında oturuyor ve o da bana benzer şekilde giyinmiş ama kelepçeleri o kadar kıvrılmamış. Her iki tarafta da kuşatılmış olduklarını fark ettim. Ruth Lord Straik'e yakın - muhtemelen çenesini kapatmazsa onu boğabilsin diye- ve Alice de görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı Kaspar'ın yanında. Kaspar ve Mathiras'ın arasında, klon askeri üniformalarından birini giymiş olan Helen'in yüzünde heyecanlı bir gülümseme var. Çok eğleniyor gibi görünüyor. Muhtemelen de öyledir - bu şüphesiz kısa hayatında yaşadığı en büyük heyecandır.

Ayrıca sandalyesinin Mathiras'inkine yakın olduğunu ve kolunun masanın üzerinde durduğunu fark ediyorum ama Helen ona ulaşabilecek mesafede ve ben de ters ters bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Karşılaştığımız her erkek uzaylı Helen'i sahipleniyor ve ben onun kimsenin pençesine düşmesine izin vermeyeceğim. Yalnız kaldığımızda onu uyarmam gerekecek. Şimdilik Mathiras ile yanımdaki sandalyeye sanki randevudaymışız ve ben de onun kız arkadaşımıymışım gibi yerleşen Adiron'un arasındaki koltuğumda dinleniyorum. Kolunu sandalyemin arkasına bile koyuyor.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Straik sert bir sesle, "Hepimizin burada olmasına sevindim," diyor. Aksanı çevirmen aracılığıyla bile diğerlerinden farklı geliyor ve acaba diğerlerinden farklı bir lehçe mi konuşuyor diye merak ediyorum. Farklı bir ülke mi? Gezegen mi? Keşke bilseydim. "*Buoyant Star*'ın keşfi ve onun...ahem, kargosu konusunu tartışmamız gerekiyor."

"Artık bu mürettebatın bir parçası olduğumuza göre alacağımız silahları da konuşmamız gerekiyor," diyor Alice cesurca. "Eğer Jade'in bir silahı varsa, ben de bir tane istiyorum."

"Sizi silahlandırmıyorum," diye devam ediyor Straik. "Şimdi, tartışabilir miyiz-"

Kaspar'ın ona doğru eğilmesini izliyorum. "Yapacağım," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor.

"Bundan sonra." Ve göz kırpmıyor.

Alice ağzını büken gülümsemeyle savaşıyor, ama memnun görünüyor ve aklıma yeni bir düşünce geliyor... bu adamlar için bir baştan çıkarma tuzağı kurduk. Ya onlar da bizimle aynı oyunu oynuyorlarsa? Bizi besliyor, giydiriyor, silahlarla ve güvenlik vaatleriyle baştan çıkarıyorlarsa... sonra ne olacak?

Keşke birine güvenebilseydim. Herhangi birine.

Straik konuşmaya devam ederken Adiron'a bakıyorum ve onun diğerlerine dikkat etmediğini fark ediyorum. Beni izliyor ve bana bakarken gözlerinde gurur ve şefkatin garip bir karışımı var. Ondan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum... ama güvenebileceğim kişi olup olmadığını merak ediyorum.

Ne de olsa berbat bir poker suratı var.

"*L Buoyant Star*'ı şimdi tartışalım," diyor Lord Straik kendini beğenmiş bir sesle. "Zaten yeterince zaman kaybettik."

Birdenbire bundan bıktım. Erkekler tarafından sürekli patronluk taslanmaktan yoruldum. Korkmaktan ve saygı görmemekten yoruldum. Uyandığımda kendimi Dünya yerine uzayın derinliklerinde bulduğumdan beri taraflar arasında gidip gelen bir pinpon topu gibi hissediyorum. Önce *Yıldız'ın* mürettebatıydı... ya da en azından *bir* mürettebat. Sonra parçalandılar ve ayrıldılar ve bize iki taciz meraklısı aptal kaldı ve sırf geminin anahtarları onlarda olduğu için uysal yatak köleleri olarak boyun eğmeyeceğimizi açıkça belirttiğimizde bizi geride bıraktılar.

Şimdi bu mavi adamlar bizi ezip geçebileceklerini düşünüyorlar ve ben tüm bunlardan bıktım. Sırf penisim olmadığı için bu evrende itilip kakılmaktan bıktım.

Ve şimdi bitiyor.

Straik başka bir şey söyleyemeden bir elimi havaya kaldırıyorum. "Devam etmeden önce birkaç şeyi bilmem gerekiyor." Ve sakince bekliyorum.

Straik öfkeli bir ses çıkarıyor ama Mathiras keskin gözlerle beni izliyor. Belki de sınırlarımı zorladığımı hissediyordur. "Ne oldu?"

Tam olarak hissetmediğim bir dinginlik taklidi yaparak boğazımı temizliyorum. "Herhangi bir şeyi tartışmadan önce, hanımlarımın iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer hala kelepçelilerse ya da herhangi bir şekilde zarar görmüşlerse, bunların hiçbirisi..."-Çevresinde oturduğumuz masayı işaret ediyorum, sanki çok medeni bir toplantı yapıyormuşuz gibi-"...önemli değil."

Straik konuşmak için ağzını açar.

Bir parmağımı kaldırıp onu susturuyorum. "Sana sormadım." Alice ve Ruth'u, sonra da Helen'i işaret ediyorum. "Onlara ben sordum."

Yanımda, Adiron'un kahkaha atarak ofladığını duyuyorum ve onu gizlice masanın altından tekmeliyorum.

Şimdi zamanı değil.

Straik bir an için gözündeki kan damarı patlayacakmış gibi bakıyor ve kimsenin onunla benim konuştuğum gibi konuşmadığından şüpheleniyorum. Yine de umurumda değil. İnsanların benim için ya da etrafımda pazarlık yapmasından bıktım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı ve bu yüzden her şeyimi ortaya koyacağım. Ben bir savaşçı değilim. Savaşlarımı bir silahla ya da seçkin yeteneklerle kazanmıyorum. Kıvrımlı kalçalarım ve yükseklik korkum var, bu yüzden savaşlarımı zekamla kazanmak zorundayım. Ve şu anda biliyorum ki, bu adamların etrafımda planlar yapmasına izin verirsem, hiçbirisiyle asla eşit seviyede olamayacağım.

Hoşlarına gitmezse, beni diğer gemiye geri gönderebilirler. Nasıl olsa orası bizim için daha güvenli.

"Alice?" Kaspar soruyor ve bir an için tıpkı Adiron'a benziyor, çünkü gülüşünü bir elinin arkasına saklamak için elinden geleni yapıyor... ve bunu kötü yapıyor.

Alice dudaklarını yalıyor ve bana gururlu bir gülümseme ile sorumluluğu üstlendiğim için çok mutlu olduğunu söylüyor. "Bana yeterince iyi davranıldı," diyor. "İşkence yok, tecavüz yok ve kıyafet istesem de biraz daha beklemekten memnunum." Bileklerini göstermek için ellerini kaldırıyor. "Kelepçe de yok."

"Ruth?" Ben soruyorum.

Tek söylediği "İyi".

Helen'a döndüm. "Sen iyi misin?"

Gülümsemesi geniş ve tatlı. "Harikayım, sorduğun için teşekkürler."

"Kimse sana işkence etmedi ya da canını yakmadı mı? Sana uygunsuz bir şekilde dokundular mı?" Helen'in neyi kastettiğini anladığından emin olmak için zorlamam gerekiyor.

"Mathiras benimle seks yapmadı, hayır," diyor neşeyle. "Ondan beni diliyle öpmesini istedim ama reddetti."

Ama cinsel bir dürtü hissedersen, muhtemelen ondan bana hizmet etmesini isteyeceğim."

Şimdi boğuk sesler çıkaran Mathiras. Koltuğunda kıpırdanıyor, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor. "Onun izni olmadan asla ona dokunmam. Bunu masaya yatıralım."

"Kahretsin, ben dil öpücüğü istememiştim," diye araya giriyor Adiron. "Sormam gerekirdi."

"Almazdın," diyorum alaycı bir tavırla ve Helen'e dönüyorum. "Sen ve ben daha sonra sohbet ederiz, tamam mı?" Helen'in maceralarımız sırasında karşılaştığımız ilk yarı düzgün erkeklerle cinsel olarak ilgilenmesi doğal, ama ona dikkatli olması gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Kadınların her birine tekrar bakıyorum. "Aç olan var mı? Toplantımızdan önce bir şeyler yememiz gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diyor Alice.

Ruth sadece omuz silkiyor ve Straik'e kendini beğenmiş bir bakış atıyor.

Helen heyecanla parlıyor. "Jade, görmeliydin! Dağıtıcılarında kek yapan bir şey var! Kek yedim! Üstünde çırpılmış şeyler vardı! Ve Mathiras istediğim kadar yiyebileceğimi söyledi!"

Bu Ruth'u ayağa kaldırdı. "Şimdi pasta istiyorum."

Helen, "Aman Tanrım, Ruth, çok güzeldi," diye coşuyor.

Straik sadece iç çeker ve yüzünü ovuşturur. "Pasta siparişi vereceğim. Beklerken, lütfen devam edebilir miyiz?"

"Evet," diyorum, tekrar içeri giriyorum. Sandalyemde doğruluyorum. "Biz kadınlar herhangi bir şeyi kabul etmeden önce bu gemideki konumumuzun ne olacağını bilmeliyiz. Yük müyüz? Mürettebat mıyız? Hangi haklara sahibiz?"

Yanımdaki Adiron, cesaretimi onaylarcasına bana hayranlık dolu bir bakış fırlatıyor. "Mürettebat olacaksın tabii ki."

"Eğer mürettebat olursak, silahlarımız olacak, öyle mi? Kendi kamaralarımız? Bedensel özerklik?"

"Gemiye ve işleyişine erişim mi?" Ruth masum bir sesle sorar ve sonra yavaş bir gülümsemeye bunu mahveder.

"İstediğimiz kadar pasta?" Helen ekliyor.

"Ve gemideki her şeyi nasıl kullanacağımızı gösterecek biri, sanırım," diye ekliyor Alice, her zamanki pratikliğiyle. "Telafi edici şeyleri nasıl yapacağımıza dair derslere ihtiyacımız olacak. Dil derslerine de erişim."

"Bu benim gemim," diye başlıyor Straik ve pazarlığın gidişatından hoşlanmadığı belli oluyor. "Burada yetkili benim-"

"Ve Jade bizden sorumlu," diye araya giriyor Helen hemen. "Bu yüzden bizim adımıza konuşması için ona güveniyoruz." Bir an duraksıyor ve sonra ekliyor: "Sen değil."

Onunla gurur duyuyorum. Pastayla ya da Mathiras'ı öpmeye çalışmakla dikkati tamamen dağılmadı.

Hepsi.

"Buna inanamıyorum." Lord Straik öfkeli bir ses çıkarır. "Seni kurtarmaya çalışıyoruz, seni nankör insanlar."

"Sen mürettebatsın," diye beni rahatlatıyor Adiron. "Bir yolunu bulacağız. Vücudunun kontrolü sende. Bu bir soru bile değil."

Şu anda değinmek istediğim çok şey var. Lord Straik'in bize nankör demesi, Adiron ve diğerlerinin onu görmezden gelmesi, tüm bu beden meselesi... Ama odaklanmam gerekiyor. "Kurtarma hakkında konuşalım o zaman. Bu tam olarak neyi gerektiriyor? Bizi Dünya'ya geri mi götürüyorsun?"

Adiron ilk kez tereddüt ediyor ve kardeşlerine bakıyor. Midemde ekşi, hüzünlü bir his var. İçimden bir ses bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın beni mutsuz edeceğini söylüyor.

I Jade'in ihtiyacı olan cevabı verememekten nefret ediyorum. Kehribar gözlerinde hayal kırıklığı görmekten nefret ediyorum. Dünya'ya geri dönmek istiyor. Bununla ilgili iki sorun var. Bir-Dünya'nın herkese yasak olması gerekiyor, köle tacirleri buna pek dikkat etmiyor.

Ve ikincisi, Dünya'da geri dönecek pek bir şey kalmadı. Birkaç yıl önce, aptal Dünyalılar gezegenlerinin atmosferinde zamansal bir yarık açılmasına neden oldular ve her şey mahvoldu. Dönecek bir "Dünya" yok... en azından onun düşündüğü gibi değil. Gezegen hala orada... sadece insanlar değil. Şehirler yıkılmış, insanlar az ya da çok ortadan kaybolmuş ve söylentiye göre birkaç yanlış yerleştirilmiş drakoni etrafta dolaşıp her şeyi yakıyormuş.

"Dünya'ya geri dönemezsin," diyor Mathiras ama ses tonu tuhaf. "Uzun hikâye ama masada değil. Üzgünüm."

Uzun, acı veren bir duraklama oluyor ve küçük kız kardeşimin "sadece bir ziyaret için" Dünya'ya geri götürülmek için yalvardığı tüm zamanları hatırlıyorum. Dünya'daki yarıkla ilgili haberler bize ulaştığında ne kadar yıkıldığını hatırlıyorum. Uzayda kalmayı seçmek bir şeydir. Bir daha asla eve dönemeyeceğinizi, çünkü evinizin yok edildiğini fark etmek başka bir şey.

"Bu kadar mı yani?" Sarı saçlı olan -Alice- söylüyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, isyankâr görünüyor. "Eve gidemeyeceğimize karar verdiniz ama biz köle değiliz. Peki neyiz o zaman?"

Herkes Straik'e bakıyor ama o sessiz. Yüzünde garip bir ifade var, sanki bulduğumuz şeyin büyüklüğünü yeni fark ediyormuş gibi. Kölelikten nefret ediyormuş gibi görünen bir erkeğe göre, kendini bir sürü köleyle birlikte buluyor.

"Misafirler," diyor Mathiras. "Siz misafirsiniz."

"Mürettebat," diye gönüllü oluyorum. Başka kimse insanları silahlandırmak istemezse, ben yaparım. Kendilerini güvende hissetmeleri için ne gerekiyorsa vereceğim. Ve bir noktada, Jade'in yüzündeki o kuşkulu, perili bakış gittiğinde, ona Dünya'dan bile bahsedeceğim. Ama şimdi değil. Kimsenin hayatındaki diğer her şey bu kadar belirsizken böyle bir bombaya ihtiyacı yok. Bekleyebilir.

"Yani biz sizin misafiriniziz," diye devam ediyor Jade. "Ne zamana kadar? Ve bizi Dünya'ya götürmeyecekseniz nereye götüreceksiniz? Bir kez daha satılacağımız başka bir uzay istasyonuna mı?"

"Gemimize geri dönüp şansımızı denemek daha iyi," diye ekliyor Ruth, sanki suçlanması gereken benmişim gibi bana kızgın bir bakış fırlatarak.

"Bunu yapamazsınız," diyor Mathiras. "Bir an için durağanlıktaki yüz kusur köleyi unutam-"

Straik boğuk bir ses çıkarıyor. İçimden bir ses unutmak üzere olmadığını söylüyor.

"-Orada güvende olmayacaksınız. Erzakiniz yok ve geminiz uzayın derinliklerindeki bir buz alanına doğru ilerliyor. Bir ya da iki ay içinde sonsuza dek kaybolabilirsiniz. Eğer o alana girerseniz, bir daha çıkamazsınız ve kimse de peşinizden gelemes."

Kaspar yardımsever bir şekilde, "Geminizi enkazla tamamen yok etmemesi koşuluyla," diye ekliyor. "Bir buz alanı olduğunu söylüyorsunuz. Size nasıl güvenebiliriz?"

Mathiras duvardaki bilgisayarı işaret ediyor. "Size ekranlarda gösterebiliriz!"

"Peki bunun başka bir numara olmadığını nereden bileceğiz? Hâlâ soruma cevap vermiyorsun.

Gemimizden ayrılırsak, güvenli olan nereye gideriz?"

"Bir çiftlik gezegeni var," diye başlıyorum. "Adı Risda III ve insanlara dostça davranıyor."

"Bu adamın kafası neden ellerinin arasında?" Helen araya girerek sorar.

Hepimiz Straik'e bakmak için dönüyoruz. Ellerini yüzüne kapatmış, başını sallıyor. Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Bu konuda nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. Ailesinin herkese unutturmak için çok uğraştığı skandal amcası ön planda olacak ve Straik düzinelerce insanı kucağına atarsa ona bağlanacak. Bu onun en kötü kabusu olmalı.

Bu da beni biraz eğlendiriyor. Straik yeterince iyi biri, klonlara davranış şekli bana bunu söylüyor. -Ama adamda hiç espri anlayışı yok.

"Bir çiftlik gezegeni kulağa saçmalık gibi geliyor," diyor Ruth. "Bunu kabul ettiğimiz anda bizi doğruca bir geneleve götürmeyeceğini nereden bileceğiz?"

Mathiras onun şüpheciliğinden rahatsız olmamış görünüyor. "Biz karşılaştığınız diğerlerinden farklıyız." "Yani korsan değil misiniz?" Jade soruyor.

"Şey...hayır, biz korsanız."

"Ama sen farklısın," diyor Jade, sesi düz.

Ona doğru döndüm. Korkuyorum. Zoey'nin bize güvenmeye başlaması ne kadar zaman aldı? Köşeye sıkıştığını ve arkadaşları ve kendisi için en iyi pozisyonu elde etmek için pazarlık yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama bize güvenmek zorunda. Bizimle gelmezlerse, bu ölüm fermanı olur. "Bana güvenebilirsiniz. Güvenebileceğini biliyorsun."

Bana bakarken gözleri yumuşuyor ve bakışlarındaki korku ve umudu görüyorum. Güvenmek istiyor. Güveniyor. Jade dudaklarını yalıyor, düşünüyor ve sonra masanın karşısındaki kızlara bakıyor ve fark ediyorum ki kendisi için değil, hepsi için karar veriyor... ve bu onun cevabını değiştirecek. Jade yumuşak bir sesle, "Bir de bizim açımızdan bakın," diyor. "Uyandığımızdan beri istismar edildik, köleleştirildik ve ne istediğimizin bir önemi olmadığı söylendi. Hepsi de aynı şeyi isteyen korsanlarla karşılaştık. Ve şimdi sen ortaya çıktın-"

"Hâlâ korsan olduklarını da eklemeliyim," diye araya giriyor Alice.

"-ve farklı olduğunuzu söylüyorsunuz," diye devam ediyor Jade. "Ama üzerimizde şok tabancası kullandın-"

"Önce siz bize saldırdıktan sonra," diye belirtiyor Kaspar.

"-ve sonra bizi kelepçelediniz, ayırdınız, sorguladınız, ama ŞİMDİ size güvenmemiz gerekiyor." Jade başını eğip beni izliyor. "Sizinle yola çıkmayı kabul ettiğimiz anda bizi zincire vurup köleleştirmeyeceğinizi nereden bileceğiz? Yüz otuz iki kişiyi aynı kadere mahkûm etmediğimizi nereden bileceğiz? Çünkü şu anda o insanlar o kapsüllerde güvende. Rüya görüyorlar, güvendeler ve uyandıklarında köle olacaklarının farkında değiller. Ama sizinle gelmeyi kabul edersem ve siz bize ihanet ederseniz, hepsinin canına okurum. Sadece benim değil, sadece Alice, Ruth ya da Helen'in değil, herkesin."

Bu kadar stresli olmasına şaşmamalı. Bu çok büyük bir sorumluluk ve Jade'in hepsini omuzlarına aldığını söyleyebilirim.

Benim gibi birine sahip olması iyi bir şey. Hiçbir şeyi çok ciddiye almamasını sağlayacağım. Gülümsemesini sağlarım. Ve her gece omuzlarına masaj yaparak stresini alırım.

Kef me, sanırım az önce kendime bir ereksiyon verdim.

Koltuğumda kayıyorum, rahatsızım. Şimdi sırası değil. "Peki bize güvenmenizi nasıl sağlayacağız? Bize ya inanırsınız ya da inanmazsınız. Size ne gösterirsek gösterelim, ona karşı bir argüman bulursunuz."

Yeşim diğerlerine bakıyor ama kimse konuşmuyor. Bir dakika düşünüyor ve sonra bana dönüyor. "Bu gece gemimize geri dönüyoruz, böylece özel olarak konuşabiliriz. Kararımızı sabah size bildireceğiz."

Straik yorgun bir sesle, "Her Şeyden önce, o benim ailemin gemisi," diyor. Kaspar, "Aslında kurtarma yasalarına göre bu onların gemisi," diye ekliyor.

"Ve kölelerle dolu," diye ekliyorum yardımsever bir şekilde. "Yerinde olsam kesinlikle 'aile' meselesiyle övünüp durmazdım."

Hepimizi görmezden geliyor. "İkincisi, o gemiye geri dönüp ayrılmaya çalışmayacağınıza güvenmiyorum."

Ruth saçmalıyormuş gibi homurdanıyor (ki öyle). "Tam olarak nereye gideceğimizi düşünüyorsun?"

"Sabotaj o zaman."

"Öyleyse bizimle bir koruma gönderin," diyor Yeşim hızla. "Rehine mi demek istiyorsun?" Lord Straik sorar.

Jade'in ifadesi gerginleşir. "Birisi düşman tarafsız o sadece bir rehinedir."

Bütün geceyi Jade'le geçirmek mi? Onun doğal ortamında? Bana bir parça "Evet" gibi geldi. Başka bir tartışma çıkmadan önce elimle kendimi işaret ediyorum. "Ben gönüllüyüm."

I Adiron'un gönüllü olacağını bilmeliydim. Benden etkilenmiş gibi görünüyor. Ayrıca hiçbir şeyden rahatsız olmuyor gibi görünüyor, bu yüzden sanırım iyi bir seçim. Straik olmadığına sevindim, gerçi diğer ikisinden biri olsaydı benim için daha kolay olabilirdi Kardeşlerim. Adiron sürekli beni izliyor. Ve gülümsüyor. Sanki etrafımda olmaktan çok keyif alıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Adiron kıyafetlerini değiştirirken biz de gemiden gemiye geçidin yanında bekliyoruz. Diğer kardeşler hiç endişeli görünmüyorlar, bu da bana onların tam olarak söyledikleri kişi olduklarını düşündürüyor - köle tacirleri değil, sadece kolay bir vurgun arayan ve onun yerine bizi bulan kardeşler. Bizi kesinlikle güvenli bir yere götürecekler ve suistimal etmeyecekler. Lord Straik'ten o kadar emin değilim. Alice'in mükemmel bir şekilde özetlediği bir ifadeyle bizi izliyor. "Süslü evinin hamam böceği istilasına uğradığını yeni öğrenmiş gibi görünüyor," diye fısıldıyor bize.

O haklı. Ve insanlar da hamam böcekleri. Straik'in aile gemisi onlarla dolu.

Adiron sonunda kollarında şişkin bir çantayla geri döner. "Ben hazırım."

Alice ve ben birbirimize bakıyoruz. "Silah getirmemen gerekiyor," diye belirttim. "Biz bir şeyleri çözene kadar gemimizde misafir olacaksınız."

Adiron içindekileri göstermek için plas-film çantasını açarak, "Pantolon değişimi ve biraz meyve," diyor. "Jade'in bunu çok sevdiğini biliyordum ve görünüşe göre her şeyiniz azalmış, bu yüzden paylaşabileceğimi düşündüm." Eğilip alaycı bir şekilde fısıldıyor: "Straik'te bolca var."

Çantayı Helen'a uzattım. "Şunu kontrol eder misin lütfen?"

Ruth ve Alice, Adiron'un sırtını sıvazlamak için ilerlerken, ben de her ihtimale karşı bunun bir tuzak olması ve benim kötü bir karakter yargıcı olmam ihtimaline karşı blasterimi ona doğrultuyorum.

Adiron kolları ve bacakları sıvazlanırken gülümsüyor. "Dikkatli olun hanımlar, gıdıklanırım." Ruth parmağını böbreklerine sokarak irkilmesine neden olur.

Alice bana dönerek, "O temiz," diyor.

Başımı sallıyorum ve Helen'a bakıyorum. Kolları meyve dolu ve bana suçlu bir bakış fırlatıyor. "Çantasında külottan başka bir şey yok. Ve bunlar."

Kırpıklarını sanki çok masummuş gibi kırıştıran Adiron'a dönüyorum. "Hadi ama sen," diyorum ve gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. "Bu gece benim misafirimsin."

Yıldız'ın bayat havasına ve sessiz koridorlarına geri dönmek, rahat bir çift ayakkabının içine girmek gibi bir his. Straik'in gemisi uzaylılar için son teknoloji olabilir ama üç yıl boyunca bu koridorlarda dolaştıktan sonra burada kendimi evimde hissediyorum. Hava filtrelerinin küf kokusu bile kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra diğerlerine bakıyorum. "Neden siz gidip mutfaktaki meyveleri paylaşmıyorsunuz? Ben de Adiron'a nerede uyuyacağını göstereyim."

"Benimle tekrar yalnız kalmak için sabırsızlanıyorsun," diyor sevinçle. "Kabul ediyorum." Ve sanki gezintiye ıkacakmışız gibi kolunun kıvrımını uzatıyor. "Gezintiye çıkmayı çok isterim."

Ona gözlerimi devirmek istiyorum ama saygısız tavrından yavaş yavaş etkilenmeye başlıyorum. Kendini ciddiye almıyor, bu çok açık ve benim ne kadar hoşuma gittiğini gördükten sonra kızlar için meyve getirdi. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "O çantada seni sarhoş eden meyvelerden olmasa iyi olur."

"Sweetfruit?" Başını sallıyor. "Hayır. Kimse onu sade yemez. Sadece suyunu sıkarsız. Ve ben olsam onu getirmezdim. Seni tekrar sorgulamama gerek yok. Artık dostuz."

Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Diğerlerine bakıyorum ama onlar mutfağa doğru gidiyorlar. Onlarla oturup ne düşündüklerini öğrenmek istiyorum ama aynı zamanda Adiron'un da fikrini almak istiyorum. Gönüllü olmakta bu kadar acele etmesinin nedenini ve bir art niyeti olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Ayrıca bunu diğerlerini -özellikle Helen'i- korkutmadan yapmak istiyorum, bu yüzden onu gruptan ayırıp neler öğrenebileceğime bakacağım.

Ruth arkamdan boğazını temizliyor ve ben de geriye doğru bakıyorum. Hızlı bir yazma hareketi yapıyor ve nasıl kullanılacağını bildiğimiz birkaç şeyden biri olan monitörlerden beni izleyeceğini anlıyorum. Ona başımı sallıyorum. Arkamı kolluyor. Sonra Adiron'a dönüp yanımda yürümesini işaret ediyorum.

İri adam onunla kol kola girmediğim için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama omuz silkiyor ve beni takip ediyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana göstereceğim."

Yıldız'ın koridorlarından birine doğru ilerliyoruz ve ben aramızda dikkatli bir mesafe bırakıyorum. Adiron etrafa bakmak yerine sadece beni izliyor, yani eğer casussa, boktan bir casus.

Eskiden mürettebatın kaldığı boş odalardan birinin kapısını açıyorum. İşe yarar eşyalar için darmadağın ettik, ama hâlâ temiz, yapılmış bir yatak ve mahremiyet var. Adiron'a "Sen burada kalacaksın," diyorum.

"Burası senin odan mı?"

"Neden odamda kalmana izin vereyim ki?" "Benim odamda kalmana izin verdiğim için mi?"

İfadesinde, kızgınlığımı kahkahaya dönüştüren çocuksu bir heves var. Dünyaya böylesine çocuksu bir coşkuyla yaklaşan bir adama kızmak çok zor. "İyi deneme, ama hayır."

"Denediğim için beni suçlayamazsın." Omuz silkiyor, hâlâ sırtıyor. "Bu arada güldüğünü duymak hoşuma gidiyor."

Ona sadece kafamı sallıyorum. Keşke onu nasıl daha iyi okuyacağımı bilseydim. Onun gibi birinin -bir korsanın- bu kadar neşeli ve güler yüzlü olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Evrenin sorunlarını çözmenin onun söylediği kadar basit olduğuna. "Keşke gülmek için daha fazla sebebim olsaydı."

"Yapacaksın," diye söz veriyor Adiron bana. "Artık benimlesin."

"Sizinle gelmeye karar vereceğimizi varsayıyorsunuz," diye belirtiyorum. "Burada kalıp şansımızı denemeyeceğimizi."

Yüz ifadesi düştü. "Bana güvenmediğini biliyorum ama bu gerçekten güvenli değil. Hayatta kalmak için en iyi şansın bizimle gelmek. Sana söz veriyorum, ne olursa olsun, benimle güvendesin."

"Sana inanmak istiyorum ama inanabilir miyim bilmiyorum." Ellerimi açtım. "Dördümüzün vereceği karar yüz otuz iki kişinin hayatını değiştirecek. Bu taşınması ağır bir yük."

"Anlıyorum." Bir an duraksıyor ve sonra muzip sırıtışı geri dönüyor. "Peki odanı görebilir

miyim?"

Nasıl karşı koyabilirim? Koridorda ilerleyip kapıma doğru yöneldim. "Görecek pek bir şey yok. Elimdeki tek şey bizi esir alanların geride bıraktıklarından topladıklarım." Kapımı açıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. İçeri giriyor ve benim odamın onunkine kıyasla daha temiz ve düzenli olduğunu görüyorum. Birinin odasında bulduğum ve sırf beni mutlu ettiği için kaptığım güzel bir cam kase ve küçük bir saksı bitkisi var. Bunun dışında, yatağında birkaç yastık ve birden fazla battaniye var, çünkü kozalanmayı seviyorum

uyurken.

Adiron içeri giriyor, dolabımı ve bitişikteki banyoyu açıyor ve sonra bana meraklı bir bakış atıyor. "Burası önce başkasının odasıydı, değil mi?"

Başımı salladım. "Uyandığımızda bize kendi odalarımız verilmedi. Onlar bizi terk ettikten sonra istediğimizi aldık, çünkü onları sikeyim."

Çenesi sıkılıyor ve sanırım o da hayatımın o dönemini dinlemekten en az benim onu düşünmekten hoşlandığım kadar hoşlanıyor. Yine de geçmişte kaldı ve geleceğime musallat olmasına izin vermemeye kararlıyım. Adiron ellerini ovuşturarak tekrar odama bakıyor ve sonra duvar panelini işaret ediyor. "Sana ne göstermemi istiyorsun? Muhtemelen sana temel bilgileri verebilirim."

"Mürettebat değil de kargo olarak listelenmiş olsam bile mi?"

Durakladığında, bunun bir çıkmaz olduğunu anladım. "Evet, bu bir sorun." Bana geri döndü. "Ama kapsüllere ulaşabilirsin? Kargo bölümünde mi?"

Omuz silkiyorum. "Şimdiye kadar, evet. Yine sanırım kargo olarak listelendiğimiz için. Pek bir şey yapamıyoruz ama körfeze girebiliyoruz."

Adiron başını sallar. "Onları görebilir miyim?"

Keyfim kaçtı. Bunun bir tür tuzak olup olmadığını merak ederek kaskatı kesiliyorum. Bana o meyve suyunu içirirken o kadar sinsiydi ki, başka bir tuzağın geldiğini görüp görmeyeceğimi merak ediyorum. "Onları uzaktan görebilirsin. Koridorlardan birinde kapsülleri görmenizi sağlayan bir pencere var."

Karşı çıkmasını bekliyordum ama sadece başını sallamakla yetindi. "Bu adil." Bana bakarken dudakları titriyor. "Hâlâ bana güvenmiyor musun?"

"Burada oynadığım sadece benim hayatım değil."

"Peki bana hayatın pahasına güvenir misin?" diye sorar.

"Seni bir gündür tanıdıktan sonra mı? Hayır," diyorum açıkça. "Helen, Ruth ve Alice'e güveniyorum çünkü son üç yıldır birbirimize bağlıyız. Aile gibiyiz. Sen..."

"Eğer 'aile' dersen, çok üzüleceğim."

"...gerçekten sinir bozucu bir komşu gibi."

"Onu ben alırım. Bir komşuyla romantik olabilirsin." Ve bana göz kırptı.

"Sen hiç ciddi oldun mu? Hiç mi?" Varsayımları ve şakalarıyla beni çıldırtıyor olsa da, onda tamamen büyüleyici bir şey de var. Sanki bir su birikintisi kadar derin ve bunun farkında ve bu da cazibesinin bir parçası. İşine rağmen ruhunda bir güneş ışığı var ve ben bunu takdir edebiliyorum. Beni gülümsetiyor, bir başka saçmalığı karşısında sinirlenip ellerimi havaya kaldırmak istediğimde bile.

"Çok nadiren ciddiyimdir," diye beni rahatlatıyor, genişçe sırıtarak. "Ama birkaç konuda kesinlikle ciddiyimdir."

Homurdanıyorum. "Adlarını söyle."

Adiron'un yüz ifadesi giderek daha keyifli bir hal alıyor. "Sen. Senin hakkında çok ciddiyim Jade. Öyle görünmeyebilir ama senin güvenliğini ve bu durum üzerindeki kontrol ihtiyacını çok ciddiye alıyorum. Bu yüzden buradayım."

"Sen gönüllü oldun."

"Şey, evet. Çünkü seni güvende tutabileceğimi biliyorum." Cevabın çok açık olduğunu söylercesine bana bakıyor.

"Ve kardeşlerinin yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Adiron bir an sonra çok kötü görünüyor. "Oh, sanırım yapabilirler, ama bu şekilde bütün gece

senin etrafında olacağım. O kıkırdayanlardan biri için bu fırsattan vazgeçmem mümkün değil."

"Yani bu benimle mi ilgili?"

Göz kırpıyor. "Tabii ki öyle. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum." Dudaklarımı büzüp onu inceliyorum. "Bu bir numara mı?"

"Bu bir numara mı?"

Odamın ortasında durmuş ona elimle işaret ediyorum. "Daha yeni tanışmamıza rağmen bana yarı aşıkmiş gibi davranıyorsun."

Adiron bana bakıyor. "Fark etmene sevindim. Ve rol yapmıyorum."

"I "Üzgünüm," diyor Alice. "Pastayı almadan kaçtık."

Ruth, "Dünya etrafımızda yanmazken pasta yiyebiliriz," diyor. "Yapmamız gereken bu adamları nasıl alt edeceğimizi ve özgürlüğümüzü nasıl alacağımızı bulmalıyız."

Helen sadece Ruth'un adımlarını izliyor, masaya yaslanırken başını kollarına dayıyor. Garip bir şekilde sessizdi ve *Star*'a geri döndüğü için mutlu olmadığını hissediyorum. Helen diğer gemide kalmak istiyordu. Neden istemesin ki? Konuşacak yeni insanlar, yeni deneyimler, yeni yiyecekler ve Helen'in "seks yapmayı" denemek istediği bir adam var. Helen hayatını yaşamaya hazır olduğu için geride kalmaya karar verirsek onu kaybedeceğimizden endişeleniyorum.

Ve bunun için onu suçlayamam.

Ruth volta attığı için gemideki tüm gergin enerjinin kaynağının o olmasına izin veriyorum ve sakın ve derli toplu kalmak için elimden geleni yapıyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Bir yandan dudağımı çiğniyor, bir yandan da Adiron'a bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Odamda onunla yaptığım rahatsız edici konuşmadan sonra, bizi diğerlerine doğru yönlendirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, sürekli söylediği şey hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Benden hoşlandığını. Bana aşık olduğunu. Daha bu sabah tanıştık. Ama Adiron'da beni düşündüren bir şey var ki, her şeyi gördüğü gibi aşkı da tamamen ve coşkuyla yaşıyor... ve samimi. Tanrım, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Son birkaç yıldır her fırsatta ihanete uğradık ve kullanıldık ve bu yüzden artık "iyi adamlara" inanmak benim için zor.

Ama eğer yapsaydım, sanırım Adiron da bir tane olurdu. Masaya yaklaşıp meyve parçalarından birini inceliyormuş gibi yapıyorum ama aslında Adiron'u izliyorum. Adiron, özel olarak konuşmamız gerektiğini biliyordu ve kendini bizden mümkün olduğunca uzaktaki dinlenme odasına yerleştirdi. Şu anda bir duvar panelini sökmüş, her yerde metal parçaları var, sistemi atlatmaya ve bir şeyler izleyebilmemiz için video ekranını bağlamaya çalışıyor. Islık çalıyor, kendi küçük dünyasında kaybolmuş, ama biliyorum, sadece biliyorum, tüm bunları kasıtlı olarak yapıyor, böylece bizi dinlediğini hissetmeyeceğiz.

Ve hepsinin benim yararına olduğunu biliyorum. Ona güvenmemi istiyor.

Yaptıklarından dolayı hem minnettarım hem de kafam karıştı. Bir erkeğe güvenmeyeli çok uzun zaman oldu. Kendimi buradaki her şeyden ve herkesten tamamen sorumlu hissettim, çünkü en yaşlı ve en deneyimli benim. Sorunları çözmek için bana bakıyorlar. Adiron ne seçersem seçeyim beni ve onu destekleyeceğini açıkça belirtti.

Gerçeğe dönüşmemesi ihtimaline karşı bu fikri çok fazla sevmemeye çalışıyorum.

Küçük bir meyve parçası alıyorum, hala üzerimde olan büyük boy tuniğime tutuyorum ve düşünüyorum. Ruth zekâsını konuşturmak istiyor. Üstünlük sağlamak için. "Yani onlara güvenmememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ruth'a soruyorum. "Gemilerine geri dönme fikri hoşuna gitmiyor mu?"

Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Gerçekten onların ekibinin bir parçası olmak istiyor musun?"

"Başka seçeneğimiz var mı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tedbirli olmak ile kendimizi öldürtecek kadar dik kafalı olmak arasında ince bir çizgi var."

Ruth sadece başını sallar. "Sanırım onları nasıl soyacağımızı, erzaklarımızı nasıl

dolduracağımızı ve onları nasıl yollayacağımızı bulacağız." Kısık bir sesle konuşuyor, Adiron'a bakıyor ama o hiç oralı değil. "Onlara güvenmiyorum. İlk dört tur korsanın korkunç yaratıklar olduğuna ama bir şekilde bu adamların iyi olduğuna nasıl inanabiliriz? Bizi tesadüfen bulduklarına ve kurtarmak istediklerine çünkü

İnsanları seviyorlar ama bizi becermek istemiyorlar mı? Bana saçmalık gibi geliyor."

Masada, Alice meyveden bir ısırık alır, sonra omuz silkmektedir. "Peki ya şu buz tarlası olayı? Buna inanıyor musun?"

"Sürüklenme konusunda bize yalan söylüyor olabilirler," diyor Ruth. "Bizi onlarla gitmeye zorlamaya çalışıyorlar." Alice bir an düşünür, sonra başını sallar. "Öyle olabilirler."

"Seçeneklerimiz neler?" Ben soruyorum. "Yalan söylüyor olsalar bile, onların yanında burada olduğumuzdan daha mı az savunmasızız? Hava filtrelerimiz azaldı. Yiyeceğimiz azaldı. Geminin kontrollerinin büyük bir kısmını kullanamıyoruz. Eğer kalırsak, kötü bir karar vereceğimizden endişeleniyorum." Düşünerek iç çekiyorum. "Öte yandan, eğer gidersek, ben de aynı endişeyi taşıyorum."

Helen sessiz. Doğruluk oturuyor ve yüzünde üzgün bir ifade beliriyor. "Keşke yalan söyleyip söylemediklerini bilseydik. Bu her şeyi çok daha kolay hale getirirdi."

"Sorun da bu zaten," diyor Alice. "Yalan söyleyip söylemediklerini bilmiyoruz. Bize söyledikleri her şey inandırıcı geliyor... ama aynı zamanda bize yardım etmek için o kadar nazık ve hızlı gönüllü oldular ki bu beni şüphelendiriyor."

Ruth'un yüzünde gergin bir ifade belirir. Koltuğuna kayar ve eğilir. "Herkes uyurken gemilerine gizlice girebilirim," diye fısıldar. "Kanallara tırmanıp onları gözetleyebilirim. Bazı konuşmaları dinlerim. O zaman gerçek olup olmadığını öğrenebiliriz."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Bu tehlikeli ve kötü bir fikir." "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir fikir."

Alice endişeli görünüyor. "Eğer onları gözetleyip yakalanırsak, onları kızdırabiliriz. Ve eğer bize söyledikleri doğruysa, onlara ihtiyacımız olabilir."

"Casusluk yok," diyorum tekrar başımı sallayarak. "Birini sarhoş edip ne itiraf edeceğini görmeyi deneyebiliriz."

"Ama ne yaptığımızı bilmeyecek mi?" Helen soruyor. "O zaman bize her şeyi söyleyebilir ve sarhoş numarası yapabilir."

Haklı. Beni sarhoş ettikten sonra, bir noktada misilleme yapmaya çalışmayacağımı düşünmesi aptallık olurdu. "Gerçekten fark etmez," diyorum. "Gemide yeterince alkol kaldığını sanmıyorum. Erişteyle sarhoş olmadığı sürece bu plan işe yaramaz."

Ruth kaşlarını çatarak bir parça daha meyve alır. "Erişteden bıktım usandım." "Ama kalmak istiyorsun?" Alice ona sorar.

"Yaşamaktan bıkmadım," diye yanıtlıyor Ruth.

"Sadece eriştelerden." "Yani oyunuz kalmak yönünde mi?" Açıklığa kavuşturmak için tekrarlıyorum.

Ruth, "Aksini öğrenmek için onları gözetlememe izin vermezseniz, evet, oyum kalıp şansımızı denemekten yana," diyor.

"Helen?" Ona döndüm.

Helen'in güzel yüzü sıkıntılıydı. Bir an hepimize baktı ve sonra "Gitmek istiyorum" dedi. Cevabı güçlü ve kesin ve beni şaşırttı. Helen asla aynı fikirde olmayan biri değildir, özellikle de güçlü iradeli Ruth'la. Bu, diğer gemi konusunda söylediğinden daha heyecanlı olduğu anlamına geliyor olmalı.

Diğer gemi... ve muhtemelen Mathiras. Eğer onlarla gidersek, kesinlikle onunla bir konuşma yapmam gerekecek. "Sen, Alice?" diye sordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsan onu yapacağım patron."

"Bu bir cevap değil," diye itiraz ediyor Ruth.

Alice, "Jade şimdiye kadar bizi yoldan çıkarmadı," diye karşı çıkıyor. "Doğru kararı vereceği konusunda ona güveniyorum." Ruth ona ters ters bakıyor. "Hâlâ saçma bir cevap."

"Öyle olup olmaması umurumda değil. Her şeyin berbat olduğunu hissediyorum ve şu anda güvendiğim tek kişi Jade. Yani... Jade?" Alice soruyor. "Elimiz kolumuz bağlı. Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz?"

Bekleyen yüzlerine bakıyorum. Durağanlık kapsüllerinde uyandırılmayı bekleyen insanları düşünüyorum. Ve yapmamam gerektiği halde, başımı çevirip Adiron'a bakıyorum. Kalalım mı, gidelim mi?

I video ekranını çalıştıramıyorum. Daha doğrusu ben çalıştırabiliyorum ama o kadar uzaktayız ve yakındaki buzul alanından o kadar çok parazit var ki hiçbir şeye bağlanamıyor. Bencilce seviniyorum, çünkü onlara geride kalmaya karar vermeleri için bir neden vermek istemiyorum. Ben sabote etmiyorum ama bir fark yaratacaksa yapardım. Çok aptalmışım gibi davranır ve yanlışlıkla aletlerimden birini ekrana falan sokardım. Kaspar ya da Mathiras beni tanıdıkları için hemen anlarlardı ama belki bu dişiler anlamazdı.

Gerçi fark etmez. Neye karar verdiklerini bana söylemiyorlar. Merak ettiğimi ne kadar ima edersem edeyim, sadece başlarını sallıyorlar, anlamlı bakışlar atıyorlar ve gizlice başka şeyler hakkında konuşuyorlar. Bütün meyveleri yiyorlar ve sonra teker teker yatağa gidiyorlar.

Jade kapının yanında bekliyor, benim de uyuma vaktimin geldiğini işaret ediyor.

Odayı işaret ediyorum. "Belki de burada kalıp temizlik yapmalıyım." Uyumak için çok heyecanlıyım. Tüm hayatım bir gün içinde değişti. Bu sabah hazine avına çıkmak için heyecanla uyandım ve bu gece, dişimin -çünkü Jade kesinlikle benim- inatçılık edip geride kalmayı talep edeceğinden endişelenerek uyuyacağım. Eğer öyle yaparsa, onu ve arkadaşlarını kaçırmak zorunda kalacağım, çünkü burada sıkışıp kalmasına izin vermeyeceğim. Ondan uzaklaşmak bir seçenek değil, ne kadar öyle olduğunu düşünse de.

O artık benim. Sadece henüz farkında değil.

Kapının yanında Jade bir kaşını kaldırıp bana eğlenen bir bakış atıyor. "Yaşam alanlarını gördüğümü unutuyorsun. Hiçbir şeyi nasıl temizleyeceğini bildiğini sanmıyorum."

Yakalandım. Gülüyorum. "O kadar da yorgun değilim."

"Evet, öyleyim ve gemide dolaşmak yerine kamaranda olduğunu bilirim kendimi daha rahat hissedeceğim. Lütfen bunu benim için yapar mısınız?" Sesi bezgin, gülümsemesi yorgun.

Lanet olsun. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyor. Alaycı bir Jade'le bütün gece tartışabilirim ama yorgun Jade bende onunla ilgilenme isteği uyandırıyor. "Tabii ki."

Buoyant Star'ın sessiz, yankılı koridorlarında ilerlerken sessiz. Filtrelerin ekşi kokusu burnumu gıdıklıyor ama bir günlüğüne bununla yaşayabilirim. En azından geminin geri kalanı temiz görünüyor ve botları nasıl çalıştıracaklarını bilip bilmediklerini ya da can sıkıntısından her şeyi elle mi temizlediklerini merak ediyorum. Bu gemideki hayatlarının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum ve eğer onlar üç yıl boyunca kapana kısılmış bir şekilde hayatta kalabiliyorlarsa, sanırım ben de erken yattığım bir gece boyunca yaşayabilirim.

Öyle bile olsa, kendim olmalıyım. Kapıma geldiğimizde Jade'e döndüm. "Seni yatırmama izin vermezsin herhalde?"

Homurdanıyor ama dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. Bir elini göğsüme koyarak beni nazikçe odama doğru itiyor. "Git uyu. Sabah beni taciz etmek için bolca vaktin olacak."

Kulağa umut verici geliyor. "Bizimle geri döneceğin için mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtlıyor Jade çabucak.

"Evet, yaptın."

Göğsüme çok daha az incelikli bir dürtme daha yapıyor. "Uyu artık, tamam mı?"

Ona sırtıyıyorum. "Kız kardeşim Zoey hep iyi geceler öpücüğü isterdi. Seninle

ilgilenebilir miyim-"

Bu sefer beni itti ama bunu hak ettim. Kapı kapanırken kendi kendime gülüyorum ve odamda yalnız kalıyorum. Sormadıkça asla bilemezsin ve ben sormanın büyük bir hayranıyım.

SAATLER SONRA, hâlâ uyuyamıyorum. Ranzada uzanıyorum, boynuzlarımın dibini kaşıyorum ve tavana bakıyorum. Düşünecek çok şey var. Kafam Jade ve onun gülümsemeleri, Jade ve onun temkinliliği, Jade ve onun etrafındakileri koruma ihtiyacı ile dolu. O çok akıllı ve sorumluluk sahibi. Bir kadında bunu seviyorum. Başkalarını önemsemesini seviyorum. Sadece kullanabileceği insanları seven Shaalyn'i düşünüyorum. Aralarındaki fark gece ve gündüz gibi... ya da insan ve mesakkah, sanırım.

Shaalyn'i düşünmek hoşuma gitmiyor, çünkü o çoktan geçmişte kaldı. Bu yüzden ayağa kalkıp odamdan çıkıyorum ve gece yürüyüşüne çıkmaya karar veriyorum. Jade beni yakalarsa casusluk yaptığımı düşüneceğini biliyorum ama bu huzursuz enerjinin bir kısmını dışarı atmam gerekiyor. Onun dokunmamı istemediği hiçbir şeye dokunmayacağım. Odamdan çıkıyorum, yerler çıplak ayaklarımın altında soğuk ve kollarımı ovuşturuyorum. Bu gemi kesinlikle soğuk ve acaba yakıt tasarrufu için sıcaklığı kasıtlı olarak mı düşük tutuyorlar? Yoksa bu da nasıl tamir edeceklerini bilmedikleri başka bir şey mi?

Her iki şekilde de, bunu çözebilirim.

Jade'in odasında durup dinliyorum ama ses ya da hareket duymayınca uyuyor olması gerektiğine karar veriyorum. O halde ne yaptığımı söylemek için onu uyandırmayacağım. İçimdeki koruyucu his bir kez daha kabarıyor ve onun iyi bir uyku çekmesini istiyorum. Dinlenmesini istiyorum. O bunu hak ediyor.

Midem gurulduyor ve bir an için gemideki yemekhaneye gidip atıştırmalık olarak ne varmış diye bakmayı düşünüyorum... ama Jade'in onların yemeklerine ne kadar sevindiğini hatırlıyorum. Erişmeden başka bir şey kalmadığını söylemişti. Onların erzak zulasından yemek istemediğim için kızgın midemi okşamakla yetiniyorum. "Başka zaman, dostum."

Kontrol odasına gidip sistemleri kontrol ediyorum. Burada her şey düzenli ve temiz, birkaç düğmenin üzerine küçük etiketler yapıştırılmış, okların yanına garip, bloklu harfler yazılmış. Bu, insanların işleri nasıl yürütecekleri konusunda kendileri için notlar alması olmalı. Akıllılar ve ne kadarını kendi başlarına çözmek zorunda kaldıklarını merak ediyorum.

Jade ve diğerlerini düşünüyorum, garip düğmelere basıyorlar ve bunun gemiyi patlatmamasını ya da onları uzaya fırlatmamasını umuyorlar ve hayal bile edemiyorum. Çok cesurlar. Onları sırf taciz etmek için uyandıran erkekleri düşünüyorum ve yumruklarım sıkılıyor. Bir parçam o erkeklerin burada olmasını diliyor, böylece onları çıplak ellerimle boğabilirdim... ama o zaman bu Jade'in daha uzun süre istismar edileceği anlamına gelirdi. Sanırım gitmeleri iyi oldu. Belki *Küçük Kardeş'i* geri aldıktan sonra onları avlar ve bedelini ödetiriz.

Bu düşünceyle aydınlandım ve kontrol paneli üzerinde çalışmaya başladım.

Birkaç saat sonra, hiçbir yere varamadığımı kabul etmek zorundayım. Burada hangi sistem kurulduysa, sıkı sıkıya kilitlenmiş. Her şeyi parçalara ayırmadan hiçbir şeyi geçersiz kılamam ve bir şeylerin kırılması durumunda bunu yapma riskini göze alamam. Sistemlere üç yıldır bakım yapılmadı ve orada burada biraz pas var ve toz her şeyi tıkıyor. Eğer çalışıyorsa, kendi haline bırakmak en iyisi.

En azından artık yorgunum. Bir esnemeyle koridorlardan birine geri dönüp odama doğru ilerliyorum. Başka bir karanlık koridordan dönerken, gözümün ucuyla bir şey belirliyor. Bir figürün hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirdim, köşeyi döndüğüm anda kayboldu.

Hayaletler mi?

Kef me. Buranın perili olduğunu biliyordum.

Gev sahibi. Bu gemide hayalet olmasından nefret ediyorum. Bu kurallara aykırı olmalı, değil mi? Eğer bir gemi zaten kötü şansa sahipse, bir de üstüne hayaletleri eklemek sadece yaraya tuz basmak olur.

Yıldız'ın karanlık koridorlarında tereddüt ediyorum. Jade'i uyandırıp ona gemisinin perili olduğunu söyleyeyim mi? Yoksa hayaleti avlamaya ve dişimi korumaya mı çalışayım? Nasıl yapacağımı bildiğimden değil.

bir hayaleti durdurabilirim ama en azından korkutup kaçırmayı deneyebilirim. Bir an kendimle savaştım, sonra kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Lanet olsun. Kendimi toparlamaya çalışarak bir süre olduğum yerde koşuyorum ve sonra hayaletin peşinden koşarak onu aramak için ıssız koridorlarda ilerliyorum.

Koridorlarda iki tur attıktan sonra, hayalet olmadığını görünce rahatladım. Bu Lord Straik, tüm insanların arasından.

"Ödümü kopardın," diye bağıryorum koşarak yanına giderken. "Seni hayalet sandım." "Tabii ki öyle sandın." Ses tonu düşünceli ve dalgın. Yol boyunca kıvrılan korkuluklara yaslanıyor. ve önündeki büyük pencereden dışarı bakıyor. Kargo bölümüne baktığını görmek beni pek şaşırtmadı. Jade bana bu pencereyi daha önce göstermişti. Kargoyu daha yakından görmem için beni içeri almadı, bunun yerine bana sadece buradan gösterdi. Bu pencere uzaya bakmak yerine kargo ambarına bakıyor ve sanırım gemiden kim sorumluydu buradan kargo üzerinde çalışan mürettebatı izliyordu. Şu anda mürettebat yok ve tüm çalışma istasyonları boş.

Ama yük ambarı öyle değil. Köle ticaretine aşina olan herkesin tanıyabileceği düzinelerce kapsülle dolu. Bunlar yüksek ve derin istiflenmiş durağanlık kapsülleri ve sadece tahmin ediyorum ama tüm ambarın dolu olduğundan şüpheleniyorum.

Ayrıca bunun Lord Straik'in zihninde ağır bir yük oluşturduğundan şüpheleniyorum. Her ne kadar belalı bir korsanmış gibi davranmayı sevse de, içimden bir ses bana evrenin daha kötü yanlarına sandığı kadar aşina olmadığını söylüyor.

"Uyuyamadın mı?" Yanında durmak için hareket ederek soruyorum. Kapsüllere bakıyormuş gibi yapıyorum ama tek düşünebildiğim Jade. Bir noktada bunlardan birindeydi ve bir ezik onu uyurken gördü ve kendini eğlendirmek için onu uyandırmaya karar verdi.

Eğer o erkeğin -ya da kadının- kim olduğunu öğrenirsem, onları yok edeceğim.

"Uyumak mı?" Straik başını sallar. "Hayır. Uyumuyorum. Düşünecek çok şey var."

"Yani buraya düşünmek için mi geldin?" Etrafıma bakıyorum. "Kızlar burada olduğunu biliyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Kendim görmem gerekiyordu. Onları uyandırmaya gerek yok."

Jade'in Straik'in "kendi" gemisi olarak gördüğü yerde takılmasından pek hoşlanmayacağından eminim ama erkek o kadar depresif görünüyor ki gidip onu uyandırmaya henüz cesaretim yok. "İyi misin?"

Straik pencereden dışarı o kadar sert bakıyor ki gözlerinin camda delikler açmamasına şaşıryorum. "Bu soruyu bana yarın tekrar sor."

Anladım. Bu gece üzölmek istiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup camdan dışarı bakıyorum. Gerçekten de çok fazla durağanlık kapsülü var. "Büyük kargonun karanlık madde çekirdekleri ya da

izi sürülemeyen krediler olmasını umuyordum. Yani, bu kesinlikle büyük bir vurgun sayılır ama... bunlar köleler. Sanırım onları gerçekten satacak başka biri yerine bulduğumuz için şanslıyız."

"Köleler," diye tekrarlıyor Straik ve sesi tamamen melankolik çıkıyor. "Buraya nasıl geldiklerini bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kapsülleri gemiye nasıl yüklediklerini mi kastediyorsun? Bu tür işler için botlar var.

şey-"

Dönüp bana ters ters bakıyor. "Benim ailem köle çalıştırma işinde değil! Biz gururlu bir soyuz! Rin Hanesi eski ve saygın bir isimdir. Biz gururlu bir aileyiz!" Öfkeyle pencereyi işaret ediyor. "Bizim işimiz bu değil!"

"Bunu nereden biliyorsun? Çünkü yaptığınız şey bu gibi görünüyor."

Straik sanki yüzümü parçalamak istiyormuş gibi bakıyor. Cevabı öfkeli bir tıslamayla geliyor. "Krediye ihtiyacımız yok-"

"Şimdi," diye belirttim. "Şu anda krediye ihtiyacın yok. Sahip olduğun krediler bu değilse nereden geldi?"

Yüzü düşer. Tekrar pencereye doğru döner. "Servetimizi ticaretten kazandık. Bana ipek olduğu söylendi." Sanki ihanete uğramış bir adam gibi durağanlık kapsüllerine bakıyor. "Bunlar... ipek değil."

"Sence sana yalan mı söylediler?" Birinin gemiyi ele geçirmiş, tüm ipekleri uzayın derinliklerine atmış ve insanları yüklemiş olması tamamen mümkün ama... bu son derece aptalca görünüyor. İpekleri bir yerlerde satmak çok daha kolay olurdu ve bu kadar büyük bir kargo ambarıyla, birileri bir yerlerde satılan yasadışı ipeklerin büyük bir sevkiyatından haberdar olurdu. Ya ipekler atılmış ya da hiç var olmamışlar.

"Bilmiyorum." Straik ellerini kalçalarına koymuş, pencereden dışarı bakıyor. "Bilmiyor olmak beni rahatsız ediyor. Bunca zamandır ailede kuralları çiğneyen, namımızı lekeleyen kişinin ben olduğumu sanıyordum. Şimdi bunu görüyorum..." Pencereyi işaret ediyor. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Hey, neşelen. Amcan senden önce bir asiydi, değil mi? Bir insanla evlenen ve Risda'da aile topraklarının bir kısmını onlara veren? Muhtemelen ona kıyasla oldukça iyi görünüyorsundur."

Straik gözlerini kırıştırır. "Evet."

Haklısın." "Haklı mıyım?"

"Amcamla konuşmam gerek." Yüzündeki melankoli ifadesi kayboluyor ve yerini kararlılık alıyor. "O her şeyin doğrusunu bilecektir. Rin hanesinin temsil ettiği her şeyin bir yalan olup olmadığını bana söyleyecektir."

"Tamam, harika." Ne zaman gideceğimizi düşündüğünden emin değilim. Slatra sistemindeyiz ve galaksinin öbür ucundaki Risda III'e telsizle ulaşmamızın imkânı yok. "Sanırım *Yıldız*'ı getirdikten sonra hepimiz o yöne doğru gidebiliriz, çünkü tüm bu insanlar için bir yer bulmamız gerekecek. Sanırım onları henüz uyandıramayız. Ve sanırım mürettebat olmadığı için birinin burada *Yıldız*'da kalıp onu uçurması gerekecek."

"Evet," diyor Straik düşünceli bir şekilde. "Dikkate alınması gereken çok sayıda hareketli parça var."

"Tam bir baş belası," diye itiraf ediyorum. "Bu gemi hiç bulunmasaydı herkes için daha kolay olabilirdi."

"Mmm." Straik pencereden dışarı bakar. "Gerçekten de."

Tabii bu Jade'le hiç tanışmadığım anlamına gelirdi, o yüzden *Yıldız*'ı bulduğumuza şahsen memnunum. Yine de bunun Straik'i nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Tüm gösterişli siyah kıyafetlerine ve yüce konuşma tarzına rağmen, iyi bir çizgisi var ve bir korsan olarak bile doğru olanı yapmaya çalışıyor. Keşfettiğimiz et ticareti konusunda ne kadar dehşete düştüğünü gizlemeye gerek yok. Olayları anlamlandırmaya çalışmasını kıskanmıyorum.

Zaten bunları düşünemeyecek kadar yorgunum. Esniyorum, yatağa dönmeye hazırım. Artık gerçekten yorulduğuma göre, Jade'i ve onun enfes kehribar gözlerini düşünerek bir tane ovmak ve

sonra uykuya dalmak istiyorum (umarım Jade'le doludur). "Olan oldu," diyorum omuz silkerek. "Ben yatmaya gidiyorum. Gizlice çıkacak mısın yoksa Jade ve diğerlerine burada olduğunu söylemem mi gerekiyor?"

"Kimseyi uyandırmaya gerek yok," diyor Straik. "Kimse uyanmadan gitmiş olacağım. Söz veriyorum." Mükemmel.

Ben lanet bir moronum.

İki kardeşimin, eskiden gemiden gemiye bağlantının olduğu koridora belirsiz bir şekilde bırakılmış bilinçsiz formlarına bakıyorum.

Eskiden öyleydi.

Karanlık Göz gitmiş. Biz uyurken gitti ve Straik ile a'ani askerlerini uzaklara götürdü.

Straik herkes uyandığında gitmiş olacağını söylediğinde, GİTTİ demek istediğini anlamamıştım. Bizi burada terk edeceğini düşünmemiştim... ve ona bu fikri veren kişi olduğum için nefret ediyorum.

Kahretsin. Herkes bana çok kızacak.

Koşarak Kaspar'ın yanına gittim. Soğuktan bayılmış, yere yığılmıştı. Giysi ve eşyalarından oluşan çantaları koridorun sonunda, benimkilerle birlikte, sanki dikkatsizce atılmış gibi dağınık duruyor. Dağınıklığın arasında kılıfında bekleyen silahlarımızı görüyorum. En azından silahlarımız var. Sanırım Straik bizi tamamen çaresiz bırakmak istemiyor. Yine de Kaspar'ın üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey yok, onu çevirdiğimde kıcı ve kuyruğu dışarı çıkıyor. Horluyor ve yanağına dokunduğumda uyanmıyor. Aynı durumda olan Mathiras'ın yanına gidiyorum ve ikisi de uyanmayınca ikisinin de uyuşturulduğu sonucuna varıyorum.

Bu hiç iyi değil.

Uyuyan kardeşlerime bakıyorum, onları uyandırmaya mı çalışsam yoksa önce Jade'e kötü haberi mi versem diye düşünüyorum. Ugh. Kafa derimi ovuyorum, sinirli bir şekilde, çünkü Straik'in dün gece ne kadar üzgün görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Ne kadar yenilmiş. Sadece canı sıkkın sanmıştım. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

İyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Kardeşlerimi bir kez daha dürtüyorum, ama ikisi de uyanmayınca çelik gibi bir nefes alıyorum ve Jade'i denemeye karar veriyorum. Onun odasına doğru koşuyorum (tamam, koşuyorum) ve kapıya vuruyorum. "Hey, Jade? Uyan. Uyan lütfen."

Kapıyı acilen çalışıyorum ve kapının diğer tarafından bir çarpma sesi duyuyorum. Jade'in yataktan düşüp bana doğru koştuğunu hayal ediyorum ve bir sonraki anda odasının kapısı kayarak açılıyor. Jade darmadağınık ve dehşete düşmüş görünüyordu. Yumuşak görünümlü, kıvrıkcık saçları bir bulut gibi başının etrafında uçuşuyor ve ince bir plastik film battaniyeyi vücuduna sarıyor. Neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen battaniye, oldukça görkemli göğüslerini ve kalçalarının bol kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

"Adiron mu? Ne oldu?" Aptal aptal göğsüne bakmaya devam ettiğimde, uzanıp çeneme hafifçe vuruyor. "Ne oldu?"

"Ah." Kendimi silkeliyorum, beynimi o çok ince battaniyeyi onun lezzetli vücudundan sıyırdığımı hayal etmekten vazgeçmeye zorluyorum. "Bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?" Battaniyeyi vücudunun etrafında toplayarak göğüs dekoltesini benden saklıyor ve beni iterek koridora doğru ilerliyor. "Diğerleri iyi mi?"

"Sorun onlar değil," diyorum. "Sorun diğer gemi."

Jade bana dönüyor, gözleri şaşkın. "Peki ya diğer gemi?" İrkildim.

"O... gitti."

Çenesi düşüyor ve bana bakıyor. "Gitti mi?"

"Gece terk etti." Kuyruğum kıpır kıpır, huzursuz bir enerji içinde. "Bak, ah... Sanırım Straik terk etti"

bize."

Göz kırpıyor. İki kez. Sonra koridordan aşağıya, bir zamanlar gemiden gemiye bağlantının olduğu uzaktaki portala doğru koşmaya başladı. Peşinden gidiyorum, içim dehşet içinde sıkılıyor. Jade bunun benim hatam olduğunu öğrendiğinde bana çok kızacak. Straik'e bizi terk etme fikrini veren bendim. Ama "Tanrım, gemi hiç bulunmasaydı daha kolay olurdu" dediğimde bunun iyi bir fikir olduğuna karar vereceğini ve hepimizi geride bırakacağını nereden bilebilirdim ki?

Yeşim'e yetiştiğimde kardeşlerimin yanına çömelmiş, iki parmağını Mathiras'ın boynuna bastırıyordu. Doğrulurken bana bakıyor. "Kardeşlerini neden buraya bıraktı? Sen onunla değilmisin?"

"Şey... hem evet hem hayır."

Jade bana sabırsız bir bakış atıyor. "Hangisi? Adiron, bu oyunlar için vaktimiz yok."

"Biz de *Yüzen Yıldız*'ı arıyorduk," diyorum ve açıklamanın en iyi yolunun her şeyi ağzımdan kaçırmak olduğuna karar veriyorum. Sır yok, çünkü sırlar sadece işleri karıştırır. "Bir istasyon hakkında bilgi toplamak için etrafta dolanıyorduk ve Straik bizden haberdar oldu. Yaptığımız şeyden hoşlanmadı ve bizi yakalayıp gemimizi terk etmemizi istedi. Ama biz harika olduğumuz için, onunla birlikte çalışmak için yumuşak bir konuşma yaptık. Ama sanırım o kadar da harika değiliz çünkü hepimizi buraya attı. Seninle birlikte."

Kardeşlerime son bir kez bakıyor ve sonra ayağa kalkıyor, ince bir battaniye içinde yalınayak bir insan yerine pahalı ipekler içinde muhteşem bir prenses gibi. Jade bana yaklaşıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Bunu onun yapmamış olması mümkün mü?"

"Uh... hayır, çünkü dün gece onunla konuştum." En parlak gülümsememi takındım. "Bizi geride bırakma fikrini de kafasına ben sokmuş olabilirim. Kazara."

"Oh, Adiron. Yapmadın." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Açıklayabilirim." Ve aceleyle her şeyi anlatıyorum. Dün gece Straik'le karşılaşmasını ve durağanlık kapsüllerine nasıl düşmanmış gibi baktığını. Ailesinin köle ticareti yaptığının farkına vardığında nasıl da melankolik görüldüğünü. Amcasıyla konuşması gerektiğini fark etmesi ve gemiyi hiç bulmasaydık daha iyi olacağına dair yaptığım aptalca şaka. "Ve sonra kimse uyanmadan gitmiş olacağını söyledi."

Jade bir elini alnına koyar ve inler.

"Biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ben de öyle." Daha çok Jade için iyi bir şeyi mahvettiğim için üzülüyorum. "Her zamanki gibi her şeyi berbat ettim ama bir yolunu bulacağım. Sadece... benden nefret etme."

Başını sallıyor, sonra göğsümü okşamak için ilerliyor. "Senden nefret etmiyorum, Adiron. Bu kadar acımasız ve boktan bir şey yapacağını nereden biliyordun? Kendini hırpalama, tamam mı?" İç geçiriyor ve koridorun aşağısındaki kardeşlerime bakıyor. "Sanırım biz uyurken hepimizi uzaya fırlatmadığı için sevinmeliyim, ama bu dışarıda iyi uzay korsanları olduğuna dair güvenimi tam olarak yeniden inşa etmiyor."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sadece benim ve kardeşlerimin olduğunu düşünmeye başladım." Zoey'nin yeni ekibini düşünerek başımı eğiyorum. "Şey, bir istisna dışında, sanırım."

Jade artık gemiden gemiye geçişin olmadığı geçide bakıyor ve omuzları çöküyor. Bir kez daha terk edildiğinin farkına vardığını görebiliyorum. Bu görüntüden nefret ediyorum. Her şeyden çok, bunu onun için düzeltmek istiyorum. Yapacağım son şey olsa bile onu bu lanet gemiden çıkarıp güvenli bir yere götüreceğime sessizce yemin ediyorum.

"Gidip diğerlerini uyandıracağım," diyor Jade yumuşak bir sesle. "Planımızın ilerlemediğini bilmeleri gerekiyor."

Şimdi kendimi daha kötü hissediyorum çünkü çenemi kapalı tutsaydım Jade ve arkadaşları Lord Straik'in gemisinde güvende olacaktı. Bunun yerine Straik kuyruğunu kısıtıp bizi terk etti ve şüphesiz amcasıyla konuşmak için Risda III'e doğru yola çıktı. "Kardeşlerim uyanırsa diye burada bekleyeceğim. Çok kızacaklar." Sanırım

"Ve akşamdan kalmayım."

Jade başını sallıyor, sessizce koridora geri dönüyor. Kalçalarının salınımından etkilenerek gidişini izliyorum. Odaklanmam gerekiyor ama bir şekilde hareketleri tüm parçalarımın dikkatini dağıtıyor, özellikle de kemerin altındakilerin. Daha sonra bir tanesini okşamak için zamanım olacak, diyorum sikime. Eğer gerçekten burada sıkışıp kaldıysak, çok fazla zamanımız olacak.

Kardeşlerime doğru ilerliyorum, Mathiras uyurken ayak parmağımla onu dürtüyorum, uyanmaya hazır olup olmadığını görmek için. Kapıların yanında daha önce pek dikkat etmediğim küçük bir sandık olduğunu fark ediyorum. Ona doğru ilerliyorum ve Kaspar'ın kemerini sandığın üzerinden alıyorum.

Daha fazla erişte. Adamım. Jade altına sıçacak. Sanırım Straik'in açlıktan ölmemizi istememesine sevinmeliyim ama kahretsin. Biraz meyve atabilirdi.

"Adiron! Adiron!"

Bu Jade. İçimde bir alarm çalıyor ve ona ulaşmak için acele ederken uyuyan kardeşlerimin üzerinden geçiyorum. Koridora dalıp köşeyi döndüğümde onun bana doğru koştuğunu görüyorum, yüzünde büyük bir panik ifadesi var. "Ne oldu?" diye sordum. "Neyin var?"

Nefes nefese önümde durdu, battaniye muhteşem kahverengi vücudundan düşmek üzereydi. Yine de gözlerindeki bakış tam bir dehşet. "Ruth. Odasında değil. Sanırım o da gitti." "Nereye gitti?"

"Straik ile."

M

Bu sabah olup bitenlerden dolayı başım dönüyor. Uyanacağımızı, *Buoyant Star*'i kurtarmak için adamlarla birlikte çalışmayı kabul edeceğimizi ve mürettebatın bir parçası olacağımızı düşündüm. *Yıldız*'ın sistemlerini *Karartılmış Göz*'üne bağlar ve son evimizin

Üç yıl sonra "medeni" uzaya geri çekilip şansımızı deneyeceğiz. Burada nispeten güvendedeyiz ama ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı biliyorduk.

Ancak şimdi her şey değişti.

Straik ve *Karanlık Göz* gitmiş. Mathiras ve Kaspar buraya atılmış. Ve Ruth, inatçı, dik kafalı Ruth, *Karartılmış Göz*'de bir yerlerde.

"Onu gözetlemeye gittiğini biliyorsun," diyor Alice gözlerindeki öfkeli yaşları silerek. "Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorsun. Kendi planının bizimkinden daha iyi olduğunu düşündü."

"Biliyorum." Sesim yumuşak, gözlerim kuru. Gözyaşı dökemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Son birkaç yıldır arkadaşlarımı korumak ve onlara yol göstermek için elimden geleni yaptım ve Ruth'un tehlikede olduğu ve benim ona yardım edemeyeceğim düşüncesi içime bir bıçak gibi saplandı. Onun bir yetişkin olduğunu ve kendi kararını verdiğini biliyorum ama yine de kendimi sorumlu hissediyorum. Dün gece onu tekrar kontrol etmeliydim, hepimizin aynı sayfada olduğundan emin olmalıydım. Bunun yerine, koridorun hemen karşısındaki Adiron'u ve erkeklerle güçlerimizi birleştirecek geleceğimizin ne anlama gelebileceğini düşünerek dikkatim dağıldı.

Bir bakıma, sanırım güçlerimizi birleştiriyoruz. Sadece... kimsenin amaçladığı şekilde değil.

"Kendini hırpalamanın bir anlamı yok," diyor Helen erişte kâselerini dağıtırken. Bu sabah hemen harekete geçti, bizi doyurmaya karar vermeden önce benim ve Alice'in alnına birer şefkat öpücüğü kondurdu. Herkesin karnı tokken daha mutlu olduğunu düşünüyor ve bizimkini de doyurmaya kararlı. "Ruth'un nasıl olduğunu bilirsin. Ruth'un gözünde Ruth her zaman haklıdır."

Alice homurdanıyor ve gözlerinden akan yeni yaşları siliyor. "Sence ona zarar verecek mi? Onu bulduğunda?"

"Bilmiyorum," diyorum usulca. Ruth'u hayal ediyorum, *Karanlık Göz*'de bir yerlerde kanalizasyonda saklanıyor ve paniklemiş hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Yalnız ve kaybolmuş hissediyorsa ve ben daha da kötü hissediyorsam.

Helen omzumu okşayarak, "Ona zarar vermez," diyor. "O kimseyi incitmek istemez. Şimdi yemeğini ye." Kontrol paneline doğru koşuyor ve Helen'in sistem iletişimi olduğunu anlaması için gülen yüzle işaretlediğimiz düğmeyi basılı tutuyor ve cıvıllı cıvıllı bir sesle sesleniyor. "Kahvaltı hazır, gelin ve yiyecek, erkek mürettebat üyeleri!"

"Ona zarar vermeyeceğini nereden biliyorsun?" Alice merakla sorar.

Helen omuz silkiyor ve üç kardeş için masaya mutlu bir şekilde kâseler koyuyor. "Kaspar ve Mathiras'ı uzaya fırlatmak yerine buraya getirdi. Dün gece gemideydi ve bize zarar vermedi. Uyuyan insanlara dokunmadı." Bize gülümsüyor. "O sadece üzgün çünkü ne yapacağını bilmiyor ve bu yüzden kaçtı."

"Küçük bir sürtük gibi," diye mırıldanıyor Alice.

"Helen haklı," diye itiraf ediyorum, kâsemdeki erişimleri karıştırırken. Zerre kadar aç değilim. "Kimseye zarar vermedi ve sanırım acımasız olsaydı verebilirdi."

Alice yemekten büyük bir ısırık alarak, "Durağanlık kapsüllerine ulaşamıyor," diyor. Haberler ne olursa olsun her zaman yiyebiliyor ve küçük bir şey olduğunu düşünürsek nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bense erişteyi kokluyorum ve kışma on kilo alıyorum.

"Geminin kendisine ait olduğunu söylüyor," diyor Helen. "Bu, onu çalıştırabileceği anlamına geliyor, değil mi?" Yüzünde meraklı bir ifadeyle yanıma çöküyor. "Böylece uykudaki insanlara ulaşabilir."

Bu da doğru. Kargo olarak listeleniyoruz ve bu yüzden seçeneklerimiz sınırlı, ancak Straik'in her şeyi nasıl yürüteceğini bulmanın bir yolu olduğunu hayal ediyorum. Helen'in basit gerekçesini duymak beni daha iyi hissettiriyor. Ruth'un Straik'le ve onunla sıkışıp kaldığını anladığında vereceği ekşi tepkiyi hayal ediyorum. "Bizi geride bıraktığı için onu gerçekten pişman edecek," diyorum kıkırdayarak. "Hayal edebiliyor musun?"

"Bence çok kızacak," diyor Helen kıkırdayarak. "Ve bir sürü çılgın ses çıkaracak."

Kapı açılır ve üç kardeş içeri girer.

Kahkahalarımız kesiliyor ve bu sabah neşeli olan tek kişi Helen. Masaya vurarak erkeklerin oturması gerektiğini işaret ediyor. "Sen gel yanıma otur Mathiras," diyor mutlulukla.

En uzun boylu olan kardeş bize üzgün bir bakış fırlatıyor ama söyleneni yapıyor. Helen ona yaklaşmaya çalıştığında, sanki onu cesaretlendirmediğini bilmemizi istercesine dikkatlice eşit mesafede uzaklaşıyor. Buna gerek yok. Helen korunaklı biri. Bu, bir erkekle yaşadığı en uzun ilişki.

Ve şu anda Helen'in aşkından daha büyük sorunlarımız var.

Diğer iki kardeşi inceliyorum. Kaspar sessizce yiyor, yüzünde acımasız bir ifade var. Şaşırtıcı bir şekilde, büyük, mutlu, hiddetli Adiron sadece kâsesine bakıyor. Gözleri çukurlaşmış ve omuzları yenilgiyle çökmüş. Kendini suçluyor, biliyorum. Kardeşleri uyanıp ne olduğunu anladıklarında da aynı şeyi tekrar tekrar söyledi.

"Eee?" Hepimiz masaya oturduktan sonra soruyorum. "Köprü nasıl?" Kardeşler uyanır uyanmaz, gemide nelere erişebileceklerini görmek için hemen köprüye gittiler.

Kaspar ısırıkların arasında, "Sıkıca kilitlenmiş," diyor. "Yaptığımız hiçbir şeyi tanımayacaklar."

"Ama siz korsansınız. Bu tür şeylere alışık değil misiniz?" Alice kaşlarını çatıyor. "Sizin işiniz bu değil mi?"

Mathiras karanlık bir sesle, "Ekipmanlarımız olmadan sınırlı durumdayız, ki eminim bu da Straik'in planının bir parçasıydı," diyor. "Ne yapmak istediğine karar verene kadar sevkiyatı korumamız için bizi burada bırakıyor."

"Ya da bizi tamamen terk etti ve buz tarlasına batarsak ailesinin suçlarını gizleyeceğini umuyor," diye karşılık veriyor Kaspar.

Adiron sessiz. Bu onun yapacağı bir şey değil ve ben biraz endişeliyim. "Peki," diyorum derin bir nefes alarak.

"Seçeneklerimiz neler?"

Mathiras bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. "Gemimiz hâlâ bu sistemde -umarım öyledir. Eğer onunla bağlantı kurabilirsek, buradaki bazı sistemleri uzaktan geçersiz kılabileceğimizi ve onları *Küçük Kız Kardeş'e* bağlayabileceğimizi umuyorum... ama bu uzak bir ihtimal."

"Köle mi?" Helen yüzünde endişeli bir ifadeyle soruyor.

"Elektroniğe bağlı," diye nazikçe açıklıyorum. "Gerçek bir köle değil." Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Gemilerin duyguları yoktur, değil mi?" "Doğru, yok."

"Sadece emin olmak istedim." Mathiras'a tekrar bakar ve sonra yemeğinden bir ısırık daha alır.

Eriştelerimi dürtüyorum. "Peki bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Bu geminin kontrollerini seninkine bağlayabilir misin?"

Mathiras tereddüt eder. "Zor bir ihtimal."

Kaspar, "Çok ama çok uzak bir ihtimal," diye ekliyor. "Muhtemelen bu geminin sistemlerini

yeniden başlatmaya zorlamak gerekecek ki bu da iyi bir şey olmayabilir. Bu da her şeyi kapatıp tekrar çalıştırmak ve her şeyin geri gelmesini ummak demek."

Alice gözlerini kocaman açarak, "Bu fikri pek beğenmedim," diyor. "B planı nedir?"

Kaspar ona bakar. "B planı yok."

Ben de bunun hayranı olduğumdan emin değilim. Masada Adiron'a tekrar bakıyorum. Yüzünde hâlâ o asık surat ifadesi var ve kalbim sempatiyle sıkışıyor. Öyle olduğunu düşünse bile bu onun hatası değil. Straik herkese ihanet edecekse, bunu zaten yapacaktı, diye düşünüyorum. Daha kötü bir yer yerine burada güvenli bir yerimiz olması daha iyi. "Adiron?" diye soruyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Adını söylediğimde gözle görülür bir şekilde parlıyor ve doğrulduğunda içim ısınıyor. "Bir fikrim var ama iyi bir fikir mi bilmiyorum."

"Şu anda tüm fikirler iyi fikirlerdir," diye belirtiyorum. "Yolumuza devam edip bir sonraki korsan turunu beklemekten ya da Straik'in geri dönmesini ummaktan başka pek seçeneğimiz yok."

Adiron bana doğru bakıyor. "Her zaman kaçış kapsülleri vardır."

"E bakla." Kelimelerin tadını ağızımda hissediyor, onları tartıyorum. Kötü bir fikir değil. *Buoyant Star*'da hâlâ dört tane var ve her biri iki kişiyi rahatça taşıyabiliyor. Bu masadaki altı kişinin kaçması için fazlasıyla yeterli... ama sadece bizim için. Bu kusurlu bir plan çünkü uyuyanları feda etmeyi ya da kaderlerine terk etmeyi içeriyor.

"Kaçış kapsülleri mi?" Mathiras soruyor. "Sizin kaçış kapsülleriniz var ve son üç yıldır burada mı kalıyorsunuz?"

"Nereye gidebiliriz ki?" Alice karşılık verir. "Sence biri kadınlarla dolu bir kapsülü alırsa, 'Oh, harika, sizi en yakın elçiliğe götüreyim' mi diyecek?" Homurdanıyor. "Evet, doğru."

Uzanıp elini sıkıyorum çünkü birini yumruklamaya hazır görünüyor. "Düşündüğümüz bir şeydi ama burada güvende ve rahatız, bu yüzden bildiğimiz şeytana takıldık." Onlara elimle işaret ediyorum. "Siz de burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Herkes için yer var."

"Ama erzak değil," diyor Kaspar. "Altı kişiyi besliyorsanız, elinizde kalan yiyecek miktarı çok hızlı bir şekilde azalacaktır."

Mathiras, "Ve sen hâlâ o buz alanına doğru gidiyorsun," diye işaret ediyor. "Bir ya da iki ay daha güvendesiniz... sonra ne olacak? Hepimiz öleceğiz. Gemi sistemleri yaşamı desteklemek için sıcaklığı düzenlemeye çalışırken aşırı hızlanacak, tüm yakıtınızı yakacaksınız ve sonra öleceksiniz."

Helen hiçbir şey söylemiyor, konuşmamızı izliyor, her şeyi özümserken yüzünde ciddi bir ifade var. Adiron sonunda tekrar konuşuyor. "Bence kaçış kapsülleri iyi bir fikir... eğer ayrılırsak."

"Ayrılmak mı?" Kaspar soruyor. "Nasıl yani?" Kendisini ve Mathiras'ı işaret eder. "Bizi yardım almaya gönderip dişileri burada bırakmak gibi mi? Bu fikirden hoşlanmadım."

"Ben de pek sevmem," diye karşılık verir Alice. "Peki ya Ruth?"

Kaspar ona doğru sırtıyor. "Straik'i kışını tekmelemek için tekrar bulduğumuzda, onu geri alacağız. Eğer Straik'in canına okumadıysa tabii."

Parmaklarını sıkıyorum. "Ruth iyi olacak. O hayatta kalanlardan." Helen'ın söylediği şeyi düşünüp duruyorum.

-Straik'in kimseyi öldürmek istemediğini. Sanırım o haklı. Sanırım bizimle ne yapacağını bulana kadar bizi burada bıraktı. Eninde sonunda geri dönecek. Umarım.

"Kaçış kapsüllerini kullanmamız gerektiğini söylediğimde, eşleşmemiz gerektiğini kastetmiştim." Adiron bana eliyle işaret etti. "Bir kadın, bir erkek. Böylece seni koruyabiliriz."

Yüzüm kızarıyor ve Adiron'un kiminle eşleşmek istediğini hayal edebiliyorum.

"Hâlâ sakinle mi düşünüyorsun?" Kaspar gözlerini devirerek ona sorar.

"Hayır, sanırım haklı," diyor Mathiras. "Dişiler gemi tarafından tanınıyor, bu yüzden kapsüller arasında bölünmeleri gerekecek. Ve eğer bir şeyler ters giderse, onları korumak ya da sistemi geçersiz kılmaya çalışmak için oradayız. Gerçekten de elimizdeki en iyi seçenek bu."

"Peki nereye gidiyoruz?" Alice soruyor. "Tam olarak nereye kaçabiliriz? Yoksa Straik'le buluşmayı deneyip kapsüllerimizi gemiye almasına izin vermesini mi umacağız?" Alice'in kaşları kırışıyor. "Çünkü insan bitleri tarafından istila edilmek istemediğinden eminim."

Ruth'u bulup bulmadığını merak ediyorum... ve ona ne kadar cehennem azabı çektirdiğini merak ediyorum. Umarım çoktur. Bir ton cehennem. Onun gittiğini bilmek beni daha iyi hissettiren tek

şey... Onu kesinlikle, tamamen perişan edecek.

Mathiras konuşuyor. "Elbette gemimize doğru yola çıkacağız. *Küçük Kardeş* hâlâ dışarıda.
Biraz

Bu yüzden biraz uzun bir yolculuk olacak ama bir kaçış kapsülü kesinlikle bunu başarabilir. Sanırım iki ya da üç hafta sürer ama-"

"İki ya da üç hafta," diye itiraz ediyor Alice. "Bir kaçış kapsülünde mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Daha iyi bir çözümün var mı?" Kaspar sorar. "Burası düşman bölgesi. Güvenli bir gemiye ulaşmanın sadece iki ya da üç hafta alacağına sevinmeliyiz. Sonra *Rahibe*'ye ulaştığımızda geri dönebiliriz. Daha güçlü, daha hızlı motorla belki bir hafta sürer. Sonra *Star*'ı *Sister*'a köle gibi bağlayıp güvenli bir liman bulabiliriz... ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verimiz."

Şimdi Helen konuşuyor. Endişeli bir şekilde bana bakıyor. "Peki ya uykudaki insanlar? Kaçış kapsüllerini kullanırsak nereye giderler?"

"Yeterince kapsül yok," diyorum usulca. "Onları terk etmek zorunda kalırız ya da birinin geride kalıp her şeye göz kulak olması gerekir."

"Kimse geride kalmıyor," diye çabucak cevap veriyor Alice, sesinde bir endişe notasıyla. "Saçmalama."

"Aslında." Parmaklarını bir kez daha sıkıyorum, çünkü cevabım hoşuna gitmeyecek. "Ben kalacağım. Ne olursa olsun."

Hem Helen hem de Alice dönüp bana bakıyorlar.

"Birinin kalıp durağanlık kapsüllerine göz kulak olması gerekiyor. Hepimiz gidersek ve sonunda ölürlerse kendimle yaşayamam." Başımı sallıyorum. "Ben burada kalıp *Yıldız'daki* işleri yürütmeye devam edebilirim. Eğer Straik fikrini değiştirir ve geri dönerse bir mesaj gönderebilirim. Başka bir korsan bu yöne doğru gelirse onları koruyabilirim. Eğer burada onları koruyacak kimse yoksa, kolay hedef olurlar."

"Öyleyse birini uyandır," diye ağılıyor Alice, üzgün. "Bizimle gelmek zorundasın Jade. Seni geride bırakmayacağım."

"Ben de." Helen'in sesi tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın geliyor. "Hepimiz birlikte kalacağız. Erkekler gidebilir."

Başımı salladım. "Birinin onlarla birlikte kapsüllere binmesi gerekiyor, unuttun mu? Böylece sistem onları tanıyacak."

"Ne yani, burada yalnız mı kalacaksın?" Alice dehşete düşmüş görünüyor. "Bu koca boş gemide mi?"

Ama Helen bana kaşlarını çatıyor. Çoktan anlamış. "Eğer geride kalırsan, bu sadece iki kapsülün kalkabileceği anlamına gelir. Adamlardan birini geride bırakmamız gerekecek."

Masanın aşağısındaki Adiron'a bakıyorum.

Sadece sırtıyor. "Beni zaten çok iyi tanıyorsun Jade. Seni bu büyük, terk edilmiş gemide tek başına bırakmamın imkânı yok. Bana kalırsa, kardeşlerim geri dönecek ve ben de yeni sevgilimle bir ay boyunca kaynaşma fırsatı bulacağım." Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve sanki kaçış kapsüllerinden bahsettiğinden beri planı buymuş gibi bana baktı. Belki de öyleydi. Adiron hakkında öğrendiğim bir şey var. Aptal gibi davranıyor ama kesinlikle öyle değil.

Alice'in dudakları tiksintiyle kıvrılırken Adiron'a bakıyor. "Gerçekten iğrençsin. Bu bir randevu değil! Jade özverili davranıyor-"

Ona yaralı bir bakış atıyor. "Ben de öyle."

"Alice, hadi ama, şimdi," diyorum. Kızarmamaya çalışıyorum ama... Adiron'un kalacağımı söylediğim anda kalacağını biliyordum. Garip bir şekilde ona güveniyorum ve burada tek başıma olmayacağımı bilmek içimi rahatlatıyor. Elbette o da benimle kalacaktı. "Helen ve senin yanınızda bu evrenin nasıl işlediğini bilen birinin olacağını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Bir planları var."

Ne yapmak istediklerini biliyorlar. Daha da önemlisi, bir geminin nasıl kullanılacağını biliyorlar." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve Helen'e dönüyorum. "Başarılı olmamız ve herkesi kurtarmamız için en iyi şansımız ayrılmamız. İki bölme -iki çift- diğer gemiye doğru yola çıkar, bir çift geride kalır. Bu şekilde, bize ihanet ediyor olsalar bile, geri dönmeleri için bir neden olur. Ve hepimiz

Bir ay sonra yeniden toplanırız ve herkes için bir ev buluruz. Stasis insanları ve hepsi."

Alice ve Helen bakıştılar. Alice bir an düşündü, sonra elime uzandı. Bana sahte bir gülümseme veriyor. "Bil diye söylüyorum, tüm bunlardan nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum, çünkü benim de favorim değil. Ruth'u kaybettik ve şimdi daha da ayrılıyoruz. Bu Alice ve Helen'ı bir daha son görüşüm olabilir. Ama yüz ifademi sakın tutuyorum çünkü sonra kendimi kaybedebilirim. "Sadece bir ay. Bir aylık saçmalığı atlatabiliriz. Daha önce başardık, yine başaracağız."

Helen diğer elimi tutuyor ve ona sıkıca yapışıyor. Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ve bunun onun için hem korkutucu hem de heyecan verici olduğunu hayal ediyorum. "Ne zaman gitmeliyiz?"

Adiron'a dönüyorum. "Straik'in fikrini değiştirip geri dönme ihtimali var mı?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şüpheli. Ama öyle olsa bile, gemisi kapsülleri uçuşun ortasında yakalayabilir. Bunun için gecikmeye gerek yok."

"Pekâlâ," diyorum ve ellerimi Alice ve Helen terden sıırıslıklam olduklarını fark etmeden önce tuttukları yerden çekiyorum. Gergin, korkmuş, kararlı, boyun eğmiş ve biraz da yenilmiş durumdayım. "O zaman bu gösteriyi yola koyalım."

Jade'nin iyi bir lider olduğunu, diğerleriyle ilgilenmesini izlerken fark ediyorum. Alice ve Helen, Jade'le vedalaşırken omuzlarında küçük çantalarıyla ağlıyorlar. Jade son derece sakin ve zaman zaman düpedüz anaç bir tavırla onların gözyaşlarını siliyor ve onlara nazikçe moral veriyor. Her ikisine de uzun uzun sarılıyor ve sonra el sallıyor.

Alice, Kaspar'la birlikte kapsüle giriyor, gülümsemesi ışıltı ışıltı. Ona bir başparmak işareti yapıyor ve ben de kardeşime başımı sallıyorum. O iyi olacak. Bizi alt etmek için Straik gibi zavallı bir korsandan çok daha fazlası gerekecek. Endişelenmiyorum. "Bir ay sonra görüşürüz."

Sonra kapsül kapanır ve etkinleşir ve sıra Helen ve Mathiras'a gelir.

Kuraki heyecan ve kararsız bir üzüntü karışımıyla neredeyse zıplıyor, sanki heyecanlı olmak istiyor ama üzgün olması gerektiğini düşünüyor. Jade kulağına fısıldıyor, onu sıkıyor ve sonra Mathiras'a gülümsüyor.

Kardeşim bana baktı. "Bu gemide iyi olacağına emin misin?"

"Harika vakit geçireceğim," diye ona güvence veriyorum. Bir bakıma bunu dört gözle bekliyorum. Artık Jade'in tüm dikkati bir ay boyunca benim üzerimde olacak. Bu süre onun bana aşık olması için yeterli olacaktır. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Başını salladı. "İrtibatta olacağız." Mathiras Jade'e bakar. "Ve Helen emin ellerde olacak. Onu güvende tutacağıma ve ona kendi kız kardeşim gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Bekle, ne?" Helen kapsüle adımını atarken söylüyor. Yüzünde kaşlarını çatmış gibi bir ifade var.

"Yakında görüşürüz," diye seslenen Jade, Mathiras kapaktan içeri adımını atarken kafası karışmış Helen'e öpücükler gönderiyor. Kaçış kapsülü -bir çiftin aylarca ihtiyaç duyacağı tüm yaşam destekleriyle donatılmış oda büyüklüğünde bir balon- kapı kapanıp paneller aydınlanırken tıslıyor. Mathiras'ın işe koyulduğunu, Helen'i koltuğuna bağladığını ve sonra kendi koltuğuna geçtiğini görüyorum. Jade yerinde kalarak el sallamaya devam ediyor, Helen de ona çekingen bir el sallıyor, kapsülün camları kararıyor ve kapsül duvardan ayrılıp uzaya fırlamak üzere paraşütten aşağı iniyor.

İkinci kapsül gözden kaybolduğu anda Jade sanki tüm gücü bedenini terk etmiş gibi sarkıyor. Gemi sessiz ve ben sadece onun nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum. Önce Ruth, şimdi de Helen ve Alice. Elimi omzuna koyup ovuyorum. Belki bir şeyler atıştırabilir. Depresyondayken yemek yemeyi severim, çünkü bu beni her zaman daha iyi hissettirir. "İstiyor musun..."

Dönüp yüzünü göğsüme gömdüğünde kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Kısık bir hıçkırık kaçıyor ve kolları belime dolanıyor.

Oh.

Üniformamın içinde ağlarken ona sıkıca sarılıyorum, sırtını ovuyorum ve kulağa olumlu gelen şeyler mırıldanıyorum. "Doğru kararı verdin" ve "her şey yoluna girecek" gibi şeyler, oysa şimdi ne olacağını kim bilebilir ki? Tehlike ve risk almak benim hayatımın bir parçası ama sanırım Jade'in hayatının bir parçası değil.

Bu onu daha da fazla korumak istememe neden oluyor.

"Hey şimdi," diye mırıldanıyorum, yüzümü kabarık saçlarına gömme ve sadece kokusunu içme dürtüsüne direniyorum. "Önümüzdeki ay benimle kalacağın için mi ağlıyorsun? İyi bir oda arkadaşı

olacağıma söz veriyorum. Hatta arkamı bile toplayabilirim."

Hıçkırır hıçkırır gülüyor. "Yalancı. Kamaranı gördüm. Domuzun tekisin."

"Bu bir toprak hayvanı, değil mi? Yakışıklılar mı?"

Jade burnunu çekerek ağlamaklı bir kahkaha daha atıyor. "Oh, en yakışıklısı." Beni dehşete düşürecek şekilde geri çekiliyor ve bana hafifçe gülümsüyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Ben mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "Asla yapmam."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Jade burnunu siliyor ve asık suratla iki kapsülün bulunduğu boş odalara bakıyor. "Bana bunun en iyisi olduğunu hatırlatır mısın?"

"Kesinlikle en iyisi bu," diyorum ona. Tekrar yanına gidip bir elimi omzuna koyuyorum. Ona dokunmama alışmasını istiyorum, çünkü bir süre sonra kesinlikle ona dokunmaya niyetliyim... bana izin verdiği sürece yani. Elim kendi eliyle örttüğünde, Zoey'nin sevdiği insan videolarında olduğu gibi onu tutup öpme dürtüsüyle savaşıyorum. Çoğu mesakkah ağız ağıza öpüşmekten dehşete düşer ama bence bu harika olurdu. Jade'le dillerimizi birbirine dolamaya ve nasıl bir şey olduğunu görmeye kesinlikle hazırım. "Kaspar ya da Mathiras hakkında endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki onlar gerçekten iyi çocuklar. İkisi de kızlara dokunmayacak."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendine sarılıyor ve giysisinin benimki gibi modifiye edilmiş bir kazak olduğunu fark ediyorum, tek fark dikişlerin sökülmüş ve garip bir şekilde yanlardan yeniden yapılmış olması. Bu bana sahip olduğu her şeyin, giydiği her şeyin uğruna savaşmak ve geri almak zorunda kaldığını hatırlatıyor. Jade çok güçlü. Ona hayranım. İnsan dişi, kaçış kapsüllerinin kısa bir süre önce ayrıldığı noktalara bakıyor ve düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Onlara hep sahiptim, biliyor musun? İşler ne kadar korkutucu ya da vahşi olursa olsun, birbirimize sahiptik. Ve şimdi hepimiz ayrıyız. Sanırım onlar için olduğu kadar kendim için de korkuyorum."

Kalan kapsüllerden birini işaret ediyorum. "İstersen biz de gidebiliriz. Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun."

Bana dönüp bakarken gülümsemesi zayıf. "Bunu yapamam. O kapsüllerde uyuyan insanlara karşı bir yükümlülüğüm var. Onları güvende tutacağım ve onlara göz kulak olacağım çünkü ben de birinin benim için bunu yapmasını isterdim."

Kimse onun için yapmamış olsa bile.

"Neyse ki önümüzdeki ay sizi eğlendirecek ben varım," diyorum kolumu büyük bir hareketle. "Ve ben oldukça eğlenceli bir erkeğim, ya da bana öyle söylendi." Ona sırtıyorum, onunkini neşelendirebileceğimi umarak moralimi yüksek tutmaya kararlıyım. "Burayı hiç doğru dürüst gezemedim. Bana gemiyi göstermek ister misin?"

Dudağını ısıırıyor, sonra başını sallıyor. "Eğer senin için de aynıysa, sanırım... Biraz yalnız kalmak istiyorum. Süreçten geçmem gerek. İyi olacağım, sadece birkaç şey üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Tabii. Tamam. Ben odamda takılacağım. Belki biraz kestiririm... belki mobilyaları yeniden düzenlerim. Bilemiyorum. Bir yolunu bulurum." Ona küstah bir gülümseme verdim. "Kendimi eğlendirebilirim. Sen merak etme." Neyle, bilmiyorum ama Jade'in duygularını çözmesi için zamana ihtiyacı varsa, ona ihtiyacı olduğu kadarını vereceğim.

Jade bana tatlı tatlı gülümsüyor ve göğsüme dokunmak için ilerliyor. "Teşekkür ederim, Adiron."

I uyuyamıyorum.

Yorgunum - gerçekten bitkinim - ama zaman geçtikçe beynim kapanmıyor. Ruth'u düşünüp duruyorum, iyi mi yoksa tehlikede mi diye. Alice'i düşünüyorum, gözleri dolu dolu

Kaspar'la kapsülde ayrılırken gözyaşları içindeydi. Helen'i düşünüyorum, şu anda bile muhtemelen isteksiz bir Mathiras'ı öpmeye çalışıyor, sırf bunu deneyimleyebilmek için. Muhtemelen en çok Helen için endişelenmeliyim, çünkü o masum, ama garip bir şekilde endişelenmiyorum. O kadar çok yeni deneyim yaşayacak ki üzülmeye ya da endişelenmeye vakti olmayacak. Bunların hepsi onun için yeni bir macera; benim üzerinde durduğum şey diğerleri.

Ve tabii ki durağanlık kapsüllerindeki insanları düşünüyorum. Ya kimse bizim için geri gelmezse? Ya o buz alanına sürüklenirsek? Ya onları uykuda bırakmak bir hataysa? Uykumda ölüme sürüklenmek mi isterim yoksa uyanık olup bir şeyler yapmaya çalışmak mı? Elbette onları uyandıramam -bu kadar insana yetecek kadar yiyecek yok- ama yine de bu konuda suçluluk duyabilirim.

Sonunda, dönüp duruyorum ve daha fazla dayanamadığımda kalkıyorum. Cüppemi -büyük bir yaratığın modifiye edilmiş tuniği- omuz silkerek üzerime geçiriyorum ve geminin boş koridorlarını arşınlamaya başlıyorum. Mutfığa yöneliyorum, dinlenme odasını geçiyorum ve köprüye doğru ilerliyorum. Şimdi her şey çok boş geliyor. Daha önce, burada sadece dördümüz varken bile, şimdiki gibi terk edilmiş hissi vermiyordu. Sanki evrenin bu ucunda kalan tek kişi benmişim gibi, tamamen kendi seçimimle.

İç karartıcı. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama yine de zor.

Köprü elbette boş, büyük pencereler açık alandan başka hiçbir şeyle dolu değil. Bir köşede uzak, renkli bir nebula var ve manzarada büyük görünse de muhtemelen buradan milyarlarca mil uzakta olduğunu biliyorum. Yine de bir buz alanından iz yok, bu da bana bunun gerçekten bir yalan olup olmadığını merak ettiriyor. Uygun bir şekilde geminin "arkasında", yani biz göremiyoruz ama onlar orada olduğuna yemin ediyorlar. Çıplak ayak parmaklarımı metal zeminde kıvırıyorum, normalden daha mı soğuk görünüyorlar yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü diye merak ediyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, iç çekiyorum ve sonra gitmek için dönüyorum.

Bunu yaparken, istasyonlardan birinin altından bir çift bacağın çıktığını görüyorum. Bacaklar ve hafifçe seğiren mavi bir kuyruk.

"Um, Adiron?"

Masanın altından iç çektiğini duyabiliyorum. "Burada olduğumu fark etmeyeceğini umuyordum." Merakla ona doğru ilerliyorum. "Geç oldu. Ne yapıyorsun? Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Üniforması buruşuk, yakası açık ve gevşek bir şekilde istasyonun altından kayarak çıkıyor. Bana çocuksu bir sırıtış attı. "Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Önce ben sordum." İstasyona doğru başımı sallıyorum, çünkü aşağı sarkan bir sürü kablo görebiliyorum. "Ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Konuyu değiştirme."

"Uyuyamadım." Adiron omuz silkerek doğruluyor. "Senin için endişelendim. Diğerleri gittiği için gerçekten üzgün görünüyordun ve ben de bunu düzeltmek istedim."

Bir sonraki istasyondaki sandalyeye geçiyorum. Tıpkı her istasyonun "masası" gibi yere monte edilmiş ve hakkında hiçbir şey bilmediğim milyonlarca kontrolle kaplı. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplı çünkü düğmelerin çoğunu nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz. Bacak bacak üstüne atıyorum ve Adiron'un bakışları oraya yöneldiğinde kendimi biraz savunmasız hissetmekten alıkoyamıyorum. Dizime kadar uzanan bir tunik giyiyorum ama iç amaşırım ve sütyenim yok. Bu gece kimseyi görmeyi beklemiyordum ve Adiron'un odağını görmek beni...

Garip. Bacaklarımı açarsam çok belli olur, o yüzden fark etmemiş gibi yapıyorum. "Ne yani, saklambaç oynamaya mı karar verdin?"

Gülüyor, yüzünde saf bir zevk ifadesi var. "Bunu da mı oynadın? Küçük bir bücürken kız kardeşimin en sevdiği oyundu. Her şeyin içine girerdi." Gülümseyerek başını sallar. "Hayır, bazı sistemleri geçersiz kılmaya çalışıyordum, belki senin için çalışan bir görüntülü iletişim kurabilirim."

Bu çok tatlı. "Bana sürpriz mi yapacaktın? Bu yüzden mi sormamı istemedin?" "Pek sayılmaz. Yöntemlerimi onaylamayacağını düşündüm."

"Yöntemleriniz?"

Adiron bana cevap vermek için kablolardan birine uzanıyor, onu yuvasından çıkarıyor ve başını eğerek bekliyor. Sonra tekrar prize takıyor ve bir düğmeye dokunuyor.

Elimde değil; gülüyorum. "Bu senin 'Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?' sözünün karşılığı mı?"

"Ha?"

"Sadece Dünya'daki bir teknik destek olayı." Kıkırdıyorum. "Peki bir kabloyu fişten çekersen ve bir şey kırılırsa ne olur?"

"Bu yüzden sen uyurken yapabileceğimi düşündüm." Sırıttıyor. "Sen uyanmadan önce kanıtları saklamak için."

Muhtemelen kızgın olmalıyım, ama sadece eğleniyorum. Zaten bu kontrollerin çoğuyla bir şey yaptığım yok. "Düşüncen için minnettarım ama görüntülü iletişimi çalıştırsan bile bir şey izleyecek havada olduğumdan emin değilim."

"Biliyorum. Yine de sana yardım edebilmek hoşuma gidiyor. Kendimi daha az işe yaramaz bir bok parçası gibi hissettiriyor." İç çekiyor ve başka bir kabloyu çekip asık suratla ona bakıyor. "Bana sonsuza dek kızgın olmanı istemiyorum, o yüzden belki önümüzdeki ayı daha iyi hale getirmek için birkaç küçük şey yaparsam yardımı olur."

"Sana kızgın değilim," diyorum ona, böyle düşünmesine şaşırarak. "Olanların hiçbirisi senin suçun değil."

Adiron omuz silkiyor. "Ama daha fazlasını yapabilirdim. Dün gece gemide ona rastladım. Ne planladığını sormalı ya da onu durdurmalıydım."

"Bilmiyordun," diyorum nazikçe. "Hiçbirimiz bilmiyorduk. Eğer bilseydik, eminim Ruth casusluk yapmak için oraya gitmezdi. Şimdi Ruth ona takıldı... ya da Ruth ona takıldı."

Ağzının kenarında isteksiz bir gülümseme belirliyor. "Muhtemelen ikisi de birbirini perişan ediyordur... ya da birlikte yatağa giriyorlardır."

"Bunun olmayacağından çok eminim."

Başını eğip bana bakıyor. "Sizce de öyle değil mi? Bazı erkekler ateşli kadınlardan hoşlanır. Her fırsatta onlarla savaşıp birini severler."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Adiron uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben bunu sorduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. "Ateşli bir kadından" hoşlanması neden umurumda olsun ki? Ben öyle biri değilim. Ben kesinlikle yelpazenin daha sakın ucundayım. Ama Adiron bana düşünceli bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Ben başka şeylerle ilgileniyorum."

"Ne gibi?" Kelimeler ben onları durduramadan dökülüverdi. Bunu neden teşvik ediyorum ki? Benden hoşlandığını açıkça belirtti. Neden bunu tekrar duymam gerekiyor?

Sırıttıyor. "Yeni başlayanlar için küçük kahverengi ayaklar." Ve büyük eli çıplak ayak bileğimin etrafında kıvrılıyor.

İçimde zonklayan cazibe nabzından büyülenmiş bir şekilde nefes alıyorum. Sadece bir dokunuş. Daha fazlası değil. Yine de nazik bir dokunuş ve iyi hissettiriyor. Ağladığımda bana nasıl sarıldığını

ve beni nasıl rahatlattığını hatırlıyorum.

Ve sonra kendime sadece iki gün olduğunu hatırlatıyorum. Adiron'un gerçekte kim olduğunu görmem için yeterli zaman olmadı. Koruyucu bir çizgisi olan büyük, sevimli bir ahmak gibi davranıyor olabilir. Gerçek Adiron birkaç gün içinde, *Yıldız*'da mahsur kalmanın monotonluğu çöktüğünde ortaya çıkacak.

Ben de bileğimi çekiştirerek beni serbest bırakmasını işaret ettim. "O el biraz daha yukarı çıkarsa suratını tekmelerim."

"Buna değebilir," diye alay ediyor ama gitmeme izin veriyor. Bunu yaptığı için neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum.

T

Gemisi sıkıcı. Keffing sıkıcı. Jade'le baş başa geçirdiğim ilk gün, ikinci günün içinde kayboluyor. Geminin etrafında dolanıp sistemleri geçersiz kılmaya ve bir şeylere erişmeye çalışıyorum ama her seferinde kilitleniyorum ve sonunda pes ediyorum.

Tüm bildiğim, Straik'in

Bizi burada bırakmadan önce kilitli olan program ve ben sadece kafamı duvara vuruyorum.

Jade'in de morali bozuk. Uzun, çok uzun zamandır diğerleri olmadan kalmamıştı ve şimdi telaşlanacak birileri olmadığı için ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Anlıyorum. Uzun yıllar boyunca kardeşimiz Zoey'e karşı aşırı korumacı davrandık. Belirli istasyonlardan uzak durduk, keşfedilmesi durumunda karmaşık acil durum planları yaptık, uzak, şüpheli uydularda yakıt ikmali yaptık ve temelde hayatlarımızı onun için işleri kolaylaştıracak şekilde yeniden yönlendirdik. Eşiyle birlikte gittiğinde hayatımızda büyük bir boşluk oluştu. Birdenbire yakıt ikmali için geri rotaları kullanmak zorunda kalmadık. Gemi denetçilerinden kaçmak ya da devriyelerden saklanmak zorunda kalmadık. Sanki artık denemiyor gibiydik.

Beni depresyona soktuğunu biliyorum. Yine de kardeşlerimle birlikte çalışıyor olmak işe yaradı ve kendimizi o kadar meşgul tuttuk ki güzel, uzun bir tatile çıkacak kadar kredi kazandık ve Zoey ile yeni eşini de yanımıza aldık. Kendime itiraf ediyorum, çılgın kovalamacalara da katıldık. *Buoyant Star* gibi ödül şansı çok az olan kovalamacalar, sadece bize dört gözle bekleyeceğimiz bir şeyler vermek içindi.

Jade'in buna ihtiyacı var, farkındayım. İleriye bakacak bir şeye ihtiyacı var. Şu anda çok uyuyor ve uyanıkken de halsiz. Bu yüzden onun yanında olmalıyım. Ona bu gemide benimle birlikte hala çok eğlenebileceğini göstermeliyim. Ve sanırım bunu yapmanın mükemmel bir yolunu biliyorum.

Üçüncü gün, kahvaltı yapmaya karar verdim. Jade erken kalkmıyor, ben de gidip kapısını çalışıyorum. Zoey'nin bana her zaman yaptığı gibi, "Günaydın, güneşğim," diye seslendim. "Kalkma zamanı."

Odasının içinden bir inilti duyuyorum, sonra Jade diğer taraftaki kapıya yöneliyor. Birkaç dakika sonra kapı bir aralık açılıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye soruyor uykulu bir sesle.

"Sana kahvaltı hazırladım," diyorum. "Yiyecekleri israf edemeyiz, o yüzden gelip yesen iyi olur." "Tamam," diyor usulca. "Beş dakika içinde orada olurum."

Memnun bir şekilde yemekhaneye geri döndüm ve yemeğini ısıtıcıya koydum. Tezgâha yaslanıp ellerimi ovuşturuyorum ve planlarımı düşünüyorum. Bunun için her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Zoey'nin çok sevdiği insan videolarını düşünüyorum ve aklıma fikirler geliyor. Evet, bu mükemmel olacak. Aceleyle eriştelere birkaç tane aldım, peçeteyi masanın üzerine serdim ve uzun, çiğnenebilir erişteleri bir cümle haline getirdim, harfleri oluşturmak için yiyecekleri kullandım. Masada tam onun oturduğu yerin önüne koyuyorum ki görmemesi mümkün olmasın.

Ve aptalca bir nedenden dolayı gerginlikten terlemeye başladım.

Jade birkaç dakika sonra geldi, saçları bir kumaş şeridiyle geriye doğru toplanmıştı. Değiştirilmiş üniformalardan birini giyiyor ve adımlarında yatağa geri dönmek istediğini söyleyen bir halsizlik var, ama bana gülümsemeyi başarıyor. Karşımdaki masaya oturdu ve plastik peçetesine

yazdığım mesajı fark etmesi bir anını aldı.

Önce ona, sonra bana göz kırpmıyor. "Bir şey mi döktün?" "Hayır. Bu senin için." Ona doğru itiyorum, bekliyorum. "Bunu yemem mi gerekiyor?"

"Bu bir mesaj. Erişte ile yazılmış."

Dudakları seğiriyor. "Adiron, senin dilini okuyamıyorum, unuttun mu?"

Oh. Doğru. Zoey'e alışkınım. Dostum, gerçekten aptal olan benim. Onun yerine ben okudum. "Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için bu akşam özel bir yemekte benimle çıkar mısın lütfen?" yazıyor. Aslında daha çok "Randevu Gecesi" gibi bir şey yazıyor ve bir soru işareti var ama o okuyamadığı için ben süsleyeyim dedim. Erişte ile bir şeyler hecelelemek çok zor.

Yiyecekleri israf etmediğimiz için eriştelerden birini koparıp yiyorum.

Jade'in kaşları birbirine yaklaştı. "Bunların hepsi yazıyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Peki... evet diyecek misin?"

"Ama biz her gün birlikte yiyoruz," diye itiraz ediyor. "Randevuyu farklı kılan ne?"

"İzlediğim filmlerde insanlar randevuya çıkıyor," diyorum ona, peçeteden bir soğuk erişte daha alıp yerken. "En güzel kıyafetlerimizi giyiyoruz, birbirimize romantik sözler söylüyoruz ve romantik bir yemek paylaşıyoruz. Daha sonra seni kapına kadar geçiriyorum ve öpüşme ihtimalimiz var."

Gülüyor. "Her zaman seninle öpüşmeye geri dönüyor, değil mi?"

"Ben planı olan bir erkeğim, ne diyebilirim ki?" Yine de gülmesi hoşuma gidiyor. Gözlerindeki ışıltının geri gelmesini seviyorum. "Yani bu bir evet mi?"

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Şu anda senin yaptığın bir yemeği yiyoruz. Neden randevuyu şimdi yapmıyoruz?"

Başımı sallıyorum. "Çünkü bu *özel* bir yemek olacak." Her nasılsa. "Ve bunu senin için özel yapacağım. Tıpkı insan videolarında yaptıkları gibi ışıklandırma, müzik ve her şey olacak. Ve bunu daha sonra yaparsak, günün sonunda ikimizin de dört gözle bekleyeceği bir şey olur." Bu şekilde, sadece bir saat yerine tüm gün boyunca dikkati dağılır.

Gülümsemesi devam ediyor ve elindeki kaplardan biriyle eriştesini karıştırıyor. "Giyecek süslü bir şeyim yok."

"Ben de bilmiyorum. Doğaçlama yaparız. Her zaman köle kız kıyafetini giyebilirsin..." "İyi deneme." Kıkırdıyor. "Bu kıyafetin özel bir görevi var, dikkat dağıtmak."

"Etkili. Hâlâ bunu düşünürken dikkatim dağılıyor." Hem de çok. Hem de çok. "Ama içinde rahat değilsen, başka bir şey giy. Şaşırt beni. Sadece iyi vakit geçirmeni istiyorum."

Gülümsemesi devam ediyor ama biraz soluyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama önümüzdeki bir ay boyunca buradayız. Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Arkadaş olabiliriz. Gerçekten, gerçekten iyi arkadaş."

Bana kaşlarını çatıyor. "Yoksa bu dünyanın en yavaş baştan çıkarması mı?"

Dostum, umarım en yavaşı değildir. Birkaç hafta flört ettikten sonra kollarıma düşeceğini umuyorum ama daha uzun sürerse, sanırım bekleyebilirim. "Sana yalan söylemeyeceğim, bunun bir kısmı seninle vakit geçirebilmek için. Sana romantik davranmak. Benim için doğru kişi olduğunu göstermek için." Omuz silkiyorum, sinsi olmaya çalışıyorum. "Belki araya bir iki öpücük sıkıştırırım."

Çenesi düşüyor ve başını sallıyor ama gülüyor. "Kahretsin, lafı dolandırmıyorsun, değil mi?"

"Ne istediğim konusunda çekingen davranmak beni bir yere götürmez," diye açıkça belirtiyorum. "Akıl oyunları oynayacak kadar zeki değilim. Senden hoşlanıyorum. Seni istiyorum. Burada birlikte yalnızız. Neden elimizden gelenin en iyisini yapmıyoruz? Seni yalnız bırakmamı istiyorsan şimdi susacağım, ama bundan ne istediğimi bilmeni istiyorum ki ona göre plan yapabilesin."

Jade beni o kadar uzun süre izliyor ki, bana çekip gitmemi, ilgilenmediğini söyleyeceğinden şüpheleniyorum. Eğer ilgilenmiyorsa, ben de flört etmeyi bırakırım. Burada benimle sıkışıp kaldığını

ve benim isteklerimi ona dayatmanın onu çok rahatsız edeceğini biliyorum. Sadece bana ne istediğini söylemesi gerekiyor ve ben de ona göre rolümü oynayacağım. Ama... umarım beni istiyordur, sadece birazcık. Kahvaltılık eriştesine bakıyor, yavaşça karıştırıyor. "Sana bana asılmayı bırakmanı söylersem, bırakacak mısın?"

Olamaz. Hayal kırıklığımı geniş, rahat bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Şey, evet. Eğer ilgilenmiyorsan, kendimi senin üzerine atarsam tam bir canavar olurum. Eğer bir şey yaparsam kız kardeşim Zoey beni bir daha gördüğünde cılız yumruklarıyla ağzımı burnumu dağıtır. Aramızda kalsın ama o pis bir dövüşçüdür. Doğrudan taşaklara saldırır."

Yine gülüyor. Başka bir şey olmasa bile, onu güldürebilirim. Gününü biraz olsun aydınlatabilirim.

Yeşim bana cevap vermeden kâsesini aldı. Kapıya doğru yöneldi ve sonra durakladı. "Bu gece saat kaçta?"

Vay anasını. "Yirmi iki yüz saat."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Benim için seksi bir şeyler giy." Ben mi? Gülüyorum, bu kadın beni yine şaşırtıyor ve memnun ediyor.

A Randevu. Bu kesinlikle çok aptalca bir fikir... ama yine de tam da ihtiyacım olan şey. Adiron akıllıdır. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyor. İleriye bakacak bir şey, hatta binlerce mil boyunca etrafta sadece ikimiz varken uzayın derinliklerinde bir randevu gibi bayat bir şey bile.

Mükemmel. Öğleden sonrayı kuşkusuz küçük olan gardırobumu karıştırarak geçiriyorum, üniformamda birkaç değişiklik yapmak için eski bir çipten yaptığım derme çatma iğneyi ve ince kumaş şeritlerinden yapılmış ipliği elimle dikiyorum. Yıkıyorum, sonra saçlarımı karıştırıyorum, doğal buklelerimin yüzümün etrafında kabarmasına izin veriyorum. Makyajım olsaydı biraz sürerdim ama yok. Bunu gerçek bir randevu gibi hissettirmeyen tek şey bu. Makyaj yok, parfüm yok, boyanacak tırnak yok.

Adiron'un insan randevuları hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyorum.

Acaba birçoğunun kapının eşiğinde bir öpücük bittiğini biliyor mu?

O zaman, denerse buna izin verir miyim diye merak ediyorum. Adiron benden hoşlandığını, tamamen farklı iki uzaylı ırkı olmamıza rağmen beni çekici bulduğunu açıkça belirtti. Ayrıca beni çok açık bir şekilde tanımakla ilgileneceğini de açıkça belirtti, ancak bunu beni tuzağa düşmüş veya köşeye sıkışmış hissettirmeyecek şekilde yaptı. Güvenliğimi sağlamak için Adiron ile seks yapmak zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Uzaya geldiğimden beri ilk kez ilişkinin kontrolünün bende olduğunu hissediyorum. İlişkiyi kesmek ve bitirmek istersem, yaparım. Sanırım Adiron hayal kırıklığına uğradı ama bana saldırmaz ya da zarar vermezdi.

Bu farkındalık şaşırtıcı derecede özgürleştirici. Neye karar verirsem vereyim, iyi olacağımı bilmek. Uzayda birkaç gün daha kalabilmek ya da beslenebilmek için bir uzaylının aletini emmek zorunda olmadığımı bilmek. Onun sikini emmenin tek yolu benim onu emmek istemem.

Ve bu kontrol bende olduğu için Adiron'a geçmişte bizi istismar eden erkeklerden farklı bir gözle bakabiliyorum. İstersem ona potansiyel bir ortak olarak bakabilirim, zamanlama berbat olsa bile. Ne de olsa önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada yalnızız. Küçük bir flörtten zarar gelmez. Ve Adiron çok nazikti. Tatlı. Kendi tarzında şapşal. İlgisini belli etti ama harekete de geçmedi. Sadece bana nerede durduğunu bildiriyor, böylece onunla bir şeyleri sürdürmek mi yoksa olduğu gibi bırakmak mı istediğime karar verebilirim.

Ben de ona nasıl davranmayı planladığımı göstermek için giyindim. Köle kız kostümümü giydim - ya da en azından üst yarısını. Sütyeni göğüslerimi sallıyor ve dünyanın en kötü bikinisi gibi onları yerinde tutan küçük kumaş şeritlerinden dışarı fırlıyor. Bu öğleden sonra biraz daha fazla malzeme ekledim, böylece biraz daha az skandal oldu ve göğüslerim daha fazla örtüldü ve soluk gri çarşaflardan birinden uzun bir kumaşı el dikişi ile etek haline getirdim. Giydiğimde, spagetti askılı büyük memeli bir güneş elbisesi gibi vücudumun üzerinden akıyor, etek dizlerimin hemen üzerinde sallanıyor. Ayakkabılarımın hepsi insan ayağına göre çok büyük olan çirkin, işlevsel botlar, bu yüzden onları çıkarıyorum. Çarşaftan bir parça kumaş alıyorum ve her iki elime gri bilezikler yapmak için örgülü şeritler kullanıyorum.

Aynaya baktığımda kendimi güzel hissettiğimi fark ediyorum. Sorumluluğun ağırlığını ya da küçük grubumun "annesi" olma ihtiyacını hissetmiyorum. Güzelim, seksiyim ve bana sanki beni kaşıkla yemek istiyormuş gibi bakan büyük bir uzaylı korsanla flörtöz bir akşam geçirmeye hazırım.

Bu gemiden bir daha asla ıkamayabilirim. Bir ay içinde bir buzulda ölümle karşılaşabilirim ya da uzayın derinliklerinde yıllarca mahsur kalıp asla gelmeyecek bir kurtarılmayı bekleyebilirim. Her iki durumda da, eğlenceyi seven, yakışıklı bir uzaylıyla biraz pervasızca bir şeyler yapmayı hak ediyorum.

Gülümsüyorum.

Bu yüzden saati kontrol ediyorum, kapı panelindeki eğik çizgilerin uzaylı rakamları olduğunu fark ediyorum ve randevum için mutfığa geri dönüyorum. Geminin sessiz koridorlarında ilerlerken hava biraz serin ve acaba daha sıcak bir şeyler mi giymeliydim diye düşünüyorum. Artık çok geç. Bütün öğleden sonramı bu berbat görünümlü elbiseyi yaparak geçirdim ve onu giyeceğim, lanet olsun.

Geminin mutfak-yemek bölümüne girdiğimde Adiron çoktan oradaydı. O da randevumuz için giyinmiş, onu daha önce görmediğim kıyafetler giymiş. Pek çok uzaylıyı gördüğüm gibi tek parça bir gemi üniforması, ama bu seferki koyu mavi renkli, o kadar koyu ki neredeyse siyah. Önünde, bacakları boyunca ve göğsüne kadar uzanan birkaç dekoratif fermuar var, üniformanın amansız koyu kumaşında gümüş parıltılar. Omzunda üzerinde uzaylıca bir şeyler yazan bir yama var ve kalçalarına o seksi açıyla asılmış, bana silahlarla ilgisi olmayan her türlü iğrenç şeyi düşündüren bir kemeri var. Üniforması da şaşırtıcı derecede dar. Göğüsleri boyunca dar, kaslarını gösteriyor ve pazıları kollarının kumaşına doğru kabarıyor. Paketi de son derece belirgin, her iki yanda şişkinlik yapan dekoratif fermuarlarla daha da belirgin hale getirilmiş, sanki bir pantolon canavarını dışarı çıkarmak için zorlanıyormuş gibi.

O şişkinliğe biraz bakabilirim.

Tamam, çok.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Adiron, mavi yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Boynuzları bile parlatılmış, gümüş rengi parlak görünüyor ve bütün öğleden sonrasını beni etkilemek için hazırlanarak mı geçirdiğini merak ediyorum.

"Sen... etkileyicisin." Bunu söylerken bile yanaklarım yanıyor.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi aletini tutuyor. "Bunun içinde iyi görünüyorsun, değil mi? Seni etkilemek için tek bir şansım olduğunu düşündüm, bu yüzden her şeyi yapabilirim. Ayrıca seksi bir şeyler giymemi söylemiştin."

Durumun absürtlüğü beni kıkırdatıyor ve bir elimi ağzıma götürerek onları bastırmaya çalışıyorum. Yine de işe yaramadı ve kıkırdamaya devam ettim. Aletini tuttu. Tam önümde.

Adiron sırtıyor. "Biliyorum, değil mi? Ama bazen yakışıklı korsanı oynamak işe yarıyor, o yüzden bu üniformayı o durumlar için çıkarıyorum." Bileklerindeki küçük gümüş düğmeleri sahte bir şekilde ayarlıyor. "Bunu Kivian'dan öğrendim."

"Kim?"

"Kız kardeşimin şu an içinde bulunduğu geminin kaptanı." Adiron bana göz kırpmıyor. "Eğer ateşli bir kuyruk parçası gibi görünürsen, insanların dikkatini bundan biraz daha fazlası olduğunu düşünmeleri için dağıtabilirsin. Bu seni düşündüğünden çok daha ileriye götürür." Bana doğru ilerliyor ve elini uzatıyor. "Lafi açılmışken, ne kadar muhteşem görüldüğünden bahsetmiş miydin?"

"Tekrar dinlemeye açığım," diyorum hafif bir sesle ve elimi onunkinin içine koyuyorum.

Parmaklarımı tutup dudaklarına götürüyor, öpüyor ve itiraf ediyorum, aptal kalbim deli gibi çarpıyor. O da bana muzipçe sırtıyor. "Bunu senin insan videolarından birinde gördüm."

"Bu... iyi bir hamle," diye kabul ediyorum, nefes nefese.

"Kur yapma hakkında çok sayıda insan videosu var, bunu büyüleyici buluyorum. Bizimkilerin çoğu ya gladyatör savaşları ya da doğrudan sevişme." Omuz silkiyor ve sonra elimi tutup beni bir masa örtüsüyle örttüğü masaya doğru götürüyor... depoladığımız ekstra çarşaflardan başka bir çarşaf. Üzerindeki soluk gri deseni tanıyorum. "Senin için sandalyeni çekebilir miyim?"

"Elbette," diyorum, büyülenmiş ve biraz da eğlenmiş bir şekilde. "Çok fazla video izlemiş

olmalısın." "Kız kardeşim Zoey onlara takıntılıydı. Sanırım aylarımı onun korsan videolarını almak için harcadım.

kredilerimle üretken bir şeyler yapmak yerine insan videoları izliyorum." Koltuğumu çekip çıkarırken kıkırdıyor ve ben oturduktan sonra tekrar yerine itiyor.

"Kız kardeşini çok seviyor olmalısın."

"O hayatımdaki en iyi beş şeyden biri," diye itiraf ediyor Adiron.

"Beş mi?" Ben soruyorum. "Erkek kardeşlerin, kız kardeşin... üç etti mi?"

"Gemimiz," diyor, karşıma otururken bir parmağını işaretliyor. "Dört etti." "Peki ya beş?" Ben soruyorum.

"Tahmin edemiyor musun?" Sırtışı kesinlikle şeytani.

"Ben mi?" Sesim şaşkınlıktan cızırtılı çıkıyor. "O listede ben de mi varım? Sadece birkaç gün sonra mı?" "Listenin neresinde olduğumu söylemedim," diyor muzipçe.

Ve gülmek zorundayım.

Terliyorum. Umarım Jade terlediğimi fark etmez, ama... Tanrım, o çok güzel.

O çok güzel ve ben çok heyecanlıyım.

Ellerimi bacaklarıma siliyorum, avuçlarım terliyor. Tabii ki, ben oldukça bariz oldum.

Ama benim gibi bir rock kafalıyla yarı yarıya ilgilendiğini düşünmek inanılır gibi değil. Bu işi batıracağım, biliyorum. Aptalca bir şey söyleyeceğim ve yüzündeki tüm o ilgi kaybolacak. Kaspar'ın yarısı kadar düzgün olmak için her şeyimi verirdim ama o kadar da düzgün değil.

Jade gerginliğini hissetmiş gibi bana gülümsüyor. Başını hafifçe eğiyor ve odayı işaret ediyor. "Eee? Eğer gelirsem bana güzel bir yemek ve müzik sözü vermiştin. Bunu nasıl başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Doğru. Müzik. Yemek. Romantizm. Bunu yapabilirim. İşin sırrı onu güldürmek. Eğer iyi vakit geçiriyorsa, benim ne kadar aptal olduğumu görünce hayal kırıklığına uğramayacaktır. Sandalyesine yerleştiğinden emin olduktan sonra hazırladığım kapalı tepsiyi çıkarıyorum. "Önce müzik, sonra yemek." Tepsiyi masanın üzerine koyuyorum ve altındakileri ortaya çıkarıyorum - birkaç standart kap, hepsi dip dibe. Hemen ellerimi kullanarak bir ritim tutturmaya başlıyorum. Başımı kaldırıyorum ve çocukluk günlerimizde bize öğretilen eski bir Sakh tekerlemesine başlayarak uluyan bir feryat çıkarıyorum. Bu, Zoey küçükken onu kahkaha krizlerine sokmaktan asla geri kalmayan bir kombinasyondur, çünkü insan kulağına çok tuhaf geliyordu. Jade'in de bundan keyif alacağını düşünüyorum.

Ben de davul çalıyorum. Gözlerimi kapatıp biraz daha feryat ettim. Davul. Feryat et. Davul. Feryat.

Tekerlemenin ağlamaklı ilk dizesini bitirdiğimde Jade'in gülmediğini fark ediyorum. Tamamen sessizdi. Tek gözümü aralıyorum, karşımda donmuş, elindeki su bardağını yarıya kadar dudaklarına götürmüştü. Gözleri geniş ve şaşkın.

Hemen davul çalmayı bıraktım. "Beğenmedin."

Gözleri daha da büyüdü, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bardağını yere bıraktı ve elime dokunmak için eğildi. "Hayır, hayır, hiç de değil, Adiron! Bu çok güzeldi! Sadece... vay be..." Duraklıyor, gözlerini kırptırıyor. "O..."

"Bir şakaydı," diye araya girdim. "Şakaydı."

Farkına varıyor ve koluma bir tokat atıyor. "Seni orospu çocuğu! Bunun gerçek olduğunu sanmıştım!" Güldüm.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, omuzları sessiz bir eğlenceyle titriyor. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor sonunda ve ses tonu aslında benden nefret etmediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, geldiğim yerden çok eski bir şarkıdır ve kız kardeşim Zoey'i her zaman gülmekten kırıp geçirir." Verdiği tepkiye, yüzünün eğlenceyle aydınlanmasına ve gözleri ıslanacak kadar çok gülmesine bayılıyorum. Kef me, nasıl güleceğini bilen kadınları severim. Jade de bunu muhteşem bir şekilde yapıyor. Göğüsleri dekoltesinin içinde sallanıyor, okşanmak için yalvaran esmer göğüs dekoltesiyle beni baştan çıkarıyor. Şimdi oturuyor, ama daha önce kıvrımlı, zarif bacaklarını ve giydiği elbisenin içinde belirginleşen geniş arka tarafını harika bir şekilde görmüştüm. Elbisenin eteklerini kaldırıp ona dokunasım geliyor.

Acaba ondan tabağıma oturmasını ve akşam yemeğim olmasını istesem çok mu ileri gitmiş olurum? Muhtemelen.

Jade'in neşesi azalıyor ve eli karnında, gülerek ve nefessiz bir şekilde arkasına yaslanıyor.

"Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim."

"Bu akşam daha yeni başlıyor," diyorum ona cesaretle. "Eğlence kısmı bittiğine göre artık yemeğe başlayalım mı?"

"Sabırsızlanıyorum," diye şaka yapıyor, gülümsemesi parlak.

Bu gülümseme beni kesinlikle büyülüyor. Sadece sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum ama onu eğlendirmek (ve umarım kur yapmak) benim görevim. Hazırladığım iki kâsenin yanına gidiyorum, içindekiler ısıtıcı bir kapakla örtülmüş. Zoey'nin videolarında hep gördüğümüz ukala garsonlardan biri gibi davranıp tepsiyi Jade'e uzatıyorum. "Sizin için en iyi askeri sınıf eriştelere, bayan," diyorum sert bir sesle, yemeğin üzerine eğilerek.

Yeşim ellerini çırparak yeni bir kahkaha patlatır. "Sen tam bir yalancısın! Bana yiyecek yeni bir şeyler vereceğini sanmıştım!"

"Şey, biraz yeni ve eski." Kasenin kapağını çıkarıp önüne koyuyorum. Erişteler parlak kırmızı, bu da bana hafif bir endişe dolu bakış atmasına neden oluyor. "Aynı eski erişte ama özel bir tarif." Kendi kasemi koltuğumun önüne koyuyorum. "Bir araya getirildiğinde insan kardeşimin çok sevdiği bir lezzet kombinasyonuna neden olan birkaç malzeme diyelim." Şahsen ben pek sevmem ama Jade'i seyredebileceksem bütün gece bir botu çiğneyebilirim.

Bir erişteyi yemek çubuklarının üzerinde çeviriyor ve tereddütlü bir ısırık alıyor. Bir süre sonra yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Peynirli pizza. Tadı peynirli pizzaya benziyor."

Sırıtiyorum. "Evet."

"Bu harika," diye haykırıyor Jade ve daha büyük bir ısırık alıp kasenin üzerine eğilerek erişteyi höpürdeterek yiyor. "Bunu nasıl yaptın? Bunu her gece yiyebilir miyiz?"

"Dediğim gibi, normalde bir araya getirilmeyen birkaç baharat. Ve hayır, korkarım bunu sık sık yiyemezsiniz." Yüzümü buruşturuyorum. "Aslında, ikinci kez yemeniz gerektiğini bile düşünmüyorum. Halkımın karışık içeceklere koyduğu bir baharat ama insanlar arasında biraz mide rahatsızlığına neden olduğu biliniyor."

Jade çiğnemenin ortasında duraksıyor. Ağzına bir peçete koyar, hareketleri büyüleyici derecede zariftir ve "Mide rahatsızlığı mı?" diye sorar.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Bunun insan sistemleri için ne kadar zor olduğunu zor yoldan öğrendik. Üç korsanın, küçük kız kardeşleri tuvalette sıkıntılı sesler çıkarırken olduğundan daha hızlı hareket ettiğini hiç görmemişsinizdir."

Omuzları yine kahkahayla titriyor. "Yemeğimi bitireceğim -eğer güvenliyse- ve sonra sen bana o hikayeyi anlatacaksın."

"Güvenli, sana söz veriyorum. İsteyeceğim son şey seni zehirlemek olur." Tuhaf aromalı yemekten büyük bir ısırık alıyorum. "Ve biz bunu zor yoldan öğrendik. Zoey eriştelerini bu şekilde tatlandırmaya bağımlıydı ve nedenini anlayamadık-"

"Sonra," diye tekrar uyarıyor Jade beni. "Sonra söyle!"

Yemeğimizi yiyoruz ve Jade'in yemeğini karıştırmadığını görmek beni memnun ediyor. Tıpkı benim gibi büyük bir şevkle yiyor ve işimiz bittiğinde bulaşıkları toplayıp ona sıcak bir fincan çay ikram ediyorum. Yemekten sonra içkilerimizi yudumlarken ona Zoey hikâyelerimi anlatıyorum ve o da benim kaba hikâyelerime öyle bir gülüyor ki gözlerinden daha fazla yaş akıyor. Zo bu hikâyeleri anlattığımı bilseydi muhtemelen beni öldürürdü ama bu riski daha sonra göze alacağım. Şimdilik Jade iyi vakit geçirdiği için mutluyum.

"Ondan sonra," diye bitiriyorum, "Mathiras Zoey'nin yeni yiyecekleri az miktarda yemesini sağladı. Çok küçük miktarlarda."

Gülümsemesi geniş. "Mathiras çok şefkatli ve vicdanlı birine benziyor."

"Öyle olmak zorunda. Bir avuç aptalla sıkışıp kaldı." O aptallardan biri olduğumu tamamen

kabul ederek sırtıyorum.

Jade'in ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Çayına bakıyor ve ruh halinin değiştiğini söyleyebilirim. Gülümsemesi soluyor ve üzüntüsü geri geliyor. "Herhangi birinden haber aldık mı? Helen ya da Alice'den? Ya da Ruth'tan?"

Ruth'tan yakın zamanda haber alacağımızı sanmıyorum. Muhtemelen şu anda bile Straik'in lüks (kokulu!) nezarethanesinden çıkmaya çalışıyor ve ondan intikam almaya yemin ediyordur. Helen ya da Alice ise... "Onlardan bir süre haber alamayabiliriz," diyorum ona. "Kapsüller buradaki gemimize bağlandı ama ne kadar uzaklaşırlarsa, başka birinin mesaja müdahale etme ihtimali o kadar artar. Burada yalnız olduğumuzu kimsenin bilmesine izin vermemek en iyisi, yoksa belayı kapımıza davet etmiş oluruz."

"Tabii ki." Yüzündeki kabullenışı görebiliyorum. "Ben sadece... onları özlüyorum. Ve endişeleniyorum."

"Şey, evet. Tabii ki endişeleniyorsun. Ne de olsa kardeşlerime kaldılar," diye takılıyorum ama gülümsemesi kayboluyor. Bir an düşündüm ve sonra bir alternatif sundum. "Biliyorsun... her zaman gidip kontrol edebiliriz. Belki biz buradayken bir şey gelmiştir."

"Kontrol etmek isterim," diyor Jade yumuşak bir sesle. Masanın diğer tarafına uzanıyor ve parmak uçlarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Orada bir şey olmadığını biliyorum ama yine de kontrol etmek isterim."

"Anlamıştım."

"Teşekkür ederim, Adiron."

Bana dokunmaya devam ettiği sürece, ona istediği her şeyi vereceğim. Ne olursa olsun.

I Eğleniyorum.

Ufacık bir parçam, dünya boka sarmışken, diğerleri kaçış kapsüllerinde sıkışıp kalmışken, Ruth kayıpken eğleniyor olduğum için kendimi suçlu hissediyor... ama bunu elimin tersiyle itiyorum.

Düşünceler bir yana. Biraz eğlenmeye iznim var. Hayat bitmek bilmeyen büyük bir bok fırtınasından ibaret olamaz, değil mi? Dört gözle beklediğim hoş anlar olmalı.

Bu kesinlikle o hoş anlardan biri.

Köprüye doğru yürürken kolumu Adiron'unkine doluyorum. *Bu gece, Buoyant Star*'ın yalnız ve steril koridorları o kadar da ıssız görünmüyor. Adiron bana eşlik ediyor ve en ciddi tiplerden biri olmasa da, dikkatimi dağıtmak için tam da ihtiyacım olan şey. Kız kardeşi Zoey'le ilgili bir hikâyeyi daha bitiriyor -ona bayıldığı çok açık- ve gülümseyerek bana dönüyor. "Ondan sonra eşine ve *Jabberwock*'un mürettebatına katıldı. Birlikte seyrediyorlar, dürüst olmak gerekirse, nasıl işlediğinden tam olarak emin değilim. Muhtemelen kontroller için çok fazla kavga ediyorlar. Zoey uçuş rotalarını belirleme ve yakıt tahminlerini yapma konusunda tam bir zorba." Omuz silkiyor. "Sentorr yine de iyi bir erkek. Kız kardeşimin aşık olmasını beklediğimden biraz daha sert yakalı ama ona tapıyor."

"Sevmesi kolay birine benziyor," diyorum koridorda ilerlerken. Diğer elimi koluna koymaktan kendimi alamıyorum, gülünç üniformasının üzerinde şişkin duran devasa pazusuna dokunuyorum. Adam kesinlikle ağız sulandıran bir atıştırmalık ve onu çıplak gördüğüm zamanları düşünmeden edemiyorum. Neye baktığımı gerçekten daha fazla dikkat etmeliydim. Geniş omuzlarını ve dar kalçalarını hatırlıyorum, büyüleyici derecede sıkı bir popoya doğru iniyordu. Kıvrak bir kuyruk ve güçlü kalçalar hatırlıyorum.

Sikini görüp görmediğimi kesinlikle hatırlamıyorum ve bu beni üzüyor. Onun geri kalanı gibi muhteşem bir yapıya sahip olmalı, değil mi? Elbette kader onu bu kadar ağız sulandırıcı yapıp sonra da üzgün küçük bir sosis verecek kadar zalim olamaz.

Onunla bir şey yapmak niyetinde olduğumdan değil, ama bakmak günah değil.

"Çok sessizsin," diyor Adiron beni dürterek. "Ne düşünüyorsun?"

Oooh. Anında bir cevap buldum. "Sadece seni merak ediyorum. Evlenen bir kız kardeşin var ama sen ve kardeşlerin, hiçbiriniz evli değilsiniz? Bu sizin kültürünüzde olan bir şey değil mi?"

Adiron boğazından onaylar gibi bir ses çıkarır. "Mathiras kendini gemide yaşamaya adanmış biri. Kaspar ise bağlanmayı sevmez. Ve biz eski bir isme sahip bir aileden geliyoruz, bu da çok fazla beklenti olduğu anlamına geliyor. Ne yazık ki hepimiz korsanlık yaparak ailemizi az ya da çok utandırdık. Kız kardeşim Vanora -gerçek kız kardeşim- hâlâ Ana Dünya'da. İyi çiftleşti, aile servetini ve adını arttırdı. Geri kalanlarımızdan kibar çevrelerde bahsedilmez." Omuz silkiyor. "Sorun değil."

"Mathiras ve Kaspar'ın neden hiç yuva kuramadığından bahsettiniz ama ben sizin kendinizden kaçındığınızı fark ettim," diye belirttim.

"Neredeyse bir dişiyle çiftleşiyordum," diyor bir süre sonra, yüz ifadesi düşünceli. "Savaştan hemen sonraydı. Kardeşlerimle birlikte gemide vakit geçirmeye yeni başlamıştım ve bir istasyonda heyecan verici bir Mesakkah dişisiyle tanıştım. Adı Shaalyn'di ve o güne kadar gördüğüm en güzel

yaratıktı; cesur, çekici ve çok ama çok seksiydi."

"Paylaşmaya devam etmek zorunda değilsin," diyorum ona. Nedense "seksi" Shaalyn hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. "Sadece meraklı davranıyordum."

"Sorun yok." Adiron bir an düşünür ve sonra devam eder. "Shaalyn'e takıntılıydım

Aylarca. Eminim bunun bir nedeni de ordudan yeni ayrılmış olmamdı ve bu da başlı başına bir cehennemdi. Tutunacak bir şey ya da birini arıyordum ve o güzel, sevgi dolu ve istediğimi düşündüğüm her şeydi. Ona deli gibi aşıktım. Sanırım şu ana kadar aşık olduğum tek kadın o, tabii ki."

"Elbette." Bunun üzerinde durmamaya karar verdim. Herkesin bir geçmişi vardır.

"Shaalyn'in tatlılığının bir rol olduğu ortaya çıktı," diyor Adiron. "Beni ve kardeşlerimi soydu ve neredeyse bizi öldürtüyordu. Gemimizi de aldı. Bu benim hatamdı. Bir gece gemiye gizlice girebilsin diye ona sisteme erişim izni verdim." Ağır ağır iç geçiriyor. "Mathiras da bana çok kızmıştı. *Küçük Kız Kardeş* için büyük bir fidye ödemek zorunda kaldık ve ben kendimi aptal gibi hissettim. Gerçekten aptalca."

Ve incindiğini hayal ediyorum. Kolunu sıkıyorum. Zavallı Adiron. "Ondan sonra insanlara güvenmeyi bıraktın mı?" Sessizce soruyorum.

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Hayır, tabii ki değil. Tek bir kötü tohum tüm meyve bahçesini mahvetmez."

Ne kadar olumlu bir bakış açısı. Köleleştirildikten, istismara uğradıktan ve terk edildikten sonra bunu paylaşamam. "Başına gerçekten kötü bir şey gelmemiş bir adam söylüyor bunu," diye cevap veriyorum, ses tonumda bir parça ekşilikle. Adiron mutlu bir tip çünkü varlıklı bir aileden geliyor ve başına gelen en kötü şey bir kadın tarafından kandırılmış olması. Hepimiz çok şanslı olmalıyız.

"Mmm." Bana doğru baktı. "Üç yıl boyunca savaştaydım. Cephede, çünkü ben üçüncü çocuktum. İlk alayımda herkesi kaybettim. Yeniden atandım. Kanamayı durdurmaya çalışırken kollarımda ölen arkadaşlarım oldu. En iyi arkadaşım eve parçalanmış bir halde döndü. Şu anda bir asteroitte terk edilmiş bir üste tek başına yaşıyor çünkü insanların arasında işlevini yerine getiremiyor." Bir an düşünür. "Artık yalnız değil ama her neyse. Ve Shaalyn bizi soyduğunda, beni üç kez bıçakladı ve ölüme terk etti, tüm bunları yapmaması için ona yalvarırken yaptım çünkü onu seviyordum. Ama belki de haklısın. Belki de sadece şanslıyım."

Boğazım kurudu.

Ses tonunda bir yargılama yok ama... kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Duruyorum, dönüp ona bakıyorum. "Adiron, özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Fark etmemiştim."

Adiron'un gülümsemesi zahmetsizce parlak ve kolay. Elimini tutup ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi tekrar öpüyor. "Bilmiyordun. Çoğu zaman paylaşmam. Ve kötü şeyler herkesin başına gelir. Ben sadece acıyla uğraşmak yerine hayatımı zevk alarak yaşamayı tercih ediyorum. Kötü şeylerin beni batırmasına izin verebilirim ya da hatalarımdan ders çıkarabilirim."

Gülümsüyorum. Olaylara bakmanın güzel bir yolu. Kulağa bu kadar kolay gelmesini kıskanıyorum. Sadece çirkin kısımları ve karanlık noktaları görmezden gelin. Işığa ve mutluluğa odaklan. Dudaklarını tenimde gezdirdiği yerde parmaklarım karıncalanıyor ve elimi indirdiğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Neredeyse elimi bana geri vermesindense benimle öpüşmeye başlamasını tercih edecektim ki bu biraz saçma. "Peki, sen? Hatalarından ders aldın mı?"

"Uh... bu bir süreç." Sırtıyor ve elimi tekrar kolunun içine sokuyor.

Elimde değil, gülüyorum. Bu tam bir Adiron tepkisi. Bayıldım buna. "Oraya varacaksın."

Köprünün kapısı koridorun sonunda ve Adiron beni oraya doğru yönlendiriyor. Yaklaştığımızda otomatik olarak açılıyor ve ortaya büyük, yalnız köprü ve derin uzay manzarası çıkıyor. "Hayatımdaki iyi şeyler kötü şeylerden daha ağır basıyor," diyor Adiron sonunda. "Bu yüzden onlara odaklanıyorum."

"Zoey ve kardeşlerin gibi." "Ve sen." Gözlerini bana dikti.

Anında nefesim kesildi. "Benimle daha yeni tanıştın."

"Evet, ama bazı şeyleri sadece bilirsin." Gülümseyip eğiliyor ve bir an için beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. "Bu arada bu seni eve bırakmak sayılır mı? Çünkü ben

insan videoları. Bir randevunun sonunda ne olduğunu biliyorum."

Aynı dalga boyundaymışız gibi görünüyor. Başımı eğip ona bakıyorum. "Tek yönlü bir zihnin var, değil mi?"

"Aslında iki yol var. Ama ikisi de aynı yöne gidiyor." Omuz silkiyor. "Ve elimizde bu büyük, boş, soğuk gemi var. Seni benden daha iyi kim ısıtabilir ki?"

Teklifini değerlendiriyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte, düşünecek pek bir şey yok. Birazcık zararsız seks nedir ki? Ondan hoşlanıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve o da bu iş için biçilmiş kaftan. "Önce mesajları kontrol edebilir miyiz?"

Gözleri saf heyecan dolu bir bakışla parlıyor. "Kef evet yapabiliriz."

T

burada mesaj yok.

Jade'in yüzündeki açık hayal kırıklığından nefret ediyorum ve bunu saklamaya çalışmasından daha da çok nefret ediyorum. "Hiç olmayacağını biliyordum," diyor cesur bir gülümsemeyle. "Ben sadece biraz umuyorum." İç çekerek geminin boş köprüsüne bakıyor. "Ve dışarıya hiçbir şey gönderemeyiz, değil mi?"

"Birinin sinyalin izini sürüp bu yöne gitmesi riskini almak istemiyorsanız, hayır."

"Tabii ki hayır."

Gülümsemeye devam ediyor ama gözlerine ulaşmıyor ve onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Randevumuzun kötü bir notla bitmesini istemiyorum, bu yüzden elini tutup onu peşimden sürüklüyorum. "Gel hadi. Bir fikrim var."

Jade'in yüz ifadesi aydınlanıyor ve onu geminin koridorlarında sürüklememe izin veriyor, çıplak ayakları metal döşemeye çok sevimli küçük şaplaklar atıyor. Onu gemideki ana tuvalete, köprünün hemen aşağısındaki koridora götürüyorum. Bu kadar büyük bir gemide kişisel kamaralarda küçük, özel tuvaletler vardır, ancak mürettebatın ihtiyaçlarını karşılamak için iki tane de daha büyük tuvalet vardır. Bu bana gayet uygun. Jade'i peşimden içeri çekiyorum ve hemen duş başlıklarına yönelip hepsini açıyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Suyu boşa harcayamayız."

"Boşa harcamıyoruz," diyorum ona. Sisteme geri dönecek ve geri dönüştürülecek. Ama buhara ihtiyacımız var."

Elini benimkinden çekti ve bana şüpheli bir bakış attı. "Burada ne işimiz var?"

Onu omuzlarından tutup lavaboların üzerindeki büyük aynaya bakacak şekilde çeviriyorum. Kef ben, ama benim önümde iyi görünüyor. Dolgun, kabarık saçları kabarıyor ve çeneme sürtünüyor, göğsümde o kadar kıvrımlı ve narin duruyor ki onu kendime bastırmak ve asla bırakmamak istiyorum. Onu böyle -benimle- görmek kalbime garip şeyler yapıyor. Ama aynada beni bekleyen gözlerle izliyor ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Doğru. Ne kadar güzel olduğunu daha sonra düşünebilirim.

"Aynalar buharlı oluyor," diyorum ona. "Bir keresinde buharın içinde birbirlerine mesaj bırakan bir insan videosu görmüştüm. Aynanın üzerine yazıyorlardı. Zoey'le böyle bir şey yapardık. Ben ona bir mesaj bırakırdım, o da bana bir mesaj bırakırdı. Gemimize onun için bir mesaj bıraktım ama buraya da bırakabilirsin diye düşündüm. Böylece diğerlerini tekrar gördüğünde onlarla paylaşabilirsin."

Benim küçük hatamdan duyduğu zevk azalıyor. Ama yine de gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Gizli mesajlar bırakın."

Hoşuma gitti. İngilizce yazmamın bir önemi var mı? Dilinizi bilmiyorum."

"Elbette, sorun olmaz. Aslında, bir şeyler yazmak istersen, sana yol gösterebilirim." Ona masumca bakıyorum.

Yeşim bir an düşünür. "Lütfen yiyecek gönderin' yazabilir misin?"

"Elbette." Aynaya doğru ilerliyorum, parmağımı lavabonun üzerindeki temizleyiciyle sabunluyorum ve sonra kendi dilimin bloklu, resmi harfleriyle yazmaya başlıyorum. Onun yerine

kısa, aptalca bir mesaj bırakıyorum. "İşte."

Yeşim başını hafifçe eğerek izliyor. Aynaya ve sembollerden birine dokunuyor. "Bu karakteri nasıl söylüyorsun?" Onun için telaffuz ediyorum, sonra kasıtlı olarak akışın ortasından bir tane seçiyorum ve ona bunu da öğretiyorum. Seslerin üzerinden geçiyoruz, Jade ezberlemeye çalışırken dudakları hareket ediyor.

Zekâsından çok etkilendim. Öğrenmeyi bir an bile bırakmıyor. Her şey bir silah ve o hazırlıklı olmak istiyor.

"Sa-zhed-li-is-ka-mro-da-sha-nal-vru-ta-li," diyor yavaşça. Daha hızlı tekrarlıyor ve hala benim dilime tam olarak benzemiyor ama çevirmeni anladığında anlayabileceğim kadar. "Sa zhedli iska mroda shanal vru tali? Ben yaramaz bir kızım, bana şaplak atar mısın?"

Elimde değil, kıkırdıyorum. "Madem soruyorsun, sana seve seve şaplak atarım." "Adiron!" Yüz ifadesi tamamen kızgın. "Sen hiç ciddi oldun mu?"

"Asla," diye itiraf ediyorum. "Ne anlamı var ki? Aynaya üzücü şeyler yazmak istiyorsan, yazabilirsin. Ama gülümseyerek ve zamanını keyifli bir şekilde geçirerek daha iyi edersin."

Bana ters ters bakıyor ama yaklaşıp bir elimi beline koyduğumda bakışları hafifçe yumuşuyor. "Kız yerine 'yaramaz çocuk' yazmalıydı," diye azarlıyor beni ama yüz ifadesi artık kızgın değil. Düşünceli görünüyor. Dikkati dağılmış. Ve ağzıma bakıyor.

"Ama o zaman sana şaplak atma fırsatım olmazdı," diye belirtiyorum. Onu kucağıma alıp tezgâhın üzerine kaldırıyorum, böylece neredeyse aynı boyda oluyoruz. Hiç şikâyet etmiyor, sadece o büyüleyici kehribar rengi gözleriyle beni izliyor. "Eğer hemen randevu sonu öpücüğüne geçmek istiyorsan sanırım şaplak atmayı atlayabiliriz."

"O gösteriden sonra bir öpücüğü hak ettiğini kim söyledi?" Bana narin bir kaşını kaldırıyor.

"Ben." Ona sırtıyorum ve eğiliyorum. "Hadi ama. Beni öpmek istediğini biliyorsun. Nasıl karşı koyabilirsin?" Homurdanıyor.

Kalçalarım tezgâha dayanana ve bacakları iki yanımda durana kadar biraz daha yaklaşıyorum. Elini tutup omzuma koyuyorum ve dudakları eğlenerek seğiriyor. Evet, sanırım beni öpmek istiyor. Sadece bunu itiraf etmek istemiyor. Eğiliyorum, daha da yaklaşıyorum ve soruyorum, "Ağzın sınırların dışında mı? Yoksa önce başka şeyleri öpüp en iyisini sona mı saklamalıyım?"

"Uzaylıların öpüşmediğini sanıyordum," diye belirtiyor Jade. "Hijyenik değil, unuttun mu?" Ama eli boynumun dibine kayıyor ve diğer kolu kalkıp bana dolanıyor, yüzü bana doğru eğiliyor. Bana bakarken gözleri yumuşak, güzel ağzı sanki beni bekliyormuş gibi ayrılmış ve bu manzara karşısında sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

Çok güzel. Kesinlikle çok güzel.

"Bazılarında yok. Ana Dünya'da her türlü hijyen yasası var ama son baktığımda biz Ana Dünya'da değildik." Ona sırtıyorum, burnumun ucunu onunkine sürtebileceğim ve sıcak nefesini hissedebileceğim kadar yaklaşıyorum. "Ve bunu cazip gösteren pek çok insan videosu izledim. Eminim bunu başarabilirim."

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldanıyor.

"Gel, önce ben ısınayım," diye teklif ediyorum. Davetkâr ağzını öpmek yerine eğilip yanağından öpüyorum. "Nasıldı?"

"Çok tatlı." Gülümsemesi genişliyor ve bu kez sessiz bir istekle ağzını bana doğru eğiyor.

Yine de görmezden geliyorum. Ben böyle inatçı bir aptalım. Yanağını tekrar öpüyorum, sonra o sıcak kahverengi teni kulağına doğru öpmeye devam ediyorum. Onu da öpüyorum ve sonra sırf çok baştan çıkarıcı görüldüğü için o küçük kulak memesini dişlerimin arasına almaktan kendimi alamıyorum.

Jade'in nefesi kesildi. Elleri boynumda daha sıkı kenetleniyor ve sikim tepki olarak sarsılıyor. Şimdi bir yerlere varıyoruz. "Daha iyi misin?" Yine o lezzetli küçük kulağını ısırarak fısıldıyorum. "Yoksa daha fazla pratik yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Tek tepkisi yumuşak bir inilti.

"Haklısın," diye takılıyorum. "Daha fazla pratik." Boynuna doğru ilerliyorum, yüzümü yumuşak tenine gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Jade inliyor. Bir eli saçlarıma gidiyor ve tırnaklarını kafa derime geçiriyor. Kef me, bu inanılmaz hissettiriyor. Şimdi inlemek isteyen benim. Bana doğru bastırılmış hissini seviyorum ve o muhteşem göğüsleri göğsüme değene kadar onu biraz daha sıkı tutuyorum. Boynunun yan tarafını öpüyorum, kollarımda nasıl titrediğinin tadını çıkarıyorum. Dişlerimi yumuşak teninde gezdiriyorum ve küçük, lezzetli bir iniltiyle ödüllendiriliyorum.

"Daha iyi misin?" Sesim boğuklaşarak soruyorum.

"Adiron." Bir eli boynuzlarıma gidiyor ve birini tutarak beni boynundan uzaklaştırıyor. "Seni baş belası. Öp beni artık."

İki kez sorulmasına gerek yok.

I bırakmakta zorlandığımı fark ettim.

Yıllarca tetikte, alarmda, evrendeki her şeyin dört küçük insana karşı olduğunu hissettikten sonra, bir türlü rahatlayamıyorum. Gözlerimi kapatıp Kuşkularla dolu olmadan vahşi bir akşam. Aynaları buğulandıran suyu kapatmak için kaşınıyorum. Mesajları tekrar kontrol etmek için saplantılı bir dürtü hissediyorum. Ya da yiyecek olarak ne kadar kaldığımızı gözden geçirmek için. Tüm durağanlık kapsüllerini kontrol etme ve düzgün çalıştıklarından emin olma ihtiyacı ile seçiriyorum. Mikro yönetim sorunlarının, durumum üzerinde umutsuzca bir çeşit kontrol sahibi olmaya çalışmamdan kaynaklandığını biliyorum.

Yine de hoşuma gitmiyor.

Dudaklarımı öpmek için eğilen Adiron'a bakıyorum. Elim boynuzlarından birinin üzerinde, onu dudaklarıma yönlendirmeye hazır, ama durakladı ve şimdi tüm çılgın düşünceler geri geliyor. Kontrol. Kontrol. Her zaman kontrol. Gardımı asla düşürmem. Asla gevşeme.

Birdenbire çok yoruldum. Boş bir geceyi hak ediyorum. Eğlenmeyi ve biraz pervasız olmayı hak ediyorum.

Ben de Adiron'u yakasından tutup dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Onu öne doğru çektiğimde şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor. Kafamın içindeki savaşı bilmiyor. Onun kafasında savaş yok. O mutlu olmayı seçiyor ve benim de bunu nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor. Bana öğretmesini istiyorum. Bana da geçmesini istiyorum. Hayattan zevk almak istiyorum, sadece bir ayım kalmış olsa bile. Bu fırsatı değerlendireceğim ve onun aklını başından alacağım.

Adiron'un ağzı sıcak bir dakika boyunca benimkinin altında sabit duruyor, sanki cesarettime nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemiyormuş gibi. Dilimi dudaklarına değdiriyorum ve yumuşuyor, sonra inliyor. Beni kendine doğru tutuyor ve ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, sıcak, istekli ve hevesli.

Ve harika hissettiriyor.

Ellerimi kısa saçlarına gömüyorum ve kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum. Tadı biraz erişteye benziyor ama ondan da öte, kendisi gibi. Ne olduğunu anlamak imkânsız, sadece ağzı baştan çıkarıcı ve tuhaf bir şekilde tatlı ve benimkini yaladığında, bunu öpüşmeye tamamen yeni başlayan birinin tüm coşkusuyla yapıyor ve ben bunu itici olmaktan ziyade sevimli buluyorum. Bir an için öpüşmenin kontrolünü elime alıyorum, hareketlerimi yavaş ve sabit tutuyorum, dilimi onunkine tembel tembel değdiriyorum ki ağzımın içine girmesin. Çabuk öğreniyor ve hava almak için durduğumuzda, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştiriyor ve vücuduma sıcaklık yayılıyor.

"Tadın harika Jade," diyor nefes nefese. Elleri yüzümün yanlarına doğru kayıyor. "Küçük diline bayılıyorum." Ve beni tekrar yalıyor, cesurca, dudaklarımın üzerinden.

Garip ve tuhaf hissettirmesi gerekirdi ama ben bunu tuhaf bir şekilde erotik buluyorum. Beni o kadar çok istiyor ki öpüşmeye geri dönecek kadar uzun süre yüzümü yalamayı bırakamıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Dilinin üzerinde çıkıntılar var mı?"

Adiron sırtıyor ve dilini dışarı çıkararak bana tam ortasından aşağıya doğru inen çıkıntıları gösteriyor. Eğilip çenemi bir kez daha yalıyor ve bu kez dilinin tenimde gezinmesiyle ortaya çıkan o narin, küçük aksama gözümde canlanıyor - dilinin çıkıntıları yaladıkça azıcık yakalanıyor.

Kukum hiçbir şeyin etrafında sıkıca kenetlenmiyor.

"Bu kötü mü?" diye soruyor, çenemde dilini gezdirip yalayarak ilerlerken başını kaldırmıyor. "Durmam gerekiyor mu?"

Buna karşılık kemerini kavrayıp onu öne doğru çekiyorum. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp ayak bileklerimi arkasına kilitliyorum ve beni tekrar öpebilmesi için ağzımı kaldırıyorum.

"Kef me," diye nefes alıyor ve sonra beni tekrar dudaklarımdan öpüyor. Bu sefer hissedebiliyorum, o çıkıntıların dilimin üzerinde kayışını ve dilinin her sürüklenişinde tenim tüylerimle kaplanıyor. Ağzımı fethederken bile bunu vücudumun diğer bölgelerinde hayal ediyorum ve heyecandan titriyorum. Adiron geri çekiliyor ve yavaş, telaşsız hareketlerle ağzımı ısıtıyor, burnu benimkine sürtünüyor. "Biz..." Beni tekrar ısıtıyor. "Sadece öp..." Nip. "...onlar geri gelene kadar önümüzdeki bir ay boyunca?"

"Öpüşmekten fazlasını yapmak istemiyor musun?" Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirerek fisıldıyorum ve tekrar boynuma doğru ilerlerken başımı arkaya yatırıyorum.

"Oh, kef me, I really do." Elleri belimden aşağı kayıyor ve sonra kalçalarıma gidiyor ve onları sıkıca kavıyor. "Seni tutup bu tezgâhın üzerine çevirmek ve kremelenene kadar dar amcığın vurmak istiyorum." Dudakları tenimin üzerinde kayıyor, ağzı boynumda sıcak. "Kendimi içine o kadar derin gömmek istiyorum ki sikimin her zerresini al ve daha fazlası için yalvar. O güzel amcığını dillemek istiyorum -çünkü güzel olacağını biliyorum- ve yüzümü balınla ıslatmanı istiyorum."

Nefesim kesiliyor, damarlarıma sıcaklık doluyor. "Adiron."

Beni şiddetle öpüyor. "Pardon, çenemi kapatmam gerekiyor mu? Edepsiz konuşmak yok mu? İnsanlar bundan hoşlanmaz mı?"

Durmasını istiyor muyum? Çıldır mı? "Hayır, bu iyi," diye söz veriyorum ona çılgınca öpücükler arasında. "Sadece şaşırdım."

"Ama... tahrik olmadın mı?" Bakışları benimkileri arıyor. "Çok tahrik oldum," diye itiraf ediyorum.

Bana yavaşça, hınzırca bir gülümseme daha veriyor. "Pekâlâ. Sanırım insanların ne yaptığını sormalıyım. Mesakkah'ın hijyen yasaları olduğunu biliyorum, bu yüzden sanırım sana insanların neyle rahat ettiğini sormalıyım-"

Bu gece, sınırlar hakkında düşünmekle pek ilgilenmiyorum. Sınırlar zaten hayatımı yöneten bir şey. Bu gece mi? Sadece biraz gevşemek istiyorum. Alt dudağını nazikçe ısıtıyorum ve yavaşça bırakıyorum, bu sırada bastırılmış bedenlerimizin arasına uzanıp elimi sikinin sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. "İnsanlar ne yapar? Her şeyi, tatlı adam. Her şeyi."

Adiron garip alnını benimkine bastırarak inliyor. "Ben evrendeki en şanslı erkeğim."
 Bu beni güldürüyor, çünkü durumumuzun şanslı bir tarafı yok. "Ya da sadece memnun etmesi en kolay olan." Ellerimi gömleğinin üzerinde gezdiriyorum. "Tüm bu kaslar gerçek mi? Çünkü onlar harika hissediyorum."

"Beni çıplak gördün." Elleri kıcımlı sıkıca kavradı. "Sen söyle."

"Bakmıyordum," diye itiraf ediyorum. "Yani biraz göz ucuyla baktım ama dikkat etmemeye çalıştım. Doğru gelmedi."

"O muhteşem göğüslerine sertçe baktım," diyor bana cesurca. "Sen de benim sikime bakabilirsin. İyice bakmak istersen hemen şimdi çıkarabilirim."

Her ne kadar cesur olmaya yemin etmiş olsam da, onun bu açık ifadesi beni duraksatıyor. Durakladığım süre içinde bana bir kez daha muzipçe gülümsüyor. "Çok mu erken?" Eğilip çenemi tekrar öpüyor, sonra tekrar boynuma doğru iniyor. "Sorun değil, biraz kovalamaca bana iyi gelir. Aslında bunu tercih edebilirim."

"Bunu istemediğimden değil," diye kekeliyorum, telaşlanmış hissediyorum.

"Özür dileme," diyor köprücük kemiğimi öperek, ihtiyaçtan tamamen güçsüz hissetmeme neden olacak şekilde. "Senin hatan değil, ben bir vuulax'ın tüm inceliklerine sahibim."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama izdiham yaratan her şey... Evet, bu Adiron'a benziyor. "Yemin ederim parti bozan olmaya çalışmıyorum. Seni istiyorum." Ellerimi onun sert, inanılmaz kollarında gezdiriyorum. "Tanrım, seni nasıl da istiyorum."

Kıkırdıyor. "Bu bir yarışma değil. İkimiz de birbirimizi eşit miktarda isteyebiliriz." Daha aşağıdan öpüyor, dili göğüslerimin yarıkları arasında geziniyor. "Ah, keş me, buran çok yumuşak."

Başına yapışarak inliyorum. Ellerim boynuzlarına gidiyor - her şeyden önce boynuzlarına - ve onları kavriyorum, o göğüs dekolteme sokulurken metalin her yerinde parmak izleri bırakıyorum.

"Bu gece ne kadar ileri gitmek istediğini sen söyle Jade. Eğer sadece bir öpücük istiyorsan, burada bitireceğim. Eğer burnumun üzerine oturup boşalana kadar sürtünmek istiyorsan, hemen şimdi yere yatarım." Üstümün eteklerini çekiştiriyor. "Ve eğer her şeyi istiyorsan, sadece sormam gerekiyor - senin yatağın mı benimki mi?"

Aman Tanrım. Şimdiden yataklardan mı bahsediyoruz? Çok fazla gibi geliyor ama aynı zamanda o kadar iyi hissettiriyor ki durmak istemiyorum. "Sen seç."

Adiron geri çekiliyor ve bana yakışıklı, ukala bir sırıtış fırlatıyor, sonra da beni kollarının arasına alıyor. "Aslında benim daha iyi bir fikrim var."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve kahkaha atmasına bayılıyorum. Bir gülümsemeyle yüzümü ona gömüyorum. Ona kıyasla çamura saplanmış bir sopa olsam bile, onu güldürebiliyorum. Umarım bu da bir şeydir.

Adiron duşa doğru ilerliyor ve bir düğmeye dokunarak suyu kapatıyor, bana bilmiş bir sırıtış atıyor. "Yüzüm amına gömülüyken seksi kadının su için endişelenmesine izin veremem."

Bunun üzerine sızlandım. Adiron ne istediği konusunda son derece açık sözlü, bu kesin. "Teşekkür ederim?"

Bana aç bir bakış fırlatıyor, dudakları hafif, yaramaz bir gülümsemeye dönüşüyor ki bu saf

Adiron. "Oh, Jade, çok hoş geldin. Şimdi gel bakalım. Seni ciyaklatacak bir yer biliyorum."
Beni tuvaletten çıkarırken "Ben ciyaklamam," diyorum kibarca.

"Henüz değil," diye kabul ediyor. "Ama bana birkaç dakika ver."

"Kendine güveniyorsun." Yine de kendine güvenini seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum, gerçekten. Bir uzaylı olsa bile. Uzaylılar tarafından kaçırılmış ve istismar edilmiş olmak bana biraz garip geliyor, ama bunun kollarında tüm o şeyler çok uzak görünüyor. Adiron komik, tatlı, nazik ve biraz da çılgın ve ben bu kombinasyonu seviyorum.

Önümüzdeki ayı çok eğlenceli hale getirecek. Sadece düşününce bile parmaklarım kıvrılıyor.

Beni şaşırtarak koridordan köprüye doğru yöneldi. "Yine mesajları mı kontrol ediyoruz?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır." Adiron bana doğru sırtlıyor. "Planımı bilmek mi istiyorsun, yoksa şaşırmak mı?"

Biraz kıpırdandım. Henüz o kadar asi olduğumu sanmıyorum. "Devam et ve söyle bana. Sürprizlerden pek hoşlanmam."

Kapılar açılıp köprüye girdiğinde, "Pekâlâ," dedi. "Kaptan koltuğuna oturacağım ve seni önümdeki kontrol paneline yatıracağım. O etekleri yukarı kaldıracağım ve o amcığı bir sonraki galaksiye kadar yalayacağım. Çünkü basit bir yataktan çok daha heyecan verici bir şeyi hak ediyorsun. Kaptan koltuğundan daha heyecan verici ne olabilir ki?"

Aman Tanrım. Gerçekten.

Söz verdiği gibi beni kaptan koltuğuna taşıyor ve gözlerinde aç bir bakış var. "Durmamı istersen bana istediğin zaman söyleyebilirsin," diyor Adiron. "Bir süpernova kadar ince olduğumu biliyorum ama hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemelisin."

Dudağımı ısırdım. "Gerçekten de bir sonraki galaksiye kadar amımı yalayacak mısın?" Başını sallıyor, gülümsemesi geniş ve kendinden emin. "Kef evet yalayacağım."

"O zaman kurnaz olmamaya hakkın var." Bunu söylerken yüzüm kızarıyor, çünkü ben kesinlikle böyle biri değilim. Ama bugün? Bu durumda? Kesinlikle böyle biri olacağım. Teklif edilen zevki alacağım ve hiç tereddüt etmeyeceğim. "Bu gece istediğin kadar kurnaz olmayabilirsin."

"Güzel." Adiron beni kontrol panelinin üzerine yerleştiriyor ve kaptan koltuğuna oturuyor. Arkasına yaslanıp beni inceliyor ve ben de içimden gelen kıpırdanma isteğiyle savaşıyorum. Oturduğum istasyon düğmeler ve kontrollerle kaplı ve alçak duvarlı bir kabin gibi kıvrılıyor. Kıçım dokunmatik bir monitörün üzerine yapıştırılmış durumda ve sanırım sistemin tamamen dışında olmamız iyi bir şey, yoksa muhtemelen şu anda aşırı yükleniyor olurdu.

Adiron olduğu yerde yayılmış bir şekilde duruyor, son derece muhteşem ve tüm kaslarını gösteren o dar üniformadan neredeyse fırlayacak gibi. Boynuzlarından biri parmak izlerimle kaplı, parlaklığı biraz donuk ve saçları dağınık. Sevişmeye hazır görünüyor ama... hareket etmiyor. Bunun yerine, "sevgilim" bakışlarında aynı aç bakışla beni izliyor, sanki duruma yaklaşmanın en iyi yoluna karar veriyormuş gibi.

Ya da benim kontrolü ele almamı mı bekliyor? Ya da geri adım atmamı mı bekliyor?

Pek çok şey olabilirim ama korkak değilim. Bir ayağımı kaldırıyorum ve göğsünün ortasına bastırana kadar uzatıyorum. "Eee?" Kendimden emin bir şekilde söylüyorum. "Bu amcık kendi kendini yalamayacak, Adiron."

Sanki onu harekete geçirecek şeyi söylemişim gibi yüzü aydınlanıyor. "Öyle olsaydı, izlemek isterdim." Sandalyenin üzerindeki kumandayı bırakıyor ve sandalye bir adım kadar ileri gidiyor, sonra da koca göğsü kalçalarımın arasına giriyor. Adiron bana şimdiye kadarki en şeytani sırtışını

yapıyor ve kalçalarımı öne, kontrol istasyonunun kenarına doğru çekerken bir iniltiyi ısırıyorum.

W

Evreni yöneten tanrı ya da göksel varlık her neyse, şu anda açıkça bana iyilikle bakıyor. Bir noktada doğru bir şey yapmış olmalıyım, çünkü ben gerçekten erkeklerin en şanslısıyım. Jade'i kontrol panelinin kenarına doğru çekiyorum, yumuşak

Kalçalarım kollarıma sürtünüyor.

Bir an önce o küçük ayağını göğsüme koyarken kendinden çok emin görünüyordu. Ama şimdi, ben yaklaştıkça, kendine olan güveni biraz sarsılıyor. Bunu o muhteşem gözlerinde görebiliyorum ve blöfümü görmesini bekliyorum. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar beklemeye karar verdiğini söylemesini. Ayaklarından birini alıp sandalyemin kolçağına yerleştiriyorum, sonra diğerini de oraya koyuyorum. Çok yaklaştığım için dizleri yukarı kalkmış, elbisesinin eteği yamulmuş.

Ve onun uyarılma kokusunu alabiliyorum. Kef beni, ama bu kokudan daha tatlı bir şey yok. Ağzımı sulandırıyor ve dudaklarımı silmek için elimi kaldırıyorum, her ihtimale karşı ağzımdan salyalar akıyor ve bu beni kapatıyor. Gözleri beklentiyle parlıyor, dudakları daha önceki öpüşmelerimizden dolayı hafifçe şişmiş ve göğsü her nefes alışında kabarıyor.

Eğiliyorum ve dizinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum. "İtiraf etmeliyim ki öpüşme konusunda yeniyim ama gerisi için endişelenmene gerek yok. Bir yıldız gemisinin boyasını bile yalayabilirim."

Tiz, gergin bir kıkırdama çıkarıyor ve elleri kontrol panelinin kenarını kavlıyor. "Benim için uzun zaman oldu."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, ağzımı iç uyluğunun yumuşak tenine sürterek. "Buna inanmayabilirsin ama Shaalyn'den beri bir kadınla ilgilenmedim ve bu yıllar yıllar önceydi."

"Sen mi?" diye alay ediyor, ama sesinde biraz yalpalama var, sanki dengesiz bir zemindeymiş gibi. "Bay.

Bir yük treninin kurnazlığı mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Harika kokuyor. Gözlerimi kapatıp teninin kokusunu içime çekiyorum. "Bu doğru. O parçamın öldüğünü sanıyordum ama sonra sana bir baktım ve sadece doğru dışının gelmesini beklediğini fark ettim."

Jade şüpheli bir ses çıkarır. "Ve ben doğru kişi miyim?"

"Oh, evet, öylesin." Bana henüz inanmayabilir, ama sorun değil. Herkes hemen aşık olmak zorunda değil. Arada ona dokunabildiğim sürece cazibeme yavaş yavaş kapılmasına izin vereceğim. Böylece kalçasının iç kısmına doğru öpücüklerimi konduruyorum ve eteğinin kenarına uzanıyorum. "Bunu yukarı çekebilir miyim?"

"Aşağıdayken amımı yalamak biraz zor, sence de öyle değil mi?" Sesi tamamen nefessiz geliyor.

Kıkırdıyorum. Onun da benimle dalga geçmesine bayılıyorum. Gergin olduğunu söyleyebilirim ama sorun değil. Bunu onun için gerçekten çok iyi hale getirmeyi planlıyorum. Bu gece benimle ilgili değil. Jade'in bana aşık olmasıyla ilgili. Ve bu harika yalama becerilerimi göstermek anlamına geliyorsa, ben hazırım. Onu gördüğüm andan beri bunu ona yapmayı hayal ediyordum. "Bir dakikaya ihtiyacın varsa durmamı söyle," diyorum ve sonra eteklerini kaldırıp kalçalarından yukarı itiyorum.

Ve onu içime çekiyorum. Kef me, o muhteşem. Sonsuz sıcak bir ten, yumuşak kalçalar ve sonra kalçalarının arasında sıkı bir bukle kümesi. Bu buklelerin altında amının yarığını görüyorum ve teni

kayganlıkla parlıyor. İnleyerek onu biraz daha ileri sürüklüyorum. "Ben gelmiş geçmiş en şanslı erkeğim," diye tekrar nefes alıyorum. "En şanslı erkek."

Boğazından onaylama olabilecek bir ses çıkarıyor. Jade titriyor ama. Gergin ve gergin olmasına gerek yok. Ona karşı çok iyi olacağım. Onu biraz daha öne doğru çekiyorum, ta ki o dolgun, muhteşem kıcı neredeyse kenardan sarkana ve kendini tutmak için dirseklerinin üzerine geri dönmek zorunda kalana kadar. Bacaklarından birini omzumun üzerinden kaydırıyorum, eğiliyorum ve onu uzun ve yavaş bir şekilde yalıyorum.

Jade inliyor.

Kef, ben de öyle sayılırım. Tadı inanılmaz ve şimdiden benim için çok ıslak. Burada da yumuşak, hayal ettiğimden daha yumuşak ve şu anda, bir insanı çalan her piçi tamamen anlıyorum... ve bunu yaptıkları için onları öldürmek istiyorum. Bu dişi hayatında sadece iyi şeyleri hak ediyor. En güzel kıyafetleri giymeyi, en güzel yemekleri yemeyi ve en güzel dilin bu tatlı, sırlıslıkla amcığa değmesini hak ediyor.

Neyse ki ona ikincisini verebilirim.

Bir parmağımı kıvrımlarında aşağı yukarı kaydırıyorum, onları birbirinden ayırıyorum ve başının geriye düşmesine, gözlerinin kapanmasına bayılıyorum. Parmak ucumu ileri geri hareket ettirirken elime karşı titriyor ama durmuyorum. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana durmamı söyleyecektir. Onun emrinde olduğumu açıkça belirttim, tersi değil.

"Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa sahipsin," diye nefes alıyorum, parmağımı ıslaklığında gezdirirken. Elim onun narin kıvrımlarına karşı çok büyük görünüyor. Ne kadar zarif ve dolgun oldukları beni büyülüyor ve amının tepesinde daha önce hiç görmediğim küçük bir çıkıntı var. "Bu da ne?"

Kaşlarını çatarak biraz doğruluyor. Ona göstermek için dokunuyorum, parmağımı altından geçiriyorum ve başı tekrar geriye düşüyor. "Adiron," diye pantolonunu indiriyor. "Klitorisin ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Bu, mesakkah kadınlarının sahip olduğu bir şey değil. Bu senin mahmuzun gibi bir şey mi?" "Benim neyim?"

"Mahmuzun mu?" Pantolonumu çıkarıp ona benimkini göstermek istiyorum. Hâlâ şaşkın görünüyor, eli kendini örtmek için aşağı kayıyor ve ben onu kenara itiyorum. "Örtünme, sana bakmak istiyorum."

"Bu bir klitoris," diyor Jade nefes nefese. "Tanrım bana yardım et. Yalanlarına kandım ve sen klitorisin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bir yıldız gemisinin boyasını yalamana ne oldu?" Başını eğiyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Yalamayacağımı söylemedim. Sadece hassas olup olmadığını bilmem gerekiyor." Bir parmağımı esmer küçük tomurcuğun etrafında dolaştırıyorum ve Jade'in ağzının titreyişini ve başının alçak bir çığlıkla tekrar geriye düşüşünü izliyorum. Tüm vücudu tepki olarak titriyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Çok..." diye pantolonunu indirdi, "...hassas."

"Bildiğim iyi oldu." Eğilip onu tekrar yalıyorum, bir parmağımın ucuyla amını açık tutuyorum. Bana karşı titriyor ve sonra ellerinden biri başımın üstüne doğru uzanıyor. Dilimi üzerinde gezdirirken parmakları saçlarımda düğümleniyor. Açıklığından klitorisinin o küçük boncuğuna kadar yalıyorum. Jade'i uzun, yavaş sürüklemelerle diliyor, tadından zevk alıyorum. Aynı anda hem tatlı hem de misk kokuyor, ıslak, sıcak ve o kadar güzel ki yüzümü sonsuza dek kalçalarının arasında gömülü bırakmak istiyorum. Dilimi onun üzerinde her hareket ettirdiğimde, kucaklamak için taze ıslaklık var ve Jade bunu her yaptığımda yumuşak, lezzetli küçük çığlıklar atıyor.

Ona zaman ayıracağım. Bunun her anından zevk alacağım. Onu tekrar tekrar, yavaş ve istikrarlı bir şekilde yalıyorum ve bunu yaparken tepkilerini izliyorum. Hangi şeylerin onu titrettiğine, hangi

dokunuşların keskin bir şekilde nefes almasına neden olduğuna ve hangilerinin hiç tepki vermediğine dikkat ediyorum. Dilimin ucunu klitorisinin etrafında yavaşça daireler çizerek gezdirdiğimde ve o da saçımı avuçladığında, hoşuna giden bir şey bulduğumu anlıyorum. Klitorisi çok baştan çıkarıcı küçük bir tomurcuk ve onunla alay etmeye ve oynamaya devam ediyorum, tepkilerini seviyorum. Jade inliyor ve bana doğru eğiliyor, kalçaları yavaş itişlerle hareket ediyor ve onu altımda hayal ediyorum, horozum bu yumuşak, ıslak amın derinliklerine gömüldü.

İnliyorum. Şu anda çok dar pantolonumun içinde sıkışmış durumda ve ona zevk verirken bile sikimi serbest bırakıp okşamaya başlama dürtüsüne direnmek zor. Yavaş, kendime hatırlatıyorum. Yavaş ol. Onu korkutmak istemezsin. Şu anda kollarında bu kadar istekliyen olmaz.

İçimden sikimden özür diliyorum, çünkü sırasını beklemek zorunda kalacak.

Ona uzun, yavaş bir tat daha verdiğimde Jade inliyor ve ağzıma doğru sallanıyor. Bana doğru itiyor ve ben de dilimle alay ederek göbeğinin girişine kadar iniyorum. Daha yüksek sesle inliyor ve yüzümü kalçalarının arasına gömerek onunla sıkı, ıslak sıcaklığına doğru itiyorum. Acaba onu boşaltmak için dilimi kullanmama izin verecek mi? Yoksa güvenli davranıp parmaklarımı mı kullanmalıyım?

Eğer data-pad'im bir daha herhangi bir dış kaynağa bağlanırsa, insan anatomisi hakkında bulabildiğim her şeyi araştıracağım ve onu kıvrandırmanın en iyi yolunu bulacağım. Şimdilik, sadece tahmin etmek zorundayım.

Tatlı girişini biraz daha dilimle yokluyorum, ta ki o bana karşı kıvranıp adımı haykırana kadar ve sonra klitorisine geri dönüyorum. Dilimin hafif baskılarıyla onu tekrar tekrar kızdırıyorum ve ona yapmayı hayal ettiğim tüm iğrenç şeyleri söylemek istiyorum, ama ağzım dolu. Kelimeleri başka bir zamana saklamam gerekecek. Şimdilik klitorisinin biraz daha yalamaya ihtiyacı var. Kızıışmış bir xushen gibi bana sürtünüyor ve yakında boşalmazsa kontrolümü kaybedeceğim. Pantolonumun ön tarafına doğru patlayacak ve keffing köprüsünün her tarafına tohum püskürtecek.

Hayır, onu boşaltmalıyım. Sert bir şekilde. Ve hızlı.

Yumuşak kalçalarının arasındaki çabalarımı iki katına çıkarıyorum, dilim klitorisine odaklanıyor. Parmaklarımla ikisini ıslak yarığına sokup çıkarıyorum, ovuşturuyorum ve çıkardığı küçük çığlığa bayılıyorum.

"Lütfen, Adiron," diye yalvardı. "Lütfen. Lütfen."

Parmaklarımla içine doğru itiyorum ve sert bir nefes alıyor. Belki bir kerede çok fazlaydı, ama klitorisine çalışıyorum, onu dilliyorum ve adımı tekrar çağırıyor, elini saçlarımda yumrukladı. Kendi iniltime karşı koyuyorum ve klitorisini yalarken parmaklarımla amını pompalıyorum. O kadar ıslak ve sıkı ki. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve pantolonumu çıkarıp içine sokmak için can atıyorum.

Tiz bir inilti çıkarıyor ve parmaklarımı derine soktuğumda sırtı kavisleniyor ve sonra boşalıyor, yeni bir sıvı dalgası parmaklarımı ıslatıyor. Tüm vücudu kasılıyor ve henüz gitmesine izin vermek istemediğim için amcığına sokuluyorum. Bunu tekrar yapmasını izlemek istiyorum, ve tekrar, ve-

Tepedeki ışıklar titriyor. Sonra sönüyorlar.

Her şey sessiz. Kafamı kaldırıp bekliyorum ama hiçbir şey tekrar açılmıyor. "Um...lütfen bana sadece bayıldığımı söyle," diye pantolonunu indiriyor Jade.

"*I* Sanırım elektrikler kesildi," diyorum ve parmaklarımı isteksizce vücudundan çekiyorum. Kef me, bu en kötü zamanlamaydı. Parmaklarımı onun tadından arındırmak için yalıyorum, çünkü buna kesinlikle izin vermeyeceğim. O sulu amcık boşa gidiyor ve sonra ayağa kalkıyorum, pantolonumun çok sıkı önünü ayarlıyorum. "Bir sorunumuz olabilir."

Jade oturduğu yerden kalkıp garip elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştirirken fevkalade dağınık görünüyor. Saçları yüzünde uçuşuyor ve yanakları kızarmış, gözleri cam gibi. Karanlık köprüde, mavi bir parıltı sunan birkaç acil durum ışığı sayesinde, karanlığı o kadar da bunaltıcı hale getirmeyecek kadar az bir ışık var. "Güç mü?" Jade soruyor. "Yanlış bir şey mi yaptık? Oturduğum yer yüzünden mi?"

Keşke. Çünkü o zaman onu kucağıma alır ve sikimi onun o tatlı sıcaklığına sürtebilirdim ve Odaklan, Adiron, diyorum kendime. "Hayır, ne yaparsak yapalım kontrol paneli yanıt vermiyor. Gemideki hiçbir kullanıcıyı tanımıyor, bu yüzden her düğmeye basabiliriz ama asla tepki vermez. Sanırım-"

Sözlerimi bitiremeden, güç tekrar açılıyor, bir şeyler vınlıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

Jade dehşetli bir nefes çeker.

"-Bence bir yerlerde bağlantı kopmuş," diyorum ona.

"Peki ya yaşam desteği?" diye soruyor ve yüzünde büyük bir korku ifadesi var. "Peki ya durağanlık kapsülleri?"

"İyi olacaklar," diye onu rahatlatıyorum. Bir elimi ensesine koyuyorum, çünkü hayvani tarafım homurdanmak, göğsümü dövmek ve onu kendime çekmek istiyor. Onun yerine başparmağımla tenini ovuyorum. "Durağanlık kapsülleri geminin kendisine bağlı değil. Her bir kapsül etkinleştirilene kadar durağanlıkta kalacaklar."

Bana doğru eğilerek rahat bir nefes aldı.

"Bize gelince, geminin yaşam desteği saatlerce iyi durumda olacak ama bunun bir önemi yok çünkü yedek sistemler her an devreye girebilir." Sikimi düşünmemeye çalışarak boynunu okşuyorum. "Sadece beklememiz gerekiyor."

"Emin misin?" Kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme bastırıyor.

Kef me, o bir kucaklayıcı. Tam bir gidiciyim. Am yalamaktan daha çok sevdiğim tek şey sarılmaktır. Tamam, ben de azmayı seviyorum ama söz konusu dişisi olduğunda her iyi erkeğin yapması gerektiği gibi bunu da listeye üçüncü sıraya koymaktan mutluluk duyuyorum. Onu göğsüme bastırıyorum, kollarımı etrafına sarıyorum ve dokunuşuma yaslanmasına bayılıyorum. Eminim uyurken de bana yapışıyordur ve bunu düşünmek bile hoşuma gidiyor. "Evet, tüm bu gemilerde yedekleme sistemi var. Çalışacak, söz veriyorum."

Bu yüzden
bekleyeceğ
iz. Ve
bekleriz.

Ve eminim ki sistem devreye girmiş olmalıydı. Etrafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum ve nefesim havada buğulanıyor. Jade bana biraz daha yaklaştı, ağırlığını değiştirdi ve giydiği o küçük

giysi parçasının içinde donuyor olmalı. Onu ısıtmam gerekecek...

Ama her şey sırayla. "Tamam, belki yedek de ölmüştür. Sanırım gidip kendimiz görmemiz gerekecek. Tekrar çalıştırabileceğimize eminim."

Jade üniformamın önünü tutuyor. "Adiron, bu gemide hiçbir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Biz

Hava filtrelerini elle temizliyoruz ama hepsi bu. Eğer-"

"Şşşt, hey, her şey yolunda." Sesi istediğimden çok daha paniklemiş geliyor ve koruyucu içgüdülerim ön plana çıkıyor. "Bu durumda ne yapacağımı biliyorum," diye yalan söylüyorum. "Sadece kontrol odasına gidip birkaç paneli açmamız ve kablo tesisatına bir göz atmamız gerekiyor. Bu tür şeyler her zaman olur."

Titreyerek nefes alıyor. "Öyle mi?"

"Öyle," diye onu rahatlatıyorum. "Çok paniklemiş görünüyorsun. Ne o, karanlıktan mı korkuyorsun?" Sesime alaycı bir ton katıyorum, çünkü Jade'i bu kadar korkmuş görmekten hoşlanmıyorum. Onun küstah ve özgüven dolu halini daha çok tercih ediyorum. "Hayaletlerden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Havamız bittiği için ölmekten korkuyorum!"

Oh. Bu gerçekleşmeden önce donarak ölme ihtimalimiz çok daha yüksek, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. "Her şey kontrol altında" diyorum ona. Ve olacak da. İşleri çözebileceğimden oldukça eminim. O kadar da zor olamaz. *Küçük Kız Kardeş'in* nasıl çalıştığını avucumun içi gibi biliyorum. Elbette, bu gemi üç kat daha büyük, ama bahse girerim ki iş başa düştüğünde her şey aynıdır. "Hadi ama. Bir yerlerde sakladığınız aletleriniz var mı?"

"Aletler?" diye sorar, sesi belirsiz ve biraz da paniklidir.

"Evet, aşkım, aletler." Gölgeli karanlıkta elini bulup avucuma alıyorum. Elimi sıkıca kavıyor; avuç içi terden nemli. Tutmak biraz iğrenç ama Jade'in elinden bir şey gelmiyor ve ben de onu bırakacak değilim. "Hadi gidip aletlerinizi bulalım, tamam mı? Seni burada bıraktıklarında geride hiç bıraktılar mı?" Kaptan köşkünden aşağıya inip köprünün karşısına geçiyorum. "Siz kızlar bulabildiğiniz her şeyi topladınız, değil mi? Bir çeşit alet buldunuz mu?"

"Aletler," diye yineliyor, eli elimde sıkılaşıyor. "Evet, sanırım öyle."

"Mükemmel. Onları nereye koydun?" Eminim buralarda birden fazla alet takımı vardır ama ne kadar azını aramak zorunda kalırsam o kadar iyi.

"Ruth..." Jade mırıldanıyor. "Ruth onları odasında tutuyor. Bakım yapmayı seviyor."

"Pekâlâ. Ruth'un odasına gidiyoruz," diyorum kolayca. "Yolu göster."

Derin, çelik gibi bir nefes alıyor ve sonra önden gidiyor. Elimi sıkıca kavrayan Jade beni geminin koridorlarından aşağıya, kişisel odalarımızı geçip ek odalara açılan kapılara doğru götürüyor. Bir panele dokunuyor ve bir kapı kayarak açılıp Ruth'un özel kamerasını ortaya çıkarıyor. Bir toplu iğne kadar temiz, tamamen sade ve yatak takımları tamamen siyah. Oh adamım. Keffing Straik, kendisinin insan dişi versiyonuyla sıkışıp kaldığını fark ettiğinde sıçacak. Keşke onun gemisinde saklandığını öğrendiğinde orada olup izleyebilseydim.

Jade bir an için elimi bırakıyor ve sonra dolaba yöneliyor. Düzenli yığınların içinde küçük, sert kabuklu bir alet çantası var. Çok değil, ama bununla çalışacağım.

Bana uzatırken Jade'e "Mükemmel," diyorum. "Hadi takas edelim." "Takas mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

Yatağın üzerindeki ağır battaniyeyi çekip onun üzerine sarıyorum. "Üşüyeceksin ve seni ısıtmak istesem de ellerim başka şeylerle meşgul olacak."

"Teşekkür ederim, Adiron." Sesi hâlâ biraz şaşkın ve korkmuş geliyor.

Aletleri ondan aldım ve elimi tekrar uzattım. "Hadi gel. Gidip şu kontrol panelini dövelim."

Ruth'un odasından çıkarken "Özür dilerim," diyor. "Kendime gelmem gerekiyor. Ben sadece... bu benim en büyük korkum."

"O zaman beni de yanına götürmen iyi oldu," diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde.

"Çünkü seninle ben ilgileneceğim." Ve bunda da ciddiym. Jade bir daha asla sadece kendine güvenmek zorunda kalmayacak. Artık ben varım,

ve ona göz kulak olacağım. Onu korumak için evreni karşıma almam gerekirse, alırım. O artık benim. Ve bunu yakında anlayacak.

T Geminin bu kadar çabuk soğuması beni biraz panikletiyor. Adiron karanlık koridorlarda bana rehberlik ederken battaniyeyi vücuduma sıkıca sarıyorum. Kendinden emin bir şekilde yürüyor, sanki gemiyi çoktan ezberlemiş gibi. Belki de tüm uzaylı uzay gemileri ve bu sayede tam olarak nereye gideceğini biliyor. Yine de endişeli görünmüyor ve bu da yıpranmış sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

Düşünsenize, kısa bir süre önce kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum, sert bir orgazmın ve şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seksin etkisiyle uykulu ve lezzetliydim... ve puf. Göz açıp kapayınca kadar gitti. Geminin bozulması benim en kötü kabusum. Rüyalarıma giren ve beni soğuk terler döktüren bir kabus. Kontrolü severim ve bu gemide hiç kontrolüm yok. Çoğunu nasıl çalıştıracığımı bilmiyorum ve eğer evdeki arabalara benziyorsa, bir noktada bakıma ihtiyacı olacak. En ufak bir şey ters gidebilir ve sonra oksijensiz, yiyeceksiz ya da susuz kalabiliriz...

Ya da hızla fark ettiğim gibi, ısı.

Sıcaklık oldukça hızlı düşüyor, bu da benim için biraz endişe verici. Belki de üzerimde fazla kıyafet olmadığı içindir, ama zemin birkaç dakika içinde ayaklarıma daha soğuk geliyor. Adiron'un kenarında olduğumuzu iddia ettiği buz alanını düşünüyorum ve içine doğru kayıyor muyuz diye merak ediyorum. Güç tekrar gelmeden önce insan (ve uzaylı) buzlu şekerlere dönüşüp dönüşmeyeceğimizi. "Adiron," diye fısıldıyorum, endişeyle. "Gemi donmadan önce ne kadar zamanımız var?"

Elimi sıktı. "Endişelenme. İşleri yeniden yoluna koymak için bolca zamanımız var. Donmana izin vermeyeceğim."

Kendine güveni beni daha iyi hissettiriyor. "Gerçekten çok karanlık." "Biliyorum. Ama sen varsın."

"Bir çeşit ışık alalım mı?"

"Buna gerek yok. Neredeyse geldik. Bak." Alet çantasını koridorun uzak ucundaki bir kapıya doğrultuyor. Geminin zemini boyunca uzanan küçük mavi acil durum ışıkları sayesinde loş bir şekilde aydınlatılmış. Bu özel koridora pek aşina değilim. Bu gemide çok iyi bilmediğim pek çok kapı ve oda var, çünkü nasıl kullanılacağını bilmediğim teknolojiler barındırıyorlar. Ama Adiron ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Elim bırakıyor ve kapıyı açmak için kendi elini panelin üzerine koyuyor. Açılmayınca kıkırdadı. "Doğru. Güç kapalı." Dizlerinin üzerine çöküp duvardaki küçük bir düğmeye basıyor ve bir panel çıkıyor. "İşte böyle. Her zaman manuel bir geçersiz kılma vardır."

Küçük bir düğmeye basıyor ve kapılardan tıkırtı sesi geliyor. Adiron ayağa kalkıp kapıları iterek açıyor ve içeri giriyor.

Ben de onu yakından takip ediyorum. "Çalıştıramazsak ne olacak?"

"Çalıştıracğız."

"Ama ya yapmazsak?" Tanrım, bazen çok inatçı ve sinir bozucu olabiliyor. Beni yatıştıracak bir cevap değil, gerçek bir cevap istiyorum.

Burası daha da karanlık, bu yüzden yüzünü seçemiyorum. Yine de bacakları biraz aydınlanıyor ve kuyruğunun omuz silktiğini düşündüren küçük bir salınım yaptığını görüyorum. "Sonra bir kaçış kapsülünde rahatlarız ve işleri oradan çözeriz."

"Oh... ama gidemeyiz..." İtiraz ediyorum.

"Ölürsek kimseyi de kurtaramayız," diye gerekçelendiriyor Adiron. "Yine de sana söz veriyorum, bu

gerekli. Bu yaşlı kızı çalıştıracamız." Üzerinde birkaç ölü ekran bulunan büyük, pürüzsüz siyah bir yapıya doğru ilerliyor. Odanın çoğunu kaplıyor, etrafında geminin içine doğru uzanan birkaç kablo var ve son arabamdan daha büyük. Bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Adiron onu tanıyor gibi görünüyor. Elini yüzeyinde gezdiriyor. "Sadece içeri girip kabloları kontrol etmemiz gerekiyor. Buralarda bir yerde bir anahtar var." Bir şeye dokunuyor ve sonra bir çıt sesi duyuyorum. Bir an sonra Adiron bir metal parçasını havaya kaldırıyor ve kıkırdıyor. "Bu hiç iyi değil."

Nefesim kesilecek gibi hissediyorum. "Aman Tanrım. Ne yapacağız?"

"Merak etme. İçeri girmenin başka bir yolu var," diye beni rahatlatıyor. "Var mı?"

"Oh evet." Bana alet çantasını uzattı. "Şunu benim için tut." Ben açarken o da açıyor ve içindekilere bakıyor. Sivri uçlu bir tornavidaya çok benzeyen bir nesne çıkarıp havaya kaldırıyor. Beyaz dişleri karanlıkta parlıyor ve bana bir diş izi gösteriyor. "Gözlemle."

"Açmak için onu mu kullanacaksın?"

"Sayılır." Aleti siyah canavarın metal muhafazasına çarpıyor ve muhafazayı delip geçiyor.

"Adiron!" Tıslıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Sorun yok," diye beni rahatlatıyor. "O zaten ölü, değil mi? Bize zarar veremez." "Ya bir şey kırdıysan?"

"Yakında öğreneceğiz." Eğilip elini bir kez daha metal yapı üzerinde gezdiriyor. Sonra aleti tekrar deliyor. Boğazımdan yükselen öfkeli bir sesi ısırarak bastırıyorum, çünkü o daha önce gemiler üzerinde çalışmıştı. Ben çalışmadım. Ne yaptığını bildiğine dair kendimi rahatlatmam gerekiyor.

Aleti üçüncü kez sokup metalin büyük bir bölümünü kopardığında ise şüphelerim oluşmaya başlıyor.

Adiron, sanki endişelerimi yüksek sesle dile getirmişim gibi, "Burada manuel bir geçersiz kılma var," diyor. "Yanlışlıkla çarpmaman için gizlenmiş ve kilitlenmiş durumda. Manuel bir düğme çünkü bilgisayarlar çökerse mahvolursun." Durakladı ve bana sırtıttı. "Tıpkı şimdiki gibi."

Işığı engellememeye çalışarak yanına çömeliyorum. "Bana gösterecek misin? Görmek istiyorum." Gelecek için bilmem gerekirse diye.

Elini panelin üzerinde gezdiriyor ve sonra homurdanıyor. "Buldum. Tamam. İşte." Elimi buldu, sonra aldı ve düğmelere doğru yönlendirdi. "Düğme gibi hissettiren büyük olan. Parmaklarını üzerinde gezdir."

Elimin altında büyük, pürüzsüz bir şey var.

"Tamam." "Anladın mı?"

"Evet."

"Tamam, şimdi... parmaklarını etrafına koy... ve pompala."

"Pompa mı?" Kalın bir topuz gibi. Nasıl pompalamam gerekiyor? "Anlamıyorum."

"Tabanını da sık. Ne kadar büyük ve kalın olduğunu ve seni ne kadar ıslattığını söyle-"

Uzanıp Adiron'un koluna bir şaplak attım. "Seni pislik! Bu hiç komik değil!"

Kıkırdıyor ve ellerimi savuşturuyor. "Oh, hadi ama. Bu biraz komik. Hâlâ sikimle düşünüyorsam yardım edebilir miyim?"

"EVET." Sırf bu yüzden ona bir tokat daha attım.

Adiron ellerimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Pekâlâ, mizahım yanlış yönlendirilmiş. Haklısın." Beni bırakıyor ve bir elini tekrar topuzun üzerine koyuyor. "Bu bir süreç, bu şey. Onu yuvasından çıkarman, mili çevirmen, ikincil yuvaya doğru hareket ettirmen ve sonra yerine kilitlemen gerekiyor. Benim gibi

gemiye kritik bir anda yanlışlıkla yeniden başlatmamanız için olduğunu söyledi." Kolu yerine oturtuyor ve her şeyin kilitlenme sesini duyuyorum.

Düşük bir bip sesi ve ardından sessizlik.

Kuru dudaklarımı yalayarak Ruth'un battaniyesini vücuduma daha da yaklaşıtıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Adiron yere oturuyor ve tekrar elime uzanıyor. Beni kucağına çekiyor ve sonra kollarını bana doluyor. "Şimdi bekleyeceğiz."

Bekliyorum. Bu konuda oldukça iyiyimdir. Çok pratik yaptım.

J Ade çok güzel kokuyor. Kollarımda sıcacık ve yumuşacık, gergin ve endişeli olsa da bugünün ne kadar harika geçtiğini anlatamam. Bir randevumuz vardı. Boşalana kadar o muhteşem amını yalamama izin verdi. Şimdi bile itiraz etmeden kollarıma giriyor.

Bir erkek böyle mutlu ölebilir.
Dudaklarımda hala onun tadı
var.

Bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyorum. Karanlıkta Jade'in sırtını okşuyorum, geminin tekrar hayata dönmesini beklerken ona yatıştırıcı sesler mırıldanıyorum. Elle kumanda cıvı cıvı çalışıyor ve eninde sonunda her şeyin tekrar çevrimiçi olacağından hiç şüphem yok. Gemiler karmaşık yaratıklardır elbette, ama aynı zamanda çalışıyor olmaları gerekir. Işıklar ve hava yakında geri gelecek ve Jade rahatlayabilecek.

Öyle olmasa bile, seçeneklerimiz yok değil. Üzerinde adımız yazan bir kaçış kapsülü var ve onu gemiden elle kolayca fırlatabiliriz. Bu, durağanlıktaki insanları geride bırakmak anlamına gelir ama sonsuza kadar sürmesi gerekmez. Jade'i güvende tutmak her şeyden daha çok ilgimi çekiyor.

Şey... neredeyse her şey.

Çünkü sikim hâlâ sert ve ağrıyor. Jade bana doğru kıvrılmış, yüzü boynuma gömülmüş, battaniye ikimizi de sarmış durumda. Onu sırt üstü yatırıp amını tekrar yalamayı düşünmemek elde değil ama içimden bir ses muhtemelen havasında olmadığını söylüyor.

"Oyun oynamak ister misin?" Karanlıkta ona soruyorum, nefesim havada donuyor. "Oyun mu?" Sesi titriyor ama gülmeyi başarıyor. "Hayır."

"Hadi," diyorum onu dürterek. "Bana bir şey sor, eğer cevaplayamazsam, ben..." Bir fikir bulmak için etrafta dolandım. "Amını tekrar yalayacağım."

Yeşim doğruluyor ve karanlıkta burnumu çimdikliyor. "Bu beni tekrar becermen için bir bahane mi?"

"Bir bahaneye ihtiyacım var mı?" Şaka yapıyorum. "Çünkü şu anda yüzüme oturmandan çok mutlu olurdum-"

Sözlerimi engellemek için eliyle ağzımı kapatıyor ama kısık bir kıkırdama duyuyorum. Bunu kabul ediyorum. "Cevap vermediğin her soru yerine bana kendinle ilgili utanç verici bir hikâye anlatmaya ne dersin?"

Tabiri caizse, amcığın tekrar masada olduğunu gördüğüme sevindim. "Bunu yapabilirim. Sen de aynısını yapacak mısın?" "Elbette." Eli göğsüme kayıyor ve sonra başını omzuma koyuyor, kabarık saçları çenemi gıdıkliyor. "Önce sen git."

Bir an düşündüm. Sanırım komik bir şeyle başlayıp onu rahatlatacağım. "Amını herkesten daha iyi yaladım mı?"

"Bütün bu konuşma kuku hakkında mı olacak?" diye soruyor, ama sesinde eğleneni bir alay var.

"Aklımdan çıkmıyordu... ve eğer-" Ağzımı tekrar kapatırken gülüyorum ve parmaklarının arasından konuşuyorum. "Hadi ama, bu iyiydi!"

"Çok çirkinsin!"

"Elbette öyleyim." Parmaklarına bir öpücük konduruyorum. "Burada bizden başka kimse yok. Sadece ben ve deliler gibi aşık olduğum kadın bu gemide yalnızız. Evrenin ucundayız ve bir ton kesintisiz zamanımız var. Her son dakikamı seni bir tarafa çekmeye çalışarak geçirmekten daha iyi bir yol düşünmüyorum. Tabii önümüzdeki ay için başka bir şey planlamadıysan?" Parmaklarına daha küçük öpücükler konduruyorum. Geri çekilmiyor, ben de bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Ondan ne kadar hoşlandığımı söylerken beni dinlerse, belki bir noktada kafasına dank etmeye başlar.

"Ne yani, sabaha kadar sevişmek mi istiyorsun?"

"Şafak, ve alacakaranlık, ve sonra tekrar şafak, ve..." Bu kez eli ağzımın üzerine geldiğinde onu yakalıyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Sanırım oyunumuzu oynamak istemiyorsun?"

"Şu anda oyun oynuyoruz, değil mi?"

Öyleyiz. Yine de kazanıyor muyum yoksa kaybediyor muyum tam olarak emin değilim. Konuşmak için ağzımı açtığımda elektronik bir şey vızıldıyor ve ardından tepemdeki ışıklar titriyor.

Bir dakika sonra, devreye giriyorlar.

Jade yüzünde saf bir rahatlama ifadesiyle tavana bakıyor. "Tamir etmişsin!"

"Aşağı yukarı. "Daha sonra iyice bir gözden geçirmem gerekecek ama Jade kucağımda değilken bunun için yeterince zamanım olacak. Şu anda dikkatim gemi teknolojisinin hassas parçalarıyla oynamak için çok ama çok dağınık.

Yine de Jade'in rahatlama çok yoğun. Bana dönüyor, inanılmaz bir kahkaha atıyor ve sonra kollarını boynuma dolayarak yüzüme öpücükler konduruyor. "Sen bir mucize işçisin!"

Ona "mucizenin" hangi düğmeyi çevireceğini bilmek olduğunu söylemeliyim, ama anlıyorum. Ben de onun yerindeydim, kendinizi derinliksiz hissettiğiniz ve dünya tekrar kendini düzene soktuğunda hissettiğiniz rahatlamanın son derece yoğun olduğu yerde. Şu anda yanaklarımı öperken bana o yoğun rahatlamayı gösteriyor, ağırlığı bana baskı yapıyor.

Ve utanmaz olduğum için bu durumdan faydalandım. Geriye doğru yuvarlandım, kollarımı beline doladım. Sonra aniden üstüme çıktı ve yüzlerimiz birbirine yapıştı, dudakları benimkinin köşesine değdi.

Şaşkınlıkla geri çekildi, belli ki bunu beklemiyordu. Ona sırtıyorum. Yarı yarıya omzuna hafif bir tokat daha atmasını ya da sözlü bir sataşmada bulunmasını bekliyordum. Bunu ben de hak ederdim. Onun yerine düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Bakışları ağzıma kayıyor ve sikim her zamankinden daha sertleşiyor. Kef beni, dudaklarıma bakıyor. Birine bakmanın bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Her zaman istediğini elde eder misin?" Jade saçımın bir tutamını yüzümden geriye doğru tarayarak mırıldanıyor.

"Aslında çok nadiren. Kız kardeşim bana zor beğenen der."

"Kesinlikle öylesin." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve taşaklarım sanki daha fazla sıkılamazlarmış ya da tamamen vücudumun içine göç edeceklermiş gibi hissediyorum. "Yine de çok tatlı," diyor usulca.

"Öyle mi?"

"Benim için öyle." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni güldürüyorsun." "Bir dişi onun üstündeyken her erkeğin duymak istediği şey," diye espri yapıyorum.

Bakışları tekrar ağzıma kayıyor ve sonra daha yakına eğiliyor. "Egona zarar vermeme izin veremezsin, değil mi?" Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Hâlâ bu oyunu oynamak istiyor musun?"

Oyun mu? Pantolonumu yırtıp sikime binmesini istiyorum. Merhamet dileyene kadar yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömmek istiyorum. O muhteşem yumuşak teninin her zerresini yalamak istiyorum. Ama... Sanırım bir oyun oynayabilirim. "Tabii."

"Yine de bir kural değişikliğim var." Jade sırtarak başını bana doğru eğiyor. "Birbirimize sorular soracağız ve eğer karşımızdaki kişi dürüstçe cevap veremezse, bir giysisini kaybedecek. Anlaştık mı?"

"Bu işe yarar." İşe yaramaktan da öte, çünkü Jade sadece o küçük elbiseyi giyiyor. Biliyorum, çünkü başım eteğinin altındaydı. "Ama beni tekrar çıplak görmek istersen, tek yapman gereken sormak."

"Böyle daha eğlenceli," diyor bana alaycı bir bakışla. "Yoksa oyunlardan hoşlanmıyor musun?"

"Tamam, ama ben yine de cevap vermediğim her seferinde amını yaladığım versiyonumu seviyorum. Yani, o versiyonda ikimiz de kazanıyoruz."

Jade gülerek ayağa kalkıyor. Battaniyeyi vücudunun etrafına çekerek küçük bedenini koza gibi sarıyor. "Kartlarını doğru oynarsan belki ikisini de yapabilirsin."

Şimdi konuşmaya başladık.

T

bu gece çok öğretici oldu. Benim zevkime göre biraz fazla maceracıydı ama öğreticiydi.

Bu gece, bu büyük gemide güvenliğimizin garanti altında olmadığını öğrendim.

Bir şeyler ters giderse gerçekten ne kadar çaresiz olduğumu öğrendim. Ne imkanım var ne de

Her şeyi düzeltebilecek bilgi. Bu gece bunu öğrendim ve Adiron'un etrafımızda işler boka sardığında bile koruyucu, şefkatli ve nazik olduğunu öğrendim. İyi öpüştüğünü ve verici bir aşık olduğunu öğrendim.

Ayrıca bu gece yalnız kalmak istemediğimi de öğreniyorum. Az önce yaşadığım korkudan sonra olmaz. Kendimi kırılğan ve belirsiz hissediyorum, ama aynı zamanda Adiron yanımda olduğu için daha az korktuğumu da hissediyorum.

O, hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim kişiydi - kaba, utanmaz ve tamamen, tamamen sevimli.

Şu anda bile, gemideki yaşam alanlarına geri dönerken, ona karşı sevgi doluyum. Koridorda ilerlerken Adiron battaniyeyi omuzlarıma doluyor, sanki yeterince sıcak olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi. Yanımdan ayrılmıyor ve geminin durumu hakkında komik şakalar yapıyor - belki de geminin sert yeniden başlatılması hava filtrelerinden gelen kokuyu iyileştirir, hava çok soğuk olduğu için biraz büzülmeyi ona karşı tutmamalıyım - hepsi de yaşadığımız korkuyu aklımdan çıkarmak için tasarlanmış.

Sanki onun için önemli olan tek şey benim ve bu çok tatlı.

Odamin dışında duruyoruz. Adiron bükülmüş bir tutam saçımı tarayarak yerine oturtuyor ama saçım tekrar öne doğru fırlıyor. "Oyunumuzu sabaha saklayalım," diyor. "Yorgun görünüyorsun."

Kesinlikle yorgunum ama yalnız kalmak istemediğimi de biliyorum. Bu yüzden elini tuttum ve çenemi kaldırarak içeri girmesi gerektiğini işaret ettim. "Şimdi benden korkup kaçma."

Gözleri parlıyor ve sonra eğlenceyle ışıldıyor. "Arkadaş ister misin?"

"Bu gece yalnız uyumak istemediğimden eminim. Bu koca, boş gemide birkaç kapı ötede uyumamız bana hiç mantıklı gelmiyor." Sözlerime hafiflik katmaya çalışarak omuz silkiyorum. "Bazen kızlardan biri korktuğunda -genellikle Helen- hep birlikte yatağa yığılır ve pijama partisi yapardık."

Adiron bana etkilenmiş bir bakış atıyor. "Şimdi her türlü seksi görüntüyü alıyorum-"

Düşüncelerine devam edemeden ona hafifçe vuruyorum. "Sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif almak için. Yalnız olmadığımızı hissetmek için."

Odama giriyor ama bakışları tamamen benim üzerimde. "Şu anda istediğin bu mu? Sadece yalnız hissetmemek için mi?"

Ne istediğimden tam olarak emin değilim. Tek bildiğim, onun yanımdan ayrılmasına henüz hazır olmadığım. "Belki mi? Bir nedenim olmak zorunda mı?"

"Aminin tekrar yalanmasını istiyorsun, değil mi?" Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi bana doğru eğiliyor. "Jade, aşkı, tek yapman gereken sormak-"

Ona bir tokat daha attım. "Bu konuyu açmaya devam edecek misin?"

"Kesinlikle. Bu gemide sadece iki kişi olmamıza rağmen yüzünün kızarmasına bayılıyorum." Her kelimedede burnumun ucuna hafifçe dokunuyor. "Bu gemideki her yüzeyde senin amını yalayabilirim"

ve ikimizden başka kimse bunu bilmez, ama yine de kızarıyor ve utangaç görünüyorsun."

O haklı, elbette. Bu düşünceyle yüzümün kızarmasını durduracağım anlamına gelmiyor. Adiron sadece çok

Ne istediğini açıkça söylüyor. Bu hoşuma gidiyor ama yine de utanıyorum. "Bilmiyorum," diyorum ve yatağımın kenarına geçip oturuyorum. Ruth'un battaniyesini omuzlarıma doluyorum ve çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Tüm bu am yalama muhabbeti, aşağıda oyun oynamadığın gerçeğini gizlemek için bir dikkat dağıtma olabilir."

Adiron ellerini birbirine sürter, yüzünde neşeli bir gülümseme vardır. Kuyruğu arkasından çılgınca sallanıyor. "Bir meydan okuma mı? Sana ne kadar oyun oynayabildiğimi göstermemi mi istiyorsun?"

Bir elimi havaya kaldırarak pantolonunu indirmeden önce onu durduruyorum. "Bir oyun oynayacaktık, hatırladın mı?"

"Unutmadım." Odamın köşesinden bir sandalye kapıyor, çeviriyor ve yatağın tam karşısına park ederek üzerine oturuyor. "Doğrular oyunu - cevap veremeyen kişi bir giysisini çıkarmak zorunda. Hatırlıyorum ve oynamaya fazlasıyla hazırım." Büyük uzaylı bana eliyle işaret ediyor. "Sen başla."

Yatağa yerleşiyorum, bacaklarımı çaprazlıyorum ve düşünürken battaniyeyi etrafımda ayarlıyorum. Bu adam çok hevesli, gözleri ıslık ıslık ve kuyruğu sallanıyor. Bakışlarım parlak metal kaplı boynuzlarına takılıyor ve bir tanesinin üzerindeki el izlerimi hâlâ görebiliyorum. Zihinsel olarak tekrar o kontrol panelindeyim, ağzı bacaklarımın arasında şehre gidiyor, her santimimi yalarken saf zevk sesleri çıkarıyor.

Oh be. Oda aniden çok sıcak oldu. Yüzümü yelpazelemek zorunda kalmamak için battaniyenin omuzlarımdan biraz kaymasına izin veriyorum. Bir soru. Bir soru. Hmm. Ona kardeşlerini, gemiyi ya da en sevdiği yiyecekleri sorabilirim ama bunlar bana çok yumuşak geliyor ve Adiron'un beni bu konuda uyaracağını düşünüyorum. Bu yüzden kişisel başlamaya karar verdim. "Kaç kadınla yattın?"

"Bir. Shaalyn." Başını sallıyor. "Tamam, sıra bende-"

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım. "Sadece bir kadınla mı yattın?"

Kocaman omuzlarını silkiyor. "Bu neden şaşırtıcı olsun ki? Ben romantik biriyim. Flört etmek kolay ama ben gerçek olduğunu düşündüğüm bir şey istedim. Kendimle partnerim arasında daha derin bir bağ olsun istedim. Onunla bunu yaşadığımı sanmıştım ve ihanetini atlatmam uzun zaman aldı."

"Oh." Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Adiron gibi şakacı ve kaygısız birinin bir sürü sevgilisi olması gerekirdi. Sadece onunla birlikte olması ve şimdi de beni istemesi beni tepelere kaçırtmalı. Kötü seçimler yapan bir adam olduğunu.

Onun yerine, tatlı buluyorum. Beni acıtıyor. Kendimi özel hissettiriyor.

Adiron sandalyesinde öne doğru eğilir. "Bunun iki soru olduğunun farkındasınız, değil mi? Şimdi ben de size iki soru soracağım."

Demek öyle. "Bu adil," diyorum gülümseyerek. "Sor bakalım."

"Şu anda sana herhangi bir yerinde dokunabilseydim, nerene dokunulmasını isterdin?"

Kaşları çatıldı. Bu da başka bir bariz baştan çıkarma mı? Sırıtan Adiron'a baktığımda cevabın muhtemelen "evet" olduğunu anlıyorum. Vücudum ateşle kızarıyor ve ne sorduğunu düşünüyorum. "Ağzın amımda harikaydı... belki de yeni bir şey denemek için 'göğüsler' diyebilirim."

"Yani hassaslar mı?" diye soruyor, sesi boğuk. "Eminim öyledir. Sana her dokunduğumda o küçük sert uçlar canlanıyor. Eminim onları dişlemek hoşuna gider."

Titriyorum, vücudum uyarılmışlıkla kasılıyor. "Hassaslar," diyorum. "Ve bu iki soru demek."

Gözlerini kırıştırıyor. "Kahretsin. Göğüslerini düşünürken dikkatim dağıldı."

Ona bir parmağımı salladım. "Ve şimdi sıra bende." Ya da en azından ona soracak bir şey düşündüğüm an soracağım. İyi bir soru olmalı, kaçış gibi hissettiren bir şey değil. Bir dakika düşünüyorum ve sonra aklıma gelen soruyu soruyorum. "İnsanlar sana tuhaf görünüyor mu? Dürüst

ol."

Adiron düşünüyor. "Hem evet hem hayır. Bazı kısımlarınız öyle. Kıpır kıpır ayak parmaklarını beni ürkütüyor. Zoey

uzun ayak parmakları vardı." Bir elini kaldırıp parmaklarını sallıyor. "Ama pürüzsüz kaşlarını, yuvarlak kalçalarını ve göğüslerini çok ama çok beğeniyorum."

Ve yine kızardım. Bu adam beni hep kızartıyor.

"Benim sıram," diye mırıldanıyor Adiron ve karnımdaki sıcaklık bir kademe daha artıyor.

T

Onun oyunu tam bir şaklabanlık ve ben buna bayılıyorum. Jade'e duyduğum açlığı ortaya çıkarıyor ve beni sadece daha da sertleştiren bir sürü kızarıklık ve kıvrınma ile tedavi ediyor.

Şehvet düşkününü bir erkek olarak benim görevim, onun cevap vermeyeceği bir soru bulmak, çünkü soyunmasını istiyorum. Sonra oyunu oynamaya devam edebiliriz ve o kıvrandığında, çıplak göğüslerinin hareketleriyle sallanışını izleyebilirim. Sadece bunu düşünmek bile sandalyemde kaymama neden oluyor, sikim taş gibi sert ve ağrıyor.

Soru sorma sırası bende ve bu seferki kolay. "Amını yaladığımda en çok hangi kısmını sevdim?"

Sanki etrafta başka biri varmış gibi kızarmasına bayılıyorum! Sanki onun o muhteşem amına dilimi sokmamışım gibi! "Berbatsın."

"Kazanmak için oynarım." Aslında kaybetmek umurumda değil ama önce biraz deri görmek istiyorum. Battaniyenin altında kıpırdanıyor, yüzüne utanç damgasını vuruyor. "Um." "Eğer cevap vermek istemiyorsan-"

"Cevap veriyorum!" Jade doğruldu ve bana en mağrur bakışını attı. "Bana bir dakika ver.

Düşünüyorum."

"Bir hatırlatıcıya ihtiyacınız var mı? Göstermekten mutluluk duyarım."

Bana attığı bakış bazı dünyalardaki bitkileri soldurur. Buna bayılıyorum. Jade toplayabildiği kadar asaletle çenesini kaldırıyor. "Dilini klitorisime değdirmen hoşuma gitti."

Bu bilgiyi dosyaladım. "Bu kadar mı? Yoksa daha fazlası var mıydı?" "Bu ikinci bir soru!"

Hileli, hileli. Onaylıyorum. Ona sırasını alması için işaret ediyorum. "Sen git o zaman."

Beni izlerken yanakları derin bir renkle boyandı. "Bu adil bir dövüş değil. Sana cinsel bir şey sorsam, hemen yutacaksın. Cevap vermeyeceğin hiçbir şey yok ve işte buradayım, tüm özel düşüncelerimi açığa vuruyorum."

Sırıtiyorum, çünkü haksız değil. "O zaman bana cinsel olmayan bir şey sor." "Burada öleceğimizi mi düşünüyorsun?"

Hassas sorusu beni şaşırttı. Yüzündeki saf belirsizlik ifadesinden nefret ediyorum, bu yüzden cevabım otomatik oluyor. "Hayır, bilmiyorum."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi Adiron?" Jade'in bakışları benimkileri arıyor. "Bu oyun böyle oynanmıyor," diye şaka yapıyorum.

"Oyun oynamak istemiyorum," diye fısıldıyor, gözleri yürek parçalıyor. "Bana sadece gerçeği söyle, lütfen.

Bununla başa çıkabilirim. Sadece hazırlıklı olmam gerekiyor."

Zavallı Jade'im. Çok stresli ve endişeli görünüyor. Onu rahatlatmak istiyorum. Daha da ötesi, onu tutup kollarıma almak ve tekrar gülümseyene kadar yüzündeki tüm gerginliği almak istiyorum. "Sen ve ben ölmeyeceğiz," diye söz veriyorum. "Bu gemide işler biraz tehlikeli bir hal alsa bile - ki alacağını sanmıyorum - bir kaçış yolumuz var. Her zaman bir kaçış kapsülüyle daha güvenli bir yere gidebilir ve yeniden toplanabiliriz." Onun nasıl düşündüğünü biliyorum, bu yüzden ifadelerimi akıllıca seçiyorum. Jade durağanlık kapsüllerini terk etmeyecektir, bu yüzden eğer ayrılırsak bunun

sadece geçici olacağını bilmesini istiyorum. Doğru şeyi yapmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve yapacağız da... ama bunun için onun hayatını riske atmayacağım. "Seni tutacağım

Güvende. Ve seni arkadaşlarına geri götüreceğim."

Cevabımı bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Sıra sende," diyor titrek bir kahkaha atarak. "Bana tamamen dehşet verici bir şey sor."

"Şu anda dilimi klitorisinin üzerinde ister misin?" Jade nefesini içine çeker. "Hayır."

Genişçe sırtıyorum. "Artık bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Senin için bir katman kaybetme zamanı."

Jade'i tanıdığım için itiraz etmesini ve onu soyunmaya zorladığım için beni azarlamasını bekliyorum. Ama beni şaşırtarak başını hafifçe sallıyor ve battaniyeyi bir kenara fırlatıyor.

Ve keş me, ihtiyaç sistemimde kükrüyor. Bir iniltiyi ısıyorum ve sandalyeyi sıkıca kavramak beni tam burada ve şu anda sikimi okşamaktan alıkoyan tek şey. Görünüşe göre oyunumuz daha da ilginçleşti. "Sorunuz," diyorum, sesim kısık. "Sor bakalım."

Dudağını kemiriyor, düşünüyor ve ben onu tutup yatağa sürüklemek ve o dolgun ağzını öpmek istiyorum. Dişlerimi yumuşak boynuna geçirmek ve altımda titrediğini hissetmek istiyorum. Bu oyunla işim bitti. Sadece ona dokunmaya geri dönmek istiyorum. Sonunda konuşuyor. "Korsan olmaktan hiç pişmanlık duydun mu?"

Soracağı ezik soru bu mu? Onun için yanıp tutuşurken mi? Bana teninin tadının nasıl olduğunu ya da nefesimi ne kadar tutabildiğimi sormasını istediğimde... bana korsanlığı mı soracak? İçimi çekerek, meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Ayağa kalktım, sandalyeyi kenara ittim ve pantolonumun kemerini çözmeye başladım.

"Cevap vermeyecek misin?" Sesi şaşkın bir nota alıyor. "Gerçekten mi?"

"Kendimi sorgulamaya inanmıyorum," diyorum ona ve botlarımı tekmeliyorum. Hemen ardından tulumumun paçasındaki kopçayı açıyorum ve kumaş belimden ayrılıp bacaklarımdan aşağı kayıyor.

Jade ciyaklıyor, bakışları iç çamaşırlarıma kayıyor. "Ne yapıyorsun sen? Tek parça giysi olduğunu sanıyordum?"

"Hangisi olduğunu söylemedin, ben de kan dolaşımımı engellediği için bunları seçeyim dedim." Düşük bantlı iç çamaşırlarımı çıplak bacaklarımdan aşağı çekiyorum ve sonra yana doğru tekmeliyorum. Bunu yaparken bir iç çekiyorum ve artık özgür olan sikimi hızlıca ovuyorum. Bu şekilde çok daha iyi hissediyorum. Hâlâ sert ve ağrıyor ama en azından kan akışım kesilmiş gibi hissetmiyorum.

Sikimi bir kez daha okşuyorum ve Jade'in ona baktığını fark ediyorum. Yüzündeki ifade beni inletiyor, yeni bir pre-cum damlası tepeden aşağı kayarken bile. Dudakları ayrılmış, yüzündeki ifade biraz afallamış. Kendimi durduramayıp elimi yavaşça shaftımın üzerinde gezdiriyorum ve bunu yaparken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" Sordum, boğuk bir sesle.

Küçük bir iniltiyi bastırıyor, kendini toparlıyor ve tekrar bana bakıyor. "Sen... soru senin miydi yoksa benim mi?"

"Fark eder mi?" Şansımı zorladığımı biliyorum ama boş ver. Ben risk almayı seven bir aptalım. Öne doğru bir adım atıyorum, elim hâlâ sikimde. "Sürekli sikime bakıp duruyorsun Jade. Sürekli bakmak mı istiyorsun, yoksa dokunmak mı?"

Oda o kadar sessiz ki nefesinin kesildiğini duyabiliyorum. Bana bakıyor, kehribar rengi gözleri ateşle dolu ve sonra ayağa kalkıyor. Hayal kırıklığı içime çöküyor, çünkü her şeyin burada bittiğinden eminim. Bana dokunmak istemiyor. Sadece her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyor. Onun için çok hızlı hareket ediyorum ve o da bana sınırlarını bildiriyor.

Jade bunun yerine elbisesinin eteğini tutup başının üzerinden çekerek vücudunu ortaya çıkarır.

"Ben... sanırım ben

Kaybet," diye nefes alıyor ve o ateşli gözleriyle bana bakıyor. "Kıyafetlerim bitti. Oyun bitti."

Cesur, muhteşem bir kadın. "Son bir soru," diyorum ona ve parmak uçlarımı çenesinin hizasında gezdirmek için uzanıyorum. "Sana dokunabilir miyim?"

"Lütfen," diye fısıldıyor.

W

Adiron pantolonunu çıkardığında, aletin muhteşem büyüklükte olmasını bekliyordum.

Delinmiş olmasını beklemiyordum. Bu yeni bir şey.

Taçlandırıran ikiz gümüş çivileri hayal etmediğimden emin olmak için iki kez göz kırpmam gerekti.

sikinin başıyla yan yana duruyor. İçimde neye süründüğünü hayal edebileceğim şekilde konumlandırılmışlar ve vücudumdaki her şey beklentiyle geriliyor. Bu, şaftı boyunca uzanan çıkıntılarla ve sikinin üstündeki parmak benzeri çıkıntı her neyse onunla birleştiğinde, yatakta bir parti olmak için tasarlandığından şüpheleniyorum.

Belki de bu, evrenin başıma gelen tüm kötü şeyler için benden özür dileme yoludur. Göksel bir tanrının Adiron'u bana doğru ittiğini hayal ediyorum. *Burada* diyor ki. *Al bunu. Seni mutlu edecek.*

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, beni izleyen yoğun gözlerine. Öne doğru ilerliyor, yüzümü kavırıyor ve parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Seni çok mu zorluyorum?" diye soruyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum. "Sanırım zorlanmayı seviyorum. Bana bir şeyleri fazla düşünmek için zaman vermiyor."

"O zaman benimle olman iyi bir şey. Sana hiçbir şeyi düşünme şansı vermeyeceğim." Adiron sırtlıyor ve ben daha cevap vermeden beni kollarına alıp kısa mesafeden yatağa taşıyor. Küçük bir itiraz sesi çıkarıyorum ama bu çok küçük bir ses. Hâlâ uzun kollu, yüksek yakalı gömleğini giyiyor olmasına rağmen vücudu sıcacık. Tamamen çıplığım, memelerim göğsüne yapışmış durumda. Beni tekrar yatağa yatırırken siki kışıma sürtünüyor ve ıslak bir iz bırakıyor.

Bana sırtlıyor, sonra gömleğini kafasının üzerinden yırtıyor. Tanrım, ama çok güzel. Omuzları o kadar geniş ki, ters üçgen gibi, zayıf beline doğru inceliyor ve göğüs kasları sanki aralarında bir ceviz kırılabilirmiş gibi görünüyor. İnce kalçaları ve kalın uyluklarına kadar muhteşem.

Ve de kalın bir penis. Beklediğimden daha büyük -çok daha büyük- ama nedense bu beni korku yerine heyecanlı bir ateşle dolduruyor. Bu Adiron. O canavarı içime sokmaya çalışmadan önce iyice kayganlaştığımdan emin olacak ve bunu yaptığında çok iyi hissedeceğim, bunu biliyorum.

Büyük uzaylı yatağın diğer tarafına çöküyor ve beni hemen kollarının arasına alarak kendine doğru çekiyor. Sırt üstü uzanıyor, beni kendi tarafına yaslıyor ve bir öpücük için beni kendine çekiyor. Yumuşak ve tatlı başlıyor, ağızların nazık bir keşfi, ama hızla sertleşiyor. Ona, benimkiyle alay eden diline doyamıyorum. Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sarılışına doyamıyorum. Sıcak uyarılma içime doluyor ve her öpücük arasında nefes nefese kalarak birbirimizden ayrıldığımızda, daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona sürtünüyorum.

"Jade," diye inliyor. "Güzel, tatlı Jade. Her yerine dokunmama izin vereceksin, değil mi?" Ben hiç. Küçük bir inilti çıkardım ve başımı salladım.

Kolu belime dolanıyor, beni kendisine doğru çekiyor ve diğer eli göğsüme gidiyor. Dolgun ve ağır, meme ucu koyu ve sıkı ve dokunulmak için can atıyor. "Bunlarla oynamamı istediğini söylemiştin, değil mi?" diye fısıldıyor, sesi kulağımda sıcak ve lezzetli. Başparmağı ucunu okşuyor ve vücudumda şimşekler çakıyor gibi hissediyorum. "Burada çok yumuşaksın. Neredeyse o lezzetli amcığın kadar yumuşak."

Tepkimi izlerken göğsümü avuçlamasını, elini göğsümün üzerinde gezdirmesini seviyorum. Göğüslerimin onun büyük ellerinden bile taşıdığını ya da dik olmadıklarını söylememesini seviyorum. Yerçekimi büyük göğüslere karşı nazik değil ama Adiron'un umurunda değil. Ne olursa olsun onlardan -ve benden- etkileniyor ve onun şaşkın ifadesine baktığımda kendimi seksi hissediyorum.

Meme ucumu okşuyor, başparmağıyla üzerinde daireler çiziyor, ben ona karşı sallanıp yumuşak, küçük ihtiyaç sesleri çıkarana kadar. "Bu küçük meme uçlarından birini alıp ağzıma koysam ne yapardın?" diye soruyor, kapüşonlu, seksi gözlerle yüzümü izliyor. "Klitorisine yaptığım gibi ısırıp yalasam?"

Parmaklarımı yüzünde gezdirirken bile kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Nefes nefese ona, "Bence... zamanı gelmişti" diyorum.

Gülüyor. Şu anda bile Adiron'un güneş ışığı ve neşe dolu olmasını seviyorum. Büyük uzaylı bana sırtıyor ve sonra öne doğru yuvarlanıyor. Kollarını belime doluyor ve beni sırt üstü yatırarak pozisyonlarımızı değiştiriyor. Sonra vücudumu inceliyor, yüz ifadesi tamamen büyülenmiş gibi. Göğüslerimden birini tekrar yakalıyor, parmaklarıyla sıkıyor ve sonra ucunu ağzına götürüyor.

Bu gördüğüm en erotik şey.

Nefesim boğazımdan tıslayarak çıkıyor ve ucuna sokulup dişlerini hassas derimin üzerinde gezdirirken inliyorum. Meme ucumu yalıyor ve okşuyor ve başını her hareket ettirdiğinde, yemin ederim, büyük, kıvrık boynuzları yüzüme çıkmakla tehdit ediyor. Yine de umurunda değil. Durmasını istemiyorum, asla. Çok iyi hissettiriyor.

"Çok gevezesin, Jade. Şu ganimete bak." Üzerime abanıyor, büyülenmiş gibi, ağzıyla ilkini okşarken bile diğer göğsümü kavırıyor. "Burada günlerce ziyafet çekebilirim," diye mırıldanıyor küçük dudakları arasında. "Yumuşak, güzel ve çok dolgun. Sen yürürken bunların sallanmasını seyretmeye bayılıyorum. Yüzümü onların arasına gömmek istiyorum."

Ve sonra tam da bunu yapıyor, göğüslerimin arasındaki derin vadiyi yalıyor.

Sanki cennetteymiş gibi inliyor ve ben de kolumu yanına sıkıştırarak kızları kurnazca desteklemeye ve daha canlı görünmelerini sağlamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar aşırı bol göğüs dekolteme hiç hayran olmamıştım. İnce ve zarif kadınlarla dolu bir dünyada bana biraz fazla "fazla" gelen bir vücut parçası oldu. Onun deyimiyle biraz fazla sallantılı. Ama Adiron çalkantılarıma bayılıyor. Her hareketi ve sözü beni kıvrımlarıma bayıldığına ikna ediyor. "Sen bir tanrıçasın," diye mırıldanıyor. "Benim tanrıçam."

İç çekiyorum, ona merakla bakıyorum. Mükemmel olan biri varsa, o da odur. Uzaylı ya da başka türlü, bakması bu kadar güzel bir adam daha önce hiç olmamıştı.

"Tanrıçam," diyor Adiron tekrar ve yuvarlak karnımdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor. "Şimdi izin ver sunağında tekrar ibadet edeyim."

Ve bir kez daha kalçalarımın arasına girdi.

Küçük bir itiraz sesi çıkarıyorum, çünkü kısa bir süre önce kalçalarımın arasındaydı. "Yine mi? Emin misin?"

Bana sırtıyor, tüm kötülüğüyle. "Seni kendime aşık edeceğim."

Ben de tam olarak bundan korkuyorum... Kalbimi Adiron'a ve onun neşeli, hiddetli doğasına kaptırmaktan. Sert bir şekilde düşeceğim ve beni yakalayacak kimse olmayacak.

Yine de onu durdurmuyorum. Çünkü büyük, muhteşem bir uzaylı bana defalarca oral seks yapmak istiyorsa, ben kimim ki şikayet edeyim?

K

Jade'in amını yalamayı seviyorum.

Saatlerce oradaymışım gibi geliyor ve her anına bayılıyorum. Yeni favori lezzetim Jade. Yeni favori tatlı mı? Yeşim. Mutlu bir şekilde ziyafet çekerdim

Günde üç öğün bacaklarının arasına giriyor, tatlılığını tadıyor ve dilimi kaplamasına izin veriyorum. Dilimin her hareketinde kıvranıyor ve taşaklarımı sıkılaştıran küçük zevk sesleri çıkarıyor. Vücudu her kasıldığında dolgun kalçaları başımı aralarına hapsetmekle tehdit ediyor ve bundan daha iyi bir his olamaz.

O bacaklarıyla beni saatlerce sıkıştırabilirdi ve başım dönerdi.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, kalçaları yüzümü tekrar sıkarken bile küçük tomurcuğuyla alay ediyorum. Jade boşalmaya çok yakın. Vücudunun titremesinden bunu hissedebiliyorum. Saçlarımı çekiştirirken elleri çılgınca hareket ediyor ve sürtünmeyi artırmak için umutsuzca yüzüme karşı amını çalıştırıyor. Onun içine gömülüp küçük, kıvrımlı vücudunun gün ışığını söndürmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama aynı zamanda hızlı hareket ettiğimi de biliyorum. Ne istediğini bilmem gerekiyor... çünkü ben de bunu istiyorum. Eğer beklemek isterse, seve seve beklerim.

Amına son bir kez yavaşça tadına bakıyorum ve sonra başımı kaldırıyorum. "Jade, aşkım-"

İnliyor ve nefes nefese beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyor. "Lütfen, Adiron. Çok yaklaştım. Çok yakınım." "Biliyorum." Tümseğinin tepesine bir öpücük konduruyorum, tam oradaki küçük saç tutamına. Öyle ki

sevimli, tıpkı onun geri kalanı gibi. "Bana bunun nasıl olmasını istediğini söyle, aşkım. Parmaklarımı kullanmamı ve seni hemen boşaltmamı mı istiyorsun? Yoksa her şeyi mi istersin? Çünkü içine girip seni çok iyi doldurabilirim Jade. Çok güzel." Amını tekrar öperim. "Ama bu senin için çok hızlıysa, bekleyebilirim
_"

Jade boynuzlarımı tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri vahşi, göz bebekleri zevkten büyümüş. "Şu anda çok hızlı gidip gitmediğimizi mi soruyorsun? Ciddi misin sen?"

"Evet, seni acele ettirmek istemem-"

Saf bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ve altımdan sıyrılıyor. "Senin... zamanlaman..." diye söylendi, omzumu itip beni sırtüstü yatırırken bile. "Bu... lanet... berbat..."

Sırt üstü yattığım anda, bacağını kalçalarımın üzerinde sallıyor ve sonra amını sikime doğru bastırıyor.

Tüm nefesim kesildi. Ne yapmayı planladığından tam olarak emin değildim ama şimdi görebiliyorum. Jade için çok uzun sürüyorum, bu yüzden bana binecek ve bana binecek ve eğer bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey değilse kef. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, göğüsleri muhteşem bir şekilde zıplıyor, kaygan amcığını shaftımda yukarı ve aşağı çalıştırıyor, horozumun alt tarafına sürtünüyor.

O hareket ettikçe açlıkla hırlıyorum, kalçalarını kavriyorum ve onu daha da yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyorum. "Eğer bana işkence edeceksen, ikimiz de acı çekeceğiz."

Jade ellerini göğsüme koyarak inliyor. Uzunluğuma karşı sallanıyor, kalçaları çılgınca, onu

zorladığım yavaş hız yerine beni daha hızlı hareket etmeye zorlamaya çalışıyor.

"Sikimi istiyor musun Jade? O küçük tatlı amcığının içine girmemi ve seni nefes alamayacağın kadar doldurmamı ister misin? Beni içine almak için kalçalarını iyice açmanı mı?" Hareket etmeye çalıştıkça onu sabit tutarak kalçalarını sıkıştırıyorum.

Dudakları ayrılıyor, gözleri kapanıyor ve sonra kıvranıyor, kalçalarını sallamak yerine daireler çiziyor. "I

Seni istiyorum," dedi. "Ama önce... birkaç şeyi belirlememiz gerekiyor."

Aramıza uzanıyorum, amının dudaklarını ayırıyorum, böylece sikimi kıvrımlarıyla sandviç yapıyor ve tekrar ona sürtünüyorum. Vahşi bir ses çıkarıyor, tırnakları göğsümü kazıyor, kalçaları çılginca çalışmaya çalışıyor. "İşte aşkım. Tamamen seninim." Sesimi hissettiğimden çok daha rahat ve kontrollü çıkarmayı başarıyorum. Onu tepemde görünce ölüyorum, kendini sikime sürtmeye çalışırken görkemli göğüsleri zıplıyor. Bir erkek son gördüğü bu manzarayla mutlu bir şekilde ölebilir. O kadar güzel ki dayanamıyorum. Yavaşça, onu tekrar sikimde yukarı ve aşağı sürüklüyorum, kaygan balı uzunluğumu kaplıyor. Ben de eşigindeyim ama bekleyebilirim.

Önce onun gelmesini istiyorum.

"Bilmem gerek..." diye fısıldıyor. "Beni... hamile bırakabilir misin?" Bana doğru sallanırken her duraklama küçük bir iniltiyle noktalanıyor.

"Hayır. Hastalık da yok. Sen istemedikçe plas-filme gerek yok." Bir elimi kaldırıp sikimin başını kıvrımlarına doğru itiyorum ve hareket ettiğinde klitorisine sürtündüğünden eminim. Tüm vücudu titriyor ve pre-cum uzunluğumdan aşağı damlıyor. Kef, o muhteşem. Onu böyle görmenin tadını çıkarıyorum, çünkü bu uzun sürmeyecek. Bana izin verdiği an, altımda olacak ve ben de onun içinde o kadar derin olacağım ki, ikimiz de hızla boşalacağız.

Ama gitmek için ne yol ama.

"Dokunaç yok mu?" diye soruyor
nefes nefese. Bu beni duraksattı.

"Ne?"

O da duraklıyor, nefes nefese bana bakıyor. "Seviştiğimizde dokunaçlar ya da garip bir şey çıkarmayacaksın, değil mi? Aptal uzaylı saçmalıkları olmayacak?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "İnsanlar gerçekten siklerimizden dokunaçlar çıkardığımızı mı düşünüyor?"

"Sadece emin olmaya çalışıyorum. Bu parmak şeyi de ne?" Mahmuzuma uzanıyor ve parmaklarını üzerinde gezdiriyor. "O... bir şey yapıyor mu? Endişelenmeme gerek var mı?"

"Hiçbir şey yapmayacak, söz veriyorum. Eğer seni becermeme izin verirsen, şu anda ne sürüyorsan tam olarak onu alacaksın," diyorum ona. "Sadece benim büyük, kalın sikim senin o dar, sıcak amına girecek ve seni dolduracak. Yoksa bundan daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

"Hayır," diye nefes alıyor. "Bu mükemmel. Hadi yapalım."

İlerlemek için ihtiyacım olan tek şey bu. Bir hırıltıyla onu göğsüme doğru iterek öne doğru çekiyorum ve sonra yuvarlanıyorum. Altıma girdiğinde kalçalarını iyice ayırıyorum ve sikimi göbeğinin girişine doğru yönlendiriyorum. Burada sıcak ve ıslak, kaygan ve davetkâr ve ona bakarken bile başını girişine karşı alay ediyorum. "Beni istediğini söyle Jade."

"Seni... istiyorum..." Jade bana uzanıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Hepinizi istiyorum."

O zaman alacak. Bu dişiği hiçbir şeyden mahrum edemem. Islak kanalına doğru itiyorum, sikimi azar azar besliyorum. İnanılmaz derecede sıkı hissediyor, bu yüzden geri çekiyorum ve daha fazlası için inleyene kadar birkaç kez hafifçe itiyorum. Kef me, ama o inanılmaz. Rahat amcığı cennet gibi, ben ona doğru ilerlerken bile, ve o sadece beni alıyor, vücudu sıcak, misafirperver ve verici.

Sonunda kendimi onun derinliklerine oturttuğumda Jade kıpırdanarak haykırıyor. Eli aramızda kayarak mahmuzumun üzerinde geziniyor. "Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu... bu... hiçbir şey yapmadığını söylemiştin!"

"Öyle değil," diye söz veriyorum dişlerimi sıkarak. O kadar iyi hissediyor ki kendimi tekrar içine girmekten alıkoyamıyorum, derinlere dalıyorum. Bunu yaparken, birleşmiş bedenlerimize bakıyorum. Mahmuzum onun kaygan kıvrımlarında kayıyor ve klitorisinin küçük tomurcuğunun

hemen yanına sürtünmesini, yan tarafıyla alay etmesini izliyorum. Tekrar inliyor ve amcığı etrafımda sıkılaşarak beni daha derine çekiyor.

Oh kef me, bundan hoşlanıyor. "Bu iyi geldi mi?" Fısıldıyorum, büyülenmiş gibi. Başparmağımı klitorisinin diğer tarafına koydum, bir elimle kendimi onun üzerine koydum ve tekrar içine soktum. Tüm vücudu

sıkıyor, sikimi sıkıyor. Kef evet, bu iyi. "Şuna bak. Mahmuzum tam klitorisine sürtünüyor. Eminim hoşuna gitmiştir, değil mi? Seni yaladığımda dilimin verdiği his gibi mi?"

Yavaşça, vücudunun neredeyse tamamını dışarı çekiyorum ve sonra tekrar içine giriyorum. Mahmuzum bir kez daha diğer tarafına sürtünüyor ve bu manzara karşısında büyüleniyorum. Sanki onu birden fazla şekilde alıyorum. Aletimi onun sıcaklığına gömerken bile mahmuzum klitorisine sahip çıkıyor ve ona zevk veriyor.

Jade sadece inliyor. Gözleri kapalı, başı geriye atılmış, ama elleri yanlarımda ve o küçük tırnaklarıyla olabildiğince sert bir şekilde kazıyor. Bir kez daha içine giriyorum, kanalının etrafımı bu kadar sıkı sarması hoşuma gidiyor ve bir ritim tutturmaya başlıyorum. Derin, delici itişler yerine, daha hızlı hareket ediyorum, ona hızla pompalıyorum, onu boşaltmaya ve sertçe boşaltmaya kararlıyım.

"Adiron," diye bağırıyor. Ben acımasız bir kararlılıkla içine girerken sırtını dikleştiriyor, göğüsleri en görkemli şekilde zıplıyor.

Onu sahiplenirken güzel yüzünü öpmek istiyorum ama o benden daha küçük ve bu durup vücutlarımızı yeniden hizalamak anlamına gelir. İstesem bile durabileceğimi sanmıyorum. Kendini çok iyi hissediyor ve ben çok ama çok yakını. "Benim için gel," diyorum. "Bu güzel küçük amcığın etrafımda sıkılaştığını hissetmek istiyorum. Sana kendini çok iyi hissettirdiğimi bilmek istiyorum Jade. Her titrediğinde, bunun nedeni hiç kimsenin sana böyle hissettirmemiş olması. Her şeyini sahiplendiğimi. Mümkün olan her şekilde benim olduğunu. Söyle bana," diye hırslıyorum. "Söyle."

Jade kendini tamamen zevke kaptırmış durumda. Kanalının sikimin etrafında dalgalandığını, sırtını kavislendirirken sıkılaştığını hissediyorum. Yüzü buruşuyor ve ben içine girerken bile bacakları sarsılıyor. "Ad," diye inliyor itişler arasında. "Ad, Ad, Ad-"

"Yeterince yakın," diye mırıldanıyorum ve parmağımı tekrar klitorisinin diğer tarafında gezdiriyorum. "Benim Jade'im. Benim muhteşem kadını. Şimdiye kadar içine girdiğim en sulu amcığa sahipsin. Tüm yüzümü içine sokmak ve ağzıma sürtünmene izin vermek istiyorum-"

Haykırıyor. Sözlerimden mi, yoksa onu acımasızca içime aldığımdan mı bilmiyorum, tüm yatak itişlerimin gücüyle zıplıyor, ama boşalıyor. Jade'in vücudunun altımda sıkılaştığını, amının beni sıkı bir yumruk gibi kavradığını ve kelimelerimi kaybettiğimi hissedebiliyorum. Söyleyecek tek bir şey bile düşünemiyorum, sadece bu sıkışık, mükemmel vücuda sahip çıkmam ve onu tohumumla doldurmam gerektiğini söylüyorum. Kalçasını kavriyorum, ileri doğru bastırıyorum ve hırslayarak içine giriyorum. Bu dışının içinde bu kadar derin olmanın katıksız zevki dışında her şeye kendimi kaptırmış durumdayım.

Benim kadını.

Boşaldığımda, görüş alanımın kenarlarında yıldızlar parlıyor ve sanki tüm vücudum onun içine boşalıyormuş gibi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve yine de ona doğru sürmeye devam ediyorum, amcığının tohumumla damladığı hissini seviyorum, vücutlarımız birbirine yapışıyor. Daha fazla hareket edemediğimde, onun üzerine eğiliyor, onu altıma alıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kabarık, kıvrıkcık saçları yüzümü gıdıklıyor ve Jade'in göğsüme öpücükler kondurarak sikimin seğirmesine neden olduğunu hissediyorum.

Benim. Sonsuza kadar benim.

A Diron tam bir yatak domuzu.

Bu benim için sürpriz olmadı. Eğer kendisine verilen alanı sonuna kadar kullanan biriyle tanıştıysam, o kişi Adiron'dur. Özür dilemeden örtülere sarılır, uzuvlarını yayar her santimlik yüzeyi kaplıyor ve aslında tüm odayı kaplıyor. Battaniyesiz, duvara yaslanmış bir şekilde kalıyorum ve erkenden uyanıyorum çünkü kıcım üşüyor ve çarpık uyku pozisyonumdan dolayı boynum ağrıyor. Yanımda Adiron horluyor. Başını arkaya doğru eğmiş, boynuzları yüzünden pek de rahat görünmüyor ama mutlu bir şekilde uyuyor.

Eğleniyor muyum yoksa sinirleniyor muyum bilmiyorum ama sonra her ikisi de olabileceğime karar veriyorum. Bir süre uyumasını izliyorum ve sonra çiş ihtiyacı çok acil hale geldiğinde, onu bir şekilde uyandırmadan yataktan yavaşça sürünerek çıkma sürecine başlıyorum.

İşe yaramıyor tabii ki. Adiron dudaklarını şapırdatıyor, yan dönüyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Gizlice kaçamazsın," diye mırıldanıyor saçlarımın arasından, çıplak bedenimi kendisine bastırırken. "Buna izin yok."

"Lavaboya gitmem gerekiyor."

"Buna da izin yok," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı. Sessizleşiyor ve tekrar uykuya daldığından eminim.

Ben de karnını çimdikledim. Ya da denedim. Orada kastan başka bir şey yok, bu yüzden kalçasına ve sonra kıcına geçiyorum. Hepsi kaya gibi sert. "Bu haksızlık," diye mırıldanıyorum, göbeğini tekrar deniyorum. Göbeğinin etrafında bile çimdikleyecek kadar kas yok. Karın kaslarından ibaret.

"Mmm, ellerin çok güzel," diye saçlarıma doğru nefes alıyor.

"Daha aşağı in." "Sikini çimdiklememi ister misin?"

"Yaptığın şey bu mu? Oynaştığını sanıyordum." Eli kıcımın kıvrımlarında geziniyor ve kalçalarımın arasına kaymaya çalışıyor. "Bunun için uyanacağım."

Kıkırdayarak onun elinden kurtuluyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor, ben çok uzaklaşana kadar kuyruğu bana yapışıyor. Aptalca ama onun bu kadar cana yakın ve sevecen olmasına bayılıyorum. Dün gecenin sıkılmış bir tesadüf olmadığını kanıtlıyor. Beni gece geç saatlerde sevdiği kadar gündüz de seviyor. Eğer ikinci kez isterse, sadece derin uzaydan gelen bir seks çağrısı olmadığını.

Banyodayken hızlı bir duş alıp kendime geliyorum. Sahip olduğumu bilmediğim kaslarım bu sabah ağrıyor ve bu da yüzümün kızarmasına neden oluyor. Sikiindeki piercingin içimi tam da doğru noktaya sürtmesi ve mahmuzun dışımı tam da doğru noktaya sürtmesi arasında ne fark var? Hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Onunla tekrar yatağa girip gün boyu oynamak istiyorum.

Sonuçta burada uyuyanlarla birlikte olarak sorumluluk sahibi oluyorum, değil mi? Kimse bana şehit olmak zorunda olduğumu söylemiyor. Biraz eğlenebilirim.

O eğlenceyi yaşamak niyetiyle duştan çıkıyorum ama hayal kırıklığına uğruyorum, yatak boş. Koridorun karşısında Adiron'un kişisel duşunun sesini duyabiliyorum. İyi ki de öyle. Benimle birlikte benimkine giremezdi. Yatakta beklemediği için biraz üzgünüm ama sanırım en iyisi bu.

Giyiniyorum ve kahvaltı hazırlamak için dışarı çıkıyorum. Adiron'un aç olacağından şüphelendiğim için fazladan büyük bir parti erişte hazırlıyorum ve gelmesini beklerken birkaç

lokma yiyorum. Gelmeyince yemeği ısıtıcıya geri koyuyorum ve onu aramaya gidiyorum.

Onu yan koridorlardan birinde buldum, kalıplanmış metal duvarın büyük bir parçası üzerine atılmıştı.

Yerde. Elleri ve dizleri üzerinde, ön yarısı duvarın içinde saklı. Kuyruğunun titreyişini izliyorum ve sonra küfrediyor. "Her şey yolunda mı?" Biraz endişeli bir şekilde soruyorum. Dün gece iyi olduğumuzu söylemişti ama ya beni daha iyi hissettirmek için yalan söylediye?

Adiron ortaya çıkıyor, saçları ıslak ve boynuzlarının arasında dağınık. Çocuksu bir coşkuyla bana sırtıyor. "Duştayken aklıma bir fikir geldi."

"Ne hakkında?"

"Pekala," diyor kıcının üzerine oturmak için dönerek. Elindeki devre kartı şeyini bir kenara bırakıyor ve yaklaşmamı işaret ediyor. Yaklaşıyorum ve hemen kalçalarımın arasına sokuluyor, iri elleriyle kıcımı okşuyor. "Önce seni yakalayıp amını tekrar yalamayı düşündüm."

Denge için boynuzlarına tutunarak gıcırđıyorum. "Adiron!"

"Doğru. Ne düşündüğünü biliyorum, odaklan." Kukumun üzerindeki kumaşa bir öpücük konduruyor, küçük bir iç çekiyor ve sonra panele geri dönüyor. "Sonra düşündüm de, tüm bu gemiye güç vermek ve tüm hava ve suyu çevirmek kaynakları büyük ölçüde tüketiyor. Çoğunu kapatsak ve sadece bir salonu, hatta bir ya da iki odayı yaşam desteği ve tam güçle tutsak nasıl olur? Bu yaşlı kızı potansiyel olarak aylarca daha çalışır durumda tutabiliriz."

"Sonunda buz alanına çekilsek bunun bir önemi olacak mı?"

"Her seferinde bir sorun," diyor sırtarak. "Belki yeterince zamanımız olursa, bizi dışarıda tutan programların bazılarının üzerine yazabilir ve motorların bir kısmını nasıl çalıştıracığımızı bulabiliriz."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Bu sabah fikirlerle dolusun, değil mi?"

"Harika uyudum," diye itiraf ediyor, kalçalarımın sarılıyor ve bana gülümsüyor. "En son ne zaman uyudum biliyor musun? Gerçekten uyumayalı?"

Nemli saçlarıyla oynayıp yüzüne doğru düzeltiyorum. "Heyecanına bakılırsa, bir süre diyebilirim?"

"Yıllar," diye kabul ediyor. "Ama uykusuzluğun tedavisini buldum." Bana bakıyor ve göz kırpyor. "Bacaklarının arasında."

Bir kahkaha attım. Beni biraz tek yönlü bir zihne sahip olduğu konusunda uyarmıştı. "Sana kahvaltı hazırladım."

Kalçalarımın arasında değil ama belki yine de yemek istersiniz."

"Benim için yemek mi yaptın?" Adiron saçma bir şekilde memnun görünüyor. Beni bırakıyor ve ayağa fırlıyor. "Elbette. Sen benimle ilgilen, ben de seninle ilgileneyim. O kadar da zor değil."

Adiron kendini tam boyuna kadar çekiyor ve beni hemen ona doğru sıkıştırıyor, yüzüm göğüslerine bastırılıyor. Kuyruğu kıcımı gıdıklıyor. "Peki ben sana baktım mı? Dün gece?"

"İltifat mı bekliyorsun?"

"Kesinlikle."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Adını haykırdığımı düşünürsek, sanırım bunun cevabını biliyorsun."

"Öyleydin, değil mi?" Yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor. "Güzel zamanlardı. Güzel zamanlar."

Homurdanıyorum ve ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Kuyruğunu elime alıp çekiştiriyorum. "Hadi gel. Hadi yemeğe gidelim de sen de burada yaptığın çılgın bilime geri dönebilesin."

Kısa bir öksürük sesi çıkarıyor ve elimi kapatıyor. "Yatağa geri dönmek istemiyorsan kuyruğumu bu şekilde çekmek istemezsin."

O şeyi sanki yanıyormuş gibi yere bırakıyorum ve Adiron'un yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce kıkırdamaya başlıyorum. "Not edildi."

Yine de aceleyle yemekhaneye gitmek yerine, elimi eline alıp başparmağını arkasına sürtüyor ve yüz ifadesi daha düşünceli bir hale dönüşüyor. "Belki de tüm bu şeylere başlamadan önce sana sormalıydım. Bu gemideki birkaç şeyi yeniden kablolamak senin için sorun olur mu?"

güç verdiğimizden emin misin? Dün gecenin tekrarlanmasını istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," diyorum ona usulca. Benim için her şeyin yolunda gitmesi konusunda bu kadar kararlı olması çok tatlı. Sadece benim için değil. Eminim o da nefes almayı seviyordur. Ama biliyorum ki ona kalsaydı, bu gemiyi çoktan geride bırakmış olurdu. Bir kaçış kapsülüne tırmanır ve kardeşlerini uzaya kadar takip ederdi. Gitmeyeceğim için burada benimle. "Ve gemideki kimseyi tehlikeye atmadığı sürece gemiye istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Peki ya geminin yolcusu?" diye soruyor şakacı bir sesle. "Ona da istediğimi yapabilir miyim?"

Parmağını üzerime tam oturmayan tulumumun kopçasına götürürken ona bakıyorum. "Tek düşündüğün seks mi?" "Kesinlikle ilk beş listesinde."

"Dur tahmin edeyim, listenin neresinde olduğunu söylemeyecek misin?"

Ben de karşılık veriyorum. Adiron gülüyor.

T

Yemek yedikten kısa bir süre sonra elektrikler tekrar kesiliyor. Düşük, uğursuz bir patlamayla bir kalp atışı içinde tekrar geliyor.

Jade gözlerini kırptırarak tavana bakar. "Bu hiç iyi değil."

"Sorun yok," diye yalan söyledim. "Bundan sonra her şeye bir göz atacağım." Kasesini işaret ediyorum. "Hepsini yiyecek misin?"

Kasesini tutup göğsüne yaslıyor ki bu şimdiye kadarki en şirin şey. Bilgisayar donanımının bulunduğu bakım odalarına birlikte gittiğimizde bile keyfim yerine geliyor. İşe koyuluyorum... ve endişelerimi belli etmemeye çalışıyorum.

Geminin donanımını araştırdıkça, bu lanet şeyin hala çalışıyor olmasına daha çok şaşıyorum.

Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Küçük Kız Kardeş'ten önceki gemimiz daha eski bir modeldi. *Vanora*'yı tükürük, kabuk bağlamış aks yağı ve kararlılığın bir arada tuttuğuna dair şakalar yapardık. Ayrıca çok zorlu bir korsanlık operasyonunun ortasındaiken öldü ve neredeyse Kaspar'ın kellesine mal oluyordu. Sonunda *Vanora'nın* bir istasyonda çürümesine izin verdik ve onun yerine birikimlerimizi *Little Sister ile* takas ettik.

Buoyant Star'ın kontrollerine baktığımda, bana o günleri hatırlatan şeyler görüyorum; bozuk bir bileşeni açması umuduyla panellere dokunmak, bunun sistemin sihirli bir şekilde yanmasına neden olup olmayacağını görmek için sürekli çip değiştirmek. Gece yarısı güç dalgalanmalarından sadece en çok ihtiyaç duyulduğunda arızalanması için. O günlere gülüp geçtik ama iş başa düştüğünde *Vanora* bir felaketti ve onu terk ettik.

Buoyant Star'da böyle bir seçeneğimiz yok. Jade uyuyanları geride bırakmayacak ve ben de onu kesinlikle bırakmayacağım. Bu yüzden bu hurda yığınının çalıştırmalıyım.

Bir kabloyu kurşun kaplı bir prizden çıkarırken neşeyle ısıklık çalışıyorum ve Jade'e bakıyorum. Ona nemli bir havluyla filtreleri temizletiyor, gevşek parçacıkları çıkarıyor ve durumlarını değerlendiriyorum. Buradan bile ömürlerinin sonuna geldiklerini söyleyebilirim. Küf kokuyorlar ve beyaz filtreler koyu gri renkte ama elimizdekiler bunlar. Neyse ki Jade endişemi fark etmedi. Isıklık çalmaya devam ediyorum ve bir yandan da cevaplar düşünmeye çalışıyorum.

Geminin iyi olduğunu söylerken ona yalan söyledim. Rutin bakımları yapmaya çalıştıkça, bu yaşlı kızın sadece şans eseri hala çalıştığına daha fazla ikna oluyorum. Şans bazen sizin lehinize işleyebilir - *Star bir* ya da iki yıl daha olduğu gibi sürüklenebilir ya da yarın yatağa sığabilir. Bunu bilmenin bir yolu yok ama ben bu olasılıkları sevmiyorum.

Ben de bir iki oda dışında hepsini kapatacağımıza dair saçma sapan bir yalan uydurdum. Güç tasarrufu yapıyormuşuz. Gerçek şu ki, kurtarabildiğim kadarıyla iyi parçaları kurtaracağım ve sadece bir iki odayı çalıştırmaya yetecekten daha fazlasına sahip olduğumuzdan şüpheliyim. Ama Jade'in bilmediği şey ona zarar vermez, bu yüzden neşeli bir melodi ısıklık çalmaya devam ediyorum.

Bir ay dayanabiliriz, diyorum kendi kendime. Oradan buradan birkaç kablo çeker, geminin en azından bir bölümündeki yaşam destek sistemlerinin en iyi şekilde çalıştığından emin olur ve Kaspar ile Mathiras'ın dönüşünü bekleriz. Belki daha erken bile dönebilirler. Daha şanslı şeyler de oldu.

Sabah boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık. Jade ara sıra bana bir soru soruyor ama

çoğunlukla kendi düşüncelerimle baş başa kalıyorum ki bu her zaman tehlikelidir. Dün geceyi -aynı zamanda hayatımın en güzel gecesi olarak da bilinir- düşündüğünden oldukça eminim.

Sessiz çünkü pişmanlıkları var.

Sonra, çekip çıkarmaya çalıştığım tel ortadan ikiye ayrıldı ve yeni pişmanlıklar yaşadım. "Uh oh." Jade hemen yanıma geldi. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Önemli bir şey değil."

Birkaç kabloyu yerine takıyorum, üzerinde çalıştığım devre kartını geri veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Bunu yaptığım anda Jade tam karşımda, elinde tozlu bir bezle kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bana yalan söylemeyin bayım. Seni lanet bir kitap gibi okuyabiliyorum ve bir sorun var."

"Son derece yanlış bir şey değil," diye geçiştiriyorum. "Sadece uygunsuz. İhtiyacım olan bir kablo vardı ve koptu." Telin geminin sıcaklık kontrolü için oldukça önemli bir tel olduğunu belirtmiyorum. "Ama gemide bunlardan daha çok var. Önemli bir şey değil." Duraksıyorum, sonra bunu sıradan bir şekilde geçiştirmenin bir yolu var mı diye düşünüyorum, sonra karar veriyorum. "Hızlı bir soru: Kapsüllerdeki insanlardan en az hangisini seviyorsun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne demek istiyorsun, en az hangi insanları seviyorum?"

Kırık kabloyu tutuyorum. "Staz kapsüllerinde bunlardan demet demet var. Birkaç tanesini yamyamlık yaparsam sorun kalmaz. Siz sadece kurtarılmaya en az ihtiyacı olan insanları işaret edin, ben de işe koyulayım."

"Bunu yapmayacaksın," diye tıslıyor bana.

"Haklısın. O odaya giremem." Kabloyu ona uzattım. "Onları benim için alabilir misin?"

"Hayır, Adiron!" Öfkeli bir şekilde göğsüme vuruyor ve itiraf etmeliyim ki kızginken çok seksi görünüyor. Hareket ettiğinde göğüsleri sallanıyor ve dün gece ben onun içindeyken nasıl zıpladıklarını düşünüyorum... ve şimdi tekrar seks yapmak istiyorum. "Kendimizinkini garantiye almak için başkalarının hayatta kalma şansını sabote etmiyoruz."

"Bazen kendini ilk sıraya koymalısın." Jade bunu yapmazsa bir korsan olarak çok uzun süre dayanamaz.

"Bunun isteğe bağlı bir değişiklik olduğunu söylediğini sanıyordum? Bunu yapmak istemiyorum."

"Mesele de bu... o kadar da isteğe bağlı olmayabilir. Bu bileşenlerden bazıları düşündüğümünden daha kötü." Sözlerimin acısını hafifletmek için ona parlak bir gülümseme veriyorum. "İyi haber şu ki, iletim kablolarından birkaç tane daha alırsak, kurtarma ekibi gelene kadar odamızı ısıtmaya yetecek ısıya sahip olabiliriz." Kabloları tekrar havaya kaldırıyorum. "Sadece onları almamız gerekiyor."

Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Ve sen de onları çaresiz, uyuyan insanlardan mı çaldın?"

"Şey, hayır. Ben çaresiz, uyuyan suçluları arardım. Ya da Threshianları. Onlardan bir şey çalarken kendimi çok kötü hissetmezdim. İnsan olmayan var mıydı?"

Jade kollarını o muhteşem göğsünün altında kavuşturur, yüzünde isyankâr bir ifade vardır. "Helen gibi mi demek istiyorsun?"

Mmm, iyi noktaya değindin. "Açıkçası bir Kureyki'yi dışarı çıkarmazdım. O kadar aptal değilim."

"Her şeyden önce," diyor Jade tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Siz aptal değilsiniz. İkincisi, sırf kendi ihtiyaçlarımızı karşılamak için insanları katletmiyoruz." Çenesini kaldırarak elimdeki kırık kabloları gösteriyor. "Bu başka hiçbir yerde yok mu?"

Öfkelendiğinde muhteşem oluyor ve ben bunu görmeye bayılıyorum. Öfkesinin tadını çıkarmak ve ayaklarının dibinde ya da kalçalarının arasında tapınmak istiyorum ama şu anda bunu duymak istemediğini söyleyebilirim. Bu yüzden cevap vermek için elimden geleni yapıyorum. "Şey, bu kablolardan çok var. Sadece çoğu kırılmış ya da kızarmak üzereymiş gibi görünüyor. Bu gemi eski tür bir motor kullanıyor ve yıllardır yapılmayan çok fazla bakım gerektiriyor. Bu güç

dalgalanmalarının devam edeceğinden korkuyorum ve eğer tekrar bozulurlarsa, kritik bir sistemi devre dışı bırakacaklarından endişe ediyorum.

onlarla birlikte ihtiyacımız olan. Tüm gemiyi yarım yamalak çalıştırıp en iyisini ummaktansa, her şeyin verimli çalıştığını bildiğimiz bir ya da iki odaya kapanmak daha iyi."

Jade bunu düşünüyor. Beni inceliyor. "Sence bu şekilde harekete geçmemizi gerektirecek kadar ciddi bir durum mu?"

İçimi çektim. "Durumun böyle olmamasını umuyordum ama bugün bu kablolardan yirmi bir tanesine baktım." Elimdekini tekrar havaya kaldırıyorum. "On üçü sadece etraflarındaki bir bileşen eridiği için çalışıyor. Dördü kopmanın eşiğinde. Klima kontrol panelini çalıştırmak için tam yedi kabloya ihtiyacımız var."

Çenesi sıkıştı. Önce bana, sonra da elimdeki tele bakıyor. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Gerçekten istedim, ama sonra benimle bir daha asla seks yapmayacağını düşündüm ve bunun tekrar olmasını gerçekten çok isterim." Ona en çekici gülümsememi veriyorum.

Ağzı seğiriyor ve onu kazandığımı anlıyorum. "Kimseyi öldürmeyeceğiz," diyor usulca. "Ben bunu yapmayacağım. Geldiğimiz kapsülleri yamyamlaştıramaz mıyız? Uyandırılmış olanlarımızı?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Hâlâ gemideler mi?"

Başını sallıyor.

"Evet, bunu yapabiliriz." Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdiğinde şansımı zorluyorum. "Ve sonra tekrar seks yapabilir miyiz? O muhteşem amcığınızı yalamayalı saatler oldu ve hafızamı tazelemek istiyorum."

"Önümüzdeki bir ay boyunca dört gözle bekleyeceğim şey bu mu?" diye soruyor, eli kemerime giderken bile eğlenen bir tonda.

"Dürüstçe mi? Evet."

Jade sadece gülüyor ve benden nefret etmediğine seviniyorum. Ayrıca memnunum çünkü kahkahanın, onun o muhteşem amcığıyla kesinlikle ziyafet çekeceğim anlamına geldiğinden eminim.

J Uyuyanları koruyor olmam beni ürkütmedikleri anlamına gelmiyor. Kargo bölümünde yürümek bana bir morgda yürümeyi hatırlatıyor. Bunu çok yaptığımdan değil elbette. Sadece eğer yapmış olsaydım, böyle hissederdim. Mumsu görünümlü derileri olan, göğüsleri kıpırdamayan, uyuyan insanlarla dolu konteynırların yanından geçmek, gözler kapalı. Onlardan çok fazla var. Sıra sıra cesetler. Evlerinden çalınmış ve korkunç bir kader için kim bilir nereye sürüklenmiş insanlar.

Buoyant Star'ı geride bırakmakta bu kadar isteksiz olmamızın bir nedeni de bu. O korkunç kaderi tattık. Uyandığınızda nasıl olduğunu biliyoruz.

Adiron da benimle birlikte. Kargo bölmesi kapısından sorunsuz geçtim ve o da bana eşlik etti. Tabii ki, hemen kapı panelini açıp kabloları sökmeye başladı ve şimdi bu şey kalıcı olarak açık duruyor. Kendime sorun olmadığını söyledim. Adiron'un yıkıcılığı iyi bir yerden geliyor. Bu uyuyanlar bir dahaki sefere uyandıklarında, çok daha iyi ve güvenli bir yerde olmalarını istiyorum.

Sıralar arasında dolaşıyorum, pencereli bölmelerden bakan yüzlere bakmıyorum. Bir keresinde çoğuna bakmaya çalışmışım. Tüm o insan yüzlerini -genç ve kadın- görmek çok üzücüydü. Elbette bir karışım var. Arada sırada erkek köleler ve başka gezegenlerden gelen birkaç köle var ama ezici çoğunluk dişi insanlardan oluşuyor. Ne için kullanılacaklarına dair bir fikrim var.

Yine de Adiron benim isteksizliğimi paylaşmıyor. Ambarda dolaşıyor, her penceredeki buğuyu biraz siliyor ve içeriye bakıyor. Her birine küçük bir "hımm" çekerek bakıyor ve sonra bir sonrakine geçiyor. Bunu bir süre yapıyor, yürürken biraz da yorum yapıyor.

"Praxiiian," diyor biri hakkında. "Muhtemelen bir gladyatör." "Kahverengi tenli," diyor bir diğeri için. "Senin gibi. Güzel."

"Hamile," diyor başka bir kapsül hakkında. Bir diğerrinin üzerinde duraklıyor ve sonra az önce geçtiği kapsüle geri dönüyor. "İnsanların klonlama yapmadığını sanıyordum?"

"Yok," diyorum ona, yanına yaklaşarak. Sanki ona tutunmak uyuyanlara bakarken hissettiğim huzursuzluk duygusunu bir şekilde düzelterekmiş gibi otomatik olarak kemerine uzanıyorum. Beni kendine doğru yaklaştırıyor, kuyruğunu belime dolayarak yabancı bir yarı kucaklaşma gerçekleştiriyor. "Neden soruyorsun?"

Bir kapsülü işaret ediyor. "Bunun yüzü şununkiyle aynı." Arkasındakini işaret ediyor. "Yakaladıkları insanları klonladıklarını mı düşünüyorsun?"

Sorusu içime dehşet salıyor. Bu mümkün mü? Ben uyurken böyle bir şey olmuş olabilir mi? Dışarıda bir yerlerde uzayda sefil bir zaman geçiren başka bir Yeşim var mı? Bu korkunç bir kavram ve daha önce hiç aklıma gelmemişti. Adiron'un işaret ettiği kapsülün penceresine bakıyorum ve uyuyan kadının yüzünü inceliyorum. Kızıl saçları, hafif çilleri, büyük kaşları ve küçük bir burnu var. Diğerine bakmaya gidiyorum... ve rahat bir nefes alıyorum. Birbirlerine benzeseler de, bu kızın yüzü daha yuvarlak, kaşları daha az belirgin, çilleri daha az. "Sanırım kardeşler. Bu onun kadar çilli değil."

Adiron eğilip kızları inceliyor ve sonra bana mahcup bir bakış atıyor. "Bütün insanların birbirine benzediğini düşündüğüm için beni azarladığın kısım burası, değil mi?"

Başımı salladım. "Sana zor anlar yaşatamayacak kadar rahatladım. Ve eminim ki muhtemelen

Aynı senaryoyu sizin insanlarınızla da yaşayabiliriz. Uzaylı özellikleri aldatıcı olabilir."

"Özellikle de insanlar," diye işaret ediyor ve burnuma dokunuyor. "Hepinizin çok küçük yüzleri ve büyük, hüzünlü gözleri var."

Elini sopayla uzaklaştırdım. "Çok komik.

Yapmıyoruz." "Siz de öyle."

Ellerimi kalçalarımaya koyup ona sinirli bir bakış attım. "Bu yüzden mi bana ilk görüşte aşık oldun? Gördüğün diğer insanlara benzediğim için mi?"

"Hayır, çünkü sen çok daha vahşisin ve gözlerin üzgün değil, sadece zekâ dolu." Adiron ellerini göğsüne koyar. "Ve senin kocaman-"

Ona hafifçe vurdum.

Sadece gülüyor. Onunla birlikte gülmediğimi fark edince elimi tutuyor ve beni göğsüne doğru çekerek kendine yaklaştırıyor. Büyük eli yüzümü kavradı. "Sorun ne aşkım?"

Omuz silkiyorum ve sonra zayıf olduğum için kollarımı beline dolayıp yanağımı göğsüne bastırıyorum. Adiron tarafından tutulmak her şeyi biraz daha iyi yapıyor. "Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Ürkütücü ve ben uyurken bana ne yaptıklarını merak etmeme neden oluyor."

Büyük uzaylı çenemi okşuyor. "Artık benimlesin. Bir daha sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Söz veriyorum."

Çok büyük bir söz gibi görünüyor ama kabul ediyorum. Göğsüne yaslanıp birkaç dakika beni okşamasına izin veriyorum. "Acele edelim ve ihtiyacımız olanı alalım, tamam mı? Başka zaman gelip onlara bakabilirsin."

"Tabii ki." Eğiliyor ve başımın üstüne, yay gibi saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Boş kapsüller nerede?"

Elini tutuyorum. "Gel hadi. Sana göstereyim."

Onu tabut benzeri bölmelerden oluşan labirentin içinden geçiriyorum. Adiron'un hepsine göz atmak istediğini, doğal merakının onu ele geçirdiğini söyleyebilirim. Benim sayemde dolaşmıyor ve bunu takdir ediyorum. Sanki manevi desteğe ihtiyacım olduğunu düşünüyormuş gibi yanımda duruyor.

Açık tabutları işaret ediyorum. Koyun uzak ucunda, bir yığın halinde dağılmış durumdalar.

"Voilà." "Mükemmel." Yine de onlara doğru gitmiyor. Onun yerine bir elini enseme koyup garip bir şekilde sahiplenici bir hareketle hafifçe ovuyor. "Eğer gitmek istiyorsan, gidebilirsin. Bunların seni rahatsız ettiğini biliyorum ve ihtiyacım olan bileşenleri bulmam biraz zaman alabilir."

Neredeyse boynumdaki ağır eli sevdiğim kadar sormasını da seviyorum. Sanki dün gecedten sonra benim üzerimde hak iddia etmeye karar vermiş gibi ve ben bu konuda kesinlikle en ufak bir üzüntü duymuyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor. Önümüzdeki ay sonsuz olasılıklarla önümüzde uzanıyor. O zirvede. Ben üstte. Duşta. Ben dizlerimin üstünde. Ben masada. Yine köprüdeki kaptan köşküne uzanmıştım.

Sonsuz. Olasılıklar.

Bu yüzden yanına uzanıp kuyruğuna alaycı bir vuruş yapıyorum, çünkü bunun onu çok kızdırdığını biliyorum. "İyi olacağım," diye söz veriyorum ona. "Sadece olabildiğince hızlı çalış, lütfen."

"O kuyruk çekişinden sonra mı? Emin ol yaparım." Boğazından kısık sesle homurdanıyor, beni kaldırıyor, dudaklarıma sıcak, ateşli bir öpücük konduruyor ve sonra beni en yakın durağanlık kapsülünün üzerine bırakıyor. "Sen burada otur. Ben işleri hallederim."

"Tam birinin yüzüne mi?" Biraz kıpırdanarak şaka yapıyorum. Birinin içinde uyuduğu bir

tabutun üstünde oturuyor olmak beni rahatsız ediyor. Gerçek bir tabut olmadığını biliyorum. Gerçekten uyumadıklarını biliyorum... ama içeride her kim varsa, mülklerinde kırımın farkında olacağı ve bunu onaylamayacağı hissinden kurtulamıyorum.

Adiron bana sırtıyor, çocuksu bir çekicilikle. "Eminim aldırmayacaktır."

O uzaklaşırken, pencereden kalçalarımın arasına bakıyorum ve ürperiyorum. "Sanırım bu bir erkek. Hem de çok çirkin bir erkek."

Bu Adiron'un dikkatini çekti. Hemen rotasını değiştirip bana doğru dönüyor ve pencereye bakmak için eğiliyor. Altında ne olduğunu görebilmesi için kalçalarımı olabildiğince açıyorum ve aklıma burada seksi bir iki kelime oyunu olabileceği geliyor. şaka yapmaya hazır bir şekilde ona bakıyorum ve yüzündeki ifade beni duraksatıyor. "Sorun nedir?" diye sordum.

Biraz doğruldu ve bana tuhaf bir bakış attı. "Sen... bunları hiç açma ihtiyacı hissetmedin, değil mi?" "Hayır, hiçbir zaman. Uyumalarına izin vermenin daha nazikçe olacağını düşündüm. Neden?"

Üzerine tünediğim durağanlık kapsülüne dokunuyor. "Çünkü bu mu? Bu bir sorun. Büyük, lanet bir sorun."

E Ne zaman arkamı dönsem, bu lanet gemi bize yeni ve tatsız bir sürpriz yapıyor. Jade o geniş, muhteşem gözleriyle bana bakıyor, şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç, en acımasız katilin tepesinde oturduğundan habersiz.

Burada, hayatta kalmamızı sağlamak için kapsülleri açmak ya da içindekileri öldürmek konusunda şaka yapıyordum ama gerçekten ciddi değildim. Ama şimdi, Yıkıcı Crudden'i gördükten sonra, bu ambarda bulunan her keffing kapsülünü boşaltmak ve buraya adım attığımızı unutmak istiyorum.

Arkadaşımı kapsülden çekip arkama sokuyorum. "Bunun üzerine oturma." "Ne oldu?" O soruyor. "Sorun nedir?"

Kapsülü gösteriyorum. "Hiçbir koşul altında bunu asla ama asla açmayacaksın, tamam mı? Bu ambardaki diğerlerini açsan da umurumda değil..." Duraksıyorum. "Hayır, aslında umurumda. Bu karışımında bir gladyatör varsa, mutlaka başkaları da vardır. Aslında, bunların hiçbirini açmıyoruz. Bir daha asla. Burada insan olmayan herkesi ayırırsak evrene iyilik yapmış oluruz-"

Jade elimi tutuyor ve okşuyor. "Yavaş ol. Kimsenin arasını açmıyoruz. Neden panik yapıyorsun? Nefes al, tamam mı? Sadece nefes al." Parmakları sakinleştirici bir hareketle tenimi okşuyor. "Ben buradayım. Gidip kapsüllerden uzakta oturalım ve konuşalım."

Beni kargo bölümünün uzak tarafına götürmesine izin veriyorum ve boş bir sandığın üzerine oturmam gerektiğini söylediğinde oturuyorum ve onu hemen kucağıma çekiyorum. İtiraz etmiyor, sadece endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. Jade uzanıp alnımdaki saçlarımı tarıyor, beni izliyor ve bir açıklama bekliyor.

"O kapsüldeki uzaylı kötü haber. Çok kötü haber." Onu kendime yakın tutuyorum, elimden kaçmaya çalışırsa diye kuyruğumu ona doluyorum. "Herkesin bir şansı hak ettiğini düşündüğünü biliyorum ama Yıkıcı Crudden kesinlikle hak etmiyor. Eğer galaksiye bir iyilik yapmak istiyorsak, o kapsülü kargo bölümünün kapısından dışarı atar ve burada olduğunu bile unuturuz."

Küçük kara kaşları birbirine çatıldı. "Hitler gibi mi? Hangi uzaylı ırkından?"

"Hitler'in kim olduğunu bilmiyorum ama o kapsüldeki erkek bir ekleme. Belirli bir ırktan değil, bir laboratuarda doğmuş, bir ölüm makinesi yapabilmek için bir sürü ırkın en kötü parçalarından yapılmış bir yaratık. O bir gladyatör. Sayılır. Video izleyicileri için fazla vahşi olduğu için yasaklandı... ve bu size onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı." Ona birkaç video izlediğimi ve kendim kapatmak zorunda kaldığımı söylemek istemiyorum. Crudden'in rakiplerinin içini boşalttığı ve parçalarıyla ziyafet çektiği. Bir sonraki maça geçişi ve ekibi onu kontrol altına alamadan önce o gladyatörleri ve idarecilerini de öldürmesi. Kazandığı "ödüllere" korkunç, korkunç şeyler yaptığını ve bu ödüllerin genellikle küçük, kırılğan dişiler olduğunu.

Şu anda kucağımda duran gibi.

Yıkıcı Crudden'in en görgüsüz gladyatör arenalarında bile yasaklandığı haberini duyduğumu hatırlıyorum. Kontrol edilmesi imkansızdı ve o kadar yıkıcıydı ki diğer köle sahipleri stoklarını yok ettiğinden şikayet ediyorlardı. Beş yıl kadar önce ortalıktan kayboldu ve ben de sahibi tarafından sessizce uyutulduğunu düşündüm.

Satıldığı ve durağanlığa atıldığı ortaya çıktı.

O durağanlık kapsülünü açmasına izin vermeden önce öleceğim.

"Bir daha asla yanına yaklaşma," diyorum Jade'e ısrarla. "Beni duyuyor musun? Ne kadar güvende hissettiğin umurumda değil.

Benimle birlikte. O güvenlik bir yalan. Biri o kapsüle dokunduğu an odadan çıkarsın. Keffing istasyonundan çık ve bulabildiğin en uzak galaksiye git, tamam mı? Uyandığında o şeyin yakınında olmak istemezsin." Yüzünü avuçlarım. "Ve eğer akıllıysan, hemen şimdi onu uzaya göndermeme izin verirsin." Onu ve insanları düşünüyorum, ambarda bu canavar varken üç uzun yıl boyunca bu gemide masumca oturduklarını. Kimse merak edip onu uyandırmaya karar vermediği için çok şanslı.

Diğer korsanların bunu değil de başka köleleri alması çok şey anlatıyor. Crudden doğru ellerde bir servet değerinde olabilir, ama çok fazla idareciye ihtiyacı var. Hem de bir sürü, hem de harcanabilir olanlardan.

Aklıma bu geminin yanlış nedenlerle değil de doğru nedenlerle terk edilmiş olabileceği geliyor. Mesela ailenin köle ticaretini örtbas etmeye çalışmak gibi. Ve çok fazla dikkat çekecek köleleri atmaya çalışmak gibi. Birdenbire Straik'in geri çekilmesi daha az acımasız ve çok daha uğursuz görünüyor.

Jade yüzümü okşuyor, üzerimdeki stresi biraz olsun hafifletmeye çalışıyor. "Bak, onun yakınına bile gitmeyeceğiz, tamam mı?" Sesi yumuşak ve yatıştırıcı. "Uyuyanlardan hiçbirini uyandırmak istemiyorum çünkü ayıracak yiyeceğimiz yok. Onun ve diğerlerinin uyumaya devam etmesine izin vereceğiz ve güvenli bir yere ulaştığımızda, uygun şekilde ele alındığından emin olacağız. Her şey yoluna girecek."

"Doğru. Tabii." Ona daha sıkı sarılıyorum. Belki bu gece uyuduktan sonra buraya gizlice girerim ve-

"Ve ben uyurken o durağanlık kapsülüne hiçbir şey yapmayacaksın," diyor Jade sakince, alnımdaki saçlarımı okşayarak. "Onu rahat bırakacaksın çünkü kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek bizim sorumluluğumuz değil. Bizim sorumluluğumuz sadece bu insanları güvenli bir yere götürmek. Onların kaderlerini belirlemek bize düşmez."

Sanki aklımı okuyabiliyor. "Bunu yapmazdım," diye yalan söylüyorum.

Gülüyor, sesi hafif ve tatlı. "Evet, öyle. Berbat bir yalancısın, Adiron. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Gemiye odaklanmamız gerekiyor, unuttun mu? Klima kontrollü iki oda ve başka oda yok mu? Sonra rahat yuvamıza kavuşacağız ve bu kapsül ya da diğerleri hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak." Parmaklarını yüzümde gezdirerek sikimin seğirmesine neden oluyor ve onun makul sözlerinin yatıştırıcı, nazik sesini seviyorum. "Bir şekilde uyansa bile, ortam olmayacak, değil mi? Bu yüzden kendimizi korumak için yapabileceğimiz en iyi şey başlangıçta planladığımız şeyi yapmak ve o kabloları almak."

Eğilip alnından öpüyorum. "Çok mantıklısın. Bunun ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

"Neredeyse eminim, evet." Başını yukarı kaldırdı ve bana gülümsedi. "Şimdi şu işi bitirelim de gidelim, tamam mı?"

Kafamı salladım, aklımda bir plan oluşturdum. Gerekli kabloları alıyorum. Uyuyanlar arasında başka korkunç ekler ya da mide bulandırıcı suçlular saklanmadığından emin olmak için diğer bölmeleri kontrol ediyorum.

Sonra kargo bölümünün kapısına barikat kurdum. Ne olur ne olmaz.

O zaman koridorun sonu hariç geminin büyük bölümünün iklim kontrolünü kapatın. Yaşam alanının bir bölümünü, mutfak bölümüne en yakın odayı kapatabilir ve orada kalabiliriz.

Sonra geminin kapalı kısımlarına barikat kurun. Yine, her ihtimale karşı.

Sonra... kadınıma yatağa götürür ve gün ışığında onu öldürürüm. Çünkü bundan sonra her günün böyle bitmesi gerekiyor. Güzel, sağlam bir öğleden sonra çalışması, ardından terli, ayak

parmaklarını kıvıran çiftleşme, ona adım dışında her şeyi unutturacak.

Yoğun bir gün olacak ama hepsini sıkıştırabileceğime eminim. Jade'i tekrar öpüyorum, sonra onu yere bırakıp ayağa kalkıyorum. İşe koyulma zamanı.

I Adiron'un uyuyan hakkında bu kadar endişelenmesi hoşuma gitmiyor. Diğer tüm kapsülleri kontrol ettiğinden emin oluyor ve onu endişelendiren başka bir şey bulamadığında, vücudundaki rahatlamayı görebiliyorum. Mutlu, kaygısız Adiron'un bu kadar rahatsız olması kötü bir şey olmalı.

Ruh haliyle başa çıkabilmesi için ona alan tanıyorum. Yakınında olduğumda daha rahatlıyor gibi görüldüğü için yakınında kalıyorum ama odaklanabilmesi için sessiz kalıyorum. Adiron yorulmak bilmeden çalışıyor, karmaşık görünümlü sistemlerden küçük kablolar çıkarıyor ve bunlardan ikisi kırıldığında mavi bir çizgiye yemin ediyor. Yine de saatler geçtikten sonra, onu tatmin edecek kadarını yapıyor ve geminin ana yaşam alanına geri dönüyoruz.

Kargo bölümüne barikat kurarken hiçbir şey söylemiyorum. Kapıları tekrar kapatmaya zorluyor, sonra duvardan metal bir panel çıkarıp kapı aralığına çakıyor, metal gıcırdayıp inerken bile onu boşluğa itiyor. Başka bir alet alıyor ve ateşle yandığında bunun bir kaynak makinesi olduğunu anlıyorum. Adiron kapıyı lehimliyor, yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi var. Onu hiç böyle görmemiştim. Şimdi endişeli olan benim.

Gemide birbiri ardına alanları kapatıyoruz ve önce Ruth'un, sonra da benim odamın kapatılmasını izliyorum. İçlerindeki kişisel her şeyi çıkarıp Alice ve Helen'in yeni yatma yerimiz olarak seçilen ortak odasına düzgünce istifledim. Helen tek başına kalmaktan hoşlanmadığı için iki yataklı en büyük oda burası. Ayrıca bağlantılı en büyük tuvalete sahip ve yemekhaneye sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Adiron koridordaki kabloları değiştirip daha fazla kapıyı lehimlerken ben de odadaki eşyaları toparlıyorum. Kendimizi küçük, korunaklı bir baloncuk haline getirdiğimizi anlıyorum ama kendimizi içeriye kapattığımızdan endişelenmeden de edemiyorum.

Her seferinde bir sorun, tıpkı Adiron'un bana her zaman söylediği gibi. Sorun ödünç almayı bırakmalıyım.

Bu yüzden yüzümde parlak bir gülümseme tutuyorum ve iki tek kişilik yatağı bir araya getirip büyük bir yatak haline getiriyorum ve battaniyeleri üzerine seriyorum. Naz yapmanın ya da birlikte olduğumuz her gece tavşanlar gibi sevişmeyecekmişiz gibi davranmanın bir anlamı yok. Neden kendimi mahrum edeyim? Bu gemiden hiç ayrılmayabiliriz, o halde neden her dakikamı bana oral seks yapmayı seven iri, yakışıklı bir adamla mutluluk içinde geçirmeyeyim?

Acaba bu iyiliğe karşılık verip onunla yatan oldu mu?

Bu fikir aklıma geldiği an, ona aşık oluyorum. Adiron şu ana kadar kesinlikle verici bir aşık oldu ve onun üzerine inip bugün içinde dalgalanan gerginliğin bir kısmını hafifletme düşüncesi hoşuma gidiyor. Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı var. Benim de dikkat dağıtmaya ihtiyacım var.

Bana mükemmel geldi.

Ben de o koridorda çalışırken sahneyi nasıl kurabileceğimi düşündüm. Daha fazla erişte tabii ki. O kadar işten sonra acıkacaktır. Sonra onu güzel, sıcak bir duş almaya ikna edebilirim. Sonra masumca onu kurulamamı önerebilir ve sonra baştan çıkarmaya başlayabilirim. Kendime ait diyebileceğim az miktardaki giysimi karıştırdım ve yine gülünç görünümlü elbisemi çıkardım. Bu hoşuna gitti, çünkü göğüs dekoltelerimden hoşlanıyordu. Yatak odası hazır olduğunda tuvalete gidip biraz süsleniyorum çünkü ona güzel görünmek istiyorum. Doğal saçlarımı yüzümün etrafında güzelce kabarana ve çerçeveleyene kadar kabartıyorum ve karıştırıyorum. Parmağımı yalayıp

kaşlarımı elimden geldiğince şekillendiriyorum ve dudaklarımı ısırarak kızarmalarını ve dolgunlaşmalarını sağlıyorum. Seksi görüldüğüme karar veriyorum. Seksi, kadınsı ve sevişmeye hazır.

Ya da sik emici. Adiron'u tanıyorsam, muhtemelen biri diğerini takip edecek ve ben bununla tamamen iyiyim.

Aynada kendimi inceliyor, görünüşümü seksileştirmek için yapabileceğim daha fazla şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Bir erkek arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu. Uzaylılar tarafından kapılmadan çok önce Dünya'dayken kurak bir dönemden geçiyordum ve bir randevuya hazırlanma konusunda paslanmış ve pratikten uzak hissediyorum... bu sadece bir oral seks randevusu olsa bile.

Aklıma bir fikir geldi.

Eteğimi kaldırıyorum ve kıllarımı inceliyorum. Her şeyi düzgünce keserim ama bunu hiç düşünmemiştim. Gerçi Adiron tamamen çıplak ve acaba ben de çıplak olsam daha çok hoşuna gider miydi? Bu onun için hoş bir sürpriz olabilir, nefesini kesecek ve dikkatini dağıtacak bir şey. Kontrolünü kaybetmesine neden olacak bir şey.

Düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. Aynanın yanındaki küçük yuvalarda bulunan bakım aletlerini karıştırıyorum, işimi görecektir bir tane buluyorum ve çalışmaya başlıyorum.

Tamamen çıplak kalmayalı uzun zaman oldu ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Her şey çok hassas. Oturduğumda kıvrımlarımın birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum ve bu beni tahrik ediyor. Adiron'un akşam yemeği için bana katılmasını beklerken biraz kıvrılarak bacak bacak üstüne atıyorum. Daha çok erişte var ama şu anda öncelikli odağım yemek değil. Onun yerine, Adiron'un dönmesini beklerken sabırsızlanıyorum. Koridordaki kontrol sistemi üzerinde çalışmak için tatlı bir zaman ayırıyor. Son bir saat içinde yarım düzine kez kontrol ettiğimde onu sırt üstü yatmış, göğsü kablolarla dolu bir panele gömülmüş ve harıl harıl çalışırken buldum.

"Bitti mi?" Hafifçe soruyorum, kendimi korkunç derecede çıplak ve inanılmaz derecede oynak hissediyorum. Elbisemden başka bir şey giymiyorum ve her zamankinden iki kat daha açıkta hissediyorum.

"Sadece birkaç şeyi temizliyorum." Parçalanmış birkaç tel parçası alıyor, duvardaki bir düğmeye dokunuyor ve panel çöp atımı için açılıyor. Atıkları oraya atıyor ve ellerinin yağ lekeleriyle kaplı olduğunu ve yanağında da bir sıyrık olduğunu fark ediyorum. "Artık gitmeye hazır olmalıyız," diyor Adiron. "Burada kapalı durumdayız, klima kontrolleri mırıldanıyor ve sadece bu küçük alana odaklandığımız için hava filtrelerinin çok fazla çalışması gerekmeyecek."

"Bu harika," diyorum neşeyle, her ne kadar "mühürlenmiş" yorumundan biraz rahatsız olsam da. "Yani kardeşlerin dönene kadar sıkı durmamız gerekiyor, değil mi?"

Başını sallıyor ve sonra havayı kokluyor.

"Akşam yemeği mi?" "Eriste yaptım. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Adiron yemekhaneye gitmek yerine yanıma doğru ilerliyor. Kirli elleriyle bana dokunmamaya dikkat ederek eğiliyor ve yüzünü öpmem için uzatıyor. Eğilip onu dudaklarından öpüyorum ve yüz ifadesi biraz aydınlanıyor. "Bugün zihinsel olarak biraz eksik kaldıysam özür dilerim. Seni ihmal etmeye çalışmıyorum."

"Özür dileme," diyorum ona. "Özür dilemediğini biliyorum." Yüzünü ellerimle kavıyorum ve dudaklarım dudaklarında kalarak ağzına bir öpücük daha konduruyorum. "Bizi güvende tutmaya çalışıyorsun. Şikayet etmeyeceğim."

"İyi haber şu ki, her şey bitti ve önümüzdeki ayı yatakta geçirebiliriz." Bana alaycı bir bakış attı. "Tabii duvara falan yaslanmak istemiyorsan."

Gözlerimi deviriyorum ve sinirlenmiş gibi yaparak elimle yanağına dokunuyorum. "Hep seksi düşünüyorsun, değil mi? Git ve duş al. Akşam yemeğini senin için sıcak tutacağım."

Akşam yemeği... ve tatlı için onu almayı planlıyorum.

Iriştelerimizi yerken Jade'in ne kadar seksi göründüğünü fark etmeden edemiyorum. Kendininkini özenle yiyor, dolgun dudakları bana her türlü fikri veriyor. Muhteşem göğüs dekoltesi neredeyse elbisesinin dışına taşıyor ve benimle alay ediyor. Çok çekici... ve tek düşünebildiğim

Buraya çok yakın bir kapsülde gladyatör keffing.

Kapsülleri açmak ve diğerlerini serbest bırakmak hakkında ne kadar rahat konuştuklarını düşünmeden edemiyorum. Doğru şeyi yaptıklarını düşünerek onu nasıl masumca serbest bırakmış olabileceklerini. Bu gemiye bindiğimizde, Yıkıcı Crudden'ı nasıl insan dişilerin parçalanmış, yok edilmiş bedenlerinin üzerinde dururken bulmuş olabileceğimizi-

Gözlerimi sıkıca kapatıp büyük bir lokma alıyorum, bu görüntüyü kafamdan atmaya kararlıyım. Mutlu düşünceler, diyorum kendime ve onun yerine Jade'in meme uçlarını düşünüyorum. Nasıl da dokunmaya davet eden, sevimli, sıcak, koyu kahverengi olduklarını ve tenine dokunduğum anda nasıl da uçları belirgin, daracık küçük büzüşmelere dönüştüklerini. Acaba hiç o düşük yakalı bluzundan düştü mü? Yemek yerken meme uçları hiç "oops" diye dışarı fırladı mı?

Keşke şu anda olsa.

"Sen iyi misin?" Jade bana meraklı bir bakış atarak soruyor.

"Evet. Neden?" Crudden için bu kadar endişelendiğimi bilmesine gerek yok... ya da ambarda başka ne olabilirse. Tek bildiğim, o hamile dişilerin kendilerinin de eklere hamile olduğu ve sonra da uğraşmamız gereken bir sürü dişi olacağı. Tek bildiğim, bu geminin bir yerlerinde birkaç eklentinin daha saklandığı gizli bir bölme olduğu...

Kef me. Gizli bölmelere bile bakmadım.

Jade yemek çubuklarıyla beni dürtüyor. "Yemek yerken yüz ifaden sürekli değışiyor. Bir şeye mi üzülüyorsun yoksa tahrik mi oluyorsun karar veremiyorum. Sorun nedir?"

"Sadece, uh,

düşünüyorum." "Ne

hakkında?"

"...şeyler?"

Elindeki kâseyi kenara iterek bana bıkkın bir bakış atıyor. Jade masanın üzerinde öne doğru eğiliyor, kollarını yüzeye dayıyor ve muhteşem göğüslerini güzelce kabartarak dikkatimi tekrar dağıtıyor. "Adiron, senin ne kadar kötü bir yalancı olduğunu konuşmuştuk. Yalan söylediğini biliyorum. O lanet gladyatör için üzülüyorsun, değıl mi?"

"Böyle oturmana daha az üzülüyorum," diye itiraf ediyorum. "O göğüslerine bakmak hoşuma gidiyor."

Utangaçlaşmasını ya da o yemek çubuklarıyla bana vurmasını bekliyorum ama o sadece biraz daha doğruluyor, gülümsüyor ve göğüsleri en baştan çıkarıcı küçük titremeyi veriyor. Sanki sıranın kendilerine geleceğini biliyor gibiler. Yemeğimi bitirir bitirmez Jade'i bu masaya yatırıp onunla ziyafet çekeceğim. Kesem sıkılaşıyor ve kasemi yüzüme doğru kaldırıp yiyebildiğim kadar hızlı yiyorum.

Kendimi bu durumdan uzaklaştırmak için ihtiyacım olan şeyin o olduğuna karar verdim. Jade ve benim birbirimizi öğrendiğimiz bir ay. Belki de kendimi onun davetkâr bedenine bir düzine (ya da

    d  zine) kez bo  alttı ımda, ambarda ne olduğunu unutaca ım.

Tehlikeyi umursadı ımdan değil. Daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Ama Jade'in güvenliği geçmişte hiç tehlikede olmamıştı. Şimdi onu d    nmem gerekiyor ve biliyorum ki o ek serbest kalırsa beni öldürmeye çalışacaktır. Beni endi elendiren Jade'i öldürmeye  alı mayacak olması. En azından hemen değil. Ve bu sadece

beni mahvediyor.

Bu gece, sanırım silahım elimin altındayken uyuyacağım. Ve kardeşlerim bir mesaj gönderdiğinde, gemide yaşadığımız sorunu onlara bildirmenin bir yolunu bulmalıyım. Bir yanım Straik'e yetişip Yıkıcı Crulden'ı onun güzel gemisine atmak istiyor... ama Dopekh ve diğer klonlar iyi adamlardı. Bu boku hak etmiyorlar.

Küçük bir tahta çubuk elimin arkasına vuruyor. Jade. "Seni yine kaybettim," diye alay ediyor. "Geri dön, Adiron."

Son erişmelerimi de yutup yüzümü koluma siliyorum. "Sadece düşünüyordum... ve akşam yemeğini bitiriyordum. Erişte konusunda harika bir iş çıkardın."

İltifatım karşısında kaşlarını çatıyor. "En çok hangi kısmı sevdin?" diye takılıyor. "Su eklediğim kısmı mı, yoksa onları kaseye koyduğum kısmı mı?"

Gülüyorum, çünkü haklı. Erişte hazırlamak için fazla beceri gerekmiyor. "Sadece iltifatı kabul et, aşkım."

Belki de onun o muhteşem göğüslerine baktığım için ayağa kalktığını fark etmem biraz zaman alıyor. Jade masadan kalkıyor, aramızdaki mesafeyi geçiyor ve sonra sandalyemi çeviriyor, böylece artık masaya değil, ona bakıyorum.

"Tatlı vakti geldi mi?" Tüm evrendeki en yorgun şakayı yaparak soruyorum.

Kucağıma geçiyor, bir bacağını kaldırıp kalçamın üzerinden geçirdikten sonra kollarını boynuma doluyor ve üzerime oturuyor. "Daha iyi bir fikrim var," diyor Jade hafif, yumuşak bir sesle.

"Daha iyi' diye bir şey var mı bilmiyorum. Benim fikrim oldukça harikaydı."

Gülümsemesi umut dolu. "Oh, güven bana. Bence aklımdaki şey hoşuna gidecek." "Göğüslerini de içeriyor mu?" Ona dokunmak için aramıza uzandım.

Elime bir fiske vurdu. "Kartlarını doğru oynarsan belki. Yine de önce ağzımı kullanırım diye düşünmüştüm."

Öpüşmek o zaman? Öpüşmeye varım. Ve öne doğru eğilip ağzını hafifçe benimkine bastırdığında, doğru tahmin ettiğimi anlıyorum. Kendimden memnun, onu geri öpüyorum, küçük bedeninin benimkine karşı sıcaklığını, dudaklarımdaki tadını seviyorum. Benim güzel, seksi eşim. Alt dudağımı ısıırıyor ve sonra emiyor ve ben inliyorum, ellerim onun dolgun kıcını sıkmak için kayıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor Jade.

"Dudaklarının tadı güzel." "Her yerim öyle,"

diye otomatik olarak şaka yapıyorum.

"Öyle mi, şimdi?" Bir elini kaldırıp yakama götürüyor. "Öğrenmek benim için sorun olmaz." Gözlerimi kırıştıyorum, bunu özömsüyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, o muhteşem dudaklarında küçük, boğucu bir gülümseme kıvrılıyor. "Aslında hepinizin tadına bakabileceğimi düşünmüştüm. Tabii bunun bazı hijyen kurallarınızı ihlal ettiğini düşünmüyorsanız."

Demek istediği... kalçalarını bana doğru salladığında, amını sikime doğru sürüklediğinde ve elleri otomatik bağlayıcıyı göğsümden aşağıya doğru elle indirdiğinde ağzım kuruyor. Evet, fark ettim. Kesinlikle bunu demek istiyor.

"Şiddet uygula," diye mırıldandım. "Tamamen seninim."

Jade eğilip beni tekrar öperken kendine çok güveniyor ve göğüslerini kasten göğsüme sürüyor. Üniformamın önünü sıyrıyor, sonra ellerini çıplak tenimde gezdiriyor. "Gördün mü, bugün bütün gün seni ve kendimi düşündüm," diye fısıldıyor. "Sen çok çalışıyordun ve ben de kirli, kirli düşünceler düşünüyordum."

İnledim. "Bu düşüncelerden bazılarını duymak isterim. Ya da hepsini. Aslında, evet, hepsi kulağa daha hoş geliyor. Anlat bakalım."

Gülümsüyor, bakışları umut dolu. "Aslında, aklımda ne olduğunu sana gösterebileceğimi düşünmüştüm." "Gösterme ve anlatma konusunda eşit derecede iyiyimdir." Parmak eklemlerimi hafifçe kıvrımlarında gezdiriyorum.

Yanak. "Eğer açık saçık konuşmak istiyorsan, bana uyar." "Sanırım aklımdaki şey hoşuna gidecek-"

"Yapacağımı biliyorum."

Parmakları dudaklarımı sıyrıyor ve Jade bana eğlenen bir bakış atıyor. "Hiç susmaz mısın sen?"

"Ağzım amının üzerindeyken, evet. O zaman yalıyorum. Aslında, çenemi kapatmamı istiyorsan, sanırım bu yeni bir gereklilik. Yüzüme oturmak zorundasın-"

Parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırıyor. Sert değil, sadece beni susturacak kadar. Bir kıkırdamayı geri alıyorum, çünkü onun bu şımarık tarafını seviyorum. Kendine güvenen ve şakacı Jade mi? Aynen öyle. Tuniğimi çözmeyi bitirip kalçalarını benimkilerin üzerinde sallarken ona aptalca bir onay sırtışı veriyorum. "Şimdi kalkacağım," diyor bana. "Ama sen hareket edemezsin."

Başımı salladım. "Ben burada kalacağım."

"Ve sessiz ol?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarındaki gülümseme bana alay ettiğini söylüyor. "Sessiz olsaydım gerçekten *ben* olur muydum?"

"Mükemmel bir nokta." Eğilip boynumun dibine bir öpücük konduruyor, dili hafifçe etimin üzerinde geziniyor. "O zaman orada oturup ellerini bacaklarının üzerinde tutmaya ne dersin?"

Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmedi. Jade'e dokunmamak mı? Bana nefes almayı kesmemi de söyleyebilirdi. Aç bir adama önündeki ziyafeti yememesini söylemek gibi. "Ellerimi üzerine koyamaz mıyım? Bu muhteşem göğüsler bu kadar yakındayken, dokunulmak için yalvarırken? Bu zalimce ve alışılmadık bir ceza."

Yavaşça dönüyor, o pelüş, mükemmel kıcını sikime sürüyor ve sonra ayağa kalkıyor. O ayağa kalkarken hiç de korsanlara özgü olmayan bir protesto sesi çıkardım. Jade bana sadece tatlı bir bakış atıyor, ilerliyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. "Eller aşağı, hatırladın mı?"

"Zalim kadın."

"En zalimi," diye onaylıyor saçlarını hafifçe savurarak. "Şimdi sessiz ol, çünkü dikkatimi dağıtıyorsun." Karnıma doğru ilerliyor, oraya bir öpücük konduruyor ve sonra tekrar aşağı iniyor.

Ve birden bunun nereye gittiğini anladım. Güzel. Keffing. Yıldızlar. Yukarıda. "Jade," diye inledim. "Seni muhteşem yaratık."

Pantolonumun beline kadar öpüyor ve sonra bana bakıyor. "Sessiz olman gerekiyordu, unuttun mu?"

"Sessiz. Doğal olarak." Yine de omzundan aşağı inen o küçük askılardan birine takılmadan

edemiyorum. Göğüslerini yukarıda tutmaya ancak yetecek gibi görünüyorlar ve kayış kolundan aşağı kaydığında göğüs uçları elbisenin dışına taşıyor. "Vay, vay. Bakın nasıl bir hazine buldum."

Ona uzanıyorum ve o sakince elimi bacağıma geri koyuyor. "İşim bittiğinde bana dokunabilirsin."

seninle."

Sanırım alay oyununun bir başka parçası. O hoş küçük meme ucuna bakarak kederle iç geçiriyorum. Tamamen büzülmüş ve sıkı ve sadece tadına bakılmayı bekliyor. "Çok fazla keffing dokunuşu yapacağım. Sadece bekle."

Jade kemerimin kopçasını hızla açıyor ve kemerin tokaya geri kaymasını sağlayan düğmeye basıyor. Bir *çıt* sesi çıkarıyor ve sonra onu bir kenara fırlatıyor. Sırada kasıklarımın üzerindeki otomatik bağlayıcı var ve ona uzanırken bana sinsi bir bakış atıyor. "Çok fazla dokunma, hmm?"

"Çok fazla," diye nefes alıyorum, sikime ne kadar yakın olduğu dikkatimi dağıtıyor. "Çok fazla."

"Durmamı istiyorsun gibi geliyor?" Parmakları en hafif dokunuşlarla sikimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Pantolonumun altında, malzemeye karşı zorlandığım yerde uzunluğumu özetliyor ve dudaklarında aynı eğlenceli gülümsemeyle beni değerlendiriyor. "Daha yeni başlamışken bitirmek utanç verici olur."

"Oh?" Mırıldanıyorum.

"Mmmhmm." Jade otomatik bağlayıcıya hafifçe vuruyor ve aşağı kayıyor ve sikim neredeyse pantolonumdan kurtuluyor. Bana baktı. "İç çamaşırı yok mu?"

"Hayır, ben evreni serbestçe dolaşmayı tercih ederim. Beni daha az gergin yapıyor," diye şaka yapıyorum. Kumaşı dikkatlice kalçalarımın altına sızdırıp tüm uzunluğumu ve kesemi ortaya çıkarırken parmaklarım pantolonumun bacaklarını kavlıyor. "Kim iç çamaşırı giyer biliyor musun? Straik. Muhtemelen dar olanları da. Neden her zaman böyle huysuz olduğunu açıklayabilir. O-"

"Adiron," diye mırıldandı Jade, eğilerek. "Sikini ağzıma almak üzereyim. Duymak istediğim son şey Straik ve onun iç çamaşırları."

"Doğru," diyorum şaşkınlıkla. "Özür dilerim. Lütfen devam edin."

Bakışları aletimin başındaki çift piercinge takılıyor. "Bu özel biri için miydi?"

"Sen."

Bana bakıyor ve ağzı seğiriyor. "Birkaç gün öncesine kadar varlığımdan haberin yoktu." "Fark eder mi? Ben sadece senin hayatıma girmeni bekliyordum." Uzanıyorum ve onun yumuşak Çünkü ona tekrar dokunmaya dayanamıyorum. "Çoğu mesakkah nihai eşleri için piercing yaptırır. Benimkiyle yeni tanışmış olmamın bir önemi yok. Belden aşağısı tamamen senin."

Kıkırdıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. "Peki ya belden yukarısı?" "Hepsi senin de... ama çok daha az eğlenceli."

Jade başını sallıyor, gülümsemesi tatlı ve eğlenceli. "İşte burada yanıyorsun, aşkım. Ben senin her şeyinden hoşlanıyorum. Sadece etkileyici sikini değil. Kişiliğini ve gülümsemeni seviyorum." Öne doğru eğildi ve göğsümün ortasını dürttü. "Bunu da beğendim."

"Göğüs kaslarım mı?"

"Kalbin, seni aptal." Parmağının ucuyla bana bir fiske vurdu. "Şimdi sana düzgünce sakso çekebilir miyim, yoksa beni rahatsız etmeye devam mı edeceksin?"

Şimdi kafam karıştı. Ellerimi sikimin üzerine çekip onu koruyorum. "Bana vuracak mısın? Oraya mı?" İnsanların biraz vahşi olduğunu biliyordum, ama sikime vurulmasından hoşlanacağımı sanmıyorum. Ne kadar hayal etmeye çalışsam da kulağa eğlenceli gelmiyor.

Kaşları çatılır, sonra farkına vardığı bir şeyle yumuşar. "Hayır, Adiron," diyor usulca. Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ama sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi çok ama çok nazik ve alçak sesle konuşuyor. "Sana sakso çekeceğim dediğimde, bu seni ağzıma alacağım ve büyük, kalın sikinin her santimini dilimle seveceğim anlamına geliyor. İnsanlar buna oral seks diyor."

Oh.

"Kef'e teşekkür ederim, çünkü gerçekten vurmakla ilgilenmiyorum."

M

Hayatım boyunca insanların ağızlarına her şeyi koyabildikleri için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Şükretmek için garip bir şey ama (kız kardeşim Zoey sayesinde) Mesakkah ailelerinin (ve diğer ailelerin) önyargılarının çoğuna sahip olmadıklarını biliyordum.

özellikle de Homeworld'deki eski evlerden gelenler) vardır. Onlara göre ağız sadece kullanılacak başka bir alettir. Onunla yemek yersiniz, onunla konuşur ve şarkı söylersiniz ve ara sıra sevgilinizin sikini kesesinden ucuna kadar yalarsınız.

Jade'in şu anda bana yaptığı gibi.

Pembe dilinin boyumda aşağı yukarı kaymasını büyük bir hayranlıkla izliyorum. Bakmadan duramıyorum. Gemi etrafımıza çarpsa ve o durağanlık kapsüllerinin her biri açılrsa bile, Jade'in dilinin ucunun aletimdeki çıkıntılar üzerinde gezinmesi, pembe ağzı ve kahverengi tenine karşı shaftımın koyu mavisinin cıfcaflı bir şekilde parlak olması görüntüsüne tamamen kapılırdım.

Cennet gibi.

Pek çok şey iyi hissettirir. Uzun ve zor bir günün ardından yemeğin o ilk ısırığı. Yatağınıza gömülmek. Sıcak bir duş. Taptığınız dişiye dokunmak. Uyluklarının arasında boynuzlarınızı sıkmasına izin vermek.

Ama bu? Bu listenin başına geçebilir. Jade dilinin sadece ucunu üzerimde kullanıyor ve bu gıdıklayıcı, flörtöz ve ıslak ve yaşadığım sürece bu manzarayı asla ama asla unutmayacağım. Ben büyülenmiş bir şaşkınlıkla ona bakarken, o sikimin alt tarafında bir damarın izini sürüyor. "Bundan hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi boğucu ve muhteşem. Parmakları tabanın etrafında kıvrılıyor ve benim bedenime kıyasla ne kadar küçük olduklarına bayılıyorum. Kıpır kıpır fazladan parmağı umurumda bile değil. Sadece bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. "Bana oral seks yapmak hoşuna gitti, değil mi?"

Cevap veremeden ağzı sikimin ucuna kapanıyor ve neredeyse sandalyeden düşüyorum. Kalçalarım sarsılıyor, ağzına girmeye kararlıyım ve olduğum yerde kalmak ve sikimi yüzüne sürmemek için tüm gücümü harcıyorum. Kaba olamayacağımı kendime hatırlatıyorum. O diliyle ve dudaklarıyla bu kadar cömert davranırken olmaz.

Kef me, o dudaklar. Başının etrafındaki kalın taç kısmına kadar sikimi çevreliyorlar. Dili alt tarafa sürtünüyor ve videolarda insan çocukları arasında çok popüler olan çubuktaki sert şekerlerden birini emer gibi beni emiyor. Sonra sanki tadıma bayılıyormuş gibi inliyor ve ağzını daha da derinleştiriyor.

Bakmadan duramıyorum. Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz bir şey görmemişim.

Sonra beni sertçe emiyor, geminin vakumlarından biri kadar sert ve nefesim sıkılı dişlerimin arasından tışıyor. Sandalyede arkama yaslanıyorum, lanet olası şeye sıkıca tutunuyorum, çünkü henüz boşalamıyorum. Henüz değil, o bana bu kadar iyi davranırken değil. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ağzı duyulabilir bir patlamayla beni terk ediyor ve sonra muhteşem parmakları taşaklarıma masaj yapıyor. "Durmalı mıyım?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Eğer zevk almıyorsan-"

"Dişi," diye homurdanıyorum, duracağı düşüncesi beni neredeyse çılgına çeviriyor. "Sana tapan

bir erkeğe karşı acımasız olma."

Jade kıkırdıyor, sesi biraz neşeli ve parmakları taşaklarını çalıştırmaya devam ediyor. Nefesi tekrar sikimin başını ısıtıyor ve sonra başımın üzerinde ıslak, alaycı bir şerit daha yalıyor. "I

İtiraf etmeliyim ki bu piercingler biraz rahatsız edici. Normalde seni o kadar derine sokardım ki boğazımı sikerdin-"

Bu düşünceyle inledim, neredeyse çözüliyordum.

"-ama bu piercingler ağızımı çezebilir, bu yüzden yapabileceğim tek şey bol bol yalamak ve alay etmek. Umarım sorun olmaz." Gözlerimi açtığımda dudaklarını sikimin alt tarafına bastırıp beni izliyor ve sonra tekrar konuşuyor. "Ve tabii ki başını emmek."

Sikimin başı dudaklarına değerken konuşmasını izlemek büyüleyici. Daha fazlası için zorlamaya karşı koyamıyorum. Sikimi elime alıyorum ve dudaklarına doğru yönlendiriyorum, dudaklarının arasına itiyorum ve beni bir kez daha hevesle ağızına almasını, dilini tenime karşı çalıştırmasını izliyorum. Kef me. Beni horozumun tabanı etrafında sıkıca kavırıyor ve beni çalıştırırken sünnet derimi kullanarak pompalamaya başlıyor. Diğer eli taşaklarımı kızdırmaya ve okşamaya devam ediyor ve ben acı çeken bir erkek gibi inleyene kadar ağızı sikimi emiyor, emiyor ve emiyor. Beni her pompaladığında seğiriyorum, hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum. Bu sırada, sıcak ağızı uzunluğumu kaydırıyor ve şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim gibi ucumu çalıştırıyor. O da küçük zevk sesleri çıkarıyor ve ben onun havayı koklayan uyarılma kokusunu aldığımda? Benim için her şey bitti.

Elim kafasındayken, o muhteşem, sıcak, emici ağzının içine boşalıyorum. Dilini tohumlarımla dolduruyorum ve bunu yaptığım an, çekilirken içten içe yüzümü buruşturuyorum. Jade'in dilime boşalmasına bayılıyorum ama muhtemelen dehşete kapılarak tohumumu tükürecek. Önce sormalıydım. İsteyip istemediğini kontrol etmeliydim.

Ben özür dilemeye fırsat bulamadan, bu muhteşem, pis kadın bana bakıyor ve sertçe yutkunuyor. Sütüm dudaklarını kaplıyor ve ağzından akan damlalar tenini boyuyor, ama yutkunuyor ve sonra parmaklarını kullanarak yüzünü temizliyor, sanki kendine verdiği bir ikrammışım gibi yalıyor. Sonra eğiliyor ve diliyle beni temizliyor.

Hayretle bakıyorum, üzerime eğilip o şaheser dilini artık çok hassas olan sikimin üzerinde gezdirmesini izliyorum. "Sana aşık olduğumu söylemiş miydin?" Nefes nefese kaldım. "Sana deli gibi aşık mıyım?"

Dudaklarını son bir kez yalıyor ve sonra sikimin seğirmesine neden olan boğucu bir gülümseme veriyor. "Oh, biliyorum."

"Sadece... konuyu tekrar açayım dedim," diye mırıldanıyorum. "Daha önce olmasaydım, şimdi kesinlikle aşık olurdum." Jade kıkırdıyor ve gözlerinde yumuşak bir bakışla ayağa kalkıyor.

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Zevk almak" çok küçük bir kelime gibi görünüyor. Onun ağızı benim dünyamı alt üst etti. Onun dilinde yeniden yaratıldım. Mutluluğun ve abartının yarattığı oldum. Ve Jade kucağıma tırmanıp bana sarıldığında, tam bir memnuniyet erkeği oluyorum. Yüzünü onlarca kez öpüyorum, durgun ve mutlu. "İnanılmazsın. Ama yine de muhtemelen bunu biliyorsundur."

Boğazından memnun bir ses çıkarıyor ve başını çenemin altına sokarak göğsünü benimkine bastırıyor. Bacakları üstüme geliyor, çıplak teni geçici olarak doymuş sikime baskı yapıyor. Sırtını ovuyorum, ellerim tatlı vücudunda aşağı yukarı hareket ediyor. Yumuşak kıvrımları var, bu kadın benim. "Hoşuna gittiğine sevindim," diyor, sesi alçak ve nefessiz. "Zor bir gün geçirmiş gibiydin ve beni her zaman daha iyi hissettirdiğin için bunu senin için daha iyi hale getirmek istedim."

Onu hak etmiyorum. Kıçını sıkıyorum, esnek teninin avuçlarımda zıplamasına bayılıyorum. Acaba onu tokatlamama izin verir miydi? Bu düşünceyle, tükenmiş bir asker olan sikim bir kez daha canlanıyor. "Kadınların en cömerdi sensin Jade."

Gülüştü çok tatlı. Bir elini çıplak göğsümde gezdiriyor, parmakları meme uçlarımda üzerinde

duraklıyor. "Tamamen bencil değilim, Adiron. Umarım yakında bir tura daha hazır olursun ve belki bu sefer ikimiz de gelebiliriz." Parmaklarıyla meme ucumun üzerinde bir daire çizerek tenimin karıncalanmasına neden oluyor

çok az. Bu konuda hassas olduğumdan değil ama bu bana Jade'in hâlâ muhtaç olduğunu söylüyor ve ben buna her zaman dikkat ederim.

"Islak ve ağrıyor musun?" Dayanamayarak soruyorum. Küçük bir iç geçiriyor. "Oh, çok."

"Belki acını hafifletebilirim," diyorum ona, kendini beğenmiş ve kontrollü hissederek. Jade'i dilimle çalıştırabilirim diye düşünüyorum. Amcığının tamamen kaygan, sıcak ve lezzetli hale getirin ve sonra horozum daha fazlası için hazır olduğunda, onu saatlerce ve saatlerce talep edebilirim. Kef me, ama bu kulağa harika geliyor. Elimi eteğinin altına ve vücutlarımızın arasına kaydırıp amını arıyorum.

Jade beklentiyle kıvranıyor.

İlk başta neye dokunduğumun farkında değilim. Burada sıcak ve ıslak, ama... pürüzsüz. Amını çevreleyen tel tel, sıkı bukleler... gitmiş. "Jade?"

"Tıraş oldum," diye nefes alıyor. "Senin için. Güzel ve pürüzsüz. Sürpriz."

T

Adiron'un yüzündeki ifade her şeye değer. Üzerinden geçen şaşkınlığı ve ardından gelen açgözlülüğü seviyorum. Parmaklarını kıvrımlarıma sürüyor ve ben inleyerek eline karşı sallanıyorum.

"Görmek istiyorum," diyor bana.

Beni yatağa yuvarladığında nefesim kesildi. Beklentiden başım dönüyor ama nefesim kesiliyor.

"Dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Kef hayır. Bu tatlı amcığa yakından ve kişisel olarak bakmam gerekiyor." Adiron eteğimi belime kadar itiyor ve iyice bakabilmesi için bacaklarımı ayırdığımda inliyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Koca başını eğiyor ve ben de uzanıp boynuzlarına dokunuyorum, o da benim yeni çıplak tenime sokuluyor. "Küçük tutamın çok tatlıydı. Onu özleyeceğim."

Tepkisi düşündüğüm gibi olmadı. Çoğu erkek bir kadın onun için çıplak kaldığında heyecanlanır, çünkü sanırım içgüdüsel olarak kasık kıllarından hoşlanmazlar. "Hoşuna gitmiyor mu?"

"Oh, hoşuma gitti." Adiron beni yalıyor, dili pürüzsüz etimin üzerinde dönüyor. "Ama ben eski halini de seviyordum. Benim için değişmeni istemiyorum. Seni tüm insanlığıyla seviyorum, fazladan parmakların ve rastgele saç tutamlarınla."

"Vay canına. Fazladan parmaklar ve rastgele saçlar. Çok gurur verici."

Kıkırdıyor ve nefesi hassas tenime değişiyor. "Hakaret etmek için söylemedim, aşkım. Siz farklısınız, çünkü aynı türden değilsiniz. Bu farklılıklarınızı kötü yapmaz. Onları seviyorum, çünkü seni seviyorum. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim." Adiron tümseğimi, klitorisimin hemen üstünü öpüyor. "Belki beşinci parmağın hariç, çünkü deforme olmuş görünüyor-"

Kıkırdıyorum. Benim beş parmağıma karşılık onun üç büyük parmağı var ve benim neden farklı boyutlarda birkaç küçük parmağım olduğunu hiçbir zaman anlamadı. "Sanırım bu ayak parmaklarımı emmeyeceğin anlamına geliyor?"

"Oh, onları emeceğim." Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. "Eğer seni tahrik eden buysa, bütün gün onları yalayabilirim. Ama kemirilmeyi bekleyen bu lezzetli göğüslere ve yalanmak için yalvaran bu sulu, tatlı amcığa sahip olduğunu düşünürsek, zevklerini sorgulayacağım."

Nefesimi içime çekiyorum, sıcak uyarılma duygusu içime yayılıyor.

Vücudumdan aşağı kayıyor. "Ama eğer oynamak istiyorsan-" "Bekle, bekle," diye itiraz ediyorum, boynuzlarını tutarak. "Şaka yapıyordum."

Adiron yeni tıraş edilmiş tümseğime sıcak, ağzı açık bir öpücük daha konduruyor. "O zaman ağzımı nerede istediğini söyle."

"Daha aşağı," diye inliyorum.

Emrettiğim gibi yapıyor, dili sıırıslıkla kıvrımlarımın arasına giriyor ve tenimi yalıyor. Titreyen bir nefes alıyorum. Dili hatasız bir şekilde klitorisime doğru ilerliyor ve sonra bir parmağını göbeğime bastırırken bile yalamaya ve emmeye başlıyor. İri eli bacağımı geriye katlayıp dizimi neredeyse omzuma bastırırken, bu adamın adil oynamadığını fark ediyorum. Ağzı ve parmaklarıyla amımla sevişirken onun için iyice açılmış durumdayım. Boynuzlarına yapışıyorum,

kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum ve anın içinde kayboluyorum. Vücudum zaten hazır ve nazır ve orgazmın oluşmaya başlaması uzun sürmüyor ve inlemelerim daha yüksek sesle ve hareketlerim daha acil hale geliyor.

Neredeyse geldim... ve sonra durdu.

Başını kaldırıp bana sırtıttığında, "Seni orospu çocuğu," diye soluyorum. Elimini alnına koyup onu geri itmeye çalışıyorum ama o sadece kıkırdıyor. "Bu adil bir oyun değil."

"Ben bir korsanım," diyor üzerime gelirken. "Nadiren adil oynarım." Bana bir öpücük veriyor, uyarılmışlığımın tadına bakıyor ve sonra bir elini kalçama kilitliyor. Bir an sonra, başının bedenimin girişine bastırdığını hissediyorum. Adiron'un sesi alçak, boğuk bir notaya düşüyor. "Etrafımda dolaştığını hissetmek istiyorum, aşkım. Bunu benim için yapabilir misin?"

İnliyorum, çünkü bunu sorduğunu duymak bile içime vahşi şeyler yapıyor.

Derine itiyor ve ben o kadar ıslak ve hazırım ki en ufak bir direnç göstermeden içeri süzülüyor. Bedenim onu kavrarken kaygan bir ses çıkarıyor ve o da zevkle iç çekiyor. "Sen benim için yaratılmışsın Jade. Bu küçük tatlı amcığın beni almak için ne kadar istekli olduğuna bak. Vücudun açgözlü, değil mi? Tohumumla dolmak için sabırsızlanıyor."

İnleyerek ona uzanıyorum, ellerim göğsünün üzerinde çırpınıyor. "Adiron," diye inliyorum. "Lütfen."

"Sana sahibim, aşkım." Öne doğru eğilip beni örtüyor ve sonra içime pompalamaya başlıyor. Yavaş ve nazik değil. Burada durgun bir hız artışı yok. Bu sefer beni sert ve hızlı bir şekilde içine alıyor, her hızlı hamlesinde memelerim titriyor... ve ben buna bayılıyorum. Vücudumun onun istilasına uyum sağlamasına izin verecek zaman yok, orgazmımın bitiş çizgisine gitmeden önce vücudumda gezinmesine izin verecek zaman yok. Bu kesinlikle bir iddia ve her parçam yanıt olarak yanıyor. Bana daha kirli şeyler fısıldarken adını inliyorum, horozunun vücuduma her sert vuruşuna, mahmuzunun klitorisimin üzerinde bir alay eşlik ediyor. Her derine inişinde daha pis vaatlerde bulunuyor ve bu o kadar iyi ve yaramaz ki beni tamamen çılgına çeviriyor. Kanalım onun etrafında sıkışıyor, içime girerken dalgalanıyor ve açımızı hafifçe değiştirdiğinde, kalçalarımı biraz daha altına soktuğunda, o delici içimdeki hassas bir noktaya sürtünüyor.

Ellerim tenine sürtünüyor ve tırnaklarımı batırıyorum. O derine doğru ittikçe, delici her seferinde vücudumdaki her şeyin alevlenmesine neden olan o mükemmel, mükemmel noktaya çarptığında, uçuyormuşum gibi hissediyorum. Kalçalarını çeviriyor ve bunu yaparken, mahmuzunu klitorisimin üzerinde bu muhteşem küçük dansı yapıyor ve... boşalıyorum. O kadar sert ve o kadar parlak boşalıyorum ki tüm vücudumun kasıldığını, amımın onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. İçimdeki her şey çarpışıp parlaklığa dönüşürken sıvının hücumunu hissedebiliyorum. Ve ben bu hissin içinde kaybolurken, Adiron içime girmeye devam ediyor. Tam vücudumun işinin bittiğini düşündüğüm anda, kendi serbest bırakma gücüyle içimde seğiriyor, içimi tohumuyla yıkarken başka bir lezzetli artçı şok ortaya çıkarıyor.

O yanıma yığılıyor, yatağa yuvarlanıyor ve nefes nefese kalıyor, ben de neredeyse katatonik bir mutluluk içinde tavana bakıyorum. Tanrı merhamet etsin, bu inanılmazdı. Derin nefesler alarak "Ee," diyorum. "Ne... yarın için planın ne?"

Adiron beni kendine doğru çekiyor ve göğüslerime sarılıyor. Yüzüne doğru itiyorlar ve mutlu bir iç geçiriyor. "Erişte ve seks."

Kıkırdıyorum, saçlarıyla oynuyorum. "Peki ya ertesi gün?"

"Erişte ve seks."

"Önümüzdeki ay boyunca her gün planın bu mu olacak?" Eğlenerek sordum.

Büyük uzaylı başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bana sırtıttıyor. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Bir süre sonra "Hayır," diyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Gerçekten, gerçekten istemiyorum.

Erişte ve seks bana oldukça iyi geliyor."

Altı Hafta Sonra

Erişteyi bıraktım.

Sonunda oldu. Yıllarca her gün aynı boku yedikten sonra, vücudum sonunda besin kaynağımızı reddediyor. Yataktan yuvarlandım, Adiron'un yayılmış uzuvlar ve kahvaltı yapmak için mutfığa koştum. Daha fazla erişte tabii ki. Günde üç kez, birkaç farklı tatta erişte. Ama pişen eriştelerin kokusunu aldığım anda midem çalkalanıyor. Midemdekileri kusmadan önce lavaboya zar zor varıyorum. Birkaç kez kusuyorum, sonra kuru kusuyorum ve yere yığılıyorum. Dolaba yaslandım, kendimi berbat hissediyordum... ama şaşırmadım.

Kokusu dün beni rahatsız etti. Dokusu da öyle. Başka seçenek olmadığı için sineye çektim ve yine de yedim ve daha fazla midem kaldırmadığımda, kasemi Adiron'a ittim, o da keyifle geri kalanını yedi. Bunun tek seferlik bir durum olmasını umuyordum ama öyle görünmüyor. Neyse ki bol miktarda sıcak çayımız var, bu yüzden ayağa kalktım, kendime bir fincan yaptım ve eriştelerimi Adiron'un kasesine dökerken nefesimi tuttum.

Adiron birkaç dakika sonra mutfığa giriyor ve hemen bana doğru yöneliyor. Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, kuyruğunu omuzlarıma doluyor. "Günaydın aşkım. Nasıl uyudun?"

"Güzel." Kalçalarına yaslanıyorum. "Sen mi?"

"Bir bebek gibi." Ellerini kollarımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor, sonra göğüslerimi avuçluyor. Sabahları hep dokunaklıdır ve ben de ona yaslanıp ellerinin vücudumda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. "Kef me, çok güzelsin," diyor. "Nasıl bu kadar şanslıyım?"

Kıyafetlerimin arasından hassas meme uçlarımı okşarken nefesimi içime çekiyorum. "Sana kahvaltı hazırladım." "Hmm, kahvaltı ya da memeler. Kahvaltı ya da memeler." Memelerime masaj yaparken bile düşünüyormuş gibi yapıyor.

dairesel hareketlerle göğüsler.

"Kahvaltı," diyorum sertçe, ellerini iterek. "Memelerim bu sabah biraz hassas."

Adiron başıma son bir öpücük konduruyor ve sonra masanın öbür ucuna, tencerenin buğulandığı ve onu beklediği yere gidiyor. Oturur oturmaz ayaklarımı kucağına koyuyorum ve o da kuyruğunu bileğime doluyor. Bu bizim için tanıdık bir rutin. Birbirimize dokunmayı seviyoruz ve bu şekilde rahat hissediyoruz. Çayımı yudumluyorum, midem biraz daha rahatlamış gibi görünüyor. Büyük bir lokma yedikten sonra bana bakmasını izliyorum. "Şimdiden yedin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Ona kustuğumu söylersem endişelenecek, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Midemin bunu sineye çekmesi ve istesem de istemesem de menüde erişte olduğunu anlaması gerekecek. Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra başımı duvar ünitesine doğru eğiyorum. "Telsizi kontrol ettim. Bu sabah bir şey yok."

Homurdanıyor, başını sallıyor. "Her an olabilir.

Sadece sabırlı ol." "Sabır benim göbek adımdır."

"Öyle mi?" Büyük bir ısırik daha alıyor. "Çünkü dün gece birinin onun gelmesine izin vermediğim için sızlandığını hatırlıyor gibiyim."

Masanın altına tekme attım. Sert değil, sadece onu eğlendirerek güldürmeye yetecek kadar. Birlikteliğimizin üzerinden altı hafta geçti ve Adiron'da en ufak bir değişiklik olmadı. Birlikte yaşamaya başladığımızda sakinleşip sakinleşmeyeceğini, şakalarının azalıp azalmayacağını, tüm heyecan ve yenilikler geçtiğinde seksin azalıp azalmayacağını merak ediyordum.

Daha iyi bilmeliydim.

Adiron her gün aynı büyük aptal. Çenesini çalıştırıyor, aptal gibi davranıyor ve yine de

zeki, düşünceli, nazik ve sınırsız enerji dolu olmayı başarıyor. Seks de hiç yavaşlamadı. Bunun bir kısmının gün boyu yapacak çok az şey olmasından kaynaklandığına eminim, ancak Adiron yatakta haftalar önce olduğu gibi şimdi de çok verici. İçime girmeden önce en az bir kez boşalmamı sağlamayı seviyor ve sürekli bana dokunmaktan kendini alamıyor. Günde en az iki kez seks yapıyoruz. Sadece zaman geçirmek için değil, birbirimizi öğrenmek için. Konuşmak ve bağ kurmak için. Her gün aşkını ilan ediyor ve itiraf ediyorum, bunları duymaya bayılıyorum.

Mantiğa aykırı olsa da Adiron'un bana gerçekten anında aşık olduğunu düşünmeye başlıyorum. Başından beri ondan hoşlanıyordum elbette. Ve seks inanılmaz. Hayatımı onsuz bir şekilde hayal etmek giderek zorlaşıyor, bu yüzden sanırım aşık olmalıyım... ama küçük rahat baloncuğumuzun her şeyi çarpıttığından endişeleniyorum. Bu durumdan çıkıp "normale" döndüğümüzde (bu her neyse), her şeyin değişeceğinden. Adiron'un, sorumluluğu bir pelerin gibi üzerinde taşıyan tombul, siyah bir insan kadınla pek de ilgilenmeyeceğinden. Eğer bana olan aşkı başladığı gibi çabuk biterse, bu o kadar da şaşırtıcı olmayacak, değil mi?

Karasevdasının sona ermesi için hazırlıklıyım ve kalbimin bu sürece kapılmasına izin vermemeye çalışıyorum. Yine de çok geç kalmış olabilirim. Diğerleri döndüğünde bize ne olacağını düşünmek bile göğsümün acıyla sıkışmasına neden oluyor.

Çayımı bitirip fincanı bırakıyorum ve erişteyi bitirirken onu izliyorum. Midemde çaydan başka bir şey kalmadığı için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Belki de kötü bir yemek partisiydi. Kim bilir. "Bugün için planın nedir?" Parlak bir şekilde soruyorum. "Geminin kontrolleri üzerinde daha fazla çalışmak mı?"

Adiron yüzünü buruşturur. "Öyle de olabilir. Sahip olduğum her şeyi vermezsem tatmin olmayacağım, biliyor musun?"

Anlıyorum. Kendimizi geminin bu küçük bölümüne kilitlediğimizden beri ortalık sessiz. Güç bir kez daha titredi ama Adiron birkaç kabloyu daha değiştirdi ve o zamandan beri seyir halindeyiz. Ara sıra köprüye çıkıyor, yoğun soğuktan ve havasızlıktan korunmak için giysilerini giyiyor ve parça aramak için köprüye gidiyor. İşin zor tarafı, Straik geri dönerse ve *Yıldız'ı* buradan çıkarmamız gerekirse diye geminin asıl kontrol sistemini yok etmek istemiyor. Bu yüzden Adiron bir şeyleri kurcalıyor ama bunun nafile bir çaba olduğuna eminim. Yine de denemek istiyor ve onu suçlayamam. Kendimizi kurtarmak için tek bir girişimde bile bulunmadan sürüklenmekten iyidir.

Duvardaki kontrol panelini kontrol etmek için ayağa kalkıyor. Başlangıçta sadece gemideki odalar arasında bir iletişim portu olması gerekiyordu, ancak Adiron onu geminin durum güncellemelerini besleyecek şekilde ayarladı, böylece en azından sürekli köprüye gitmeden neler olup bittiğini öğrenebiliriz. Onunla birlikte kalkıyorum ve panele gelip birkaç düğmeye dokunduğunda yanağımı koluna dayayıp izliyorum. Bu da rutinimizin olaysız olduğu kadar rahat bir parçası.

"Mesajlar?" Tekrar kontrol etmekten zarar gelmez diye soruyorum.

Adiron bir düğmeye dokunuyor. "Bir şey yok." Eğiliyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Unutma, panik yapma. Bu sadece henüz menzile girmedikleri anlamına geliyor."

"Paniklemiyorum." Kolumu beline doladım. Bana yarım düzine kez *Küçük Kız Kardeş'e* ulaşmaları, yakıt ikmali yapmaları ve sonra geri dönmeleri gerektiğini açıkladı. "Peki ya buz alanı?"

"Tehlikeli bölgeye sürüklenmemize hâlâ bir ay var. Oraya varmadan önce işleri halledeceğiz, söz veriyorum." Sırtımı ovarak beni rahatlatıyor. "Donmana izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Ben de ona inanıyorum. Şu anla o an arasında bir şey bulabilecek biri varsa o da benim büyük, kararlı Adiron'umdur.

Panodan uzaklaşıyor, yakındaki bir koltuğa oturuyor ve beni başka bir öpücük için kendine

ekiyor - bu seferki dudaktan. Şakacı bir tavrıla burnunu benimkine sürtüyor. "zerinde çalışırsam
senin için sorun olur mu?

Projem burada mı? Arabayı içeri taşıyabilir ve bu masanın üzerine yayabilirim. Alana ihtiyacım var."

"İşi" her zaman ortalığı dağıtıyor ama sorun değil. Arkasından temizlik yapmak umurumda değil - tavana bakmak yerine yapacak bir şeyim oluyor. "Devam et, bebeğim."

Adiron bana sırtıyor. "İstersen yardım edebilirsin, biliyorsun."

Homurdanıyorum. "İkimiz de ellerimi nerede istediğini biliyoruz ve orası aletlerinin yakınında bir yer değil."

Beni daha yakına çekiyor, bakışları göğüslerime kilitleniyor. "Yani, sikimi bir alet olarak düşünmeyi seviyorum."

."

Elektronik bir şey cıvıldıyor.

İkimiz de donup kaldık, birbirimize bakıyorduk. "Bu..." Ben soruyorum.

"Bir gemi," diyor Adiron. "Az önce radara girdi." Yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanıyor ve Beni kucağına aldı ve ellerini üzerimde gezdirdi. "Sana kardeşlerimin yolda olduğunu söylemiştim."

I Yanılıyorum. Jade'i yere bırakıp muzaffer bir edayla iletişim düğmelerine bastığım anda, onların kardeşlerim olmadığını anladım. *Buoyant Star*'ın aldığı "iletişim" (eğer buna iletişim denebilirse) geminin onu alıp almadığını görmek için gönderilen bir pingden başka bir şey değil. Bu

kardeşlerim olmazdı. Burada olduğumuzu biliyorlar.

Jade bana belli belirsiz endişeli bir bakış attığında gülümsemeye devam ediyorum ve birkaç tuşa daha basıyorum. İletişim monitörlerinde gelen geminin görüntüsü beliriyor ve kendi kendime yemin ediyorum. Bu *Küçük Kız Kardeş* değil. Lord Straik'in *Karanlık Göz'ü* de değil. Hız ve gizlilik için tasarlanmış bir flaş kruvazör... ve yakacak çok fazla kredisi olan korsanların favorisi.

Bir ping daha gönderiyor ve sistem bana cıvıldıyor.

"Cevap vermemiz gerekmiyor mu?" Jade bana bakarak soruyor. "Eğer bunlar kardeşlerinse?" "Onlar değil," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. "O gemiyi hiç tanımıyorum." "Nasıl..." Duraksıyor. "O zaman burada olduğumuzu nereden biliyorlar?"

Mükemmel bir soru. Belirli koordinatlar olmadan birinin *Suyun İçindeki Yıldız'ı* bulma ihtimali son derece düşük. Jade ve arkadaşlarının son üç yılda bir avuç ziyaretçisi oldu, o da korsanları erzakla cezbetmek için yardım sinyali gönderdikten sonra. Bu bana oldukça tesadüfi geliyor. Ya bir yerde bir sinyal bıraktık ya da birisi yerimizi belli etti.

Üzerimde bir kredi olsaydı, Lord Straik olduğundan şüphelenirdim. Kardeşlerimin beni satmayacağını biliyorum... bu yüzden Lord olmalı. Ama aynı zamanda, bu hiç mantıklı değil. Ailesinin insan kaçakçılığı yaptığını öğrenince utanmış gibi davrandı. Neden dönüp bu bilgiyi korsanlara versin ki? Vermezdi.

Tabii buna zorlanmadıysa. Ping tekrar çaldığında çenemi ovuşturuyorum. Bu kesinlikle bir sorun.

Jade'e bakıyorum. Jade, o büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor, sanki bu sorunu çözmem için bana güveniyormuş gibi. Sanki ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verebilirmişim gibi. Bir kahkahasıyla dünyamı güzelleştiren, gülüşüyle kalbimi göğsümden çıkacakmış gibi hissettiren Jade. Bu kadın için yapamayacağım hiçbir şey yok ve son altı haftada onunla birlikte olmak bu duyguyu daha da pekiştirdi. Kolaylıkla hayatımın en mutlu altı haftası oldu. Günlerimin geri kalanında her sabah ağzımda onun vahşi, tuhaf saçları ve göğsüme yapışmış göğüsleriyle uyanmak istiyorum.

Ve onu hiçbir şey için riske atmayacağım.

"Beni seviyor musun Jade?" diye sordum.

Bana bakarken gözleri kısıldı. "Açıklama yapmak için garip bir zaman." Beni çok iyi tanıyor. "Sadece cevap ver. Evet mi hayır mı?"

"Cevabın evet olduğunu biliyorsun."

"Fantastik." Duvarı işaret ediyorum. "Şu paneli çekip çıkaracağım ve gemi gidene kadar arkasına saklanmanı istiyorum."

Jade bana bakıyor. "Ne?"

"Bu bir korsan gemisi. Muhtemelen dost canlısı değiller. Sana yaklaşmalarını istemiyorum, bu yüzden saklanman gerekecek." Çoktan odadan çıkıp silahıma doğru koşmaya başladım bile. Ona silahımı vereceğim, böylece kendini koruyabilir. Eğer saklanırsa, benim çabalarım sayesinde bu gemide bir sürü tuhaf yeniden kablolama var. Belki başka bir biyo-imzayı fark etmezler. Başka bir şeymiş gibi gösterebilirim.

En azından umudumuz bu.

Jade güvende olduğu sürece, bu korsanların her şeyine katlanabilirim.

Duvardaki kancadan silahımı kapıp mutfığa doğru ilerliyorum. Jade yolda beni karşılıyor, gözleri kocaman ve telaşlı. "Adiron, ya yanıyorsan? Ya dost canlısıysalar? Ya kardeşlerinden biriye?"

"Kardeşlerimden biri bir pingden fazlasını gönderirdi. Bu, neyin ısıracığını görmek için suları test eden biri." Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Her şey yoluna girecek, aşkım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Önce ben öleceğim.

Silahımı onun eline verdim. Dehşet dolu bir bakış attı. "Adi, hayır."

"Evet," diyorum kararlılıkla ve onu duvara doğru yönlendiriyorum. "Mutfak robotunun arkasında gizli bir füzyon bileşeni var. Ona olabildiğince yakın dur. Biyo-imzanı gizleyeceğini umuyorum. Ben sana işaret verene kadar dışarı çıkmayı istemiyorum."

Jade'in daha fazla itiraz etmesini bekliyordum ama akıllı ve soğukkanlı bir kız. Başını sallayıp silahı alıyor, kılıfından çıkarıp doldurduktan sonra tekrar kapatıyor. "Sinyal ne o zaman?"

Normal konuşmalarda kullanmayı düşünmeyecekleri bir şey olmalı. Birkaç dakika düşünüyorum, "En sevdiğim beş şey listemi ortaya çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Jade başını sallıyor. Düşüncesizce ilerliyor, tuniğimin önünü tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzı benimkinin üzerinde, şiddetli ve çaresiz ve beni o kadar sert öpüyor ki dudakları muhtemelen sabaha morarmış olacak. Biraz geri çekiliyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Seni her şeyden çok seviyorum," diyor bana.

Yabani, kabarık saçlarını düzeltiyorum. Bu dişiye bayılıyorum. "Seni güvende tutacağım," diyorum ona tekrar.

Belki bunu söylemeye devam edersem, inanırım. "Hiçbir şey için endişelenme."

Geri çekiliyor, derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Onları vurmam için bir işaret kelimesi mi istiyorsun?"

Kef, onun acımasız çizgisine bayılıyorum. "Eğer çok fazla işaret kelimesi kullanırsak, hepsini karıştırabiliriz. Ben 'vur' desem, sen de en tehlikeli görüneni seçsen ve oradan devam etsek nasıl olur?"

Jade başını sallıyor. "Bunu yapabilirim."

"Ve eğer bir Threshian mürettebatıysa, beni öldür ve sonra blaster'ı kendine çevir," diyorum. "Seni canlı ele geçirmelerini istemezsin."

Bana bakıyor. "Sen... ciddi misin?"

Bir kez başımı salladım. "Bu konuda bana güven. Bir Threshian ekibi olacağını sanmıyorum ama... evet." Onu bir kez daha öpüyorum ve sonra duvara doğru ilerliyorum. Duvarı inceliyor, açmak için iyi bir yer arıyor ve sonra yemek kapları olarak kullanılan yassı, güçlü metal çubuklardan birini alıp duvara saplıyorum. Süpürgelik boyunca duvarın bir köşesini açmak için kullanıyorum ve sonra elimi oraya sokuyorum, bunu yaparken tüm şeyi dikişler boyunca yukarı sürüklüyorum. Çalışırken ellerim biraz yırtılıyor ve kanlanıyor ama bununla daha sonra ilgilenebilirim. "Çabuk. Saklan." Jade'e işaret ediyorum. "Fazla zamanımız yok."

Sanki gemi durumun farkındaymış gibi, bir alarm zili çalıyor. Bilgisayar "Tanıdık olmayan bir gemi gemiden gemiye kenetlenme işlemini başlatıyor," diyor. "Lütfen bilgi verin."

Jade çömeliyor ve duvarın arkasındaki boşluğa kayıyor. Bir yığın tüp ve yiyecek malzemelerinden neredeyse boş torbalar var, ama ona söylediğim gibi füzyon jeneratörüne yakın duruyor, blaster elinde sıkıca tutuyor. Gemi alarmı bir kez daha tekrarlarlarken sakın kalmaya çalışarak paneli değiştiriyorum. Metal paneli yuvasına geri sokmak için avucumun düz kısmını

kullanıyorum, sonra kanı siliyorum. Alt kısma yakın bir havalandırma deliği var ve yaklaşıyorum.
"Orada her şey yolunda mı, aşkım?"

"Ben iyiyim ve dışarıyı görebiliyorum," diye fısıldar Jade. "Seni seviyorum. Benim için güvende kal, tamam mı?" Bunu planlıyorum. Kadınımı bu piçlerle yüzleşmesi için yalnız bırakmamın imkânı yok.

Patlayıcıyı terli ellerimle kavırıyor, geminin gövdesi inlerken ızgaradan bakıyor ve Adiron'un kapıları mühürlemek için kullandığı aletin sesine benzeyen uzak uğultuyu duyabiliyorum. Gergin ve endişeliyim ve midem yeniden çalkalanıyor. Dudağımı ısırıyorum.

Kan tadı almam zor ama en azından kusmuyorum. Duvara mı kusacaksın? Kim bilir ne kadar süre kalacağım bu dar alanda mı? İyi bir fikir değil. Neyse ki mide bulantısı azalıyor.

Gemi, hepsi de kulağa kötü gelen çeşitli uyarılar gönderirken, Adron kendi kendine mırıldanıyor. Hafif ve neşeli, neşeli bir melodi ve kapıdan içeriye görebilmek için boynumu eğdiğimde erişte kokusunu alıyorum. Kendine yemek yapıyor. Sandalye gıcırıyor ve sonra oturduğunu duyuyorum. Yemek yemek için berbat bir zaman, ama küçük melodi devam ettikçe kalbim şefkatle doluyor.

Adiron'un her zaman bir stratejisi vardır ve ben bunun ne olduğunu biliyorum. Bu hem beni sakinleştirmek hem de gelenleri silahsızlandırmak için bir çaba. Kendisinin aptal olduğunu düşünmelerini istiyor ve gemisi işgal edilirken sakince oturup yemek yemesi kesinlikle kafalarına bu düşünceyi sokacaktır. Yine de aptal olmadığını biliyorum. Bir kalkan gibi arkasına saklanıyor. Bunu kendi avantajına kullanıyor, çünkü düşman onun hakkında ne kadar az düşünürse, onlara üstünlük sağlaması için o kadar fazla alan açıyor. Ona her şeyi anladığımı söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum ve uzaktan sevgi dolu düşünceler gönderiyorum.

Kapı tıslayarak açılıyor ve vücudumdaki her sinir dikkat kesilmek için çığlık atıyor.

Huysuz bir uzaylı sesi birkaç hece haykırıyor. Kıpırdama, diyor kafamdaki çevirmen implantı ve Ana Dünya lehçesini duymanın ne kadar sarsıcı olduğunu fark ediyorum. Mesakkah konuşuyor ve Adiron yanımda her zaman İngilizce konuşuyor, böylece çeviriyi dinlemek zorunda kalmıyorum. Bu onun düşünceli ve nazik olmasının bir başka yolu.

Izgaradan bakıyorum ve büyük, kaslı bacaklar ve seğiren mavi kuyruklar görüyorum.

Ayrıca yerde kapının kalıntılarını görüyorum ve yabancılardan biri Adiron'un kafasına bir blaster tutuyor.

Kalbim durdu.

Peki Adiron ne yapıyor? Ağzı erişte dolu, yanakları eriştelerle şişmiş.

Uzun bir tanesi dudaklarından sarkıyor. Höpürdeterek içiyor ve davetsiz misafirlere bakıyor.

"Kurtarma ekibi siz misiniz?" Biraz şaşkın görünüyorlar. Kafasında tabanca olan tereddüt ediyor, sonra tabancayı

Adiron'un kaşları tekrar çatıldı. "Kimsin sen? Bu gemide ne işin var?"

"Ben Adiron." Hayatının tehlikede olduğunu umursamadan yemeğini karıştırıyor. İkisini de vurmak istiyorum ama Adiron bana işaret vermedi ve endişeli görünmüyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul etmek zorundayım. "Burada ne yaptığıma gelince?" Devam ediyor, "Oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Mahsur kaldım. Aracım bensiz gitmiş."

"Hangi gemideydiniz?" diye sorar diğeri.

"*Karanlık Göz*, kaptanı Lord Straik sa'Rin. Tam bir baş belası. Gemide çalışıyordum ve kuyruğunun altında bir çapak vardı. Beni burada, bu hurda yığnında bıraktı. Bu yaklaşık altı hafta önceydi." Onlara her şeyin kulağa son derece yasal gelmesine yetecek kadarını anlatıyor - çünkü

öyle. Sadece biz insanlarla ilgili kısımları ya da kardeşleri kaçış kapsüllerine atılırken kendisinin benimle kalmayı seçtiği gerçeğini atlıyor. Adamlara parlak bir bakış atıyor. "Söyleyin. Erişteden başka yiyecek bir şeyiniz var mı? Bu gemide sadece bunlar var."

"Burada bir tek sen mi varsın?"

"Bir ve tek." Parmaklarını onlara doğru oynatıyor. "Elim de çok yoruldu. Burada kantindeki kızlarla ilgili hayaller kurmaktan başka yapacak bir şey yok."

"İğrenç," diye mırıldanıyor diğeri.

İlki silahını indirir. "Diğerleri için bu gemiyi kontrol edeceğiz. Soyadın neydi? Kaptana burada olduğunuzu haber vereceğiz ve sizinle ne yapacağına o karar verecek."

"Va Sithai," diyor Adiron ve eriştesini yemeye devam ediyor. "*Karartılmış Göz*'ün kayıtlarını da kontrol edebilirsin ve birkaç hafta önce bu çeyrekte olduğunu göreceksin. Size doğruyu söylüyorum." Büyük bir ısırık daha alıyor ve ağzının kenarından konuşuyor. "Kaptanınıza söyleyin, iyi bir yemek ve en yakın istasyona geri götürmek için seve seve tayfa olurum."

İki adam fısıldaşarak konuşuyor ve ne dediklerini anlayamıyorum. Yüzlerini zar zor görebiliyorum, havalandırma yüz ifadelerini izlememi engelliyor. Adiron'u görebiliyorum ama. Eriştesini acımasız bir kararlılıkla ağzına atıyor ve bana bir kez bile bakmıyor. Hakkını vermeliyim, berbat bir yalancı olan bir adam için şu anda kendini çok iyi toparlıyor.

Bu arada, burada duvarın içinde ter içindeyim. Sadece havasız olduğu için değil. Kesinlikle çok korkuyorum. Ellerim o kadar kaygan ki Adiron'un silahı her an elimden düşebilir.

Adamlardan biri ayrılır ve diğeri eli belindeki silahta, rahatça Adiron'a doğru yürür. "Bu geminin ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, sesi tamamen sıradan.

Adiron kâsesini dudaklarına götürür. "Keffing ölüm tuzağı işte böyle bir şey. Sadece hava akışını sağlamak için kontrol panellerinin yarısını yeniden düzenlemek zorunda kaldım. Onu limana çekmeyi mi planlıyorsun?"

"Kaptanın ne diyeceğine bağlı," diye cevap veriyor adam, sesi soğuk. "Yakında planlarını bize bildirecektir."

Ayak sesleri katlarda yankılanıyor ve Adiron'un kuyruğunun seğirdiğini görüyorum.

"Yüzbaşı," diyor asker, bedeni kapıya doğru dönerek. Uzun, zayıf bir çift bacak ve bir başka mavi kuyruk odaya giriyor. Bu bir kadın ve kırbaç gibi güçlü ama ince yapısına ve kuyruğuna bakılırsa başka bir mesakkah. Yine de yüzünü göremiyorum.

Masada, Adiron yemeğini yerken boğulmaya başlar.

"Beni gördüğüne şaşıracağını düşünmüştüm," diye mırıldandı kadın. "En sevdiğim va Sithai'yi evrenin kış çatlağında bulduğumu hayal edin."

"Shaalyn," diye öksürüyor Adiron, yüz ifadesi sersemlemiş.

W

Eğer bu benim en kötü kabusum değilse, ne olduğundan emin değilim.

Gözlerime inanamayarak eski sevgilime bakıyorum. Shaalyn vos Nimai her zamanki gibi güzel, uzun, pürüzsüz atkuyruğu boynuzlarının arasından yükselerek aşağıya doğru akıyor

omuzlarında. Kulakları tıpkı hatırladığım gibi çemberlerle süslü ve çene kemiğinin üzerinde gülümsediğinde parlayan küçük bir çember var. Onu görmemin üzerinden sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen hiç de farklı görünmüyor. O parlak gözleri hâlâ zekâyla ışıltıyor, vücudu her zamanki gibi zayıf ve güçlü ve ifadesi onu son gördüğümde, bıçağını karnıma dayayıp beni ölüme terk ederken bile özür dilediği zamanki kadar sert ve acımasız.

Bir zamanlar onun acımasız doğasını ne kadar heyecan verici buluyordum. Ne istediğini bilen ve bunu elde etmek için herkesi ezebilecek otoriter bir kadın olmasını seviyordum. Ama şimdi onu, başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan ve sadece birileri yapmak zorunda olduğu için liderlik eden ve sorumluluğun ağırlığını hisseden Jade ile karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Herkese içtenlikle değer veren ve sorumlu olduğu herkesin, hatta Yıkıcı Crulden'ın bile adil davranmasını isteyen biri.

Shaalyn, Jade'in yanında bir hiç. Hem de hiç.

"Merhaba," diye boğulmayı başardım. "Sen beni öldürmeye çalıştıktan sonra sürekli karşılaşmamız çok garip."

Ağzında bir gülümseme belirliyor ve beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor. "Kin mi tutuyorsun, sevgilim? Bunu gerçekten yapmamalısın. Kişisel olmadığını biliyorsun."

Üzücü olan şu ki, haklı olduğunu biliyorum. Shaalyn her zaman kendini düşündü. Ona deli gibi aşık olduğum ve başkalarını soymasına yardım ettiğim zamanlarda bile, benden başka kimseyi umursamadığını düşünüyordum. Meğer çoğunlukla haklıymışım. Ben dahil hiç kimse umurunda değilmiş. Neyse. Sikinle düşünürsen böyle olur işte. "Kişisel olup olmaması önemli değil. Bana ihanet ettikten, beni bıçakladıktan ve gemimi çaldıktan sonra iyi şartlarda ayrıldığımızı söyleyemem."

Öne doğru ilerliyor ve uzun, zarif parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Sıkıştığında sen de bana aynısını yapardın."

"Hayır, yapmazdım." O zamanlar ona gerçekten aşık olduğumu düşünüyordum. Onun için her şeyi yapardım. Şimdi, elbette, benim hevesli itaatimi başka bir araç olarak kullandığını görüyorum.

Shaalyn omuz silkiyor. "O zaman sen bir aptalsın. Aptallardan bahsetmişken..." Etrafımı işaret ediyor. "Burada ne yapıyorsun, sevgilim?"

Dokunuşundan uzaklaşıyorum, gerçi ona karşı hâlâ bir miktar sevgi beslediğimi düşünmesine izin vermek daha akıllıca olabilir. Jade'in saklandığı yere bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun yerini belli edemem. Shaalyn'in ekibinden bir ya da ikisini vurmayı başarsa bile, güvenli bir şekilde başa çıkabileceğinden daha fazlası var. Yaralanması riskini göze alamam. Blöf yaparak bu işten sıyrılma zamanı. "Bu gemide mi? Ben de aynısını senden isteyebilirdim."

Üzerime eğildi, kuyruğunu salladı. Ucunda birkaç yüzük olduğunu görünce şaşırmadım. Shaalyn gösterişli mücevherleri her zaman sevmiştir. Her zaman beş parasız olmasına şaşmamalı. "Oyun oynayacak havada değilim, sevgilim. Bana bilmem gerekeni söyle, yoksa adamlarım senden

zorla almak zorunda kalabilir."

Odaya göz gezdiriyorum. Shaalyn dışında altı korsan var. Hepsi mesakkah, hepsi ağır silahlı. Hepsi benden genç ve muhtemelen hepsi onun vahşı, tehlikeli yöntemlerine aşık ve onu etkilemek için yanıp tutuşuyor. Benden bilgi koparmak için işkence konusunda yaratıcı olacaklarından hiç şüphem yok.

İkimizin de şansına, çenemi tutmakta üstüme yok. "Keşfe çıktık. Aracımızla biraz sorun yaşadık ve bu yüzden kardeşlerim yeniden toparlanırken işleri halletmem için beni bıraktılar." Omuz silkiyorum, rahat görünmeye çalışıyorum. "Her an dönebilirler."

Bu bir blöf tabii ki. Evet, kardeşlerim geri gelecek ama ne zaman olacağını bilmiyorum. Bir hafta daha olabilir. Üç hafta da olabilir.

Shaalyn parmağıyla çenemin altına vuruyor. "Ah. Bu çok tatlı. Geri geleceklerini düşünüyorsun. Sevgilim, buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun?"

İçim daralıyor. En çok korktuğum ama aynı zamanda en mantıklı cevap bu. Ama benim oynamam gereken bir rol var ve bu rolü oynamaya devam etmeye kararlıyım. Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Buraya nasıl geldiğini düşünüyorum? Zeki uçuşlar ve keskin yetenekler mi? Ama sanırım öyle değil. Bunlar senin uzmanlık alanın değil. Sen en çok başkalarının oyuncaklarını çalıp kendine mal etmekte iyisin."

Yanağıma bir tokat attı. Başımı döndürmeye yetecek kadar değil, sadece küçük kazmamdan hoşlanmadığını anlamama yetecek kadar. "Kardeşinin kaçış kapsülünü durdurduk, seni aptal. Oda bir şey söylemek istemedi ama küçük insanı tehdit edildiğinde bir kuş gibi ötmeye başladı." Shaalyn'in parmakları tenime batıyor, dokunuşu zalimleşiyor. "Onlar artık ölü."

Buna inanmayacağım. İnanamam. Onun yerine Shaalyn'in söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum. Kaçış kapsülü. Kardeşim bir insanla birlikte. Kaspar olmalı. Öyle olmalı. Ve eğer kaçış kapsülünü ele geçirdilerse, Kaspar'ın onlara bir şey söylemesine gerek yoktu. Kredilerine değecek her iyi korsan, yolcuların yerini tespit eder ve kapsülden uçuş rotasını indirip kaynağa kadar takip ederdi. Kaspar asla bir şey söylemezdi. "Saçmalıyorsun."

"Öyle miyim? Bana satılmayı bekleyen bir ambar dolusu insan köleniz olduğunu söyledi." Ağzı güzelce kıvrılıyor ve tekrar çeneme dokunuyor. "Ve bana burada sana eşlik etmesi için biriyle kaldığını söyledi. Seni bıraktığımdan beri biraz tembellik mi yapıyorsun, sevgilim?"

"Aslında, gecekonduda oturmak seninle birlikteyken-" ÇATLAK.

Yanağımın yan tarafı acıyla patlarken gözlerimin önünde yıldızlar parlıyor. Shaalyn'in fedailerinden birinin patlayıcısının dipçliğini yüzümde kullandığını fark ediyorum. Sanırım onun hakkındaki yorumu hoşuna gitmemiştir. Gergin bir şekilde bekliyorum çünkü bana zarar verirlerse Jade'in kimliğinin ortaya çıkmasından korkuyorum. O duvarın içinde olduğu sürece güvende. Onu bulamazlarsa zarar veremezler.

Shaalyn yanımdaki askere kaşlarını çatıyor. "Sevgilim, bize ne istediğimizi söylemeden önce ona zarar verme."

"Burada insan yok," diye yalan söylüyorum, zonklayan çenemi ovuşturarak. "Sadece ambardakileri al ve beni burada bırak. Seni durdurmayacağım." Bu bir blöf elbette. Her halükarda onları durduramam, ama bu fikri ortaya atmaktan asla zarar gelmez.

"Tüm insanları istiyorum," diyor Shaalyn usulca. "Sakladığın da dahil. Arkamda bir kredi bırakmaya inanmıyorum. Bunu biliyorsun."

Ben biliyorum. Shaalyn acımasız olduğu kadar ucuz da. Ona bakıyorum, güzel yüz hatları buz gibi. Artık benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Tek düşünebildiğim Jade ve onu nasıl güvende tutmam gerektiği. Bunu nasıl düzeltebilirim? Shaalyn'i yakalarsam, diğerleri beni öldürmeden önce onu öldürebilir miyim? Muhtemelen hayır, ama Jade'i güvende tuttuğu sürece bu riski almaya hazırım. Sorun şu ki, eğer bana saldırırlarsa, onun gizli kalacağından emin olamam. Bana yardım etmek isteyecek ve o zaman ikimiz de mahvolacağız.

"İnsan yok," diyorum tekrar. "Ambarda olanlar dışında."

Shaalyn derin bir iç çeker. "Sevgilim, sen hiç de tahmin edilebilir biri değilsin. Bana onu nereye sakladığını söyle yoksa her odanın havasını boşaltmaya başlayacağız. İnsanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama havaya ihtiyaçları olduğunu biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu boş bir tehdit. Shaalyn pek çok şey olabilir -cimri, ahlaksız, bencil- ama aptal değil. Bu geminin parçalanmakta olduğunu biliyor. Muhtemelen tüm yeniden yönlendirme çabalarımı ve yaşam destek sistemlerinin çoğunun yeniden kablolandığını ve kurcalandığını görmüştür. Bilgisayarın kontrol sistemini yeniden başlatmadan kontrollere erişemez ve bunu yaparsa, tamamen ölme riskiyle karşı karşıya kalacağını biliyor.

Ve Shaalyn masada tek bir kredi bile bırakmayacak. Jade'i canlı istiyor, çünkü Jade'in sistemlere erişimi olduğunu ve ona bir giriş yolu bulabileceğini umuyor, böylece *Buoyant Star'ı* limana geri çekip son kredi değerini elinden alabilir. Jade'e canlı ihtiyacı var.

Harcanabilir olan benim.

"Eğer o insanın hayatına değer veriyorsan," diyor Shaalyn yumuşak bir sesle, "şimdi konuşacaksın."

Hiçbir şey söylemiyorum. İçimden, Jade'in bana güvenmesini ve olduğu yerde sessiz kalmasını umuyorum. Lütfen olduğun yerde kal Jade. Sen olduğun sürece ikimiz de güvendeyiz. Shaalyn beni hayatta tutacak ve ben Jade'i ele verene kadar bana işkence edecek (ki bu olmayacak) ve Shaalyn ihtiyacı olan cevapları aldığını düşündüğü sürece Jade güvende olacak.

Uzun, acı dolu anlar geçip gider. Oda sessiz.

Jade saklandığı yerden çıkmıyor ve ben de rahatlayarak tuttuğum nefesimi dışarı veriyorum.

Shaalyn somurtuyor. "Her zaman işleri zor yoldan yapmak zorundasın, değil mi? Pekâlâ." Adamlarından birine doğru döner ve elini uzatır. Korsan otomatik olarak belindeki kılıftan tabancasını çıkarıyor, çeviriyor ve kabzasını Shaalyn'e uzatıyor. Bir süre inceliyor, sonra düğmeye basıp çalıştırıyor... ve alnıma doğru tutuyor. "Bunu yapmak istemezdim sevgilim ama başka seçeneğim yok. Eğer ben beşe kadar saymadan önce o insanı üretmezsen, sert önlemler almak zorunda kalacağım. Peki bu sefer? Öldüğünden emin olacağım."

Patlayıcının soğuk metali alnımdaki kaplamaya baskı yapıyor. Görmezden geliyorum. Bu bir blöf. Bunun yerine Shaalyn'e sırtıtmaya hazırlanıyorum, dudaklarımda bir şaka yükseliyor.

Bir el arkamdaki duvara vuruyor. "Bekle," diye bağıyor Jade. "Ona zarar vermeyin!

Ben buradayım!" Ah, kef.

Iyapamazsın.

Adiron'un hayatını tehdit ettiklerinde, daha fazla sessiz kalamıyorum. Panele vuruyorum ve birkaç dakika sonra büyük mavi bir uzaylı beni dışarı çekiyor.

Tökezleyerek ilerledim ve sonra

kadının önüne sürüklendi.

"Aman Tanrım. Bu küçük numara her seferinde işe yarıyor, değil mi?" Kadın kıkırdıyor, sesi alçak, hoş ve bir şekilde tehditkâr.

Shaalyn.

Adiron'un eski sevgilisine baktığıma inanamıyorum. Adından bahsettiğinde, sanırım o da benim kadar şaşırdı. Gerçi korsan olduğunu bilmiyordum. Nedense onun boktan, katil bir hırsız olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki korsan olması mantıklı, ne de olsa bir keresinde onun gemisini çalmıştı. Ama onu burada bulmak? Şansın en kötüsü. Adiron'un kalbini benden önce tutan kadına bakıyorum. Beklediğim gibi biri değildi. Adı kulağa yumuşak gelen bir şey ve kesinlikle belalı olmadığımı biliyorum, bu yüzden Adiron'un zevklerinin daha çok... zarıflığe doğru gideceğini düşünmüştüm. Ama Shaalyn hiç de öyle değil.

Bana engerek yılanını hatırlatıyor. Hem güzel hem de son derece ölümcül olan tehlikeli, kaygan bir yılan. Shaalyn'in yüksek, şık bir at kuyruğu, halkalı piercingleri ve üzerinde kadınsı ve zarif görünmeyi başaran ama yine de otorite havası veren bol dökümlü tek parça bir tulumu var. Belinde silahı yok. Etrafındaki tüm erkekler ateş saçarken buna ihtiyacı da yok. Yüzünde tüm mesakkahlarda olduğu gibi aynı gururlu, güçlü çıkıntılar var ama diğerlerinden daha yaşlı olduğu izlenimini edindim. Güzel gözlerinde inatçı bir sertlik, ağzının kıvrımlarında acı bir tarih var. Yine de uzun boylu ve zayıf ve tüm bu iri, kaslı mesakkahlarla çevriliyken, kısa, bodur ve çok ama çok insani hissetmemek imkansız.

"Ne kadar değerli, değil mi?" Shaalyn doğal buklelerimden bir tutamı parmaklamak için uzanarak cıvıldıyor.

"Sakın ona dokunayım deme," diye homurdanıyor Adiron. Ayağa fırlar, ancak korsanlar tarafından yüzüne iki blaster daha itilir.

"Ona dokunmak mı?" Dişi mesakkah gözlerini ona dikip bakıyor. "Eğer ona zarar vermek istiyorsan, bunu planlamıyorum sevgilim. İnsanlar hırpalanamayacak kadar değerlidir. Onu gemiye alacağız ve her şeyini düzelterek, böylece en iyi krediler için satılabilir." Gülümsemesi şeker gibi tatlı. "İyi bir açık artırmayı sevdiğimi biliyorsun." Bakışlarını bana çeviriyor ve sanki ben bir aptalmışım gibi çok yavaş konuşuyor. "Sana iyi bakacağız ufaklık."

"Git kendini becer," dedim ona.

Dişi korsanın gözleri şaşkınlıkla irileşir. "Görüyorum ki ona terbiyeni öğretmişsin, Adi." Parmaklarını beni omuzlarımdan tutan korsana doğru salladı. "Git onu revire geri götür. Üzerinde bir tarama yapın ve parazit, hastalık ya da başka bir şey olmadığından emin olun." Shaalyn'in ağzı bu düşünce karşısında tiksintiyle büzülüyor. "Bu yaratıkların ne taşıdığını asla bilemezsin."

Sürüklenerek götürülürken Adiron'a bakıyorum. Kaçtığım için ondan özür dilemek istiyorum ama tehdit edilmesine izin veremezdim. Ona zarar vermeyi planladıklarını bilmiyordum. Yaptıklarımın pişman değilim, çünkü onu kurtarmak için yine olsa yine yaparım. Tamamen aptal da

değilim. Oda boynuzlu korsanlarla dolduğunda ve Adiron o hızlı, fazla rahat üslubuyla konuşmaya başladığında boku yediğimizi anladım. Tunığimin önünü açtım ve patlayıcının namlusunu göğüslerimin arasına soktum.

Bir göğsümün altında düz duruyor. Göğüs bandı takıyorum ve göğüslerim o kadar sıkı ve ağır ki silahı rahatça yerinde tutuyorlar. Daha önce şaka olsun diye devasa göğüs dekoltemde kalem tutmuştum. Festivallerde bira tutmuşluğum var.

Ve şimdi, öyle görünüyor ki, bir uzay silahı saklıyorum.

Tutmanın en iyi yolu bu değil elbette. Eğer Adiron silahın yüzüme doğrultulduğunu bilseydi, muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Bu da başka bir kumar tabii. Shaalyn'in benimle konuşma şekline bakılırsa, umarım kimse beni silah için aramayı düşünmez. Adiron gibi ben de aptal ve masum rolü yapmalıyım. Bu yüzden götürülürken Adiron'un iyi olması için sessiz bir dua ediyorum ve sonra kendimi rol yapmaya veriyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sızlanıyorum. "Korkuyorum."

Adam benimle ilgilenmek büyük bir zahmetmiş gibi iç geçiriyor. Bu arada beni yarı sürükleyerek ilerliyor, adımları benimkilerden çok daha büyük, eli kolumu öyle sert ısıyor ki yarın orada bir çelenk dolusu çürük olacağını biliyorum. "Sadece sessiz ol. Kimse sana zarar vermeyecek."

Nedense bundan şüpheliyim. Bana zarar vermeyebilirler -çok fazla- ama Adiron'un onlarla güvende olmadığını biliyorum. Ne de olsa sevgilisi onların kaptanı ve onu bıçakladı. Defalarca. Ayrıca, deneyimlerimden biliyorum ki uzaylıların elinde insanların başına iyi şeyler gelmez. En azından çoğu uzaylının. Adiron'un evrendeki en parlak fark olması, diğerlerine bir şey olmayacağı anlamına gelmez. İlk tutsaklarımı ve bana nasıl davrandıklarını düşünüyorum. Onlara göre, becerebilecekleri bir tuhafıktım, biraz akılsızdım ve kesinlikle hijyenik değildim.

Tüm bunlar benim avantajıma kullanabileceğim şeyler.

Uzaylı beni gemiden gemiye bağlantıya sürüklüyor - iki gemiyi birbirine bağlayan dayanıksız, buz gibi kapalı bir tüp. O tüp tehlikeli gibi geliyor, o yüzden hiçbir şey denemiyorum. Yanlış bir hareket tünelin mühürlü duvarlarını yırtıp beni uzay boşluğuna gönderebilecekken değil. Yine de terli göğüs dekoltemde yuvalanmış olan blaster kaymaya başlamış gibi hissediyorum ve onu bir şekilde saklamam gerekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Beni diğer gemiye götürürken somurtkan, huysuz bir çocuk gibi görünmek için elimden geleni yaparak mızımızlanıyorum. "Burayı sevmiyorum."

Tabii ki benimle beceriksizmişim gibi konuşmaya başladı. "Sana iyi bakacağız," diyor yetişkinlerin çocuklar için ayırdığı o ses tonuyla. "Seni revire götüreceğiz, sonra besleyeceğiz ve sonra da güzel, güvenli bir kafese koyacağız."

"Korkuyorum," diye mızımızlanıyorum yine. Elbette gerçek bu, ama aynı zamanda aptallığımı da satıyor. Bir yandan da etrafıma bakınıyor, çevremdekileri not etmeye çalışıyorum. Bu gemi hiç de *Karanlık Göz*'e ya da *Yıldız*'a benzemiyor. Tünel benzeri koridorlar daha sıkı, daha dar, ışıktandırma daha karanlık ve uğursuz. Belli belirsiz erişte kokan bir şeyin yanından geçiyoruz - muhtemelen bir yemekhane- ve daha aşağıda, kollarını kavuşturmuş, ona yaslanmış başka bir dişi uzaylının olduğu bir kapı daha var. Yüzünün bir tarafında kaba bir göz bandı var.

O da sinirlenmiş görünüyor. "Bu da ne böyle?" diye hırlıyor yeni gelen, bana bakarken. "Ticari mal," diyor diğeri. "Parazit var mı diye bakmak için revire götürüyorum. Asla bilemezsin insanlarla."

"Bir zamanlar bir insanım vardı," diye düşünüyor dişi, odaya geri dönerken. "Temiz olmayan küçük pislikler. İyice fırçalayın."

Erkek beni peşinden sürüklerken, sen de siktir git, diye düşünüyorum. Eğer beni keselerse, göğüs bandımda saklı olan patlayıcıyı bulacaktır. "İşemem lazım," diyorum çaresizce. "Hemen şimdi."

"Bekleyebilir," diyor erkek.

"Hayır," diye bağıyorum. "Hemen şimdi! Yoksa her yere gideceğim!"

Uzaylı hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve keskin bir sağa dönüşle bir yan salona giriyor. Ben söyleyemeden

Bir Şey daha, bir elini kapı paneline vuruyor ve kapı kayarak açılıyor. "Eğer her yere sıçarsan, sana temizletirim," diye hırlıyor bana.

Sızlanıyormuş gibi yapmama gerek kalmıyor ve tiksintili bir ses çıkarıp kapı panelini tekrar tokatladığında, kapının vınlayarak kapanışını izliyorum. Burada, gemide güvende olduğumu düşünmüş olmalı. Çaresiz ve aptal olduğumu.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Çabucak, terli tabancayı göğüs bandımın altından çıkardım ve saklayacak bir yer aradım.

"D "Hamile olduğunu biliyor musun?" Tıbbi tarayıcıyı tutan erkek başını kaldırıp bana baktı.

"Ne?" Med-bay'deki masaya oturmuş, çoğunlukla çıplak olan vücudumu tararken üzerimde plas-film küçük bir önlük var. Kendimi savunmasız ve korkmuş hissetmeliyim ama Shaalyn'in pençesindeki Adiron için o kadar endişeliyim ki kendimi fazla düşünemiyorum.

"Hamile. Sen." Ona bakmaya devam ettiğimde daha yavaş konuşuyor. "Karnında büyüyen bir bebek var."

Gözlerimi kırıştırdım, afalladım. Karnıma dokunuyorum. Burada erişteden bıktığımı ve yatakta çok hareketli olduğumuz için göğüslerimin ağrıdığını sanıyordum. Onun yerine... Hamile miyim? "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Erkek korsan, sorularıyla tamamen kuşatılmış gibi iç geçiriyor. "Bir erkek penisini bir dişinin içine sokup boşaldığında, spermleri dişinin içindeki yumurtayı dölleyebilir."

Bu kısmı biliyorum, ona patlamak istiyorum. Kendimi kaybetmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Nasıl hamile kalabildiğimi anlamıyorum," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ben mesakkah değilim. İnsanlarla mesakkahların uyumlu olmadığını sanıyordum."

"Genellikle değil." Omuz silkiyor, sanki sorularıma cevap vermekten çok daha önemliymiş gibi cihazına dokunmaya devam ediyor.

Uzanıp elimi o lanet şeyin üzerine koyuyorum ve dikkatini çekiyorum. Bana attığı ters bakışı görmezden geliyorum. "Peki... nasıl?"

Başını öne eğiyor. "Nasıl oldu da o gemiye bindin?"

Dudaklarımı yalıyorum, derin derin düşünüyorum. "Ben... Ben bilmiyorum. Gezegenimden çalındım. Bir durağanlık kapsülünde uyandım."

Parmaklarımı cihazından çekti. "Bu iş görür o zaman. Bazı köle tacirleri arasında mallara doğurganlık tedavisi uygulamak yaygındır. Seni hormonlarla doldurup uyutuyorlar. Yeni sahibin seni doğurmak isteyip istemediğine karar verebilir. İsteksiz alıcılar için bir tür bonus, biliyor musun?"

Aman Tanrım. Durağanlık kapsüllerindeki diğer insanları düşündüm. Birkaç tanesinin hamile olduğunu. Bizi esir alanların bizi ilk uyandırdıklarında her zaman plas-film kullanmaya çok ama çok dikkat ettiklerini...

Aman Tanrım.

Bunun olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Şimdi tehlikede olan sadece ben ve Adiron değil. Bu bebek. Kahretsin... Adiron'un bebek isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Gerçi sormak için biraz geç.

Beni esir alan kişi kaşlarını çatarak elindeki cihaza geri dönüyor. "Shaalyn'in onu senden çıkarmamı isteyip istemeyeceğinden emin değilim. Söylemedi."

"Şimdilik içinde kalsın," diye geveliyorum. Bana baktı. "Ne?"

"Daha fazla kaldıraç," diyorum. "Bu Adiron'un. Onu çok koruyacaktır."

Korsan homurdanıyor. "İyi bir noktaya değindin. Sanırım mecbur kalırsak daha sonra ondan kurtulabiliriz."

Bu kadar rahat olmasına bağırarak istiyorum. Kollarımı belime dolayıp kapıdan koşarak çıkmak

istiyorum ama biliyorum ki soğukkanlı davranmak zorundayım. Düşündükleri kadar aptal olmalıyım ki hiçbir şeyden şüphelenmesinler. Sonra, gardları düştüğünde, tuvaletteki lavabolardan birinin altına sakladığım patlayıcıyı alabilir ve biraz hasar verebilirim.

Ama şimdilik kukla gibi davranmak zorundayım. "Ee," diyorum parlak bir sesle. "Bir sonraki sahibimin düzgün bir gemisi olacak mı?"

Bunun gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Burada kaç kişi olduğunu sormak istiyorum ama bu çok açık olabilir. "Kendime ait bir odam olacak mı?"

Korsan homurdanır. "Şüpheli. Ama iyi olursan, birinin yatağının dibinde uyuyabilirsin."

Bir orospuyu boğmak istesem de boğazımdan olumlu bir ses çıkarıyorum. Köpek gibi yatağın dibinde uyu, ha? Bir an için bu adamı taşaklarından vurma fantezisinin zihnimde canlanmasına izin veriyorum. Sonra işime geri döndüm. "Peki ya Adiron? Ona ne olacak?" İçim içimi yese de elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde ifade ediyorum.

Beni rahatlatmak için sadece omuz silkti. "Patronun onunla bir geçmişi var, bu yüzden bir süre onunla oynayacağını tahmin ediyorum. Ondan bıktığında, mürettebata katılmadığı sürece muhtemelen onu uzaklaştıracaktır."

Dehşet içinde inledim. Benim Adiron'um.

Korsan sadece omzumu okşuyor, sonra elini pantolonunun paçasına siliyor. "Merak etme. Eminim kaptan seni iyi ve güvende tutacaktır. Kendisine itibar kazandıracak şeylerde gözü vardır."

Buna bir şey demiyorum. Tabii ki kendi postum için endişelendiğimi düşünüyor. Ama ben Adiron için endişeleniyorum. Eğer ona bir şey olursa... Ne yaparım bilmiyorum. Uzaylı cihazıyla beni taramaya devam ederken kollarımı göğsümde birleştiriyorum ve sakın olmaya çalışıyorum. "Denemeye" vurgu yapıyorum. Yine de düşüncelerim dönüp duruyor. Shaalyn ve ekibine göre Kaspar ve Alice ölmüş... ama Adiron endişeli davranmadı. Ona güvenmek zorundayım. Eğer öldüklerini düşünmüyorsa, o zaman ölmemişlerdir. Şimdiye kadar beni yanlış yönlendirmedi. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Biz sadece kendi kığımız için endişelenmeliyiz.

"Pekâlâ," diyor korsan ve tıbbi cihazı yerine koyuyor. "Görünüşe göre her şey temiz çıktı. Durağanlığa geçmeye hazırsın."

Boğazımda bir protesto sesi çıkarıyorum. "Staz mı? Durağanlığa girmek istemiyorum."

Homurdanıyor ve duvara bir komut yazıyor. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca seni beslemeyeceğimiz ve eğlendirmeyeceğimiz kesin. Staz bir kafesten daha mantıklı, özellikle de hamileyken."

Sanki en kötü kabuslarım gerçek oluyormuş gibi, ince bir durağanlık kapsülü duvardan dışarı kayıyor. Başka bir sekans başlatıyor ve ardından durağanlık kapsülünün kapı paneli açılıyor, içeridekiler için hafif yastıklı bir yatak gösteriliyor. Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyor. Durağanlığa giremem, çünkü o zaman Adiron'un kaçmasına yardım edemem. Durağanlığa giremem... çünkü tüm kontrolümü kaybederim. Ya bundan iki yıl sonra uyanırsam? On yıl sonra? Ya uyandığımda Adiron'un öldürüldüğünü öğrenirsem? Ya uyandığımda bebeğimi almış olurlarsa?

Ya başka birinin bebeğine hamile olarak uyanırsam, tıpkı kargo bölümündeki kızlar gibi.

Yıldız mı?

Panik içime doluyor ve uzaylı elime uzandığında sarsılarak geri çekiliyorum. "Bunu zorlaştırma," diye homurdanıyor. "Sen-"

"Şimdilik bu kadar yeter," diye araya yeni ve soğuk bir ses giriyor. İkimiz de dönüyoruz ve Shaalyn kapı aralığında, her zamanki gibi zarif, derli toplu ve tırnakları sert görünüyor. Bana odaklanırken gözleri kısılıyor. "Adiron'un küçük oyuncağını soğuk hava deposuna koymadan önce onunla konuşmak istiyorum," diyor.

Gözlerini oyarsam başım ne kadar belaya girer acaba?

M

Shaalyn bana doğru yürürken korkudan tüylerim diken diken oluyor. Nasıl oluyor da bir insan aynı anda hem bu kadar tehditkâr hem de boğucu görünmeyi başarabiliyor? Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, beni değerlendiriyor ve kafasındaki dolar işaretlerini duyabiliyorum. Ben olsam

Bu bakışın nasıl bir his olduğunu unuttum - gerçek bir insan yerine değerli bir hayvan parçası olarak görüldüğünüz bakış - ve o etrafımda dönerken hareketsiz kalıyorum. Kapıdan dışarı bakıyorum ama arkasında Adiron'u göremiyorum.

Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyorum.

Erkek korsan Shaalyn'e "Dişi hamile," diyor. "Farklı bir tercihiniz yoksa onu staz içine koyacaktım."

Shaalyn soğukkanlılıkla, "Stasis iyi," diye yanıtlıyor. "Ben sadece ona bir kez daha bakmak için geldim. Görünüşe göre eski sevgilim ona bayılmış. Onun hakkında sorular sormayı bırakmıyor." Güzel yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Cazibesine bir kez daha bakmak istedim."

"O zaman gideyim mi?" diye soruyor erkek

korsan. Kadın döner ve ona bakar.

"Doğru. Gidiyorum." Başını sallıyor. "Onunla işin bittikten sonra kalanlarla ben ilgilenirim."

Ne...kaldı? Midem bulanıyor.

Shaalyn sadece kıkırdıyor ama erkek uzaylı aceleyle odadan çıkarken parmağını bile oynatmıyor. Gözlerini benden ayırmıyor, tamamen eğleniyor. "Sırf sevgilimden intikam almak için seni yok etmek istediğimi düşünüyor." Başını sallıyor, uzun at kuyruğu sallanıyor, sanki bu aptallıkmış gibi. "Sanki o kadar kredinin boşa gitmesine izin verecekmişim gibi."

Bana bakarak öne doğru eğildi.

Hiçbir şey söylemiyorum, Adiron'dan bahsetmesini bekliyorum. Bebekten bahsetmesini bekliyorum. Aradan sadece beş dakika geçtiği için hamile olmak konusunda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim ama bildiğim bir şey var.

Eğer bu bebeği benden almaya çalışırsa, kesinlikle bir orospu keserim.

Ama şimdilik, "aptal" rolümü hatırlamalıyım. Karşımdakinin, büyük lafları anlamayacak kadar aptal olduğumu düşündüğü için karşımda yavaş konuşan bir kadın olduğunu unutmamalıyım. Bu yüzden bakışlarımı odaklanmamış ve olabildiğince çaresiz tutuyorum. Sakin ol, kendime hatırlatıyorum. Odaklan. Silahını almak için doğru anı bekle ve sonra bu pisliklere saldırabilirsin.

"Adiron nerede?" Yeterince güvenli görüldüğü için soruyorum... ve bilmek zorundayım. Eğer ona zarar verdiyse... Shaalyn etrafımda dönüyor, kolumun yağını çimdikliyor ve sonra böğrümü sıkıyor, sanki ben

etten başka bir şey değil. Daha kötü hakaretlere maruz kaldım, bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, özellikle de saçıma tekrar dokunduğunda. Bir süre sonra cevap veriyor. "Onunla ne yapacağıma karar verene kadar ambarıma götürüldü."

Bir mahkum o zaman. Tamam. İçimdeki gerginliğin biraz azaldığını hissediyorum. Bununla çalışabilirim. "Neden?"

Neyi yanlış yaptı?"

"Oh, sevgilim. Siz insanlar çok basitsiniz, değil mi? Yemin ederim, biriyle yatmanın cazibesini

göremiyorum ama bu galakside her türden sapkın var." Kuyruğunu sallayarak narin bir şekilde ürperiyor. "Diyelim ki o ve ben evrende ne istediğimiz konusunda anlaşmazlık içindeyiz."

"Peki bu ne?" O kadar konuşkan görünüyor ki, sormakta bir sakınca görmüyorum. Tüm bu

Adiron'un katil eski sevgilisinin olmasını beklediğim şeylerden biri geveze olmak değildi.

"Macera ve eğlence istiyor. Adiron ise arkadaşlarını mutlu etmekten başka bir şey istemiyor, geceleri başını sokacak sıcak bir yer ve sikişmek istediğinde sikebileceği sıcak bir amcık." Shaalyn nazikçe omuz silkiyor. "Kredi istiyorum. Bu çok basit, gerçekten. Zenginlik güçtür ve ben zenginliği severim. Sen anlamazsın."

Adiron'un dünya versiyonunu onunkinden daha çok seviyorum. Bence onun hakkında da yanılıyor. Onu hafife alması beni şaşırtmazdı, benimle hala bir aptalla konuşur gibi konuştuğunu düşünürsek

-Ya da daha kötüsü, bir köpek. "Adiron iyi biri," diyorum, evet, aptal olduğumu vurgulamaya çalışarak ve lütfen benim hakkımda çok fazla düşünmeyin. "Ona iyi davranmalısın."

"Ne kadar tatlı bir şeysin sen," diye mırıldanıyor ve tekrar saçlarıma dokunuyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. "Birini çok mutlu edeceksin ve bana bir sürü kredi kazandıracaksın, biliyorsun." Uzun parmağıyla dudağına dokunuyor, düşünüyor. "Kapsüllerdeki kölelerden biriydin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, şimdilik sorgulamasını kabul ediyorum. "Beni erken çıkardılar. Arkadaş istediler."

"Tek sen miydin?" Kolumu okşuyor, Adiron'un nazik dokunuşlarıyla alay edercesine beni okşuyor.

Gerçekten köpek gibi olduğumu düşünüyor, değil mi?

Daha da bastırmaya karar veriyorum, ona sarılmak için hareket ediyorum. Ona milyarlarca kez yumruk atmak istiyorum ama köpek gibi davranırsam gardını düşürecek, değil mi? Bir yılan sarılıyormuşum gibi hissettirse de ona sarılıyorum ve o da kollarını bana dolayarak onaylarcasına mırıldanıyor. Kaltak. Kendimi gülümsemeye zorluyorum, böylece ona cevap verirken içimde kaynayan nefret gibi görünmeyeceğim. "Sadece bir ne?"

Sırtımı sıvazladı. "İnsan, sevgilim. Bir tek sen mi uyandın?"

O... bu cevabı biliyor, değil mi? Kaspar ve Alice'le karşılaştıysa ve onları öldürdüyse görüldüğünden çok daha fazlasını biliyor demektir. Bu bir test, sıradan bir konuşmanın içine sinsice yerleştirilmiş. Ona söyleyeceğim doğru cevabı düşünmeye çalışıyorum. Yalan söyleyip sadece ben ve Alice'in olduğunu mu söylesem? Ya Straik'le irtibat halindeyse ve o da Ruth'u bulduysa? Alice ona ne söylerdi? Bir an için bunu düşündüm. Alice'in ona bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Helen'ı korurdu ve gemide olduğum hakkında hiçbir şey söylemezdi... Shaalyn'in orada olduğumu bilmesi dışında.

Tabii bu şanslı bir tahmin değilse.

Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. "İki," dedim sonunda. "Ben ve Alice. Kaspar'ın yanındaki sarışın olan."

"Mmm." Sırtımı ovmaya devam ediyor ve bunun doğru cevap olup olmadığını bilmiyorum.

Umutsuzca, silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığını merak ederek odanın etrafına bakıyorum. Shaalyn'in kollarındayım... Eğer bir bıçak bulabilirsem, Adiron'un intikamını alabilirim. Birini soğukkanlılıkla öldürecek bir tip olduğumu hiç düşünmemiştim ama bu fikir çok hoşuma gitti. Kendimi savunmak zorundayım, diye düşünüyorum. Tablet benzeri med-tarayıcı kontrol panelindeki bölmesinde ve Shaalyn'in kafasında kullanırsam biraz hasar verebileceğim kadar ağır görünüyor... belki. Sonra tekrar, belki de değil. Adiron'un kaplamalı alnı kaya gibi sert ve onda da aynısından var, bir de metal kaplı boynuzlar. Bir insanı bayıltmak gibi olmaz. Bıçak gibi bir şey lazım.

Silahımı geri istiyorum.

"Peki en yaşılı va Sithai kardeş nerede, hımm?" Shaalyn öldürücü düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Kim?" Ağzımdan kaçırđım.

"Mathiras va Sithai? Kardeşlerin en büyüğü ve en akıllısı. Nereye gidiyor?" Sesi sakın ve tatlıydı.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ve sonra bir yalanla geçiştiriyorum. "Onu hiç görmedim." Shaalyn'in yalanıma inanıp inanmadığını anlayamıyorum, bu yüzden biraz daha rol yapmaya karar veriyorum. "Acıktım. Erişte dışında bir şeyiniz var mı?" Sesimi olabildiğince mızızlaştırıyorum.

Aslında aç değilim. Ama bu revirden çıkabilirsem, silahıma geri dönebilir ve... ne, kağıt önlüğümün altına mı saklayabilirim? Bilmiyorum. Ama Adiron bu gemide ve onunla birlikte olmak için uyanık kalmalıyım. Daha da iyisi, silahı ona götürmeliyim.

Shaalyn sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi diliyle yine gıdıklama sesi çıkarıyor. "O zaman meyve ister misin sevgilim? Tatlı bir şey?"

Başımı kaldırıyorum, başımı sallıyorum.

Saçımı tekrar okşuyor. "Ya da belki bir çeşit kek?"

"Evet, lütfen." Tercihen içinde dosya olan bir tane, böylece Adiron'u hapishanesinden çıkarabilirim.

Uzun parmaklı el saçlarımı sıkıyor ve aniden başım geriye savruluyor, acı vücuduma çarpıyor. Üzerimde beliren tehditkâr kadına bakarak şok içinde soluk soluğa kalıyorum. "O zaman yalan söylememeliydin, değil mi? Beni aptal mı sanıyorsun?" Saçlarımı daha sıkı çekiyor, o kadar acı verici ki saç tellerimin kafa derimden koptuğunu hissedebiliyorum. "Bana doğruyu söyle, seni küçük pislik. Nerede. Mathiras nerede? Mathiras nerede?"

Gözlerim acıdan yaşlarla doluyor ama vücudumda farklı bir his dolaşüyor. Adrenalin. En azından artık bu kaltaktan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değilim. Tüm gücümle elimi geri çekiyorum ve Shaalyn'in o gururlu mavi burnuna bir yumruk atıyorum.

Her yere kan sıçırıyor. Çıglık atıyor.

Benim de var. Elim kıldığıma eminim. Şimdi beni öldüreceğinden de eminim. Buna değer.

Hapishane hücredeki duvara yaslanmış, kuyruğumla fayans zemindeki tozlara desenler çizerken başparmaklarımı oynatıyorum. Lord Straik'in hapishane hücresini - yumuşak kokulu ve parlak yeni duvarlı olanı - Shaalyn'in çukuruyla karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Burada kabuk bağlamış, kurumuş kan var.

Tuvalet bir panelin içine açılmış bir delikten biraz daha fazlası ve eminim ki taşıyor. Shaalyn'in gemisinin rutubetli, soğuk ambarında üç hücre var ve üç numaralı hücrede kim varsa iki gün önce öldüğünden eminim.

Belki de bu koku taştan tuvaletten geliyordur.

Yukarıda, ileri geri koşan çizmeli ayakların sesini duyuyorum ve tüm bu şamatanın Jade'in onlara cehennemi yaşatıyor olmasını ummaktan kendimi alamıyorum. Onun için endişeleniyorum - eşim için endişelenmeseydim bir mesakkah erkeği olamazdım- ama onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Başının çaresine bakarken onun üzerinde gezinmek istiyorum. Koruyarak. Ama ben olmadan yıllarca tek başına hayatta kaldı. Bunu da atlatacaktır. Shaalyn onu öldürmek istemeyecektir. Jade o duvardan sürünerek çıktığı anda (tüm umutlarımı da beraberinde götürerek) Shaalyn'in gözlerinde kredilerin yanıp söndüğünü görebiliyordum.

Shaalyn'in kolay kredilerden daha çok sevdiği bir şey yoktur.

Şu anda kargo bölümündeki kapsülleri bulduklarını ve onları çıkarmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştıklarını tahmin ediyorum. Kapı kontrollerini patlatarak açtım, yani oraya giremezler gibi değil. Oraya girmek hiç sorun değil. Onları *Yıldız*'dan çıkarıp uygar nakliye yollarına geri götürmek. Shaalyn'in küçük kruvazörü hızlı ama büyük yükleri taşımak için yapılmamış. O daha çok kesip kaçan, onları soyup kimseyi sağ bırakmayan bir tip. Ama *Buoyant Star* kredi çılgınlıkları atacak - o büyük gemiyi soymak başlı başına küçük bir servet sağlayacaktır - ve gemi ve kargo?

Shaalyn hepsini isteyecek.

Bu da benim için iyi bir şey. Bu da demek oluyor ki, buradan nasıl çıkacağımı, dışıme nasıl kavuşacağımı ve günü nasıl kurtaracağımı bulmak için biraz zamanım var. Kolay olmayacak. Silahım yok. Planım yok. Müttefikim yok. Jade benden ayrıldı. Sayıca en az yediye bir üstünlüğüm var.

Gerçi daha kötü ihtimaller de vardı.

Yine de bir şeyler bulabilirim. Sadece bir fırsata ihtiyacım var. Vazgeçmediğim sürece (ve vazgeçmeyeceğim), bir şeyler kendini gösterecektir. Şans iyidir hoştur ama çoğu zaman şanstın ziyade kendinizi kucağınıza düşecek her şeye açık bırakmakla ilgilidir. Ve şans sizi yanılttığında, kendi şansınızı kendiniz yaratırsınız.

Son birkaç saattir kendim yapmaya çalışıyorum. Burada ne yiyecek ne de su var. Plas-film ne kadar uğraşsam da yırtılmayan türden, bu yüzden onu bir ipe ya da boğma ipine dönüştüremiyorum. Hücreme gelip kavga çıkarırlar umuduyla her zaman tuvaletteki pisliği gardiyanlara fırlatabilirdim ama şansım yaver giderse bana gaz verirler.

Ya da beni tekrar döverdi. Başımın arkasındaki yumruyu ovuşturup yüzümü buruşturuyorum. Jade'in şu anda beni göremediğine seviniyorum. Paniğe kapılırdı, çünkü gözlerimden biri şişmiş ve dudağım Mathiras'ın egosu kadar büyük ve şişmiş hissediyor. Parmak eklemlerim kanlı ve morarmış durumda ve parmaklarımdan birinin kırıldığından oldukça eminim ama en azından

Shaalyn'in ekibine beni alt etmeden önce biraz iş verdim.

Etrafını genç acemilerle çevirmesine şaşırmamalıyım. Ona hayır diyemeyen erkekleri hep sevmiştir. Yine de benim için avantaj kutusunda bir tik. Onlar olabilir

acımasız ve ahlaksız, ama Shaalyn beni canlı istiyor... en azından bana kendi başına işkence ederek öldürene kadar. Bu da onun istediğini yapacakları anlamına geliyor, yani bunu kullanmalıyım. Ekibinin Threshian Savaşları'nda hizmet etmek için çok genç görüldüğü gerçeğini ve sarhoş bir ool kadar sert vurdukları gerçeğini ekleyin ve onları alt etmek zor olmamalı.

Sadece bu avantajı bekliyorum ve sonra işe koyulabilirim.

Ayağa kalkıp hücremi tekrar adımıyorum. Burada hiç gardiyan yok, bu da dışarı çıkamayacağımdan tamamen emin oldukları anlamına geliyor. Asla iyiye işaret değil. Yine de caymıyorum. Kendime sadece kokudan kaçındıklarını ve yeterince yaratıcı olan herkesin kurtulabileceğini söylüyorum. Kapıya doğru yürüyorum ve elimi pürüzsüz metal duvarlarda gezdirerek pervazda bir çatlak arıyorum. Bir tane bulduğumda tırnaklarımı içeri sokup kaldırmaya çalışıyorum. Eğer şanslıysam, bu tarafta birkaç kablo olacak ve bir şeyleri birbirine ekleyebileceğim.

İki kırık tırnak ve sökülmiş bir panelden sonra, o kadar da şanslı olmadığım sonucuna varmak zorundayım. Kontrol kablolarına bu taraftan erişilemeyeceğini bilmem gerekirdi ama denemeye değerdi. Ne bulabileceğimi görmek için diğer panelleri de kurcalıyorum, çünkü burada oturup endişelenmekten başka yapacak bir şeyim yok. Jade'e korkunç bir şey yaptıklarından endişeleniyorum. Shaalyn'in ekibinden birinin benim dişi insanımla "eğleniyor" olmasından endişeleniyorum. Aptalın biri Yıkıcı Crudden'in durağanlık kapsülünü açmış diye endişeleniyorum-

Koridorun sonundaki bir kapı basınçlı hava akımı ile açılıyor ve üzerinde çalıştığım paneli aceleyle duvara geri itiyorum. Karyolamın üzerinde yatan iki kişi daha var, ben de dikkatlice onların üzerine oturup arkama yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve kimsenin fark etmeyeceği kadar rahat görünmeyi umuyorum.

Kapıdaki yuva açılır ve bir kase içeri itilir. Erişte.

"Bundan daha iyi bir şeyin var mı?" Ayağa kalkmadan soruyorum. Elbette alacağım. Bir sıvı işe yarar, çünkü onunla bir şeye kısa devre yaptırabilirim. Sadece çok istekli görünemiyorum. Yine Jade'i düşünüyorum. Zavallı aşkım, eğer ona erişte verirlerse, gerçekten kendini kaybedecek. Son birkaç gündür midesine iyi oturmadılar. O iyiymiş gibi davranıyor ama ben fark ediyorum.

Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum.

"Gerçekten şikâyet mi ediyorsun?" diye soruyor hafif hırçın, kadınsı bir ses. Yemek yuvasından mavi tenli bir çift elden başka bir şey göremiyorum ve korsan sabırsız parmaklarını yüzeye vuruyor. "Gerçekten mi? Seni beslediği için Shaalyn'e teşekkür etmelisin."

Shaalyn'in kadın bir ekip üyesi olmasına biraz şaşırdım. Genç, kaslı ve erkeklerden hoşlandığını sanıyordum. Sanırım dallanıp budaklanıyor. "Kaptanınızdan bahsetmişken, nerede o? Burada rahatsız edilmeden oturmama izin vermesini beklemiyordum. İşkence oyunlarına başlamak için ortaya çıkacağından emindim."

Korsan eğiliyor ve yüzünün önündeki dağınık saçları ve büyük bir göz bandını görebiliyorum. Ve bir koku. Kef me, bu koku neredeyse iki hücre aşağıdaki kokudan daha kötü. Elim ihtiyatlı bir şekilde burnuma götürüyorum ve korsan yemek bölmesinden bana bakarken üzerinde gezindiği erişteyi yememeyi aklıma not ediyorum. "Shaalyn gecikti."

"Harika. Git o zaman." Shaalyn gecikirse, etrafta daha fazla araştırma yapma şansım olur. Dişi homurdanıyor. "Gerçekten çok kalın kafalısın, değil mi Adiron?"

Kaşlarımı çatıyorum, ayağa kalkıyorum. Kadının adımı söyleme şekli tanıdık geliyor. Yemek bölmesine doğru ilerliyorum ve diğerinin tek gözlü bakışlarıyla karşılaşarak içeri bakıyorum. Biraz çirkin ve kirli görünümlü, bir tutam pis saçlı olan... ama belli belirsiz, belli belirsiz tanıdık? "Kimsin sen?"

Kadın yamayı yukarı çeviriyor ve bana bıkkın bir bakış atıyor. "Ben de bu kılık değiştirmenin yeterli olmayacağını düşünmüştüm. Meğer erkekler gerçekten de aptal yaratıklarmış." Sesi değişiyor,

daha kadınsı, daha az yırtık pırtık. "Gerçekten sadece görmek istediğın şeyi görüyorsun."

Şaşkınlık ve zevk içinde dişiye bakıyorum. "Bethiah! Burada ne işin var?"

Bethiah yuvanın içinden bana dik dik bakıyor ve göz bandını sağlam gözünün üzerine tekrar indiriyor. "Bu kadının gemisini soymaya çalışıyorum tabii ki. Ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi seni koca aptal."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum.

Evren bana ihtiyacım olan avantajı verdi.

"D Bana Bethiah deme," diye tıslıyor kadın korsan yemek yuvasından. "Ben bu gemide Vathi'yim." Kapiya yaslandım. "Burada ne işin var, Vathi?"

Homurdanıyor. "Az önce sana söylemedim mi?"

Evet, ama... "Biraz daha içeriğe ihtiyacım olacak."

"Tamam, kendi gemimle bir olay yaşadım-" "Olay mı?"

Omuz silkiyor. "Asıl sahibi geri çalmış olabilir. Her neyse. Sonra, Haal Ui İstasyonu'nda, bir fiçı ooli birasında üzüntülerimi boğarken, bu dişi bir gemi dolusu aptalla çıkageldi." Bethiah-slash-Vathi yüzünü benim eriştelerimin yanındaki yemek bölmesine sokuyor. "Demek istediğim, sadece acemilerle çalışırsanız, sadece soyulmayı istersiniz, değil mi? Yani bu gerçekten kötü bir şey değil. Onlara hak ettikleri bir ders veriyorum. Bu gemide iş bulmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musunuz? Gerçekten acınası bir durum."

Tahmin edebiliyorum. Shaalyn'in birkaç zayıf noktası var ve bunların çoğu parayla ilgili. "Dur tahmin edeyim, ucuza çalışmayı mı teklif ettin?"

"Bedavaya! Stajyerlik! Deneyim istediğimi söyledim! Ve onlar da satın aldı!" İnanamayarak başını sallıyor. "İlk başta beni reddettiler ama ne yazık ki mürettebatlarından biri istasyondayken çok talihsiz bir kaza geçirdi. Gerçekten, çok kötü bir zamanlama." Hınzır bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Orada olduğum için çok şanslılar."

"En şanslısı," diyorum kuru bir sesle. Bethiah arkadaşım Jerrok'un kuzeni ve... onun yarı deli olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Kaos onu takip ediyor gibi görünüyor, çoğu da tamamen kendi eseri. "Onu sen öldürdün, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Eğer beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsan, hissetmiyorum. Dürüst bir tip değildi. Detay ister misin?"

Başımı sallıyorum ve parmağımla bir yuvarlanma hareketi yapıyorum. "Sadece devam et. Bu gemiyi nasıl ele geçiriyorsun?"

"Asıl planım, bir sürü akıl oyunu içeren çok daha yavaş bir ele geçirmeydi. Ama bu sen ortaya çıkmadan önceydi." Çenesini eliyle destekliyor ve yarıktan bana bakıyor. "Planlarımı bozuyorsun. Şimdi her şeyi yeniden düşünmek zorundayım."

"Ya da birlikte çalışabiliriz," diye teklif ediyorum. "Ortaklar." Elbette, Bethiah ile ortaklık yapmak bir kara delikle ortaklık yapmak gibi olacak -dengesiz ve tamamen tehlikeli- ama bu riski göze alacağım.

"Mmm. En iyi yalnız çalışırım." Beni dikkatle inceliyor. "Diyelim ki ortaklığınızı düşündüm. Ne tür bir ayrılık düşünüyordunuz?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Shaalyn'in sahip olduğu hiçbir şeyi istemiyorum. Sadece Jade'le birlikte buradan canlı çıkmak istiyorum."

Bethiah gözlerini deviriyor. "Yani insan dişiye tutmak mı istiyorsun? Oldukça iyi para getiriyorlar, biliyorsun. Bu tam olarak 'hiçbir şey' sayılmaz."

"O bir insan," diye homurdandım. "Onu satmaya iznin yok." Şu anda Bethiah'ya Shaalyn'e güvendiğimden daha fazla güvenemeyeceğimi görebiliyorum. Jade güvende olduğu anda, Bethiah'nın yardımına artık güvenemem. Durağanlık kapsüllerindeki insanları da düşünmeliyim ama

krizleri teker teker ele alacağım.

Şu anda Jade'e odaklanmış durumdayım. Önemli olan tek şey o, çünkü onu kaybedersen

Hiçbir şey.

"Dokunaklı, dokunaklı," diyor Bethiah. "Sanırım bu kabul edilebilir bir ayrılık... şimdilik."

Sesindeki kin dolu tonu özlemiyorum. Her şey yoluna girene kadar, tek gözüm açık ve yanımda bir blaster ile uyuyor olacağım. "Peki plan nedir?"

Bethiah hemen, "Bu gemiyi ele geçirin," der. "O terk edilmiş hurdayı Jerrok'un asteroidine çek ki onu soyabilsin. Kâr."

En kötü plan bu değil. Jerrok kuzenine ya da bana ihanet etmeyecektir. Asteroit üssü uzak ve gözlerden uzak ve gemilerin bir yere götürülmeden önce kimliklerinin çıkarılması gerekecek. Ve... Jerrok insanlara sempati duyuyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Bir insanın kötü durumuna sempati duymasını sağlayabilecek biri varsa, o da bizim yumuşak gözlü küçük Sophie'mizdir. O çok nazik bir şey.

Zavallı Sophie. Umarım benden ve kardeşlerimden vazgeçmemiştir. Kardeşlerim.

Bethiah'ya doğru eğilerek düşünmek istemediğim haberle yüzleşiyorum. "Shaalyn'in Kaspar hakkında söyledikleri doğru mu? Yaşıyor mu?"

Omuz silkiyor. "Ish?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl 'şey' olabilirsin? Ya 'evet' ya da 'hayır'."

Bethiah abartılı bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Tamam, yani teknik olarak evet." Rahat bir nefes alıyorum.

"Ama!" diye devam ediyor. "Şimdi ölmüş olabilir." Ona boş bir bakış attığımda, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridorda etrafına bakınıyor ve sonra tekrar eğiliyor. "Kapsülünü durdurduk. Orada sarı saçlı insanla birlikteydi. Bana sorarsan biraz rahat, ama sanırım sen bilmiyordun. Her neyse. Kapsüllerini içeri çektik ama bir sorunla karşılaştık. İnsanın bir hastalığı vardı ve bu yüzden bulaşıcı olma ihtimaline karşı onu kapsülünden çıkaramadık. Kapsülü gece boyunca körfezimizde tuttuk. Sanırım Shaalyn sağlık durumları düzeline kadar onu tutmak istedi, çünkü bilirsiniz, hoşuna gitmeyen bir fırsatla hiç karşılaşmamıştır."

O haklı. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmışım bilmiyorum. Shaalyn her zaman açgözlü ve kendini düşünen biri olmuştur. Bunun bir sorun olduğunu düşünemeyecek kadar gözlerim kamaşmıştı... ta ki bana sırtını dönene kadar. Jade ona hiç benzemiyor ve ona daha fazla minnettar olamazdım. "Sonra ne oldu?"

Bethiah'nın ağzını acımasız bir gülümseme kaplıyor. "Kargo bölümünde bir kaza oldu. Bir şekilde kaçmış olmalılar. Son derece çekici, tamamen deneyimsiz bir acemiye de indirmişler. Bu tür şeylerin olmaya devam etmesi ne kadar utanç verici."

Rahat bir nefes aldım. O zaman bunda Bethiah'nın da parmağı var. "Teşekkür ederim."

"Dediğim gibi, insan hastaydı." Omuz silkiyor. "Ondan sonra ne oldu bilmiyorum ama bu Kaspar. Muhtemelen üç farklı gezegenden yetkililer peşindeyken bir yerlerde ortaya çıkacaktır."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir. "Bunu nasıl oynayacağız o zaman?"

Gülümsemesi daha da tehlikeli bir hal alıyor. "İstedığımız kadar acımasızca."

Bethiah benim tarafımda ve Shaalyn için neredeyse üzülüyorum.

Neredeyse.

"Peki bunu ne zaman yapacağız?" Bethiah'ya kapıya yaslanarak soruyorum. Yaptığı
erişteler

Sohbetimiz tahmin edilenden daha uzun sürdüğü için getirilenler yavaş yavaş birleşiyor ama
umurumda değil. Daha önemli şeyler var. "Bu gece, herkes uyurken mi? Yarın mı?"

Başını sallıyor ve tekrar etrafına bakınıyor. "Fırsat penceremiz şu anda, eğer bunu yapmaya
hazırsanız."

"Şu anda mı?" Şaşıracak yankıladım. Bu kadar hızlı mı? "Neden hemen şimdi? Hazır olmadığımdan
değil, sadece merak ettiğimden."

Bethiah sırtıyor, sonra doğruldu ve kapının kontrol paneline bir giriş kodu yazdı. Bir an sonra
kapı duvara doğru kayarak erişte kâsesini hücremdeki pis zemine yuvarlıyor. "Zavallı, zavallı
Shaalyn kırık bir burun ve yaralı bir gururla uğraşıyor."

Burnun mu kırıldı? Yaralı gurur? "Jade?"

Ben soruyorum. "Jade. Senin küçük insanın
çok vahşi."

Kef evet, öyle. Sırtıyorum. "İşte benim kızım. Nerede o?" Yandaki hücreye bakarken kalbim
küt küt atıyor ama tabii ki boş. Öyle olduğunu biliyordum ama... böyle bir kruvazörde birini tutacak
çok fazla yer var. Bethiah'ya dönüyorum, içimde korkunç bir his var. "Shaalyn yapmadı..."

Bethiah başını sallıyor ve bu kattan çıkan asansöre giden panele tıklıyor. Bir anlık hayal
kırıklığından sonra iç çekip blasterını çıkarıyor ve panele ateş ediyor. Panelden bir duman kıvrımı
yükseliyor ve bir uyarı cıvıltısı duyuluyor. Bunu görmezden geliyor ve bana bakıyor. "İnsanın
güvende, çünkü çok fazla krediye değer. Aksi takdirde Shaalyn onu öldürecekti. Bunun yerine onu
durağan bir yere koydu. Soğuk."

"Soğuk mu?" Ürperiyorum. Soğukta durağanlığa gönderilmek çok acımasızdır. Sadece bir kez
başıma geldi, o da beni yavaşça uyutacak ilaçları verecek zaman olmadığında. Damarlarınız sizi
yavaş yavaş donduruyormuş gibi hissettiren sıvı buzla beslenirken, kapsülün içinde kapalı ve
hapsolmuş olmak korkunç bir duygu. Uzuvarınız tepki vermeyi keserken siz uyanıksınız ve
beyninizi en son batan oluyor. Savaşın sunabileceği en kötü şeylere karşı gözünü kırpmayan ama
durağanlık kapsülünü görünce panikleyen yıpranmış askerler tanıyorum.

Ve bunu benim Jade'ime mi yaptı? Benim yumuşak, komik, kontrollü olmayı seven Jade'ime?
"Bunu benden intikam almak için yaptı," diye homurdandım. "Keffing Shaalyn."

"Bütün övgüyü üzerine alma," diyor Bethiah sert bir şekilde. "Burnuna yediği yumruğun da
bununla bir ilgisi olduğuna eminim."

Doğru. Önemli değil. Eğer Shaalyn'i ele geçirirsem... Jade'in onu öldürmek isteyip istemediğini
göreceğim. "Kapsülü nerede? Med-bay?"

Bethiah bir kez başını sallayıp bana bir blaster uzatıyor. "Şu anda insanınla dil oyunları
oynayacak vaktin yok. Gitmemiz gerekiyor. Tuvalette bir blaster bırakmış, biliyorsun."

Bethiah'nın konuşma çizgisini takip etmeye çalışarak kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.
"Jade'i görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Onu henüz uyandırmayacağım." O güzel

gözlerini tekrar açmadan önce her şeyin tamamen güvenli olmasını istiyorum, çünkü ona bakabileceğimi bilmesine ihtiyacım var. Onun arkasını kolladığımı. Her zaman ona göz kulak olacağımı. "Tuvalette kim bir blaster bıraktı?"

Ortağım bana ters ters bakıyor. "Dikkatini ver! Bir insan için ayağa kalkmanın zamanı değil!"

Hayal kırıklığıyla onu sarsmak istiyorum. "Ben aylaklık yapmıyorum. Ama bunu bilmeden de yapmıyorum."

güvende olup olmadığını bilmek istiyorum." O benim için evrendeki en önemli şey ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Jade'e nasıl davranıldığı Shaalyn'in hızlı mı yoksa yavaş mı öleceğini belirleyecek. "Güvende olup olmaması önemli mi? O bir insan. Bu savaşta bize yardım edemez. Duymadın mı?"

Tuvalette bir keffing blaster bıraktığını söylediğim kısmı hatırlıyor musun? Ben sıçarken yere düştü." Bethiah yüzünü buruşturdu. "Onu bulan ben olduğum için şanslı."

Jade'im gemiye bir blaster mı soktu? Duvardan çıktığında ve Shaalyn onu esir aldığı anda yanında olmadığını biliyorum. Düşürdüğünü ya da geride bıraktığını sanmıştım. Onun yerine, bir şekilde içeri sokmuş. Kadınım ile duyduğum gurur birkaç kademe daha arttı. O çok akıllı ve zeki. Sırıttım. "Aferin kızıma."

Bethiah sanki ben bir aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Sadece... hadi."

"Önce revir," diye ısrar ediyorum inatla. "Sonra herkesin kışına tekmeyi basarız."

O Herkesin kışını tekmeleme planlarınız planlandığı gibi gitmiyor.

Asansör, sabırsız bir Bethiah'nın kontrollere ateş etmesi nedeniyle yanıt vermediğinden, duvarlardan birine gizlenmiş bir acil durum erişim merdivenini alıp yukarı tırmanıyoruz.

Bir kez

Geminin ana katına çıktığımızda Shaalyn'in acemi askerlerinden biriyle karşılaşıyoruz. Yere yığılmış, blaster'ı gitmiş, etrafında bir kan gölü oluşmuş.

Ayak parmağımla dürtüyorum ama ölmüş. "Bunu sen mi yaptın?"

Bethiah'ya soruyorum. "Hayır." Ona kaşlarını çatarak bakıyor. "Hadi ama. Revire gidelim."

Oraya gidiyoruz ve koridorda bir ceset daha buluyoruz. Kış tekmelemek için çok fazla. Görünüşe göre kışlar çoktan tekmelenmiş. Yine de ölü adamın üstünü arıyorum ama adam ölmüş ve silahı da yok. "Başka bir isyan mı?"

"Shaalyn'in aptalları mı? Pek olası değil." Bethiah homurdanıyor. "Yine de onun bizim peşimizde olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Kontrol paneline ateş ettin." Kurnaz bir ortak değil. "Bir şeyler olduğunu fark etmemeleri için bilinçsiz olmaları gerekirdi."

Bethiah bana bıkkın bir bakış attı. "Hadi ama artık. Bu gemiyi ne kadar çabuk ele geçirirsek, o kadar çabuk benim olur." İfadesi dişlek bir hal alıyor ve sonra tabancasını çıkararak koridorda hızla ilerliyor.

Kef me. Ben de aptal olanın *ben* olduğumu sanıyordum. Belki Bethiah ile eşleşmek iyi bir fikir değildi ama artık geri dönmek için çok geç.

Revire giden yolda iki ceset daha bulduk. "Kaç tane kaldı?"

"İki ve Shaalyn," diye yanıtlıyor Bethiah, revir kapılarının dışında dururken. İçeri bakıyor ve sonra temiz olduğunu işaret ediyor. "Git insanını yala ya da ağızlarıyla ne yapıyorlarsa onu yap, sonra da gidip Shaalyn'i indirelim, tamam mı?"

"Buna öpüşmek deniyor," diyorum ona. Blaster'ımı pantolonumun beline sokuyorum ve ışığı yanan, camı içerideki soğuktan buğulanmış durağanlık kapsülüne doğru ilerliyorum. Elimi camın üzerinde gezdiriyorum ve Jade'i içeride görüyorum. Bilinci yerinde değil, dolgun dudaklarında mavi bir renk var. Kıyafetleri gitmiş ve çıplak, saçları yüzünün etrafında bir hale oluşturmuş. Yine de sakın görünüyor ve bir bütün. Kef'e şükürler olsun. Tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Ona bakıyorum. O kadar güzel ki ona bakarken bile kalbim acıyor. "Bununla ben ilgileneceğim," diye fısıldıyorum. "Bana güvenebilirsiniz."

Cama bir kez daha dokunuyorum ve kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. Onu oradan çıkarmak istiyorum ama yapamıyorum. Durağanlıktan kurtulmak zaman alır ve onun zarar görmesi riskini göze alamam. Shaalyn adil oynamayacak ve ben ve Bethiah uzay savaşlarına ve arkadan bıcaqlayan korsanlara alışmışız. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz.

Ve eğer yapamazsak... Jade'in sonuçlarıyla yüzleşmesini istemiyorum.

"Ben hazırım," diye homurdanarak revirden çıkıyorum. Eşimi -çünkü Jade kesinlikle ama kesinlikle BENİM- orada hareketsiz yatarken görmek kafamda bir şalteri indirdi. Kaygısız Adiron gitmişti. Onun yerinde eşinin intikamını almaya çalışan öfkeli ve korumacı bir erkek var. Shaalyn

Jade'in kafasındaki tek bir kıvrıma bile dokunmamış olmayı dileyecek.

"Yaşasın!" Bethiah çığlık atarak peşimden geliyor. "Hadi gidip gemimi alalım!"

Koridorlarda hışımla ilerleyip köprüye doğru gidiyoruz. Oraya vardığımızda kapıların mühürlendiğini, kontrol panelinin vurulduğunu ve yerde bir başka ölü erkeğin yattığını görmek beni pek şaşırtmadı.

Önümüzde. Postunu kurtarmak için kendi mürettebatını yamyamlaştırıyor. İğrenç bir hareket ama gördüğüme pek şaşırmadım. Elbette Shaalyn sadece Shaalyn'i önemsiyor. Onunla dans edecek daha fazla aptal erkek her zaman bulabilir. Hiçbir şey değilse bile, bir erkeği ona aşık olduğuna ikna etmekte çok iyi.

Oraya gitmiştim. Bunu yaptım. Bunu göstermek için bıçak yaralarıyla dolu bir bağırsağım var. Bethiah'ya dönüp köprü kapılarını işaret ediyorum. "Bunu nasıl açacağını bilmiyorsundur herhalde?" Omuz silkiyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. "Bir şey açılana kadar ateş etmek mi?"

Kötü fikirlerimden birine inledikleri için kardeşlerime bir daha asla bok vermeyeceğim. Ona bakıyorum. Yine omuz silkti. "Uzayda mı?"

Başımı salladım. "Köprü sıkıca kilitlendi. Oradaki tüm kontrollere erişimi var. Onun yerini değiştiremeyiz. Eğer zorla içeri girmeye çalışırsak, tüm kontrolleri yok edebilir ve bizi burada mahsur bırakabilir. Bir plana ihtiyacımız var."

Bethiah blasterını çenesine vuruyor. "Pazarlık yapmayı denemek ister misin?" "Onunla mı? Ciddi misin sen?"

"Oh, özür dilerim. Bu kadar çok başka fikirle yüzdüğünü fark etmemiştim?" Bethiah bana tısladı. "Neden bu kadar huysuzsun? Onun Mathiras olduğunu sanıyordum."

Mathiras gibi miyim? Sanırım Jade ve onun güvenliği söz konusu olduğunda, tıpkı kardeşim gibi sıkıcı bir serseriye dönüşüyorum. Bu konuda kızgın bile değilim. Sadece Yeşim'in güvende olduğundan emin olmam gerekiyor ve eğer Bethiah planlarımdan hoşlanmazsa, çok kötü. "Shaalyn'le pazarlık yapmanın anlamsız olduğunun farkında mısın? Kendini kurtarmak için sana yalan söyleyecek."

"Yani? Sanki pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirecekmişim gibi?" Bethiah bana deliymişim gibi bakıyor. "Kontrolü ele alabilmemiz için onu köprüden çıkardığımız sürece ne gerekiyorsa söyleyeceğim."

Daha iyi bir fikrim yok, bu yüzden Bethiah'ya elinden geleni yapmasını işaret ediyorum. Ayağa kalkıyor ve panele bir iletişim isteği gönderiyor.

Bekliyor.

Bana bakıyor. Biraz daha bekler.

"Vakum sekansı başlatılıyor," gemi yardımsever bir şekilde cıvıldıyor. "Hava kilitleri on dakika içinde açılacak.

Lütfen tüm gevşek ekipmanları emniyete alın." Bethiah ve ben birbirimize dehşet içinde baktık.

Shaalyn pazarlık yapmayacak. Bizi geminin kendisinden kovacak.

Kapı panelleriyle yarışıyor, ancak kontroller parlak kırmızı renkte ve uyarı ekranının üzerinde yanıp sönüyor. Sadece kilitli değil, aynı zamanda sıra da değiştirilemiyor.

Jade'in hala stazda olmasına sevindim. O iyi olacak. Ben sadece o zaman orada olamayacağım için üzgünüm.

uyanır. Bethiah'ya bakıyorum. "Son bir sözün var mı?"

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdanıyor, beni iterek geçiyor ve sanki bir şekilde paneli çalıştıracakmış gibi panele vuruyor. Panele vuruyor ve ardından tutarsız bir öfke çılgılığı atıyor. "Beni alt edemeyecekler!"

Bunu oldukça kötü karşılıyor. Bir süre daha öfke nöbeti geçirmesini izliyorum ve sonra dönüp koridordan revire doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Bethiah bana soruyor.

"Gidip son birkaç dakikamı dostumla geçireceğim," diyorum ona. Gerçekten de aptalca bir tuzağa düşmüştük. Shaalyn işlerin kendisine döndüğünden şüphelendiği anda kendini tüm kontrollerin olduğu odaya kapattı. Bethiah sandığının yarısı kadar akıllı olsaydı, isyanını başlatmadan önce gemiyi kendisi kilitlerdi.

Gerçi artık yapılacak bir şey yok. Bu bir girişimdi ve her girişim başarılı olmaz. Sadece Jade'in gülümsemesini bir daha göremeyeceğim için üzgünüm. Saçma ve beklenmedik bir şey yaptığımda onun o yumuşak, isteksiz kahkahasını duyamayacağım için. Göğsüm acıyla sıkışıyor. Birlikte daha fazla zaman geçirmeliydik. Sevdığım kadınla sadece bir aydan biraz fazla zaman geçirip onu kaybetmek haksızlık. Normalde kadere üzülen biri değilimdir ama tek düşünebildiğim Jade. Jade uyanıyor ve ben orada değilim. Jade'in onu terk etmişim gibi hissetmesi, oysa bu gerçeğe en uzak şey.

Son zamanımı onun durağanlık kapsülünün üzerine kapanarak, uyuyan güzel yüzüne bakarak geçireceğim. Uzay boşluğu beni gemiden çekmeden önce gördüğüm son şeyin o olmasını istiyorum. İstiyorum-

Koridorda revire doğru ilerlerken duraksadım.

Arkanı dön.

Az önce geçtiğim pencereye geri dön.

Orada bir gemi var. Çok tanıdık görünümlü bir gemi. Ben izlerken, *Jabberwock* Shaalyn'in gemisinin yanına yanaşırken bile, uzun, ince bir parmak gibi gemiden gemiye kenetlenme mekanizmasını uzatıyor.

"Hava kilitlerinin açılmasına dokuz dakika kaldı," diyor gemi yardımsever bir şekilde. "Lütfen tüm gevşek ekipmanları emniyete alın." Bir an duraklar ve sonra aynı ifadesiz sesle devam eder: "Tanıdık olmayan bir gemi gemiden gemiye kenetlenme işlemini başlatıyor. Lütfen bilgi verin."

Yüzümü cama dayıyorum ve kız kardeşimin gemisinden yüzümdeki sevinçli görüp görmediğini merak ediyorum. Muhtemelen göremiyordur. Tam zamanında gelen bir kurtarmadan bahsediyoruz. Koridordan aşağıya doğru koşuyorum, neredeyse Bethiah ile çarpışıyorum, o da kıkırdıyor ve mutlu bir dans yapıyor ve sonra geçide doğru ilerlerken yanıma koşuyor. Gemiden gemiye rıhtım acı verici bir şekilde yavaşça uzanıyor ve sonra tam bağlanmadan önce duraklıyor ve kalbim acı verici bir şekilde atıyor.

"*Jabberwock Karar* Vericiyi selamlıyor," diye Zoey'nin sesi geliyor dahili telefondan ve bu temiz bir nefes gibi. Küçük kız kardeşimin sesi çok güçlü ve kontrollü geliyordu ve ben de bundan daha fazla gurur duyamazdım. "Kenetlenme sekansımızı kabul etmek için on dakikanız var, yoksa sert önlemler alacağız."

Uh oh.

"Uh." Bethiah bana bakıyor. "Bu inanılmaz derecede ironik bir ölüm olacak, değil mi?"

"Umarım öyle değildir." Zoey'ye olumlu beyin dalgaları göndermeye çalışıyorum -sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Daha hızlı hareket et, diyorum sessizce. Ön camına sıçramak üzereyiz.

Gergin bir dakika daha geçip gidiyor ve sanki midemde taşlar varmış gibi hissediyorum.

Jabberwock'un kenetlenme bağlantısı hâlâ yerinde donmuş durumda.

Hadi, bücür, ona söyledim. Hadi, hadi. Bu sırada, ölümüm için geri sayımın bir sonraki adımını bekliyorum.

Köprüden gelen, duvarlardan duyabileceğimiz kadar yüksek bir öfke çılgılığı var.

Gemi "Sistem geçersiz kılındı," diyor ve Bethiah kolumu tutuyor. "Vakum sekansı iptal edildi.

Gemiden gemiye bağlantı kabul ediliyor."

"Ben bunu kabul etmedim!" Shaalyn dahili telefonda öfkeyle bağırıyor. "Gemiye girmenize izin yok!

Bu düşmanca bir ele geçirmedir!"

Kız kardeşimin sesi güçlü ve gururlu bir şekilde geliyor. "Neyin aksine, kibar ve dostça bir devralma mı? Sıkı dursan iyi olur, çünkü başka yapacaklarımızdan da hoşlanmayacaksın, sürtük."

Kontrol paneline koşup kardeşime bir mesaj göndermeye çalışıyorum ama hâlâ dışarıda kilitliyim. Hayal kırıklığı içinde bir elimi duvara vurup adım atmaya başlıyorum ve rıhtımın yavaşça Shaalyn'in gemisine doğru ilerlemesini ve sonunda bir hava vızıltısı ve bağlantıyı duyuran bir mesaj korosuyla kilitlenmesini izliyorum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor -Zoey burada olduğumuzu nereden biliyordu? Shaalyn bir şekilde misilleme yapacak mı? Kaspar ya da Mathiras bir şekilde *Jabberwock'la bağlantıya* geçip *Yıldız'da* kaldığım gerçeğini onlara bildirdiler mi?

Daha da önemlisi, Zoey Jade'i sevecek mi? Jade Zoey'den hoşlanacak mı? İyi geçinmelerini istiyorum. Onlar hayatımdaki en önemli iki kadın ve birbirlerinden hoşlanmadıkları düşüncesi avuçlarımı terletiyor.

Ya da... bu sadece ölümüne yakın deneyim olabilir.

Bethiah'ya bakıyorum. Dağınık saçları, artık yüzünde değil de boynuzlarında bir saç bandı gibi duran bandı tarafından geride tutulmuş. Yine de yüzündeki ifade gülümsüyor. "O salak Kivian'ı gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi," diyor bana. "Sence bu gemiyi almama izin verecek mi? Nasıl olsa ben aldım ya?"

Omuz silkiyorum. "Kibarca sormaktan zarar gelmez. Ve belki de ona aptal dememelisin."

Tatlı bir gülümseme takınıyor. "O zeki, akıllı bir erkek... ve kıyafetlerine bayılıyorum."

Buna homurdanıyorum. Köprüye doğru bakarken içimde sabırsızlık kabarıyor. Silahım hâlâ hazır ama Shaalyn'in dışarı çıkacağından şüpheliyim. Muhtemelen *Jabberwock* sistemlerine sızıp kontrolü ele geçirdiğine göre yapabildiği kadar çok ekipmanı yok ediyordur. *Jabberwock'a* doğru uzaya bakıyorum ve gemiden gemiye bağlantıdan aşağıya doğru giden birkaç figür görüyorum. Bunun kız kardeşim olmasını istiyorum... ama aynı zamanda, bir düşman gemisine binen ilk kişinin o olması çok tehlikeli. Eğer o ise, ona sert bir konuşma yapacağım... onu kucakladıktan hemen sonra.

Bethiah ve ben sabırsızlıkla kapıların açılmasını bekliyoruz. Bir tıslama ve uzayın hafif metalik kokusu geliyor. Sonra iki iri adam içeri daldı, silahları havadaydı. Ben daha gözümü kırpamadan, küçük asker

-Alyvos bir tanesini alnıma doğrulttu. Tarekh kendi silahıyla Bethiah'ı yere seriyor.

Ellerimi evrensel teslimiyet işareti olarak havaya kaldırdım. "Tamam, belki de siz ikinizi gördüğüme düşündüğüm kadar sevinmedim, eğer alacağımız karşılama buysa," diye şaka

yapıyorum.

Alyvos silahını biraz indiriyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Adiron? Burada ne işin var senin?"

"Sürpriz," diyorum sırtarak.

ADIRON

Tarekh onu ambara sürükleyip ortasına yerleştirirken Shaalyn, "Bu benim gemim," diye hırslıyor. Hücre. Hayatta kalan son acemiye de onunla birlikte içeri atıyor, öfkeli olmaktan çok şaşkın görünen bir erkek.

"Geminiz olması umurumda değil," diyor Tarekh kolayca. "'Sizi soyuyoruz' cümlesinin neresini anlamadığınızdan emin değilim." Kapıyı çarparak kapatıyor ve ona yaslanıp bana sırtlıyor. "Onun ölmesini istemediğine emin misin?"

Hücrede Shaalyn öfkeli bir ses çıkarır.

"Kadınım bu onuru yaşamak isteyip istemediğini sormak istiyorum," diyorum ona. Yukarıda, *Jabberwock*'un mürettebatının geri kalanı kaçırılan gemiyi ele geçirirken botlu ayak seslerini duyabiliyorum. Bethiah da onlarla birlikte yukarıda ama ben Tarekh'le geldim çünkü Shaalyn'in parmaklıklar ardına kilitlendiğinden ve güvenli bir yere konulduğundan emin olmalıydım. O zaman rahatlayabilirim.

"Senin dişin mi?" Tarekh yüzünde şaşkın bir ifadeyle yankılanıyor. Silahını bir kenara bırakıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen ve Bethiah...?"

Boğuk bir ses çıkardım. "Hayır. Bethiah değil. Benimki Jade. O-"

Küçük, mutlu bir ağlama sesi duyuldu ve ben daha arkamı tam olarak dönmeden Zoey merdivenden aşağı uçtu. Kendini kolları ve bacaklarıyla bana doğru fırlattı ve ben de onu havada yakalayıp mümkün olan en büyük sarılmayla kucakladım.

"Ne oluyor lan, Adi?" diye bağıyor, boynumu sıkarken bile. "Burada ne işin var senin?"

"Merhaba bücür," diyorum mutlulukla, kardeşime sıkıca sarılarak. "Seninle ilgilendiklerini gördüğüme sevindim."

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye hıçkırıyor. Zoey'i beceriksizce okşuyorum ve Tarekh'e bir bakış atıyorum. Zoey pek ağlamaz. Tıpkı onu büyüttüğümüz gibi sert bir kızdır. Tarekh'in onu ağlarken görmesini isteyip istemediğinden emin değilim, bu yüzden onu bırakmak istemeyerek kısa bir mesafe uzağa götürüyorum. Onu bu şekilde kollarımda tutmak bana onun daha küçük bir hurda olduğu zamanları hatırlatıyor, nasıl düzgün bir korsan olunacağını öğrenmeye çalışırken tüm tavırları ve cılız bacakları. Hayatın daha kolay olduğu ve dördümüzün *Little Sister*'dayken evrene cehennemi yaşattığımız o eski zamanları bir anlığına da olsa özlememe neden oluyor.

Şimdi gemi kayıp ve kardeşlerim de öyle. Ama Jade var... ve kız kardeşim Zoey var. En azından bu da bir şeydir.

Burnunu çekerek kendini toparlıyor ve yüzünü tuniğime siliyor. Sonra omzuma vurdu. "Beni yere bırak. Ben bebek değilim."

"Emin misin? Sen sadece en küçük bücürsün," diyorum bebek sesimi kullanarak. "Kimmiş ufacak tefecik insan? Sensin! Evet, sensin!"

Zoey kaşlarını çatıyor. Hemen ardından parmağını yalıyor ve kulağıma sokuyor. "Argh!" Kulağımı ovuşturup gülerек onu yere bırakıyorum.

"Sanırım bunu hak ettim."

Zoey kendini beğenmiş bir tavırla, "Kesinlikle öyle," diyor ve sonra bir kez daha sarılmak için kollarıma atılıyor. "Mathiras ve Kaspar burada mı?"

Moralim bozuldu. "Onları görmedin mi?"

"Seninle değiller mi?" Bana endişeli bir bakış attı. "*Küçük Kız Kardeş'i* bir süre önce boş ve Slatran uzayında bulduk. Sizden hiçbir iz yok."

"*Buoyant Star*'da ayrılmak zorunda kaldık," diye açıklıyorum. "Bu uzun bir hikâye ve sana daha sonra anlatmalıyım. Kaspar ya da Mathiras'la karşılaşmadıysan burada olduğumu nereden biliyordun?"

Zoey, "Biz yapmadık," diye haykırıyor. Göğsümü dürtüyor ve hâlâ bana doğru eğilmiş olan Tarekh'e bakıyor.

ve muhtemelen içerideki ikisiyle ne yapacağımıza karar verene kadar da öyle olacak. "Sizi arıyorduk ve sonra Shaalyn'den gelen bir yardım sinyali yakaladık. Bir isyanı olduğunu söylüyordu ve ben de biraz kolay kredi kazanmak ve o kaltağa bir ders vermek için iyi bir zaman olacağını düşündüm." Dudakları kıvrılıyor. "Lütfen, lütfen bana onunla tekrar bir araya gelmediğini söyle."

Sokuldum. "Gerçekten o kadar kalın kafalı olduğumu mu düşünüyorsun?" Zoey dudaklarını büzüyor.

Tarekh öksürüyor.

Zoey bana, "Bazen sen, ah, iyi seçimler yapmıyorsun," dedi. "Tek söylediğim bu."

"Jade'i seviyorum," diyorum, Shaalyn'i evrendeki en mükemmel yaratığa tercih etme düşüncesine hâlâ hafifçe gücenerek. "Nazik, güçlü ve sevgi dolu biri ve kendisi için uygunsuz olsa bile her zaman doğru olanı yapmak istiyor. Önce başkalarını düşünür. Harika bir gülüşü, muhteşem saçları, yumuşacık bir cildi ve çok güzel gözleri var. Zeki de. Çok zeki. Ve..." Başımı salladım. "Bir an için bile Shaalyn'i ona tercih edeceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Zoey bana tamamen boş bir bakış attı. "Jade de kim?" Çenemi kaşıyorum. "Jade'den daha bahsetmedim mi? O benim eşim."

"Eşin mi?" diye bağılıyor kız kardeşim, gözleri kocaman. "Bu ne zaman oldu?" Bileğini yüzüne yaklaştırıyor ve kişisel telsizini aktif hale getiriyor. "Sentorr, salak kardeşim bana haber vermeden gidip biriyle çiftleşmiş!"

"Önce seni kontrol etmesi mi gerekiyor, aşkım?" Sentorr'un nişastalı sesi sakın, rahat ve sanki eşinin yaptığı her şeyi olabildiğince sevimli buluyormuş gibi hafifçe eğleniyor.

"Tabii ki hayır! Ama bana söylenmesini istiyorum... ve sen yardımcı olmuyorsun!" Tek söylediği "Seni seviyorum".

Kız kardeşim bileğine "Ben de seni seviyorum," diye bağılıyor ve sonra bağlantıyı kesiyor. Odağını tekrar bana dik dik bakmaya çeviriyor. "Bana bir şey söyleyebilirdin!"

"Şimdi bir şey mi söylüyorum? Bu elime geçen ilk fırsat sayılır."

Kız kardeşim bana kaşlarını çattı. Onu gemide yönlendirirken sanki bir şekilde ben suçluymuşum gibi bana kaşlarını çatmaya devam ediyor. Etrafımızda kaos var. Yine de tanıdık bir kaos. Bir geminin ele geçirilmesiyle gelen kaos. Alyvos gemide ilerliyor, cesetleri atılabilmeleri için hava kilidine doğru sürüklüyor. Cat, Tarekh'in küçük insan dişisi, panelleri devre dışı bırakmakla meşgul, böylece kimse ek geçersiz kılma yapamaz veya gemiyi geri almaya çalışamaz. Biz yanından geçerken bir avuç kabloyu çekip çıkarıyor ve bize dişlek bir sırtış atıyor. Uzaklarda bir yerde, Kivian'ın köprüde Bethiah ile tartıştığını duyabiliyorum, Kivian'ın arkadaşı Fran ise depoları yağmalarken değerli eşyaları bir kilitli kutuya atıyor. Bu korsanlar çok becerikli.

Kız kardeşim arkasından nasıl gidip kendimi çiftleştirdiğimden yakınırken, ben revire ulaşıyorum. Jade'in durağanlık kapsülüne hâlâ dokunulmamıştı, şükürler olsun ve ona doğru ilerleyip bir elimi koruyucu bir şekilde yüzeye koydum. "Bu benim eşim," diyorum kız kardeşime. "Ne kadar güzel, değil mi?"

Zoey'nin ifadesi yumuşuyor ve içerideki dişiye bakıyor. "Bir insan mı?" "Şey... evet." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Onun mesakkah olduğunu mu düşündün?"

Zoey ellerini havaya kaldırıyor. "Etrafımız sürekli mesakkah ile çevrili! Neden böyle düşünmeyeyim ki?"

Mükemmel bir nokta. Durağanlık kapsülünün kontrollerini çalıştırıyorum ve üst kısım geri sıyrılarak soğuk bir hava püskürüyor. Jade'in çıplak teni hafif buz gibi görünüyor ve ben de tuniğimi silkiyorum çünkü üşüyecek. "Bilemiyorum. O kadar mükemmel ki, başka bir şey olabileceğini"

düşündüğün hiç aklıma gelmedi. O sadece... Jade." Kapsülün üzerinde korumacı bir şekilde durup eşimin yüzünü dikkatle izliyorum. Gözlerini açtığında gördüğü ilk şey ben olmak istiyorum. "Onun başka bir şey olmasını istemezdim.

ne olduğunu. Umarım onu beğenirsiniz."

Zoey sadece iç çekti. "Seni koca romantik aptal. Tabii ki ondan hoşlanacağım. Eğer onu seviyorsan, eminim harika biridir."

"Çok şaşırtıcı," diye katılıyorum. Jade'in yüzünü tarıyorum. Kirpiklerinde bir dalgalanma mı var?

Ben izlerken Jade derin bir nefes alıyor, herkesin durağanlıktan çıkarken çıkardığı aynı soluk soluğa, dehşet dolu ses. Durağanlıktan çıkmak uzun ve yoğun bir kâbustan çıkmak gibi bir şey ve eminim o da ne yapacağını şaşıracak. Gözleri bir aralık açılıyor ve bana şaşkın gözlerle bakıyor, göz bebekleri kocaman.

Güzel dostum küçük bir yumruk kaldırdı... ve hemen burnuma bir yumruk indirdi.

T

Hatırladığım son şey, soğuk damarlarımdan geçerken Shaalyn'in yüzünün bana sırttığı. Sonra, buz ve karanlıktan başka bir şey yok.

Ciğerlerim tekrar yanan hava ile dolduğunda ve uyandığımda, dehşete kapıldım ve Kafam karıştı. Gözlerim odaklanamıyor ve tüm vücudum ağrıyor. Sanki aniden dondurulmuşum ve sonra çözülmek üzere dışarıda bırakılmışım gibi hissediyorum ve bu acı verici. Mavi bir yüz tekrar yaklaşıyor ve içgüdülerim devreye giriyor.

Yumruk atarım.

Elim acıyla patlıyor ve mavi yüz geri çekilirken bile bir iniltiyi ısııyorum. Sonra alçak, tanıdık bir inilti duyuyorum. Bu sesi daha önce onlarca kez duymuştum, genellikle de yatakta.

"Adiron?" Gözlerimi umutsuzca kısarak etrafıma bakınırken fısıldıyorum. "Neredesin sen?"

"Nasıl oluyor da tüm bu minik parmaklar bu kadar etkili olabiliyor?" diye soruyor büyük uzaylım, sesi burnunu sıkıyormuş gibi çıkmasına rağmen neşeli. Sesi boğuk, ama bir an sonra büyük, bulanık mavi yüz tekrar eğildiğinde, tanıdık sırtışını seçebiliyorum.

Oh. Oh. "Adi. Özür dilerim." Uzanıp yüzüne dokunuyorum ve o da elimi kendi eliyle kapatıyor. O çok sıcak ve benim parmaklarım buz gibi. "Düşündüm ki-"

"Biliyorum. Sorun yok. Artık güvendesin. Oturabilir misin?"

Başımı salladığımda, bir elini boynumun altına koyuyor ve oturmama yardım ediyor. Biraz zaman alıyor ama hâlâ revirde olduğumu, hâlâ derime bağlı düzinelerce tüple çıplak olduğumu ve hâlâ o nefret ettiğim durağanlık kapsülünde olduğumu fark ediyorum. Kötü anılar geri gelirken içimden bir inilti kaçıyor. "Bu şeyden çıkmak istiyorum."

"Tuttum seni," diyor Adiron nazıkçe. Tüpleri çekip çıkarmama yardım ediyor, her biri derimden çıkarken geride küçük bir acı bırakıyor. Sonra, kocaman sıcak elleri sırtımda ve beni durağanlık kapsülünden çıkarıp kollarına alıyor. Bir sonraki anda, sıcak, tanıdık göğsüne doğru kıvrılıyorum ve o da üzerime bir kumaş örtüyor. "Sana zarar verdiler mi?" Adiron soruyor, sesindeki koruyuculuk geri gelmiş.

Sertçe yutkunuyorum. Bunu yaptıklarını, Shaalyn'e yumruk attıktan sonra adamlarının beni yere yatırıp tekmeleyerek ve çılgılık atarak durağanlık kapsülüne soktuklarını söylemek istiyorum. Bunun korkunç ve travmatik olduğunu, çünkü kimyasallar beni uyutmak için damarlarıma yayılırken vücudumun öldüğünü hissedebildiğimi. Sanki beni becermek ona büyük bir zevk veriyormuş gibi bana sırtıştığını. Ama hayattayım ve Adiron'un kollarında uyandım, yani bununla yaşayabilirim. Daha sonra özel olarak kırılgan olabilirim. "Ben iyi olacağım. Nerede o kaltak?" Odanın etrafına bakıyorum. "Hâlâ onun gemisindeyiz. Nerede o? Onu öldüreceğim."

"Hapsedildi," diyor Adiron, battaniyeyi bir koza gibi etrafıma sararak. "Gemiye ele geçirdik."

Başımı sallıyorum, kendimi göğsüne yaslıyorum. "Ben... Ben anlamıyorum. Nasıl?"

"Yıldızlar bizim lehimize hizalandı diyelim." Alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Eğer bir şeyleri yumruklamayı bitirdiysen, seni kız kardeşimle tanıştırmak isterim."

"Kız kardeşin mi? Zoey mi?" Beynim durağanlıktan kızarmış olmalı çünkü söylediklerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyor. "Gemide bir yerlerde miydi?"

"Şey...hayır. Kurtarıldık."

"Öyle mi?" Gözlerimi ovuşturuyorum ama parmaklarım o kadar soğuk ve gözlerim o kadar

bulanık ki kendimi buzlu şeker gibi hissediyorum. Beyni hâlâ donmuş bir buzlu şeker.

"Belki de ona yiyecek bir şeyler getirmeliyiz," diyor başka bir ses. İnsan ve dişi olmasına rağmen

Adiron'la aynı keskin İngilizce aksanıyla konuşuyor. Kız kardeşi. Etrafıma bakıyorum ama gözlerim buzdan tuğlalar gibi ve birkaç metreden ötesini göremiyorum.

"Yemek iyi fikir," diyor Adiron, alnıma bir öpücük daha kondurarak. Beni göğsüne yaslıyor ve ağırlığını kaydırarak ayağa kalkıyor. "Boş bir mideyle durağanlık zor olabilir. İçinde bir şeyler olduğunda canlanacaktır."

Zoey olması gereken kadın inliyor. "Zorundayım. Direnmeli. Yani. Birçok.

İğrenç. Puns." Adiron sadece kıkırdıyor.

Yüzümü boynuna yaklaştırıyorum, dünya etrafımda sallanırken onun kokusunu içime çekiyorum. Midem pek iyi değil ama zaten şu anda hangi yanımda iyi *ki*? Biraz su ve kraker benzeri bir şey midemi yatıştıracak ve beni canlandıracak.

Zoey tekrar konuşuyor. "Neye ihtiyacı var biliyor musun? Büyük bir kâse sıcak erişte."

Erişte. Sadece kelimesi bile aklıma bir kase nefret edilen şeyi ve kokusunu getiriyor ve midem isyan ediyor. Ağzım tükürükle doluyor ve tenimi soğuk bir ter kaplıyor.

"Uhhh," diyor Adiron boğazımdaki düğüm kocaman olurken.

Göğsüne vuruyorum, safra yükseliyor. Adamım ne olduğunu anlamış olmalı, çünkü ben her yere kusmadan bir saniye önce beni yere bırakıyor.

"Erişteden başka bir şey bulmamız gerekecek," diyor Adiron, güler yüzle. "Jade, canım, her şey bittiğinde bana haber ver. Yanındayım." Ben her yerimden hasta olurken o saçlarımı tutuyor ve omzumu okşuyor.

Hiçbir şey yokken bu kadar hasta olmak çok saçma. Kendime durgunluktan ve boş mideden olduğunu söylüyorum. Kendime sinirden ve geminin hafifçe sallanmasından olduğunu söylüyorum. Elbette kendime yalan söylüyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bu bir bebek. Bizim bebeğimiz. Ve Adiron'un bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum.

O bir korsan. "Baba "nın onun kariyer tercihleri listesinde üst sıralarda olduğunu sanmıyorum. Öyle olsa bile... Bundan nasıl bahsedebilirim? Kardeşleri hala kayıp. Onların peşinden gitmesi gerekiyor. Bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değilim.

Bu aynı zamanda *Yıldız*'a geri dönemeyeceğim anlamına da geliyor. Uzayda kaybolmak bir bebeğe göre değil.

Belki mide ağrısından, belki de durgunluk ilaçlarından, ama bir krizi diğerine değiş tokuş ettim. Elbette, Adiron beni yalnızken ve yatağımıza sokulduğumuzda seviyor. Ama bir bebek onun hayatına nasıl uyum sağlayacak?

Yoksa benden ondan kurtulmamı mı isteyecek?

T

Sonsuz rahatlamama rağmen, bu gemide erişte dışında yiyecekler de var. Adiron saçlarımı okşarken ve arkamızdaki temizlik robotları vızır vızır çalışırken onun kucağına kıvrılıp bir protein barı atıştırıyorum ve bir fincan sıcak çay içiyorum.

Görünüşe göre korsanların ortaya çıkıp kaçırdığı Jabberwock'un mürettebatı, gemiyi soymak, sistemleri geçersiz kılmak ve gemiyi isteyen ve her şeyi almalarından hoşlanmayan Bethiah adında biriyle tartışmakla meşguldür.

"Bethiah bir arkadaş," diye mırıldanıyor Adiron kulağıma sorduğumda. "Tam bir deli ama bir arkadaş."

Ben durağanlıktayken olan biten her şeyi sindirmekte hâlâ zorlanıyorum. Birkaç saatten daha uzun süre "altında" kalmamış olmama rağmen, çok şey oldu. Korsanlar Adiron'u esir aldıktan sonra, Bethiah'la birlikte mürettebatı ele geçirmek için plan yaptı, ama görünüşe göre Shaalyn onların peşindeydi, adamlarına ihanet etti ve ele geçirilmeden önce onları öldürdü, köprüde saklandı ve sonra *Jabberwock* ortaya çıktı.

Çok fazla tesadüf var ama Adiron ve diğerleri bunu normal karşılıyor gibi görünüyor. Elbette *Jabberwock* yakınlardaydı-Zoey, Adiron ve kardeşlerini arıyordu. Elbette Bethiah gemideydi ve Adiron'a yardım etmeyi teklif etti. Görünüşe göre uzay korsanları kanun tanımayan, gemi kaçıran ve sürekli ihanete uğrayan bir grup.

Ve bir uzay korsanının bebeğine hamileyim. Yani, bilirsin, baskı falan yok.

Yine de bebekle ilgili haberleri gizli tutuyorum. Etrafta o kadar çok başka bilgi uçuşuyor ki, öne çıkıp Adiron'un bebeğini taşıdığımı ağzımdan kaçırmak kötü bir zamanlama gibi geliyor.

Adiron ve ben köprüde birlikte oturuyoruz. İkimizin oturabileceği büyüklükte bir koltuk bulmuş, ben bacaklarımı onun kucağına uzatmışım, çayımı ve krakerlerimi alabilmem için de küçük bir tepsi koymuş. Üzerimde hâlâ onun gömleğinden başka bir şey yok ama kimse çıplaklığımı ya da insan olduğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Çok meşguller. Zoey, Adiron'la fırtına gibi konuşurken onu dinliyorum. İnsan olduğunu söylediğinde kız kardeşinin böyle görünmesini beklemiyordum. Neden bilmiyorum, ama nedense Zoey'i afacan yüz hatları ve kızıl saçlarıyla hayal etmiştim. Pippi Longstocking ya da onun gibi bir şey, tam bir kız kardeş havası. Zoey öyle biri değil tabii ki. Bir insan için bile biraz kısa ve üst kısmı ağır. Beyaz, düz kahverengi saçlı ve ortalama bir yüzü var ama gülümsediğinde Adiron'unkine benzer yaramaz bir gülümseme oluyor ve birlikte büyüdükleri belli oluyor.

Ayrıca her korsanın yapmasını bekleyebileceğim şekilde küfür ediyor.

Adiron yanımdan ayrılmıyor, bu yüzden Zoey, Kivian adında aşırı giyimli birinin üzerinde çalıştığı bir navigasyon paneline yaslanıyor. Adiron'a kardeşlerin gemisini V'tarr İstasyonu denen bir yerde bulduklarını ve geminin terk edilmiş olduğunu söyler. Adiron da Zoey'e Lord Straik'le buluştuklarını ve Serseri *Yıldız'ı* avlamak için birlikte çalıştıklarını anlatır. "Gerçekten de *Küçük Kız Kardeş*'i hiç kimse almamalıydı, onu hiçbir yerin ortasında yardım sinyali olmadan yüzer halde bıraktığımızı düşünürsek. İşimiz bittikten sonra uğrayıp atlarız diye düşündük."

Zoey sadece gözlerini deviriyor. "Ben gittiğimde siz lanet olası aptallar beyninizi kaybettiniz, değil mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şanslısınız ki *küçük kız kardeş* güvende. Jerrok ve Sophie onu kendi istasyonuna götürdüler ve biz seni ararken o da ona hızlı bir ayar

yapacak."

"Mathiras ya da Kaspar'dan iz yok mu?" Adiron tekrar soruyor. Zaten birden fazla kez sordu ama duyduklarını kabul etmek istememenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Zoey kaşlarını çatarak, "Çıt yok," dedi. "Eminim buralarda bir yerdedirler. Sadece onları bulmamız gerekiyor. Onlar gibi düşün. Sen Kaspar olsaydın ne yapardın?"

"Tehlikeye balıklama atlamak mı?" Adiron sırtıyor, ayağının birini dalgınca ovarken bile.

"Exacta-mundo." Zoey diyor ki. "Ayrıca, eğer Shaalyn söylediği gibi kaçış kapsülüyle gerçekten buluştuyorsa, geminin kayıtlarında koordinatlar olacaktır. Onları bulacağız ve oradan gideceğiz. Başlamak için en iyi yer orası."

"Peki ya Straik?" Adiron sorar.

"Onu aramadım." Zoey omuz silkti. "Zahmet etmedim. Her seferinde bir sürük."

Adiron bana bakıyor. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bileğimi sıkıyor. "Onu da bulmamız gerek. Gemisinde Jade'in adamlarından biri var. Kurtarılması gerekecek."

"Dediğim gibi, her seferinde bir kriz." Zoey hoşnutsuz görünüyor. "Eminim bir süre bekleyebilir? Gemide bir insan olması dışında tüm bu saçmalıklarla ne bağlantısı var?"

"Mesele sadece bu değil. Ondan önce *Yıldız*'ı tekrar ele geçirmeliyiz. Eğer geri dönüp giderse, gemiye ne olacağından endişeleniyorum."

Kivian duraklıyor ve önündeki kontrol panelinin üzerine eğiliyor. Kollarının her bir kolunda benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla kumaş varmış gibi görünüyor ve hepsi parıldıyor. "Ailesinin gemisini aramak için onca zaman harcadıktan sonra gecenin bir yarısı dönüp gitmesinin çok tuhaf olduğunu söyleyebilir miyim? Garip görünüyor ve ona hiç yakışmıyor." Başını iki yana sallıyor. "Söylentilere göre oldukça acımasızmış. Kuyruğunu kıstırmasına neden olan şey nedir?"

Zoey başını eğiyor. "O kimin umurunda? Ben *Star*'da ne olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri heyecanla parlıyor. "İpekler? Silahlar mı?"

"Oh, kef." Adiron yüzünü buruşturur. "Sorunlardan bahsetmişken..."

"H umans?" Zoey yutkunur, beti benzi atar.

"Hem de tonlarca," diye katılıyor Adiron. "Straik'in de en az bizim kadar şok olduğunu ve bu yüzden kaçtığını düşünüyoruz. Değerli ailesinin kirli işlere bulaştığını öğrenmek hoşuna gitmedi." Büyük eli ayağının üzerinde oynuyor, alt tarafını ovuyor ve sonra küçük parmağını çimdikliyor. Bu küçük dokunuş bana sessiz bir sesleniş, çünkü her zaman "fazladan" ayak ve parmaklarımızın ne kadar tuhaf olduğu konusunda şaka yapıyor. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

Bu çok tatlı ve onu daha da çok sevmeme neden oluyor. "Ne yapacağız?" Zoey Kivian'a bakarak soruyor.

Kivian tereddüt bile etmiyor. "Kardeşim insanları barındıran bir çiftlik gezegeninde yaşıyor. Orada kölelikten kurtulacaklar. Bir arsaları, bir evleri olacak ve özgür olabilecekler. Tek yapmamız gereken onları oraya götürmek."

Adiron bana bakıyor ve itiraz edersem beni destekleyeceğini anlıyorum. Bu güzel bir duygu. "Sanırım Dünya söz konusu değil?" Soruyorum, çünkü sormak zorundayım. Hiç gündeme gelmiyor, bu yüzden bir seçenek olmadığından şüpheleniyorum, ama yine de sormak zorundayım.

Ayağımdaki el hafifçe geriliyor.

Zoey yüz ifadesi sertleşerek, "Geri dönecek hiçbir şey kalmadı," diye ağzından kaçırdı. "Dünya birkaç yıl önce bir 'olay' yaşadı ve bildiğimiz dünya yok oldu. Ne yazık ki bizim için mesakkah uzayından başka bir şey yok."

"Oh," diyorum usulca. Çok fazla ölüm. Tüm insanlık... gitti mi? Bunu anlayamıyorum. Belki daha sonra kafama dank eder ama şimdilik bir şey fark etmiyorum. Dalgınca, sonunda gezegenimi öldüren şeyin ne olduğunu merak ediyorum - nükleer bombalar mı? Küresel ısınma mı? Sanırım bunun bir önemi yok ama bu beni üzüyor. Dünya'daki yaşamdan ayrılalı üç yıl oldu ama kapsüllerdekiler ne olduğunun farkında değil. "Çiftlik gezegeni o zaman."

Zoey, "Bence en iyisi bu," diyor.

"Bazı durağanlık kapsülleri gladyatörleri barındırıyor," diyor Adiron, nefesinde bir uyarıyla. "Özellikle bir ya da iki tanesi tehlikeli. Yıkıcı Cruelden orada."

Zoey şaşkın görünüyor ama Kivian'ın gözleri açılıyor.

"Eğer durum buysa, güvenli bir şekilde geri dönmeleri için bir ya da iki ödül olması kaçınılmaz." Kivian omuz silkiyor. "Yakıt masraflarını karşılamak için onları geri verebiliriz ya da düzgün bir şekilde hapsedilmeleri için yetkililere teslim edebiliriz."

"Hapsedilmiş mi?" Ben soruyorum. "Neden?"

"Onlar katil." Kivian ve Adiron birbirlerine bakıyorlar. "Genellikle kimyasallarla doldurulan ve önlerine çıkan her şeyi öldürmek üzere eğitilen katiller... böylece genç bir kadın köleyle ödüllendiriliyorlar. Onları normal nüfusla karıştıramazsınız."

Oof. Tamam. Evrenin bu ucunda, kendi toplumlarında neyin kabul edilebilir olduğuna dair farklı kurallar olduğunu unutmamalıyım. Bir öpücüğün iğrenç sayılması ama bir gladyatörün düşmanını parçalamasına gözlerini kırpmamaları ne kadar ironik. "Pekâlâ. İnsanları bu gezegene ne zaman götüreceğiz?"

"Bu gemiyi Bethiah'a kodladıktan sonra-"

Bethiah kafasını bir panelin arkasından çıkarıyor ve hınzırca sırtıyor. "Bu konuda bir anlamaya vardığımıza sevindim."

Zoey gözlerini devirdi. "Daha çok kimse Jerrok'un evine kadar ılık attığını duymak istemedi."

asteroit."

"Etkili, değil mi?" Bethiah rahatsız olmamış görünüyor. "Gemimden bahsetmişken, sanırım ona *Kederli Kaybeden* adını vereceğim. Bilirsiniz, asıl sahibinin adı. Shaalyn ile ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne yani, onu senin ambarında bırakamayacağımızı mı söylüyorsun?" Zoey Bethiah'ya bakar.

"Sadece onu yanlışlıkla 'oops' yapmamı istiyorsan." Bethiah omuz silkiyor. "Bunun olmasını sağlayabilirim. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bence onun Jade'e verilmesi gerekiyor," diyor

Adiron. Bekle, ne? "Neden ben?" Telaşla

ciyaklıyorum.

Bethiah yardımsever bir tavırla, "Gitmesine izin veremezsin," diyor. "Gitmesine izin verdiğin anda ağzını bozacak ve senin -ve insan yükünün- peşine düşecektir."

Zoey, "Sen sadece geminin peşine düşmesin diye onun icabına bakılmasını istiyorsun," diye mırıldandı ama kardeşine baktı. "Sen ne yapmak istiyorsan, benim için sorun yok."

Adiron sadece bana bakıyor.

Geriye bakıyorum, zihnim bomboş. Shaalyn'le ne yapacağımı nasıl bilebilirim ki? Yani, ona yumruk attım ve bundan zevk aldım. Şimdi herkes güvende olduğuna göre, kendimi onun celladı olarak görebileceğimi sanmıyorum. Başımı sallıyorum. "Yapamam."

Zoey yüzünde sert bir ifadeyle, "Seni öldürmek için iki kere düşünmezdi," dedi. "Ya da seni satmayı."

"Ondan hoşlandığımı söylemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Ya da en iyi arkadaş olmak istediğimi. Sadece onu öldürmek istemiyorum. Sırf kötü olduğu için onun seviyesine inmem gerekmiyor." Adiron'un gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı mı var? Birinin ölümü konusunda onlar kadar rahat olamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Shaalyn'in elinde bir silah olsaydı ve içgüdülerime güvenmek zorunda kalsaydım belki farklı hissedirdim. Ama şu anda etkisiz hale getirildi.

"Yani onu bir yere bıraktığımız anda senin peşinden gelmesini mi tercih edersin?" Zoey'nin ifadesi sertleşmeye devam ediyor. "Çünkü onu bir şekilde susturmazsan olacak olan tam olarak bu."

"Bu ölüm anlamına mı geliyor?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Bethiah parlıyor. "Dilini keseceğim. Sessizlik, tıpkı senin istediğin gibi."

Kivian, "Elleri var," diyor. "Yazabiliyor."

"Ben de onlardan kurtulacağım." Bethiah bu düşünceden pek rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum, çünkü şu anda elsiz, dilsiz bir Shaalyn hayal ediyorum ve bu midem için harikalar yaratmıyor. "Sakatlama da çözüm değil." Yine de gitmesine izin veremeyeceğimiz açık. Bu tıpkı *Yıldız*'a geri döndüğümüzde, bir şekilde kurtulmak zorunda olduğumuz korsanlarla karşı karşıya kaldığımız zamanki gibi. "Gemimizdeyken, birkaç kez korsanlar tarafından gemiye bindirildik. Çaresiz gibi davranıp, bayılana kadar gaz verdikten sonra onları gemilerinden bir kaçış kapsülüne attık. Kullandığımız gaz bir önceki döneme ait hafızalarını sildiği için gemimize nasıl geri döneceklerini bilmiyorlardı - imdat sinyalimizi aylarca kapatırdık ve hiç kimse geri dönmezdi. Biz de böyle bir şey yapamaz mıyız?"

"Onu uyuşturacak, kapsüldeki her türlü iletişim ekipmanını çıkaracak ve uzayın derinliklerine mi fırlatacaksın?" Zoey yavaşça başını sallıyor. "Bundan nefret etmiyorum. Evreni ondan tamamen kurtarmak daha kolay olurdu ama bunu bu şekilde de yapabiliriz."

Adiron'a bakıyorum ve ilk defa yüz ifadesini okumak imkânsız. Onlarla takılacak taşlara sahip olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradı? Bir korsan olmak için fazla vicdanlı davrandığımı mı

düşünüyor? Zoey Shaalyn'i öldürme düşüncesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama uyuyan onca insanı kaderlerine terk edemeyeceğim gibi, sırf berbat bir kaltak olduğu için bir kadını soğukkanlılıkla öldüremem.

Ama Adiron başını sallıyor. Ayağımı tekrar ovuyor, küçük parmağıma dokunuyor. "Jade ne isterse onu yapacağız."

T

Jabberwock Shaalyn'inkinden (şimdi Bethiah'inki) çok daha büyük bir gemi ama yine de *Star'dan* çok daha küçük. Bize gemiyi gösterdiler ve herkesle tanıştım. Gemide dört erkek ve dört kadın olmak üzere sekiz kişi var. Fran, Kivian'ın karısı, son derece güzel.

ve kesinlikle nazik. Bana gemiyi gezdirirken bir ev sahibesi gibi davranıyor, yemekhaneyi, tuvaletleri ve hangi bölümlerin misafirlere yasak olduğunu gösteriyor. Mürettebatın kullanmayı sevdiği geniş bir dinlenme odası var ve oraya girdiğimizde Alyvos ve Iris ile tanışıyorum. Iris gözlerine garip bir gözlük takıyor ve görüşünün bozuk olduğunu hemen anlayabiliyorum. Başını tutuş şeklinden, birinin yerini tespit etmeden önce odayı tarayışından. Ama çok tatlı biri. Ayağa kalkıp Fran'e bir bebek uzatırken gülümsüyor.

Her şeyden önce bir bebek.

"Bu benim kızım," diyor Fran, bebeğin başının tepesine, yeni filizlenmeye başlayan bir çift boynuzun arasına bir öpücük kondurarak. "Adı Jasmine ve eğer babasına değil de bana benzediğini söylersen seni sonsuza dek severim."

Kıpır kıpır kolları ve bacakları olan bebeğin görüntüsünü içime çekiyorum. Mavi tenli ve... Fran'e hiç benzemiyor. Belki gözleri, ama geri kalanı babasına benziyor. "Um..."

Iris sadece kıkırdar. "Merak etme. Herkes aynı sonuca varıyor."

Gülümsüyorum ve Fran bebeği bana uzattığında onu alıyorum. Jasmine herhangi bir insan bebeği gibi, gerçekten. Daha büyük, mavi derisi ve boynuzları var. Kuyruğu var. Ama bana bakan parlak gözleri Dünya'dakilerle aynı. Dişsiz ağzı ve çenesindeki salyası da, bana bakıp mutluluktan guruldayan sesler çıkarırken sallanan yumrukları da evrensel. O... çok sevimli. Belki annelik içgüdülerim devreye giriyor, belki de Jasmine tamamen muhteşem, ama hiç bu kadar çekici bir bebek görmemiştim ve içim özlem, heyecan ve biraz da korkuyla dolu.

Kivian'ın bebek istemesi Adiron'un istediği anlamına gelmez.

"Onu bir kaşıkla yiyebilirim," diyorum Fran'e, Jasmine'i yanağıma yaslayarak. "Çok sevimli."

"Öyle, değil mi?" Fran kızının üzerindeki sevimli küçük kıyafeti düzeltiyor -kolları olan soluk mor bir keseden biraz daha fazlası, ama eteklerinde fırfırlar ve kollarında büyük puflar var... ve Kivian'ın neredeyse tam olarak kızı gibi giyindiğini fark ediyorum. Kalbim bir kez daha sıkışıyor. Belli ki gururlu bir baba. "Adiron nerede?"

Fran cevap veremeden arkasından biri konuşur. "Shaalyn'in kapsülüyle ilgilenmesi için Tarekh'e yardım ediyor."

Dönüp Zoey'e bakıyorum. Yüz ifadesi nötr ama benden memnun olmadığını söyleyebilirim. Fran boğazını temizliyor, bebeği kollarımdan alıyor ve Iris'in yanına gidiyor. Fran bana, "Ne zaman istersen gelip Jasmine'i kucağına alabilirsin," dedi. "Madem buradasın Zoey, neden Jade'e odasını göstermiyorsun?"

Neredeyse tuzağa düşürülüyormuşum gibi hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ama yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyorum. Zoey, Adiron'un kız kardeşi. Onu incitecek bir şey yapacağını sanmıyorum. Aralarındaki sevgi çok büyük. Zoey'le daha bugün tanışmış olmama rağmen, birbirlerine sırtımlarından, şakalaşmalarından ve Zoey'nin onu bulduğu için çok rahatlamış görünmesinden bunu anlayabiliyorum. Ve *Jabberwock'ta* Shaalyn'in gemisinde

olduğumdan çok daha güvendedeyim, özellikle de dümende Bethiah varken. Görünüşe göre...

Hepsi orada değil.

İçinde bebekler ve bir grup insan kadın olan bir gemi kötü olamaz, özellikle de Adiron'u kurtarmaya gelmişlerse. Ben sadece... endişeleniyorum. Şu anda havada o kadar çok şey var ki -arkadaşlarımın kaderi, durağanlık kapsüllerindeki insanlar, içimdeki bebek- başka bir krize doğru koşmadan arkamı dönemiyor gibiyim.

Sadece Adiron ile yatağa kıvrılmak ve bir iki günlüğüne her şeyin yoluna girmesini istiyorum.

Diğerlerine el sallayarak veda ediyorum ve Zoey'i gemide takip ediyorum. Yeterince hoş biriydi, beni ilerletmeden önce Cat'e -Büyük Tarık'ın ufak tefek arkadaşına- biraz takılmak için durakladı. Bir kapıya geldik ve onu açtı, sonra da içeri girmemi işaret etti. Giriyorum... ve odanın *Yıldız*'da bıraktığım odaya çok benzediğini görünce pek de şaşırmıyorum. Çift kişilik yatak, nötr çarşaf ve yastık yok, üzerinde düğmeler olan bir duvar paneli ve bir tuvalet kapısı. Köşede duvara iliştirilmiş küçük bir masa ve oturmak için birkaç sandalye var. Zoey cebinden ince bir ciltsiz kitap çıkarıp masanın üzerine koydu. "Yeni eve taşınma hediyesi. Kitapları değiş tokuş etme eğilimindeyiz, bilgin olsun. Eğer bir şeylere rastlarsan -ki rastlayacaksın- onları sakla. İki ayda bir buluşup tanıdığımız bazı Dünyalı kadınlarla büyük bir kitap takası yapıyoruz."

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. "Üç yılı aşkın süredir kitap okumamıştım. Her sayfasından keyif alacağım."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor, kapı aralığında tereddüt ediyor.

Her şeyi açığa çıkarmanın zamanı geldi. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Zoey ağzını açtı ve sonra bir çırpıda kapattı. "Seni tanımıyorum," diye itiraf etti. "Ama eğer Adiron sana aşıkça, o zaman iyi anlaşacağımıza eminim. Uzun zamandır yalnızdın ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştin. Bence sen onun için çok iyisin..." Duraklıyor ve devam ediyor.

"Ama mı?" Diye soruyorum, çünkü içinde bir yerlerde bir "ama" olduğunu biliyorum. Midem sinirden kasılıyor. Parmaklarını çapraz kollarına vuruyor ve sonra iç çekiyor. "Özellikle sen değilsin. Sorun şu ki..."

Duraklıyor ve sonra devam ediyor. "Hâlâ bir insan gibi düşünüyorsun." Kafamı eğiyorum, kafam karışıyor. "Ben insanım."

"Evet, evrenin bu ucunun insanlara ne yaptığını gördünüz, değil mi? Eğer fino köpeği değilsek, çiğnenip tükürülüyoruz." Bir an için kaşlarını çatarak adım attı. "Hayatın iyi ve adil olduğunu, her şeyin adil olduğunu ve kötü adamların her zaman hak ettiğini bulduğunu düşünüyorsun. Cellat olmanın sana düşmediğini düşünüyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "Ve bu sonunda seni mahvedecek."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Adiron'un insan kız kardeşinin bana yeterince kana susamış olmadığını söylediğine inanamıyorum. "Sence onlara Shaalyn'i öldürmelerini söylemeli miydin?"

Ellerini çenesinin altında kavuşturarak duraklıyor. "Bence yeterince ileriye düşünmüyorsun. Ya intikam için geri gelirse? Ya Adiron'un kendisine haksızlık ettiğine karar verir ve onu -ve eşini- mahvetmeyi hayattaki görevi haline getirirse? Demek istediğim bu. Sen insan gibi düşünüyorsun ama bu insanlar düşünmüyor. Hayatta kalmak istiyorsan onlar gibi düşünmek zorundasın." İfadesi sertleşiyor. "Ya da öleceksin ve kardeşimi de yanında götüreceksin."

Şok içinde ona bakıyorum.

Zoey yumuşak bir sesle, "Bunu sana bir arkadaşın olarak söylüyorum," dedi. "Seni ve Adi'yi mutlu ve birlikte yaşlanırken görmek hiç kimseyi benden daha fazla mutlu edemez. Ama ben on yılı aşkın bir süredir uzaydayım. İyi, kötü ve çirkini gördüm. Uyum sağladım. Bence sen de aynısını yapmalısın." İlerliyor ve elini omzuma koyuyor. "Shaalyn'i bağışlamayı seçtin çünkü elleri

kana bulanmış biri olmak istemedin. Adil bir muameleyi hak ediyor, değil mi?"

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Sana Shaalyn'in ekibini öldürdüğünü söylediler mi?" Nefesim kesilince Zoey acımasızca devam etti.

"Bethiah onun gemisinde hizmet ediyordu, değil mi? Ve kontrolü ele geçirmeye çalışmak için ona sırtını döndü. Shaalyn başka kimin onun tarafında olduğundan emin olamadı, bu yüzden gemiye girdi ve kendi postunu kurtarmak için kendi adamlarını katletti. İşte böyle bir insanla karşı karşıyasınız. Ellerini kirletemediğın için bir kaçış kapsülüyle gönderdiğın türden bir insan. Bunu size zalimlik olsun diye söylemiyorum. Eğer işler tersine dönseydi, ilerlemek için eline geçen her fırsatı değerlendireceğini söylüyorum ve bunu anlaman gerekiyor." Kolumu okşadı. "Nezaket takdire şayan bir özelliktir, ama sadece Dünya'da."

Dönüyor ve beni odada düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Jade'e dönmek için can atıyorum. *Jabberwock*'taki herkes harika ve kız kardeşimle eşi Sentorr'u görmeyi seviyorum ama eşime sarılmayalı çok uzun saatler oldu ve ona umutsuzca ihtiyacım var. Yüzümü onun yumuşak, koyu tenine gömmek ve sadece nefes almak istiyorum.

onun kokusu. Kıvrımlarını vücuduma yaslamak ve bir hafta boyunca ona sarılarak öylece yatmak istiyorum. Evet, kulağa hoş geliyor.

Sonunda Shaalyn ve geriye kalan tek acemisi kapsüle gönderilir. Kapsül mühürlenirken duyduğum son şey onun öfke çılgınlıkları oluyor ve sonra o evrenin sorunu oluyor. Kapsülün yavaş bir yörüngede hiçlişe doğru sürüklenişini izliyorum.

Bethiah yanıma geldi. "Sence onu buz tarlasına doğru uçuşması için 'oops' diye programlamalı mıydım?"

Başımı sallıyorum. "Jade ona adil davranılmasını istiyor, o da öyle yapacak." Benim dişimin kalbi de poposu kadar yumuşak ve geniş, bu yönünü seviyorum. "Lafı açılmışken, ben dişimi bulmaya gidiyorum. Sana iyi uçuşlar." Bethiah'nın ince omzuna bir el atıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu kıza yeni bir yüz verebileceğim sessiz bir yer." Geminin duvar panelini okşuyor.

"Jerrok'un yerine o zaman?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "Bir süre için değil." "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece, Jerrok'u son ziyaret ettiğimde bir mahkumum vardı ve söz konusu mahkum kaçmış olabilir." Bana muzip bir bakış attı. "Bu bayana yeni bir yüz verdiğimde, o mahkumu aramaya çıkabilirim. Onu unuttuğumu düşünmesini istemem."

Tamam o zaman. "İyi avlar o zaman."

Jabberwock'taki kamaramıza vardığımda Jade'i yüzünde mesafeli bir ifadeyle yatakta uzanırken buluyorum. Üzgün mü görünüyordu? Bunu görmek beni çok üzdü. "Jade, aşkım. Neyin var?"

"Her şeyi mahvediyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar mutsuz görünüyor ki kalbim acıyor. Yatağa doğru ilerliyorum ve onun diğer tarafına geçerek küçük bedenini büyük bedenimle kaşıklıyorum. Kuyruğum bacağının etrafını sarıyor ve kolumu ona doluyorum. Kendini daha da yakınlaştırarak bana doğru geri itiyor ve ben de yüzünün yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Kaç kez *Star*'da böyle kıvrılıp hiçbir şey yapmamıştık? Saatlerce konuşurduk. Hikayeler paylaştık. Öpüşürdük. Artık *Star*'da olmayabiliriz ama bana kalırsa hiçbir şey değişmedi. Nazik parmaklarımla saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Neden her şeyi berbat ettiğini düşünüyorsun?"

Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Bana söylediğin gibi duvarın içinde kalsaydım bunların hiçbiri olmazdı. Her şeyi batırdım ve batırmaya devam ediyorum."

Duraksadım. "Yani... duvarın içinde kalsaydın her şey farklı olabilirdi ama olmayabilirdi de. Shaalyn'i benim tanıdığım gibi tanıımıyordun. Blöf yaptığını fark etmedin. Ama bitti ve bitti. Şu anda kapsülde, kim bilir nereye doğru sürükleniyor ve muhtemelen son kez bağılıyor.

kalan mürettebat üyesi." Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum çünkü o erkekleri suçlayamam. Ben de bir zamanlar Shaalyn sandığım dişiye delicesine aşık olmuştum. Acımasız, evet, ama eğlenceyi seven ve heyecan verici. Meğer sadece acımasız ve çıkarcıymış. Kendini kurtarmak için katlettiği o ölü mürettebat üyeleri var ya? O ben de olabilirdim ve iyi ki beni onun etkisinden kurtaracak kardeşlerim vardı. "Yine de Shaalyn'e kızgın değilim. Her şey iyi bitti, yani endişelenecek bir şey yok."

"Sonu iyi bitti mi peki?" Jade'in sesi asıktı. "Seni tehdit etmelerine izin veremezdim, bu yüzden kendi güvenliğimden ve onları alt etme şansımızdan vazgeçtim. Ve sonra sıra ondan kurtulmaya geldiğinde, onu bırakmanız için ısrar ettim. Kız kardeşin bana çok yumuşak bir kalbim olduğunu ve bir insan gibi düşünmeye devam ettiğimi ve bunun ileride bize sorun yaratacağını söyledi. Ve sanırım... belki de haklıdır."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Zoey iyi niyetli ama kız kardeşim bize karşı en az bizim ona karşı olduğumuz kadar korumacı. "Hayır, Jade. Senin yumuşak kalpliliğinde yanlış bir şey yok. Kız kardeşim bir grup korsanla büyüdüğü için başarılı olmanın tek yolunun bizim gibi sert ve yuvarlanıp gitmek olduğunu düşünüyor. Yine de neredeyse tam zıttı olan bir erkekle çiftleşti çünkü ona aşık oldu. O senin daha sert olman gerektiğini düşünüyor diye ben de öyle düşünecek değilim."

Kollarıma gömüldü. "Seni seviyorum, Adiron. Sadece kendini kapana kısılmış ya da benimle sıkışmış gibi hissetmeni istemiyorum."

"Sana mı takıldım?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Seninle 'sıkışmış' olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok." Yüzünün yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve bu gülümsemesine neden olunca onu öpmeye devam ediyorum. Yanağına ve saçlarına hararetle öpücükler konduruyorum, ta ki benim ilgim karşısında kıvranıp kıkırdayana kadar. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok." Kulağını öpüyorum ve sonra dişlerimle hafifçe ısıriyorum. "Seksi, muhteşem bir kadınla yatakta sıkışıp kalmak. Bu çok zor bir şey."

Ağzında bir gülümseme beliriyor ve bunu görünce kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Onu tekrar öpüyorum, çünkü onu öpmeyi seviyorum ve sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor. Şu anda Jade'in rahatlamaya ve şefkate ihtiyacı var, ama tabii ki vücudum bunu bilmiyor. Sikim bunun oyun zamanı olduğunu düşünüyor. Yine de henüz harekete geçmedim. Jade'i tutmaya ve öpmeye devam ediyorum, çünkü buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Elleri ona sardığım kolun üzerinde ve sanki bana can havliyle sarılıyormuş gibi hissediyorum.

"Bu seni rahatlattı mı?" Öpücükler arasında ona soruyorum. "Senin o yumuşak, kanayan kalbini sevmem mi? Farklı bir bakış açısına sahip olmanın iyi olduğunu düşünüyorum. Daha nazik bir bakış açısı. Bazen erkeklerle dolu bir geminin buna ihtiyacı olur."

Başını çeviriyor ve bu sefer dudaklarından öpüyorum. Jade bana bakıyor ama gözleri hâlâ sıkıntılı görünüyor. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Yıldız'a ulaşacağız ve *Jabberwock*'u kullanarak onu arkadaşım Jerrok'un evine götüreceğiz. Sana bahsettiğim asteroitte yaşayan kişi o. Sophie'yi bıraktığımız kişi o. Onu da alacağız. Muhtemelen gitmeye fazlasıyla hazırdır. Bir de carinoux var ama onunla ne yapacağımızdan emin değilim. Bir alıcı buluruz herhalde."

"Peki ya sen ve ben?" Jade usulca soruyor. "Peki ya arkadaşlarım? Ve kardeşlerin?" "Onlar için de avlanacağız. Bir yerlerde ortaya çıkacaklardır." Kulağını ısırmadan duramıyorum. çünkü genellikle sekse götürür ve aklım şu anda kesinlikle sekse odaklanmış durumda. Jade'in endişelerini çözdüm ve şimdi umarım sikim biraz dikkat çekebilir. "Ve sonra sen ve ben evrende gezintiye çıkacağız."

Bana bakıyor. "Yapacağımız şey bu mu?" "Daha

iyi bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Ağzını pazuma bastırıyor. "Korsanların yanlarında kanayan kalbi olan bir insana ihtiyaçları var mı?"

"Bunda var," diye onu rahatlatıyorum ve kuyruğumu uyluklarının tepesinde gezdirerek suları test ediyorum. Jade dönüp kollarını boynuma doladığında onu dudaklarından öpüyorum ve bacaklarını kalçalarım doluyorum. Çiftleşmemizin üzerinden saatler geçti ve onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var.

I Ertesi sabah uyandığımda Adiron bana sarılmıştı ve pencereden Yüzen *Yıldız'ı* *görüyordum*. Oturdum ve dışarıya baktım. Ben uyurken ve yatakta Adiron'la oyalanırken bir ara *Yıldız'a* döndük, onu bağladık ve şimdi arkasından çekiştiriyoruz *Jabberwock*. Gemileri birbirine bağlayan hassas metal kordonlar görebiliyorum, gerçi bu bana tehlikeli görünüyor. Yine de bu insanlar gemilerini nasıl kullanacaklarını benden daha iyi biliyorlar, bu yüzden çok fazla endişelenmemeye çalışıyorum. Okuldaki uzay öğretilerimle ilgili olarak, hareket halindeki bir nesnenin başka bir şey ona karşı hareket edene kadar hareket halinde kalacağına dair bir şeyler hatırlıyorum, bu yüzden sanırım bu daha az "çekme" ve daha çok "yönlendirme".

Yıldız'ı orada görmek bile beni biraz daha iyi hissettiriyor. Buz alanı tehlikesi yok. Bilmediğiniz bir yerde yapayalnız kalmak gibi bir endişeniz yok.

Şimdi Adiron'un kardeşlerini, Alice, Helen ve Ruth'u bulabilirsek çok sevineceğim. Sonunda biraz rahatlayabileceğim. Umarım.

Yataktaki Adiron'a bakıyorum. Tüm battaniyeleri etrafına sarmış, çünkü tabii ki öyle ve koca vücudu yatağın çoğunu kaplıyor. Gerçi gecenin çoğunda göğsüne sarılmış bir şekilde uyudu, bu yüzden biraz yatak hırsız olmasına aldırımıyorum. Dünden sonra, onu yatağında gördüğüm için çok mutluyum.

Durağanlığa girmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek ürperiyorum. Soğuğun vücudumda gezinmesi ne kadar acı vericiydi. Vücudunuzun yavaşça buza dönüşmesini izlemek zorunda kalmak gibiydi ve bunu düşünmek bile beni üşütüyor. Tekrar yatağa uzandım ve Adiron hemen bana uzandı, beni iri bedenine doğru sürükledi.

Yatakta onun yanında olmak evrende en sevdiğim yer olabilir, diye düşünüyorum. O-Midem bulanıyor ve ağzım tükürükle doluyor. Bu sefer vücudum hastalanmak için bir kase dolusu erişte beklemiyor.

Yataktan fırlayıp tuvalete çarptım, sonra da bağırsaklarımı kustum.

"Jade?" Adiron'un uykulu sesi kabine doğru süzülüyor. "Aşkım?"

"Sadece... sadece bir dakika." Öğürmeler arasında idare ediyorum.

"Ben... iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor." Ayak sesleri odada yankılanıyor ve ardından tuvaletin kapısı açılıyor. Bir sonraki an, bir el sırtıma dokunuyor. "Sen de iyi görünmüyorsun. Ne yedin sen?"

"Yok bir şey," diyorum nefes nefese. Midem boş olduğu için kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve ağzımı silip dostuma bakarken belli belirsiz bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sorun yok, gerçekten."

Adiron'un yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sürekli hasta oluyorsun. Bu insanlara özgü bir şey mi? Zoey kötü bir şey yemediği sürece hiç böyle hasta olmazdı." Sırtımı ovuyor, gözlerini kocaman açıyor. "Sence bu Alice'in geçirdiği hastalık mı? Shaalyn, Alice hasta olduğu için Alice ve Kaspar'ı gemilerine almadıklarını söyledi."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Sorun değil. Sadece bir şeyler yemem lazım." Ve ona bebekten bahsediyorum. En bariz çözüm bu; ona hamile olduğum için hasta olduğumu söylemek. Ama kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Heyecanlanmayacağından korkuyorum. Şu anda sahip olduğumuz zayıf mutluluk, işin içine bir bebek girdiği anda yok olup gidecek diye.

Adiron ikna olmuş görünmüyor. "Biraz daha kraker?"

Omuz silkip yerden kalkıyorum... ve hemen ardından başka bir mide bulantısı dalgasıyla tekrar yere düşüyorum

bana vuruyor.

Adiron bana "Sana yiyecek bir şeyler getireyim," diyor ve gidiyor.

O döndüğünde giyinmiş, temizlenmiş ve yeniden kendim gibi hissediyordum. Midem gurulduyor ve elinde sert bir protein barı ve bir bardak suyla geldiğinde ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Geçti," diyorum. "Ama yemek için minnettarım."

"Erişte değil," diyor bana, yemeği küçük masaya bırakıyor ve sanki güçsüzmüşüm gibi beni masaya doğru yönlendiriyor. "Erişte olmadığından emin oldum."

"Gerçekten, ben iyiyim," diye itiraz ediyorum.

"Kivian ve Fran ile konuşayım mı? Sana ilaç getireyim mi?" diye soruyor. İtirazlarıma inanmadığı çok açık.

Başımı sallıyorum ve iyi olduğumu kanıtlamak için protein barından doyurucu bir ısırık alıyorum. Adiron bana inanmıyor ve ben yiyip içmeyi bitirdikten sonra bile endişeli bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyor. Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Bugün için planın nedir? Sadece burada mı takılacağız?"

"Tarekh ve Alyvos'a *Buoyant Star*'daki sistemleri gözden geçirip neler yapabileceğimize bakmaları için yardım etmem gerekiyor ama onlara hasta olduğumu söyleyeceğim. Bunu başka bir zaman yapabilirim."

Sözünü kesiyorum ve elini sıkıyorum. "Gidebilirsin. Gerçekten gidebilirsin. Sana söz veriyorum hastalığın geçti." Tekrar tereddüt ettiğinde, gülümseyen yüz ifademle devam ediyorum. "Fran ve diğerlerinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım. Eminim bana yapacak bir şeyler verebilirler. Yıllar süren tembellikten sonra meşgul olmak güzel olacak."

Adiron diğer eliyle çenesini ovuşturuyor, sanki bana tam olarak inanmamış gibi görünüyor. Yine de birkaç dakika sonra iç geçiriyor. "Emin misin?"

"Olumlu."

"Ve tekrar hasta hissetmeye başlarsan bana söyleyecek misin? Diğerlerinin bana haber göndermesini sağlayacak mısın?" Başımı salladım.

Mutlu görünmüyor, ama sonunda Adiron kabul ediyor ve odamızdan çıkıyoruz, sonra bu gece daha fazlası için söz vererek birkaç öpücük paylaştıktan sonra ayrılıyoruz. Bakım odalarına doğru ilerlerken omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlatıyor, ben de o gidene kadar yüz ifademi parlak ve neşeli tutuyorum. Sonra dinlenme odasına yöneliyorum ve diğerlerini aramak için içeri bakıyorum.

Fran içeride, bir kanepede oturuyor, bebek de yerdeki battaniyenin üzerinde. Elinde bir kitap, bir gözü Jasmine'de ve her zamanki gibi güzel ve derli toplu görünüyor. Saçları şık ve parlak, kıyafetleri (en azından Kivian'ınkilere kıyasla) hafif ama muhteşem vücuduna bir eldiven gibi oturuyor. Yaklaştığımda başını kaldırıyor ve kitabını dikkatlice yere bırakıyor. "Ne zaman konuşmaya geleceğini merak ediyordum."

"Ben mi?" diye soruyorum, merakla.

Bana sadece bilmiş bir bakış attı. "Adiron bu sabah telaşla yemekhaneye geldi. Hasta olduğun için senin için protein bara ihtiyacı varmış. Bize erişte yemediğini de söyledi." Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor. "Buna hamileyken de aynı şey olmuştu. O biliyor mu?"

Yakalandı.

I Sırrımın ağırlığı üzerimdeyken Fran'in yanına oturmak için hareket ettim. Hamile olduğumu biliyor. Ve eğer bunu anladıysa, tüm geminin öğrenmesi uzun sürmeyecektir. Adiron dışında kimsenin ne düşündüğü umurumda değil... ama ona söyleyen kişi ben olmalıyım. "I

henüz bir şey söylemedim," diye itiraf ediyorum. "Fazla zaman olmadı. Yakalandığımızda yeni öğrendim. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile."

"Mesakkah ilginç bir yer," diyor Fran, sesi ılımlı. "Yaptıkları bazı şeyler bana tuhaf ve çağdışı geliyor ama teknolojileri Dünya'nın sahip olduğu her şeyin fersah fersah ötesinde ve tıbbi uzmanlıkları inanılmaz. İki farklı tür arasındaki bebekler kolayca halledilebiliyor, yeter ki doktora ödeyecek paranız olsun."

"Doktor?"

"Doğru." Yüzünü buruşturuyor. "Hamilelik senin için sürpriz olduysa, sanırım senin yolun benimkinden farklıydı. Kivian ve ben doğurganlık iğneleri için para biriktirdik. İnsanları tedavi etmeye aşına bir doktora para ödüyorsun, o da seni hormonlarla ve tıbbi tedavilerle dolduruyor ve bu seni hamile bırakıyor. Sanırım sen uyurken sana da benzer bir şey yaptılar?"

"Öyle olmalı." Başımı salladım. "Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Şey... Sana kendi vücudunla ne yapacağını söyleyecek değilim." Fran, üzerinde birkaç parça bulunan metal bir yüzük alır ve Jasmine'in yüzünün önünde sallır. Bebeğin kolları ve bacakları çırpınıyor ve "anahtarlara" ulaşmaya çalışarak karnının üzerinde zıplıyor. "Ama müdahale etmeniz gerekirse, gemide bununla ilgilenebilecek bir revirimiz var."

Sanırım bu kadar basit. Sadece bir düğmeye basın ve tüm sorunlarınız çözülsün. Adiron'un asla bilmesine gerek yok.

Sertçe yutkunuyorum, çünkü bununla ilgili her şey bana yanlış geliyor, ama yine de... bu basit bir çözüm, değil mi? "Sadece bir bebek büyütmenin güvenli olup olmadığını bilmiyorum. Bir evim yok. Bir dolarım bile yok. Tamamen Adiron'a ve size bağımlıyım. Bu beni korkutuyor."

"Anlıyorum." Fran'in sesi sempati doludur. Tuşları tekrar sallıyor ve Jasmine heyecanla bir çığlık atıyor, küçük bacakları dans ediyor.

Anlıyor mu bilmiyorum. Çok sakın görünüyor. Çok rahat. "Başka bir yerde mi yaşıyorsun? Sadece ziyaret mi ediyorsun?"

Fran gülümsüyor. "Hayır, ben hep burada yaşıyorum. Sanırım Kivian beni ve Jas'ı geride bırakmak zorunda kalırsa ölür. Ben de ölebilirim. Ayı kalmakta iyi değiliz."

Onu gücendirmekten biraz korkuyorum ama siktir et. "Sence bir korsan gemisinde bebek sahibi olmak akıllıca mı? Güvenli olduğunu mu? Çünkü bana pek güvenli gelmiyor."

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" Fran sözlerimden rahatsız olmamış görünüyor. Eğildi ve Jasmine'i kucağına aldı. Bebeğin çenesinden aşağı salyalar akıyor ama annesine sevgi dolu bir bakış atıyor ve Fran diş etleri ve salyalarla dolu parlak, mutlu bir gülümsemeyle ödüllendiriliyor. "Ama burada, beni seven ve önemseyen insanlarla birlikte bir gemide olmak, bu evrendeki herhangi bir yerden daha güvenli. İnsanlar için güzel bir yer değil." Kızını dizinde zıplatırken bana alaycı bir gülümseme veriyor.

İnsanlar için hoş bir yer değil demek biraz hafif kalır. "Güvenli olmadığını biliyorum. Ben

sadece..."

"Bu yaşam tarzını Dünya'dakiyle bağdaştırmakta zorlanıyor musun?" Bana bilmiş bir bakış attı.

"Bunu da atlatacaksın. Ve gerçekten, Dünya'dayken daha güvende olduğumuzu kim söyleyebilir?"

Birisi arabayı

arabaları oturma odanızdan geçebilir ya da uçağınız düşebilir ve siz de ölmüş olursunuz. Kivian'la mutluyum. Jasmine mutlu. Ara vermemiz gerektiğinde bize yardım eden bir ekip dolusu insanımız var." Bebeği kaldırıp şişman, soluk mavi yanağından öpüyor ve sonra onu bana uzatıyor. "Sana söylenenlerin doğru cevap olduğunu düşünmeyi bırakıp buradaki hayata adapte olma zamanı." Fran omuz silkiyor. "Eğer çocuk istemiyorsan, bu tamamen farklı bir konuşma olur ama... sorduğun şey bu değildi, değil mi?"

Öyle değil. Çünkü ne kadar endişeli olsam da çocuk istiyorum. Belki biyolojik saatim işliyor ama Adiron'un bebeğine sahip olma düşüncesi içimi hem büyük bir sevinç hem de büyük bir dehşetle dolduruyor. Her zaman bir ailem olsun istemişimdir... Ama bunu bir uzaylıyla yapacağımı hiç düşünmemiştim. Uzayda.

Ama Fran'in dediği gibi, belki de Dünya'ya dönmüşüm gibi düşünmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Zoey de aynı şeyi söylemişti. "Adiron'un çocuk istememesinden endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum, Jasmine'i kollarıma alıp kucağıma oturturken bile.

"Ona sordun mu?" Fran beni inceliyor.

"Tabii ki hayır," diye şaka yapıyorum. "Korkak bir kedi olmakla meşgulüm."

Fran gülüyor. "Bildğim bir şey varsa, o da terk edilmiş bir gemide üç yıl boyunca tek başına yaşamayı başaran bir insanın korkak bir kedi olmadığıdır."

"Bunu duydun, değil mi?" Jasmine'i inceleyerek mırıldanıyorum. Bebek küçük bir yumruğunu ağzına sokuyor ve büyülenmiş gözlerle bana bakıyor. Tanrım, gerçekten çok sevimli. İri ama sevimli. Adiron'un bebeği de iri olurdu. O kadar iri bir adamın asla küçük bir çocuğu olmaz. Acaba bebeğimiz benim saçlarıma ya da tenime mi sahip olacak, yoksa tıpkı Adi'ye mi benzeyecek? Bu düşünce içimi eritiyor. Yaramaz sırtışı ve rahat mizah anlayışıyla büyük, şişman bir bebek. "Sanırım... Kendime her şeyin sakın ve sessiz olması için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Güvenli olması için."

Fran'in bakışı sempattır. "Bir süre bekleyebilirsin."

Tanrım, bunu bilmiyordum. Yine yıllarca bekliyor olabilirim. Ne de olsa Ruth kim bilir nereye gitti, Alice uzayda kayboldu - kelimenin tam anlamıyla - ve Helen'den hiç iz yok. Küçük ailem dört bir yana dağıldı ve elimde bir tek Adiron var.

Ona güveniyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum. Kontrolün bende olmasını seviyorum ve Shaalyn dünyamızı alt üst etmek için geldiğinden beri işler kontrolden çıktı.

"Ne için bir süre bekliyorsun?" diye soruyor tanıdık bir ses kapı aralığından.

Midem sıkışıyor. Dönüyorum ve Adiron'a parlak bir gülümseme veriyorum. "Seni orada görmedim."

Sırıttırıyor ve odaya giriyor. "Henüz *Star'a* transfer olmadım. Jade'in benimle gelmek isteyip istemediğini görmek istedim. Nelerin değiştiğini görmek için uğrak yerinizi ziyaret etmek isteyebileceğinizi düşündüm." Yanıma yaklaşıp saçlarımı okşuyor, sonra da Yasemin'in tutması için bir parmağını uzatıyor. "Görünüşe göre bensiz de eğleniyorsun."

Ona baktım, biraz şaşırmıştım. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. O her zaman çok düşüncelidir. Onun gibi birinin var olduğuna bir türlü inanamayan benim. Benim için bu kadar mükemmel biri. Sözsüzce bebeği işaret ediyorum. "Kucağına almak ister misin?"

Bu bir test tabii ki. Fran bana bilmiş bir bakış attı ama ben bir şey söylemedim.

"Ah, çok isterim." Adiron Jasmine'i kucağımdan alıp havaya kaldırıyor. Onu öyle bir savuruyor ki kalbim duracak gibi oluyor ama Fran sadece gülümsüyor. "Adi amcanı özledin mi, Jasmine? Özledin mi?" Sesi aptalca bir hal alıyor ve kızın karnını okşarken yüzünde gülünç bir ifade belirliyor. "Sana Zoey gibi kötü bir korsan olmayı öğretmemi mi istiyorsun? Eminim istiyorsundur."

Jasmine kahkahalarla ciyaklıyor, küçük bacakları tekmeliyor. Kıkırdıyor, sesi tatlı ve neşe dolu ve bu oyunu Adiron'la daha önce de oynadığı belli.

Onu test ettiğim için kendimi biraz aptal hissediyorum. Tabii ki çocukları seviyor. Küçüklüğünden beri büyüttükleri Zoey ile inanılmaz derecede yakınlar. Tabii ki bebekleri seviyor. Davranışlarına bakılırsa

Jasmine'le -öpüşen suratlar ve aptal sesler- boş yere endişeleniyorum. "Seninle *Star'a* geleceğim," diye kabul ettim.

Oraya vardığımızda, sırrımı itiraf edeceğim.

J Kaçış kapsüllerinden birine binip *Yıldız*'a doğru züm yaparken Ade'nin keyfi daha yerinde görünüyor. Neden gemiden gemiye geçit yapmadığımızı soruyor, ben de çektiğimiz geminin açısının bir kapsülü oraya götürüp geri getirmeyi maliyet açısından daha kolay hale getirdiğini açıklıyorum. Kaçış kapsülünü *Yıldız*'ın alıcı bölmesine uçururken

dostum. Hasta değil ve gözleri parlak görünüyor. Bu iyi bir şey ama yine de endişelenmeden edemiyorum. Son zamanlarda her şeyin midesini bozmasından hoşlanmıyorum ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmem gerekiyor.

"*Yıldız*'ı arkadaşının evine geri götürmemiz ne kadar sürer?" Ben kapsülü yavaşça körfeze yerleştirirken Jade merakla soruyor.

"Birkaç hafta," diyorum. "Sanırım daha doğrudan, daha hızlı rotalar var ama biz ana nakliye yollarından uzak durmaya çalışacağız. Daha az soru sorarız."

"Peki arkadaşında ne kadar kalacaksın?" Bana baktı. "Jerrok?"

"*Rahibe*'yi ayağa kaldırıp çalıştıracak kadar uzun bir süre. Jerrok pek misafir sevmez... ve muhtemelen Sophie ile carinoux'yu bu kadar uzun süre kapısının önünde bıraktığım için bana hâlâ kızgındır." Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum çünkü bahsetmeyi ihmal ettiğimiz carinoux'yu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini tahmin edebiliyorum. Umarım bu onun tüm istasyonunu mahvetmemiştir. "Sanırım Sophie de bundan sonra bize katılacak."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Umarım onun yerini aldığımı düşünmez."

"Sophie?" Kapsülü kapatırken bile boğulur gibi bir ses çıkarıyorum. "Onun yerini nasıl alıyorsun?"

Jade omuz silkiyor. "Sizinle birlikte başka bir insan ortaya çıkarsa kendini tehdit altında hissedebilir."

"Bundan şüpheliyim. Sophie çok yumuşak başlıdır. Endişelenmene gerek yok." Umarım Jade Sophie tarafından tehdit edilmeyordur. Sophie insanlara göre yeterince güzel, ama ona karşı sempati ve sorumluluk dışında hiçbir şey hissetmedim. O iyi bir çocuk... Oysa Jade hakkında tamamen ve bambaşka şeyler hissediyorum. Bu dişiye karşı hissettiklerim kesinlikle kardeşçe değil. "Her şey yoluna girecek," diyorum tekrar. "Endişeleniyor musun?"

Bir an için düşünür. "Hayır, sanmıyorum. Sadece yüksek sesle düşünüyorum."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Jade, *Jabberwock*'a bindiğimizden beri biraz tuhaf davranıyor ve ben bunu ilk başta tüm değişikliklere bağlıyordum ama yeni bir endişe kendini belli ediyor. "Sen... benimle gelmek istiyorsun, değil mi? Eğer istemiyorsan, anlarım." Bu kelimeyi söylerken neredeyse boğulacaktım. "Eğer istediğin buysa seni güvenli bir yere götüreceğim."

"Adi," diyor Jade usulca. Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağını avucuma sürtüyor. Muhtemelen diğerlerine yardım etmek için kapsülden çıkmamız gerekiyor ama aramızdaki her şeyi yoluna koymadan gitmek istemiyorum. "Seni seviyorum. Elbette seninle gitmek istiyorum. Neden aksini düşündüğünü anlamıyorum."

Omuz silkiyorum. "İnsanları okumakta pek iyi değilimdir. Sanırım Shaalyn ile olan geçmiş ilişkim bunu gösteriyor." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Ama son bir iki gündür biraz mesafeli görünüyorsun ve bu beni endişelendiriyor."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Elini kendi ellerimin arasına alıp ovuşturuyorum. "Dediğim gibi, insanları okumakta iyi değilim ama seni tanıyorum. "Bir şey için endişeleniyorsun... ve hastalıkla birlikte..."

Kef me. Aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor.

Jade'in yüzünü inceliyorum, cevaplar arıyorum. Bir insan hasta olduğunda nasıl görünür? Bitkin mi görünürler? Gözlerinin altında halkalar var mıdır? Çünkü Jade'de ikisi de var. Yaşadıklarımız yüzünden olduğunu sanıyordum ama şimdi merak ediyorum. "Ölüyor musun?" Boğuluyorum.

Eğer ölüyorsa, beni de yanında götürecektir. Mutlu, sağlıklı, gülümseyen bir Jade'in olmadığı bir hayat düşünemiyorum.

Gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Başını sallayarak elimi sıktı. "Adiron, ben ölmüyorum-"

"Öyle olsaydın bana söylemezdin," diye belirtiyorum. "Endişelenmemden hoşlanmıyorsun-" "Adi-"

Zihnim yarışıyor. Eğer hastaysa, bunu düzeltebiliriz. Dışarıda insanları tedavi etmeyi bilen doktorlar var. "Planlar değişti," diyorum aniden. "*Jabberwock*'un Yüzen Yıldız'ı terk etmesini sağlayacağız. Jerrok'un asteroidine bu şekilde çok daha hızlı ulaşabiliriz ve *Rahibe*'yi aldıktan sonra bir doktor bulabiliriz-"

"Adiron," diyor Jade usulca. Uzanıp çeneme dokunuyor ve bakışlarımı kendi çenesine yönlendiriyor. "Ben ölmüyorum."

"Jade-"

"Hamileyim."

Göz kırpıyorum. "Sen ne?"

"Hamile." Yüzünde yine endişeli bir ifade beliriyor. Bu, son bir gündür takındığı ifadenin aynısı; hafif sıkışık, hafif mesafeli, stresli bir ifade. "Sanırım uyurken bana bir şey yaptılar. Bir şeyleri değiştirmişler. Her neyse, ben hamileyim, sen de babasınsın ve bir bebeğimiz olacak."

Ona bakıyorum. "Sen... ölmüyor musun?"

"Hayır." Yüz ifadesi ciddi. "Shaalyn'in gemisinde beni staza sokmadan önce tıbbi tarama yaptıklarında öğrendim. Hamileyim ve bu yüzden hastayım. Baba olmak konusunda nasıl hissedeceğinden emin değildim ve bu yüzden haberleri bekledim ama sana söylemenin zamanı geldi diye düşündüm-"

Sözünü bitiremeden uzanıp onu koltuğundan çekerek kucağıma aldım. Bana doğru yayılıyor, kolları boynuma dolanıyor, kalçaları benimkilere biniyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Ona bakıyorum... ve sonra onu sıkıca, rahatlamış bir şekilde kucaklıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Arkadaşım. Benim güzel, mükemmel eşim.

"Adi?" Jade soruyor. "Boynuzların yüzümde..."

Yüzüne vurmamak için başımı iki yana sallıyorum. Yine de onu bırakmıyorum. Bırakacağımı hiç sanmıyorum. Onu kucağımda sıkıca tutuyorum, ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum. O hamile. Eşim benim bebeğime hamile. Karnına bakıyorum. Her zaman yuvarlaktı, ki bunu seviyorum. Çocuğumuzun kanıtlarını görmek için çok erken olduğunu biliyorum ama yine de bakıyorum. Sırf bu yüzden. "Jade."

"Eğer bana nasıl olduğunu sorarsan, büyük hayal kırıklığına uğrarım," diye alay ediyor, sesi sahte bir şekilde hafif. Yüzünde bir parça gerginlik var. "Baba olmak hakkında ne hissettiğinden emin değilim ama... ondan kurtulmak istediğimi sanmıyorum."

İrkilerek tekrar gözleriyle buluştum. "Hayır. Ondan kurtulma." Elimini karnına koyuyorum.

"Lütfen." "O zaman sen... mutlu musun?" Umutsuzca güvenceye ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

"Bana ne olduğunu söyle."

düşünüyorsun. Bu daha önce konuştuğumuz bir şey değil ve bunun büyük bir değişiklik olduğunu

biliyorum..." Sesi kesiliyor ve ağlamaya hazır görünüyor. "Sadece sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum."

İşte böyle anlarda keşke Mathiras gibi pürüzsüz bir dilim olsaydı diyorum. Keşke aptal olan ben olmasaydım.

Keşke yüzündeki endişeyi hafifletecek güzel, güven verici şeyler söyleyebilseydim. Ona tamamen şaşkın olduğumu ama en iyi şekilde şaşkın olduğumu söyleyebilseydim. Aramızda bir çocuk yapmamıza şaşırdığımı. Ve bu çocuk inanılmaz olacak. Onun zekasına sahip olacak (umarım) ve benim... şey, bebeğin çoğunlukla Jade olması muhtemelen daha iyi olurdu. O akıllı, güçlü, gururlu ve cesur. Bir ailemiz olacak. Bundan birkaç yıl sonra oğlumu ya da kızımı kucağıma alabileceğim. Onu tıpkı Zoey'i büyüttüğümüz gibi, babamın bizi büyüttüğü gibi büyütebileceğim.

Bakmam gereken yeni bir insan, kalbimde yeni bir yara olacak. Bu düşünce şimdiden göğsümü ağrıtıyor ve hem korkuyor hem de seviniyorum ve o çocuğu ŞİMDİ kucağıma almaktan başka bir şey istemiyorum... hazır olmadığımı bilsem bile. Ama tüm bunları nasıl özetleyeceğimi bilmiyorum. Jade'e bunun beni ne kadar bunalttığını ya da şu anda duygularımın ne kadar büyük olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu düşünmediğimi ama yine de bundan daha fazlasını hissettiğimi.

Bin kat daha fazla.

Ama aklıma bir şey gelmiyor ve o da bana endişeli gözlerle bakıyor, ben de bir şeyler buluyorum. "Yaşasın!"

Göz kırpıyor. Biraz geri çekiliyor. Göğsüme şaplak atıyor. "Yaşasın mı? Tüm alabileceğim bu mu? Sen ciddi misin, Adiron?"

"Kelimelerle aram iyi değildir," diyorum ona, sesim aptalca bir duygusallıkla boğuklaşıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Elimi aramıza koyup karnına dokundum. "Ben sadece..." Kef me, burada bir esinti olmalı. Gözlerim sulanıyor. "Ben iyiyim. İyiyim. Sadece duymak isteyeceğin doğru kelimeleri düşünemiyorum."

Jade'in ifadesi yumuşuyor. Elini uzatıp yüzümdeki nemi bir parça siliyor. "Sadece beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye boğuk bir sesle boğazımdaki düğümü çözmeye çalışıyorum.

"Hem de çok." "Mutlu musun?" Sesi yumuşak.

Başımı salladım.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Biraz korkuyorum. Mutlu ama korkmuş. Uzayda bir bebeği nasıl büyüteceğiz?"

Karnına tekrar dokunuyorum. Dokunmadan duramıyorum. İçindeki küçük adamı ya da kızı hissetmem ne kadar zaman alacak merak ediyorum. "*Küçük kız kardeşe* yer açacağız. Benim yanımdan ayrılmayacaksın."

"Ben sadece... Shaalyn'le olanlardan sonra bunun güvenli olmayacağından endişeleniyorum." Dudağını ısırtıyor. "Ama seni hayallerinden vazgeçmeye zorlamak istemiyorum."

"Rüyalarım mı?" Aptalca tekrarlıyorum. Anlamıyor mu? "Jade, sen benim hayalimsin. Bir aile benim hayalim." Parmak eklemlerimi hafifçe karnına sürüyorum. "Korsanlık sadece para kazanmanın bir yolu. Eğer tehlikeli hale gelirse ya da nefret etmeye başlarsan, başka bir şey yapabiliriz."

"Emin misin?"

"Binlerce kez eminim," diyorum ona. "Kim bilir, belki de Kivian'ın kardeşi gibi Risda'ya yerleşiriz. Yeterince mutlu görünüyorlar."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Peki ya kardeşlerin?"

Bu kesinlikle bir soru. Her zaman sadece üçümüz ve Zoey vardı. Sophie'yi elbette başka bir mürettebata ihtiyacımız olduğu için değil, sadece kaybolmuş ve korkmuş olduğu ve bir tür işe sahip olmak için çaresiz görüldüğü için aldık. Zoey'nin gemide geçirdiği yıllardan sonra, bir kadının

olmaması garipti. Jade ve ben -ve bir bebek- dinamiği kesinlikle değiştirecektik. Artık sırf eğlenmek için aptalca şeyler yapamam. Düşünmem gereken bir ailem var. "Onları tekrar bulduğumuzda bir şeyler ayarlarız. Daha fazla mürettebata aldırılmazlar."

Yapsalar bile, Jade ve bebek önce gelir. Ama gelmeyecekler. Kardeşlerimi tanıyorum. Shaalyn olayından beri ne kadar mutsuz olduğumu biliyorlar. Mutlu olduğum için heyecanlanacaklar... ve içimden bir ses Kaspar ve Mathiras'ın Jade'in arkadaşlarına karışmış olabileceğini söylüyor.

Gerçi bu gelecekle ilgili bir endişe ve ben şimdiki zamanda yaşamayı seven bir erkeğim. Bu yüzden Jade'in pelüş ağzına bir öpücük konduruyorum... ve sonra onu tekrar öpüyorum, çünkü dişimi öpmekten daha iyi bir şey yok. Yumuşak bir iç çekiş çıkardığında ellerimi saçlarına gömüyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Jade kıkırdarak dudaklarıma yapışıyor ve geri çekilmeye çalışıyor. "Biri bizi görmeyecek mi?"

"Umurumda değil," diyorum, ağzını tekrar yakalayarak. Dilimi onunkine sürüyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. Onu biraz yukarı kaldırıyorum ve sonra amını sikimin uzunluğuna doğru sürüklüyorum. "Kimse bakmayacak."

İnliyor, kalçalarını benimkilere doğru sallayarak aramızda daha fazla sürtünme yaratıyor. "Adi... yapmamalıyız."

"Evet, yapmalıyız." Kazağını çekiştiriyorum. "Bebeğimi taşıdığını bilmek beni tahrik etmiyor mu sanıyorsun? Çocuğumu senin bu muhteşem vücudunun içine koymam?"

Jade'in bir nefes çektiğini ve ardından bir inilti duyuyorum. Elleri yüzüme gidiyor ve sonra kalçalarını yukarı kaldırırken beni daha da sert öpüyor, böylece pantolonunun bağlarını çözebiliyorum.

Benim muhteşem, aç eşim. Kef, bu dişiye seviyorum. Kıyafetlerini yırtarken bile onun güzel ağzına karşı hırlıyorum. Bağlayıcılar ayrılıyor ve kalçalarının arasında birikene kadar aramızdaki malzemeyi itiyorum. Amcığına dokunduğumda, sıcak ve kaygan ve bir inilti ile parmaklarıma karşı sallanıyor.

"Kimse bakmayacak," diye söz veriyorum ona öpücükler arasında. Bir elimle kendi pantolonumu çözüyorum ve diğer elim amının kıvrımları boyunca oynuyor, en sevdiği noktaları arıyor. Klitorisini kızdırmak için başparmağımı kullanarak bir parmağımı onun sıcaklığına kaydırıyorum. Hevesle elimin üzerine oturuyor, ağzıma karşı adımı haykırıyor. "Eğer bakarlarsa," diye fısıldıyorum, "tek görecekları sikimin üzerinde zıplaman olacak. Sana ne kadar sert verdiğimi görecekları. İçine o kadar derin girdiğimi. Hiç kimse sana bu kadar sert sahip olmamıştı, değil mi Jade?"

"Asla," diye pantolonunu ağzıma dayıyor. Sikimi serbest bıraktığımda elleri açgözlü ve beni vücuduna doğru yönlendirmeden önce beni okşuyor. Sikimin başı girişine değdiğinde tıslıyorum ve daha fazla bekleyemiyorum. Kalçalarını kavriyorum ve içine doğru itiyorum, onu uzunluğuma çarpıyorum. Tekrar inliyor, kollarını boynuma doluyor, ağzı benimkine aç.

"Herkesin sana sahip çıktığını görmesini mi istiyorsun?" Sikimin pompaları arasında kılıfının sıkı tokasına doğru soruyorum. "Herkesin bu bedenin sahibi olduğumu bilmesini mi istiyorsun? Sen benim eşimsin ve burası da benim amım? Tohumlarımdan buraya aktığını?" Alt dudağını ısırdım. "Tohumlarımdan seni hamile bıraktığını mı?"

Çıkardığı iniltiye bayılıyorum.

Burada kimse yok tabii ki. Eğer kapsülün içini görebilselerdi, Jade'i arkaya sürükler ve gün ışığında onu güzelce pataklardım. Bu haliyle kapsülün motoru altta, yani pencereler kimsenin göremeyeceği kadar yüksekte. Biz aşağıyı görebiliyoruz ama kimse bizi göremiyor. Bu utanç verici bir şey, çünkü muhteşem dostumun yarağını sürdüğünü, ihtiyaçtan nefes nefese kaldığını görmek şimdiye kadarki en iyi manzara.

"Benimsin," dedim, onu kaldırdım ve tekrar sikime doğru salladım. "Sen benimsin, değil mi?"

"Senin," diye nefes alıyor. Nefesi kesiliyor, amcığı etrafımda sıkışıyor ve ben onun yakın

olduğunu biliyorum. "Seninim, Adi."

"Benim için boşalacak mısın?" Elim kalçasından vücudunun ön tarafına doğru sürüklüyorum, kıvrımlarından dışarı çıkan küçük klitorisiyle alay ediyorum. "Beni o kadar sıkacaksın ki sanki sikimi sağıyor gibi mi olacaksın? İhtiyacın olduğu için mi?"

Jade haykırıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor ve sonra onu hissediyorum -salıverilmesiyle dalgalanırken amının kısılcı ve sıkılması. Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor ve iffetsiz, ıslak sesler çıkarıyor. Buna bayılıyorum. Onu seviyorum. Bunu ona tekrar tekrar söylüyorum, içine girerken, kendi salınımımı arıyorum. Çok uzun sürmüyor -çok iyi hissediyor- ve boşaldığımda yüzümü boynuna gömüp yumuşak tenini ısıırıyorum, onu yeni bir tohumla dolduruyorum.

Nedense bu bana hayvani bir zevk veriyor ve doruk noktamda homurdanıyorum, bir kolumu beline doluyorum ve amını salgımla doldururken onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Jade bana yapışıyor, adımları tekrar tekrar mırıldanırken parmakları saçlarımda.

Nefes alabildiğimde koltuğuma geri yaslanıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "İnanılmazsın."

"Taşakların çatladığı için böyle söylüyorsun," diye takılıyor Jade, öne doğru eğilip ağzıma küçük bir öpücük konduruyor. Seksten sonra sarılmayı, zevki daha uzun süre dışarı çıkaran küçük dokunuşları seviyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum.

Muhteşem kıcının memeleriyle oynuyorum, kuyruğunun olmayışından ve yanaklarının zıplamasından büyüleniyorum. Gerçekten de harika bir vücudu var. "Şey, evet. Ama bu doğru. Senin harika olduğunu düşünmeseydim, seni hamile bırakır mıydım?"

Homurdanıyor, başını boynuma yaslıyor ve sonra yakınımaya sokuluyor. Hareketleri vücudunun sikimin üzerinde seğirmesine neden oluyor, bana hala onun derinliklerinde oturduğumu ve vücutlarımızın dağınık olduğunu hatırlatıyor. Kapsülden çıkmadan önce biraz temizlik yapmamız gerekecek... ve seks kokusundan kurtulmak için onu havalandırmam gerekecek.

Ellerimle kıkında daireler çizerken Jade bana "Umarım kimse bunu çekmiyordur," diyor. "Bu şeylerin kamerası var mı?"

"Umarım filme çekmişlerdir," diye itiraf ediyorum. "Bir kopyasını isterdim." Göğsüme şaplak atıyor. "Çok komik."

Ciddiydim, ama sadece omuz silktim. Jade'in tüm ihtişamıyla sikime bindiği bir video mu? Sevmeyecek ne var?

Eli göğsümde bir desen çiziyor ve beni okşamaya başladığında yine dalgınlaştığını fark ediyorum. "Mutlu olduğuna emin misin, Adi?" Jade yumuşak bir sesle soruyor. "Bebek konusunda mı?"

"Gerçekten öyleyim," diyorum ve bunda ciddiyim. "Çok memnunum. Baba olmak en sevdiğim beş şey listesinde yer alıyor."

Jade gözlerimin içine bakmak için başını kaldırıyor. Bunu yaparken sırtıyor. "Ama dur tahmin edeyim, listenin neresinde olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Bu sefer kesinlikle yapacağım. Sevgili dostuma ciddi bir bakış atıyorum. "Baba olmak en sevdiğim şeyler listemde ikinci sırada, senin eşin olmanın hemen altında. Çünkü sen başıma gelen en güzel şeysin Jade. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Seni seviyorum. Birlikte olduğumuz her anı seviyorum ve sen yanımda olmadan bir güne uyanmayı hayal bile edemiyorum. Tıpkı sana benzeyen bir düzine çocukla birlikte seninle yaşlanıp saçlarımda ağarmasını istiyorum." Ona alaycı bir bakış attım. "Ve hiçbirinin benim zekamı miras almamasını umabiliriz."

Küçük, yumuşak bir çığlık atıyor ve sonra kollarını boynuma doluyor ve tekrar öpüşmeye başlıyoruz. "Kes şunu. Sen akıllısın. Zeki ve akıllısın ve ben de seni seviyorum," diyor öpücükler arasında ve kalçaları benimkilere doğru sallanıyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve çocuklarımız babaları kadar zeki olsalardı çok şanslı olurlardı. Çok şanslılar." Ayrılmış dudaklarımı yalıyor, tüm yoğunluğuyla. "Tıpkı sana sahip olduğum için şanslı olduğum gibi."

Jade vücudunu benimkine sürüyor, meme uçları göğsümde geziniyor. Öpüşmelerimiz daha da

yoğunlaşıyor ve kucağımdaki yerini terk etmek için hiç acele etmiyor. Aksine, hareketleri daha belirgin hale geliyor, vücudu benimkine doğru sallanıyor. Sikim artık daha fazla

tekrar şanslı ve bir kez daha dikkat etmeye başlıyor. Arkadaşımı daha sert öpüyorum ve elimi hafifçe kontrollerin üzerinde gezdirerek kapsülün kilitli olduğundan emin oluyorum.

Dışarıdaki dünya bekleyebilir.

EPILOG

Haftalar Sonra

Her zaman evrende pek bir şeyin değişmediğini düşünmüşümdür. Şunun ya da bunun için çılgınca daireler çizdiğimizizi ama hiçbir şeyin gerçekten değişmediğini. Jerrok'un istasyonuna indiğimizde, her şeyin çok farklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Jerrok temiz, yeni başlayanlar için.

Çok da önemli bir şey değil tabii ki. Herkes banyo yapar. Ancak son birkaç yıldır Jerrok'u her ziyaret ettiğimde cildinde yeni bir pislik tabakası varmış gibi görünüyordu, giysileri de aynı derecede kirli, saçları uzun ve tel teldi. Temiz olmayı önemsemediğini söylüyordu. Kimseyi görmedikten sonra bunun ne önemi vardı ki? Zaten kim ona bakmak isterdi ki?

Ama *Jabberwock* geldiğinde Jerrok bizi gülümseyerek karşılıyor ve üzerinde temiz giysiler var. Beni daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir mavi renkte parlıyor ve uzun saçları boynuzlarının arasında dikkatlice örülmüş, yolundan çekilmiş. Ve Sophie'nin elini tutuyor.

Yani... Sanırım bu oldu.

Sophie en azından iyi görünüyor. Yanakları pembeleşmiş ve *Jabberwock'un* mürettebatı ziyaret edip sohbet ederken ve gemiye yakıt ikmali yaparken onlara utangaçça gülümsüyor. Fazla kalmayacaklar. *Buoyant Star* uzayda yüzüyor, yakınlardaki bir asteroitin arkasına bağlanmış ve gizlenmiş durumda ve Jerrok'un gemiye onu herhangi bir okumadan gizleyecek bir nötrleştirici koyma planları var. Risda III'teki Lord sa'Rin'e bulgularımızı bildiren bir telsiz gönderdik, ancak bize geri dönmesi biraz zaman alacak.

Bu arada, Jade ve ben burada kalacağız. *Yıldız*'la ne yapacağımıza karar verdikten sonra -ki *Küçük Kız Kardeş* de buraya demirledi ve gitmeye hazır- yola çıkıp kardeşlerimi arayacağız. Yakında Jerrok'un saçından kurtulacağız... ama içimden bir ses normalde olduğundan daha az umursayacağını söylüyor. Neredeyse farklı biri gibi görünüyor. Protezleri ve uyumsuz gözleri (ve asık suratlı tavrı) olmasaydı, kendisinin bir klonuyla değiştirildiğini düşünebilirdim.

Jabberwock Jerrok'a yeni yakıt hücreleri için ödeme yaptığından istasyon çok yoğun. Kız kardeşim Zoey ve Tarekh'in arkadaşı Cat, Sophie ile kitaplar ve tohumlar hakkında konuşarak vakit geçirirken Tarekh ve Alyvos onları kuruyor. Onları teraryumu görmeye götürüyor ve onlar içeri girerken Jade'in elini sıkıyorum. "Gitmek istemediğine emin misin?"

"Olumlu," diyor Jade ve omzuma yaslanıyor. Yanımdan hiç ayrılmadı ve itiraf etmeliyim ki bu hiç de umurumda değil. Jade'in arkadaşlığından hiç sıkılmıyorum ve onun yanımda olması hoşuma gidiyor. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok; *Jabberwock'un* mürettebatı her şeyi kontrol altında tutuyor ve *Yıldız* belirsizlik içinde. Bu yüzden kargo bölümündeki bir banka oturuyorum, Jade'i kucağıma çekiyorum ve herkesin çalışmasını izliyoruz. Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve kulağıma bir öpücük konduruyor. "Sophie ve Jerrok'un birlikte olduğunu biliyor muydun?"

"Jerrok'u son gördüğümde bir çöp gemisi gibi kokuyordu. Öyle de görünüyordu." Başımı salladım. "Belki Sophie onun için üzülüyordur."

Jade kulak mememi çimdikliyor. "Ya da belki de onun üzgün ve yalnız olduğunu fark etti ve aşık oldular?"

Ve şimdi depresyonda ve umutsuzluk dolu olmadığı için tekrar kendine mi

bakıyor?" "Ya da bu," diyorum kolayca. Arkadaşımla tartışmayacağım. Akıllı olan o.

Sonunda koşuşturma sona eriyor ve *Jabberwock'un* mürettebatı gemilerine dönüyor. Vedalaşıyoruz ve Zoey bana o kadar uzun ve sert sarılıyor ki, o sert esintinin gözlerimi yeniden sulandırdığını hissediyorum. "Her gün *Rahibe*'ye gidip geleceğim," diyor bana, sesinde inatçı bir tonla.

"Her gün alamayacağım. Eğer birbirimizden daha uzaktaysak, gecikme olabilir."

"O zaman aynı anda iki mesaj alırsın," diyor ve yumruğunu karnıma vuruyor. "Bana geri dönsen iyi olur."

"Yapacağım, yapacağım. Tanrım. Sentorr, gel arkadaşını al," diye seslendim. "Çok huysuz."

Kız kardeşimin katı boyunlu eşi onun yanına gidiyor ve rahatlatıcı bir eli ensesine koyuyor. Onun için seçeceğim kişi olmadığı göz önüne alındığında, onun karşısında eriyişini izlemek inanılmaz. Sentorr da benim gibi askerdi ama hâlâ askerlik yapıyormuş gibi davranıyor. Saçları kısa ve tertemiz bakımlı, yakası çok yüksek ve sıkı, gemi üniforması o kadar net ki, her sabah onu temizleyiciden geçirdiğini hayal ediyorum. Her zaman biraz vahşi olan Zoey yine de ona bayılıyor. Kollarını onun beline doluyor ve kendini onun iri, zayıf gövdesine yaslıyor. Sentorr o hafif onaylamaz, keskin sesiyle, "Senin için endişelenmeye hakkı var," diyor. "Nedense kendinize iyi bakmadığınızı düşünüyor."

"Çünkü öyle değil mi?" Zoey karşılık veriyor.

"Bakın kim konuşuyor," diye geri gönderiyorum. "Bir keresinde üç gün boyunca uyumayıp üç istasyon arasında daha verimli bir yakıt rotası çizmeye çalışan ben değilim."

Zoey sadece homurdanıyor.

Sentorr onun boynunu okşuyor ve başparmağının teninde yaptığı nazik hareket neredeyse görmemem gereken bir şeyi görüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. "Zoey'e ben bakıyorum. Yeterince uyuduğundan emin oluyorum. Onun için endişelenme."

Kız kardeşim gülümsüyor ve sonra Jade'i kemik sıkın bir kucaklamayla sarmak için kendini arkadaşının elinden kurtarıyor. "Ve sen de benim salak kardeşime göz kulak olacaksın, değil mi?"

Jade sırtarak ona sarılır. "Birincisi, o aptal değil. Ve ikincisi, evet."

Bu manzara karşısında sırtıyorum. Zoey ve Jade henüz çok iyi arkadaş değiller. İkisi de inanılmaz derecede inatçı ve her biri bana karşı korumacı. Ama *Jabberwock'ta* zaman geçtikçe Jade kardeşimin yanında rahatladı ve sanırım Zoey de Jade'i ve onun beni hazır bir şekilde savunmasını sevmeye başladı. Biri benim aptal olduğumu ima ettiği anda (bu ben olsam bile) Jade beni savunmaya geçiyor.

Bayıldım.

Zoey Jade'e sarılmayı bitirdi ve bana bir kez daha sarılmak için geri çekildi. Ben de onu tekrar kucaklıyorum. "Mathiras ya da Kaspar hakkında bir şey duyar duymaz bana haber ver, tamam mı?"

"Tabii ki." Sonra kız kardeşim ıslak parmağını kulağıma sokuyor ve ben de öfkeyle feryat ediyorum. Bunun içine doğru yürüdüm. *Jabberwock'a* geri dönerlerken intikam yemini ediyorum, ama gerçek şu ki, kız kardeşimin her şeyden kurtulmasına izin verdim, çünkü o sadece klanımızın en küçük büyürü ve o aileden biri.

Jabberwock bizi geride bırakarak havalanırken yalnız bir acı hissediyorum. Kız kardeşimin gittiğini görmek her zaman zor olmuştur. Jade elimi sıkıyor, ben de onu sıkıca tutuyorum. "Bu lanet kargo bölümünde nasıl bir esinti olduğunu bilmiyorum."

"Çok tuhaf," diye mırıldanarak onaylıyor Jade, yanaklarımdaki ıslaklığı silerken. "Onu tekrar göreceksin, aşkım."

"Tabii ki yapacağım," diye homurdandım. "Hadi gidip ev sahibimizi biraz kızdıralım."

KOMİK, çünkü *Jabberwock* buradayken Jerrok gergindi. Bana daha önce de söylediği gibi, bir gemi ziyaret ettiğinde hep gergin olur ve ben bunu kişisel olarak algılamam. Ancak *Jabberwock* gittikten

sonra, gergin olan Sophie gibi görünüyor. Bize gemiyi gezdirirken biraz endişeliydi.

yeni temizlenmiş istasyon.

"Bu odalar ıvır zıvırla doluydu," diyor kurdukları dinlenme odasını gösterirken. "Her şeyi biraz daha ev gibi ve rahat hale getirmeye çalışıyoruz."

"Çok güzel," diyor Jade sıcak bir şekilde. Rafları işaret ediyor. "Bu bir VHS kaset mi?"

"Evet!" Sophie gülerek ilan ediyor. "*Planes, Trains, and Automobiles*. Elbette izleyemem ama küçüklüğümden hatırladığım bir film ve onu görmek beni gülümsetiyor. Jerrok bulabildiği tüm insani şeyleri benim için saklıyor." Erkeğe bir bakış atıyor, gergin bir kahkaha daha atıyor ve sonra onu takip etmemizi işaret ediyor. "Hadi gelin. Size nerede uyuyacağınızı göstereyim." Jade elimi sıkıyor ama bununla ne demek istediğinden emin değilim. Muhtemelen bana çenemi kapatmamı söylüyor.

Ya

p. Jerrok hiçbir şey söylemiyor, sadece peşimizden geliyor.

Sophie koridorda başka bir odaya doğru ilerlerken endişeli ve elini

Kapı paneli. "Sleipnir burada ama sana zarar vermez. Sadece ani hareketler yapma ve bana karşı tehditkâr davranma." Bir an düşünüyor ve sonra ekliyor, "Ya da Jerrok'a."

"Tehditkar bir şekilde mi?" Şaşkınlıkla sordum. Sophie'ye mi? Jade yine elimi sıkı.

Sophie bize gergin bir gülümseme veriyor ve sonra kapıyı açıyor. Alçak bir yere çömelip yumuşak sözler mırıldanıyor ve sonra canavar hantalca koridora çıkıp onun yanından geçiyor. Carinoux'nun ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum. Bize doğru sinsice ilerlerken dişleri ve devasa, tehditkâr vücudu vardı. Sophie yumuşak bir sesle, "Son zamanlarda çok korumacı davranıyor," diyor. "Ama istasyonda olmaya alıştığını ve bu yüzden daha rahat olduğunu düşünüyoruz. Tehlikede olduğumuzu hissetmediği sürece saldırmayacaktır."

Büyük hayvan etrafımda daireler çizerken kuyruğumu bile kıpırdatmıyorum. Jade de kıpırdamadan duruyor ve koca kafasını Jade'in eline dayadığında koruma içgüdülerim tavan yapıyor. Ama Jade sadece gülüyor. "Onu sevmemde bir sakınca var mı?"

Sophie gülümseyerek başını sallar. "Kadınları sever. Sadece erkekler konusunda biraz kararsız."

Jade dizlerinin üzerine çökerek elimi bırakıyor ve ölümcül yaratığın opalesan derisini ovarken onu geri çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "O çok güzel. Bana bir aslanla ejderhanın karışımını anımsatıyor. Adın ne güzel çocuk?"

O şey onun yüzünü yalıyor ve ben de eşimi koruma ihtiyacı hissederek seğiriyorum.

"O Sleipnir," diyor Sophie. Bakışları bana doğru kayıyor. "Ve bunu duymak istemediğini biliyorum Adiron, ama onu tutmaya karar verdik."

"Biz mi?" Ben soruyorum.

Jerrok, Sophie'nin yanına gider. Ona dokunmuyor ama aralarında bir şeyler olduğu çok açık. Jerrok bana, "Değerinin bir kısmını sana ödeyebilirim," dedi. "Geri kalanı için de ödeme ayarlayabileceğimizi umuyorum. Sophie ona çok bağlı ve bence başka bir koruyucuya sahip olması onun için iyi bir fikir."

"Hâlâ 'biz' kısmına takıldım," diye itiraf ediyorum.

Sophie ve Jerrok birbirlerine bakarlar. Sophie'nin eli Jerrok'un elinin içine girer. "Henüz bir şey söylemedim çünkü sana söylemek istemedim ama..." Derin bir nefes alır. "Jerrok'la kalıyorum. Burada. Kalıcı olarak."

JADE

Adiron'un Sophie'nin kalmasına sevinip sevinmediğinden emin değilim. Onun adına mutlu olduğunu söylüyor. Kedi-yaratık ona hırlamaya başlayana ve Jerrok bile Adiron'a sinirli bakışlar atana kadar ona sarıldıktan sonra sarılıyor. Tüm bunlara rağmen, büyük adamımın aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Sophie'yi yuvadan ayrılan bir başka küçük kardeş olarak görüyor ve bu onu yiyip bitirecek. Sophie'nin bunu bilmesine izin vermiyor çünkü onun mutlu olmasını istiyor ama Adi'nin konu insan kadınlara gelince yumuşak bir kalbi var ve ben de daha sonra onun dikkatini dağıtmak için aklıma bir not alıyorum.

Ben sadece üç erkek kardeşin de Sophie'nin etrafında olmasına ve kimsenin ona asılmamasına şaşırdım. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri olabilir. Saçları uzun ve gür, koyu renk ve dalgalı, mükemmel bir kemik yapısı ve herkesi kıskandıracak dudakları var. Sesi boğuk ve seksi ve onun yanında dururken kendimi biraz rüküş ve şişman hissetmekten kendimi alamıyorum. Sophie Dünya'da bir model ya da aktris olabilirdi. Göz kamaştırıcı.

Ayrıca biraz kırılğan. Sophie bana biraz uçmayı yeni öğrenen yaralı bir kuşu hatırlatıyor. Gülümsemesi yavaş ve sanki sürekli koruma arıyormuş gibi Jerrok'un yanında geziniyor. Bir bakıma, Adi ve diğerlerinin onu neden kardeş olarak gördüklerini anlıyorum - Sophie'de onu evrenden korumak istemenize neden olan bir şey var. Bana baskı altında ezileceğini düşündürüyor.

Sanırım bu yönden farklıyız.

Jerrok'a bakmak biraz daha endişe verici. Acımasız, kaslı mesakkahlardan biri ama aynı zamanda her tarafı yara bere içinde. Yüzünün her yerinde beyaz yara izlerinden oluşan bir ağ var ve gözleri uyumsuz, birinin ortası kırmızı ve bu da sibernetik olduğunu gösteriyor. Tuhaf bir şekilde hareket ediyor ve bacaklarından biri büyük, beceriksizce bir araya getirilmiş bir uzuv gibi görünüyor. Onun da sibernetik olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Bir noktada, bir şey yüksek sesle mırıldanmaya başlıyor. Bacağını tokatlıyor ve sonra uğultu kesiliyor. Yani evet, bu bana oradaki her şeyin doğal olmadığını söylüyor.

Ama Sophie'ye bakışı çok güzel. Ona aç bir hayranlıkla bakıyor, sanki bu meleğin onun olduğuna inanamıyormuş gibi. Akşam yemeği için hazırlanırken ona yemek servisi yapıyor ve koruyucu bir şekilde üzerinde duruyor ve Sophie onu utangaç bir gülümsemeyle ödüllendirdiğinde, yemin ederim ki adam tam bir mutluluk içindeymiş gibi görünüyor. Birlikte çok tatlılar ve birbirlerini bulmuş olmaları beni mutlu ediyor.

Yemek boyunca sessizim. Erişte yiyorum ama şikâyet etmiyorum ve elimden geldiğince tıka basa yiyorum. Sophie ve Jerrok, Adiron'la kardeşleri ve gidebilecekleri olası yerler hakkında konuşuyorlar. *Küçük Kız Kardeş* ve Jerrok'un onu almak için birinin dönmesini beklerken gemide yaptığı iyileştirmeler hakkında konuşuyorlar. Geminin V'tarrian uzayından nasıl alındığını ve Sophie'nin aynadaki mesajı nasıl bulduğunu ve saldırıya uğradığını konuşuyorlar. Ben sadece sessizce dinliyorum, elimi Adiron'un bacağına koyarak sessizce destek oluyorum. Sophie ve Jerrok'un tehlikede olduğunu duymaktan hoşlanmadığını fark ediyorum ve onların onun için Kivian ve Fran, hatta çılgın Bethiah kadar aileden sayıldıklarından şüpheleniyorum.

Yaşadıkları maceraları ve çektikleri çileleri duymak beni endişelendirmeli. Ne de olsa düşünmem gereken bir bebeğim var. Garip bir şekilde, yine de sakınım. Adiron'un bizi güvende tutacağına güveniyorum. Bebekler konusunda nasıl olduğunu görmek için haftalarım oldu ve heyecanı içten. *Jabberwock*'taki herkese -birçok kez- bir bebeğimiz olacağını söyledi. Bebeğimiz doğduğunda

"pratik" yapabilmemiz için Jasmine'i Kivian ve Fran için birkaç gece izlememiz konusunda ısrar etti. Kendimi iyi hissetmeyeceğimi düşündüğü her an üzerime titreyerek takıntılı bir şekilde korumacı davranıyordu. Hatta midem isyan ederse her an bana bir tane vermeye hazır bir protein bar zulası bile taşıyordu. Tatlı bir şekilde

Çok sevimli ve bu yüzden onu seviyorum.

Mürettebatın Fran'in bebeğini nasıl idare ettiğini de gördüm. Kimse çocuğu olduğu için ona ya da kaptanlarına kızmadı. Bunun yerine, küçük olana mürettebatın ayrılmaz bir parçası olarak davranıldı - sadece katkıda bulunmayan biri. Fran bebeği izlemek için çok zaman harcadı ama ben Kivian'ı kızı göğsünde bağlıyken gemide dolaşırken ve Iris'i onunla oynarken gördüm. Cat ve Zoey bebeğin yanında daha az istekliydiler ama elleri çok dolu olduğunda Fran'e gemideki işlerinde yardımcı oldular. Herkes yardım etti, çünkü onlar bir topluluk.

Bunu görmek çok güzel ve Adiron'un tepki verme şekli - sanki bu tamamen ve tamamen normalmiş gibi - bana *Küçük Kız Kardeş için* de böyle olacağını düşündürüyor. Çocuğumuza odaklanmamız gerektiğinde kardeşlerinin herhangi bir boşluğu kolayca dolduracağını. Artık uzayda bir bebeğim olacağı için endişe duymuyorum. Sadece gelecek için heyecanlıyım.

Uzun zamandır gelecek için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Yemekten sonra, Jerrok *Küçük Kardeş'e yaptığı* şeyleri gözden geçirirken ben de Sophie'nin bulaşıkları yıkamasına yardım ediyorum. Tüm filtreleri değiştirmiş ve füzyon çekirdekleri, reaktörler ve daha bilmediğim şeylerle ilgili bazı küçük iyileştirmeler yapmış. Sophie'yle kitaplarımızı değiş tokuş ediyoruz ve o bana bitkilerle dolu teraryumu gösterirken ve carinoux şişman bir metal boruya benzeyen şeyle getir götür oynarken biraz ev hakkında konuşuyoruz.

Ancak yatma vakti geldiğinde memnun oluyorum çünkü Adiron'la biraz zaman geçirmek, uykuya dalmadan önce onun aklını karıştırmak istiyorum. Sonunda yollarımız ayrılıyor ve Adiron beni kamaramıza götürüyor. Yatak iyi bir boyutta ve kenarına oturuyorum. "Bunun için şükürler olsun, yoksa uyuyacak yerim olmazdı," diye takılıyorum.

"Her zaman göğsümün üstünde uyuyabilirsin," diyor Adiron, sanki bu son derece mantıklı bir şeymiş gibi. Önümde diz çöküyor ve ayağımı tutup ayakkabılarımın otomatik bağcıklarını çözüyor. Daha önce de bu telaşı yüzünden başının etini yemiştım -kendi ayakkabılarımı çıkarma konusunda gayet yetenekliyim- ama o benimle ilgilenmeyi seviyor. Ayakkabılarımı kenara koyar koymaz öne doğru ilerliyor ve hâlâ dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasına kayıyor. Eli karnıma gidiyor. "Bir şey hissettin mi?"

"Sadece iki aylık hamileyim," diyorum gülererek. "Fran'e göre, yaklaşık on dört ayım daha var."

Adiron bana sırtıyor. "Bana sabırsız olduğumu mu söylüyorsun?" "Evet!"

Öne doğru eğilip karnımla konuşuyor. "Sen anneni dinleme. Benim hakkımda yanlış fikirleri var. Ben evrenin bu tarafındaki en sabırlı erkeğim."

Kıkırdıyorum, siyah bir tutamı yüzünden geriye doğru düzeltiyorum. Her zaman alnının üzerine düşer ve ona şeytani bir görünüm verir. Çok korsanca, karar verdim. Bu hoşuma gitti. Saçlarını boynuzlarının arkasına doğru itiyorum, sonra tekrar öne düşmesini izliyorum. "Her şey yolunda mı?" Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirerek soruyorum. Çenesine dokunuyorum ve sırf ona dokunmayı sevdiğim için çenesine doğru ilerliyorum. "Sophie'nin kalması, kedi falan?"

Omuz silkiyor. "Sophie onunla tanıştığımdan beri çok kaybolmuş görünüyordu. İlk defa yüzünü gördüm ve mutlu olduğunu hissettim. Ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Jerrok'un da. Savaştan beri onu gülümserken görmemiştım ama bugün iki kez gülümsediğini gördüm. Gerçekten temiz." Adiron başını kucağıma koyuyor ve boynuzlarından biri uyluklarıma batsa da aldırmiyorum. Bacaklarıma sarılırken saçlarıyla oynuyorum, yüzünü ve başını okşuyorum. "Carinoux'nun kaybı cebi biraz acıtıyor ama Jerrok ve Sophie'yle kalması benim için sorun değil. Kafeste olmasından iyidir."

Her şeyi çok makul gösteriyor. "Yine de onların gidişine üzülüyorsun, değil mi?" Yumuşakça

soruyorum. "Ben mi?" diye alay ediyor.

"Evet, sen." Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Yine bir kız kardeşini kaybediyorsun, değil mi?" Uzun bir süre sessiz kaldı. "Aynı şey olmadığını biliyorum..."

Yanağını okşadım. "Bana bahaneler uydurmana gerek yok, Adi. Anlıyorum." Kalbim ona olan sevgimle ağrıyor. Keşke bunu daha iyi hale getirebilseydim. Sophie'nin ve arkadaşının da mutlu olmasını istediğini biliyorum ama farklı bir yol seçtiği için o kişiyi muhtemelen bir daha göremeyeceğinizi fark ettiğinizde bu çok zor oluyor. "Konuş benimle. İçini dök ki daha fazla alevlenmesin."

Adiron başını kaldırıp ağzını avucuma sürtüyor. Biraz üzgün görünüyor. Yenilmiş. "Sadece herkes dağılmış durumda. Kaspar ve Mathiras'tan hiç iz yok ve endişelenmeden edemiyorum. Kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorum. Bücürün gitmesi ve şimdi de Sophie'nin başına gelenler... Çok fazla gibi geliyor." Elimi öpüyor. "Yarın iyi olacağım ama bu gece biraz hüzünlüyüm."

"Anlıyorum. Ve kardeşlerini bulacağız. Ve arkadaşlarımı." Ona sert bir bakış attım, sanki kararlılıkla bir şeyi var edebilirmişim gibi. "Sadece henüz bakma şansımız olmadı."

"Her seferinde bir kriz," diye kabul ediyor. "Beni ne mutlu ediyor biliyor musun?"

"Ne mi?"

Eli karnıma gitti. "Bebeğim." Kıkır kıkır gülüyorum. "'Senin' bebeğin mi?"

"Şey, evet." Adiron bana tembel, şakacı bir gülümseme veriyor. "Ne de olsa zor bir işim vardı. Sen orada öylece oturup büyümesine izin veriyorsun. Ben, onu oraya sokmak için çalışmak zorunda kaldım."

"Bu kadar hayalperest olduğumu bilmiyordum." Başımı alaycı bir şekilde sallıyorum. "Çok üzücü, bütün o erişteler sonunda beynine gitmiş."

"Bu doğru," diyor bana. "Beynim erişte dolu. İyi olanları bile değil." Elleri belime doğru kayıyor ve düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Sence tuzlu erişteler mi yoksa tatlı olanlar mı?"

Gözlerimi deviriyorum, bu sorgulama tarzıyla eğleniyorum. "Bence sen daha çok kabın dibindeki erişte artıkları gibisin. Her şey mahvolmuş ve çubuklarınızın üzerine çıkmanız imkansız."

Beni şaşırtarak yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Zoey küçükken eriştelerin en sevdiği kısımları bunlardı. Çubuk kullanmak istemediği için elindeki kaşığı kullanabilmek için bize kendi eriştesini kestirirdi. Biz de onun eriştelerini her türlü parçaya bölerdik."

Lanet olsun, ona yine kız kardeşini hatırlattım. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Kıçıma doğru kıvrılan ellerine karşı kıpırdanarak söylüyorum.

"Nedir o?"

"Bir masaj."

Meraklanmış görünüyor. "Seksi bir masaj mı?"

"Sana başka bir tür verebilir miyim?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Gözlerinde şehvet parlıyor ve bana attığı bakışa karşılık olarak amım sıkılıyor. Tanrım, çok seksi. Bana sanki beni bütününü yutmak istiyormuş gibi bakmasına bayılıyorum. Nabzım çarpıyor ve o ayağa kalkarken sanki kalçalarımın arasında merkezlenmiş gibi hissediyorum. Sonra bir metre boyunda, güçlü, mavi kaslarıyla üzerimde beliriyor. Yatağın kenarına oturduğumda neredeyse sikiyle aynı hizaya bakıyorum ve bu uzun bir yatak.

"Beni nerede istiyorsun?" Adiron soruyor, sesi boğuk. Üzüntüsünü tamamen unuttuğunu söyleyebilirim ve bu beni memnun ediyor. Başka hiçbir şey olmasa bile, dikkatini dağıtabilirim. Gerçekten, bunu yapmak bir zevk. Adiron'a dokunmaktan bıkaçağımı hiç sanmıyorum. O çok

lezzetli.

Çok şanslıyım.

Ellerimi kemerine koyup onu biraz öne doğru çekiyorum. "Özel bir masaja ihtiyaç duyduğun bir yerin var mı?" Kirpiklerimin arasından ona bakarak flörtöz bir tonda soruyorum. "Herhangi bir şey... sert mi?"

İnliyor, kalçaları bana doğru yaklaşıyor. "Burada ve orada."

"Hmm. 'Oradan' çok 'burası' gibi görünüyor." Elimi kasıklarındaki şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum, siki pantolonunun kumaşına doğru itiliyor. Kumaş etrafını sarıyor, ama o kadar sertleşiyor ki muhtemelen çok kısa bir süre sonra acı verecek. Sorun değil, onu o kadar uzun süre giyinik tutmayı planlamıyorum. "Özellikle de tam burası," diye mırıldanıyorum. "Çok, çok sert. Eminim ağrıyordur, değil mi?"

Arkasında kuyruğu sallanıyor, tahrik olduğunda yaptığı gibi ileri geri sallanıyor. "Kesinlikle iyi bir sürtünmeye ihtiyacı var," diye nefes alıyor.

"Bunu halletmemiz gerekecek, değil mi?" Öne doğru eğilip bakışlarımı ona dikiyorum ve kumaşın üzerinden uzunluğunu yalıyorum. Adiron boğuk bir inilti çıkarıyor, eli saçlarıma gidiyor. Peşini bırakmıyorum, kalın gövdesine sokuluyorum ve dudaklarımı onun üzerinde kullanıyorum. Aramızda bir kat giysi olması önemli değil. Bunu sevdiğini söyleyebilirim. Ben de seviyorum.

Onu iyi hissettirmeyi seviyorum. Onun seksi iniltilerini duymayı seviyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmeyi seviyorum.

Sikinin dış hatlarına bir öpücük daha konduruyorum ve bunu yaparken arkasına uzanıyorum. Elimi kuyruğunun dibine doluyor ve sıkıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, kulaklarımla ya da boynumla oynandığı zamanki gibi hissettiriyor. Aleti kadar hassas değil ama yine de manipüle etmesi zevkli. Diğer elimle kuyruğunun tabanını pompalarken, ağzımı pantolonunun malzemesinden mahmuzuna sürtüyorum.

"Jade," diye bağıyor. Eli saçlarımda sıkılaşıyor, sanki başımı yönlendirmek istiyormuş gibi. "Benim pis, güzel Jade'im."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Ses tonumu şakacı tutuyorum. "Masaj istediğini sanıyordum. Sadece ellerimi kullanacağımı söylemedim." Ve yüzümü kemerinin altındaki kumaş çadırına sürtüyorum.

Adiron alçak sesle homurdanıyor, ses hayal kırıklığı ve ihtiyacın bir karışımı. "Çok yaramazsın. Dikkatli ol yoksa o kaygan küçük amcığını tokatlayacağım."

Bu sefer nefesini içine çeken ben oluyorum. "Dikkatimi dağıtma," diye nefes alıyorum, kuyruğunun dibini tekrar sıkıyorum. Burnumu şaftının ucundaki, malzemenin içinden belli olan piercinge sürtüyorum. Onu da dilimle yokluyorum ve sonra ağzımı sikinin başına yerleştirmeye çalışıyorum. Bu gerçekten çok zalimce bir alay ama çok eğleniyorum.

Saçlarımı yumrukluyor ve sonra kemerine, kasten "unuttuğum" bağlantı elemanlarına uzanıyor. Hızlı bir hareketle, otomatik bağlantı elemanına bir fiske vuruyor ve kemer daha kılıfına girmeden, pantolonunu aşağı doğru itiyor ve ardından büyük, kalın, görkemli siki yüzüme geliyor. Baş o kadar koyu mavi ki neredeyse mor renkte ve ben izlerken, bir damla ön sperm yuvarlak tepeden aşağı kayıyor. "Al şunu," diyor Adiron. "Ağzına al, aşkım."

Amım tekrar sertçe sıkılıyor. Çok otoriter davranıyor ve bu beni çılgınlar gibi azdırıyor. Elinin saçlarımda güçlü bir şekilde beni sikine doğru bastırmasına bayılıyorum. Sanki daha fazla teşvike ihtiyacım varmış gibi. Ayrılmış dudaklarımı şaftı boyunca çıkıntıların üzerinde sürüklüyorum, alay ediyorum ve hafifçe emiyorum. Sırf en hassas yer olduğunu bildiğim için kasıtlı olarak başından kaçınıyorum. Yine de kuyruğunu bir kez daha sıkıyorum ve sonra diğer elimi yukarı kaydırarak mahmuzuyla oynuyorum. Haftalar süren deneme yanılma süreci bana o kadar da hassas olmadığını öğretti ama bazen alt tarafına sürtündüğümde omurgasında bir ürperme oluyor. Bu gece bunu yapıyorum, kuyruğunun dibini sağıyorum ve bir ürperti ile ödüllendiriliyorum.

"Keffing tease," diye homurdanıyor. "Az önce sikimin başının her tarafındaydın. Kalçalarımı onu işaret eden bir ok mu çizmeliyim?"

Ona yaramaz bir bakış atarak kıkırdıyorum. Adiron seksi her zaman eğlenceli hale getirir. Sert

olmaya ve kontrolü ele almaya çalıştığında bile, hala bir alay unsuru var. "Sikini yalamayalı yıllar olmuş gibi davranıyorsun. Tam bir gün bile olduğunu sanmıyorum."

"En az on iki saat oldu," diye pantolonunu indirdi. "O tatlı ağız olmadan on iki uzun, zorlu saat."

"Zavallı bebek." Alt dudağımı somurtarak dışarı çıkarıyorum ve sonra ona bir kemik atıyorum. Dilimi dışarı çıkarıyorum ve ona sikiinin başındaki en küçük, en gülünç yalamayı veriyorum.

"İşte bu çok üzücü," diyor Adiron, içinden bir ürperti daha geçmesine rağmen. Başından aşağı daha fazla pre-cum damlası kayıyor ve kuyruğu çılgınca sarsılıyor. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Kıkırdayarak, ona bir cimri yalama daha veriyorum. Amım bu noktada kesinlikle sular altında kaldı ve elimi kendi pantolonumun içine kaydırıp vücuduma biraz rahatlama sağlamak üzereyim.

"Oh, Jade. Jade, Jade, Jade." Hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyor. "Sana nasıl düzgün yalandığını göstermem gerekecek, değil mi bebeğim?"

Ve aynen böyle, durumu bana tersine çevirdi. Nefesimi içime çekiyorum. "Evet, lütfen," diye fısıldıyorum. "Benim için sırt üstü yat, aşkım. Ders zamanı."

Kendimi battaniyelerin üzerine bırakırken bir iniltiyi bastırıyorum. Soyunmama yardım ediyor, giysilerimdeki otomatik bağlayıcıları çözüyor. Yardım etmek için kalçalarımı kaldırıyorum ama odağım tamamen büyük, seksi dostumda. Beni izleyişini seviyorum, ağır göğüslerim her şeyi yerinde tutmak için kullandığım banttan dışarı taşıdığına gözleri onaylayarak parlıyor. Pantolonumu çekiştirerek çıkarmasını ve sonra ellerini geniş kalçalarımın gezdirmesini seviyorum - çünkü cömert vücudumu seviyor. Yuvarlak karnımı, dolgun kalçalarımı ve büyük, dik olmayan göğüslerimi seviyor. Her bir parçama bayılıyor ve bu bana bakışından belli oluyor, sanki yemek için sabırsızlandığı bir ikrammışım gibi.

Sizi inanılmaz derecede seksi bulan bir erkekten daha tahrik edici bir şey olamaz.

Son giysilerimi de bir kenara atıp meme uçlarımla alay ederken kendi göğüslerimi avuçluyorum. Uyarılmanın etkisiyle küçük ve gerginler, uçları hassas ve önce göğüslerime mi yoksa doğrudan kalçalarımın mı yöneleceğini merak ediyorum. "Derslerimi bekliyorum," diyorum ona, nefes nefese. "Eğitilmeye hazırım."

Adiron inliyor, elleri bacaklarımı ayırmadan önce dizlerimden kalçalarımın kadar sıyrıyor. Dizlerimin arasına çöküp yatağın yanında diz çöküyor. "O zaman sana nasıl yapıldığını göstereyim mi?"

Aman Tanrım. Parmaklarım meme uçlarımı okşarken küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Eğiliyor ve ağzını amımın üzerine yerleştiriyor, dudaklarını tümseğimi kaplayan buklelerin üzerinde gezdiriyor. İlk tıraştan sonra kılları tekrar uzattım çünkü görünüşünü gerçekten seviyor. Vücudumun büyüleyici olduğunu düşünüyor ve çıkan kıllardan utanmıyor. Bu onda sevdiğim başka bir şey ve dilinin klitorisime değdiğini hissettiğimde, göğüslerimle oynamaktan vazgeçip dirseklerimin üzerinde duruyorum, böylece onun amımla çalışmasını izleyebiliyorum.

Elleri bacaklarımı kavarken ve dili klitorisimin üzerinde dans ederken gözlerimiz buluşuyor. Dilinin her bir darbesi klitorisimin alt tarafıyla alay ederken, hassas bir alıştırma başladı. Titriyorum, nefesim kesiliyor. Bu en hafif, titrek dokunuş ve bunun beni kesinlikle vahşileştirdiğini biliyor. O devam ederken küçük bir çığlık atıyorum, bakışları bana kilitlenmiş, dili durmadan klitorisimin tomurcuğuna karşı çalışıyor. Ağzına karşı kıvranmaya başladığımda ya da kalçalarımı yüzüne doğru ittiğimde bile ritmini değiştirmiyor. Ben daha fazlası için yalvarana, beni sertçe sikmesi için yalvarana, içimi doldurması için yalvarana kadar yalamaya, yalamaya ve yalamaya devam ediyor.

"Çok yakın," diye inliyorum, boynuzlarını tutuyor ve kalçalarımı ona karşı çılgınca çalıştırıyorum. "Lütfen, Adi. Bana sikini ver. Seninle birlikte içimde derinlere inmek istiyorum."

Dili klitorisime sertçe vuruyor ve benden bir çığlık daha kazanıyor. İri bedenini benimkinin üzerinden kaydırarak yatakta üstüme çıkıyor. Ağzı sularıyla ıslanmıştı ve ben bacaklarımı beline

sararken eğilip bana sert, dünyayı sarsan bir öpücük veriyor. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Bana ne istediğini söyle Jade," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor, siki ıslak kıvrımlarıma sürtünerek alay ediyor.

"Sen," diye nefes alıyorum, çaresizce. "Seni içimde istiyorum."

"Bunu mu istiyorsun?" Sikinin başını girişime bastırıyor. "Seni doldurmamı mı istiyorsun?"

Seni adımı haykıracak kadar sert mi alayım?"

"Evet," diye inliyorum. Tırnaklarımı gömleğinin kumaşına geçiriyorum, umutsuzca tutunmaya çalışıyorum. "Ver onu bana." Adiron bacağımı yukarı çekerek bileğimi omzuna yashıyor. "Derin mi istiyorsun?"

Ben hiç. Çılgınca başımı salladım, sikine doğru eğildim.

Nefesimi kesen yakıcı bir itiş gücüyle içime giriyor. Bir an için sikinin vücuduma girmesi çok fazla gibi geliyor, ama sonra hemen dolmanın tatlı acısına kayıyor. Mutluluk içinde gözlerimi kapatıyorum, çünkü sevgilinizin sizi sikiyle doldurması kadar mükemmel bir şey yok. İçimdeki tüm boşlukları dolduruyor ve bir şekilde beni daha fazlası için aç bırakıyor.

"Bu daha iyi hissettiriyor mu?" Kendini üzerimde ayarlıyor, elleri kalçalarımnda. Gözlerimi açtığımda Adiron'dan başka bir şey görmüyorum, ayağım kulağının yanında, yüzü benimkine dönük

Bir tür anlaşıma olabilecek bir kelimeyi boğuk bir şekilde çıkarıyorum. Sadece ses çıkarıyor da olabilirim. Tek bildiğim, piercing'inin tam içerideki mükemmel noktaya sürtündüğü ve vücudunun her seğirmesinin tepki olarak amımın sıkılmasına neden olduğu. Açığı hafifçe değiştiriyor ve sonra ben de onun mahmuzunu alıyorum ve bu muhteşem. Üzerimde nasıl hareket edeceğini, vücuduma nasıl şarkı söyleteceğini, beni nasıl o kadar sert boşaltacağını biliyor ki yıldızları görüyorum ve vücudum saliverilmeyle dolup taşıyor.

Çok çabuk bitti. Her zaman öyledir. Bir gün, orgazmdan aşağı süzülürken kendime söylüyorum. Bir gün saatlerce nasıl dayanacağımızı bulacağız. Şimdilik, hızlı bir doruğun tatlılığını kovalamak mükemmelliktir, çünkü çok daha fazlası için yer bırakır.

Adiron'un da kendi boşalmasını bulurken adımı haykırdığını duymaktan daha tatlı bir şey yok. Üzerimde titrediğini, tohumunun vücudumun içine fışkırdığını hissetmekten daha iyi bir şey yok. Beni ağırlığının altında ezmeye dikkat ederek gerilmesini ve üzerime yığılmasını seviyorum. Nefesini tutarken parmaklarımı hafifçe kolunda, omzunda, boynunda, boynuzlarına kadar gezdiriyorum.

"Daha iyi misin?" Yan döndüğünde fısıldıyorum. Aletini bedenimden çıkardığında sanki özel bir şeyimi kaybetmişim gibi hep biraz eksiklik hissedirim. Tabii ki, bir sonraki anda beni kendine doğru çekiyor, başımı göğsüne yaslıyor ve bu yalnızlık hissi geldiği kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

"Beni nasıl mutlu edeceğini her zaman biliyorsun," diyor Adiron, beni göğsüne bastırarak.

Parmaklarımın göğüslerinin düzlemleri boyunca göbeğine doğru "yürümesine" izin verdim. "Seksi masajımı bitiremedim, sanırım daha sonra kaldığımız yerden devam etmemiz gerekecek."

"Katılıyorum," diyor hemen. "Aletim rahatlamış hissediyor, ama şimdi geri kalan kısmım üzerinde çalışman gerekiyor."

Homurdanıyorum, eğleniyorum ve vahşi saçlarıma bir öpücük kondurduğunda gülümsemem genişliyor. Doğal, kıvrıkcık buklelerim muhtemelen şu anda diken diken olmuştur ama sabah onlarla dalga geçeceğim. Bir parmağımı göbek deliğine daldırıyorum. "Sophie bizimle gelmek istemediğine göre burada ne kadar kalacağımızı düşünüyorsun? Bunun planlarınızı değiştirebileceğini biliyorum."

Omzumu ovuyor ve sessizlikten düşündüğünü anlıyorum. "Pek sayılmaz," diyor Adiron uzun bir aradan sonra. "Sophie iyi bir navigatör değil, bu yüzden ona güvenebileceğimi sanmıyorum. Çoğunlukla arkamızı toplar ve gemide ufak tefek işler yapar. Eğer işleri yürütmemde bana yardım etmekte bir sakınca görmüyorsan, sanırım iyi olacağız. Sana bazı temel kontrollerin nasıl çalıştığını da gösterebilirim."

Gemiýi uçurmayı öğrenmek mi? "Bu fikri sevdim. Yani, *Küçük Kız Kardeş*'te sadece sen ve ben mi olacağız?"

"Sen, ben ve biraz silah." Parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı dans ediyor. "Sana onları nasıl kullanacağını da göstereceğim. Bir süre çok şey öğreneceksin. Umarım sorun olmaz."

"Yani bütün gün sevişemeyecek miyiz?" Alay ediyorum.

"Ben öyle bir şey demedim. Ben sana bir blasterın nasıl çalıştığını gösterirken sen de sikimin üzerine oturabilirsin." Bir an duraksıyor. "Kef me, bu kulağa çok ateşli geliyor."

Göğsüne bir şaplak attım. "Odaklan, Adi."

"Oh, odaklandım. Bana biraz zaman verin, tekrar başlamaya hazır olacağım."

Bu adamın gülünç bir dayanıklılığı var. Gözlerimi deviriyorum ama içten içe memnun oluyorum. Bana doyamamasını seviyorum, çünkü bu his karşılıklı. "Peki ayrıldıktan sonra nereye gidiyoruz? Bir fikrin var mı?"

Eli karnıma düşüyor. "Önce yakındaki bir istasyona gidip birkaç ek yakıt hücresi ve malzeme alacağız. Proteinli kekler ve erişte yerine başka alternatifler de alacağız çünkü ziyan olmanı istemiyorum. Yemek yemelisin."

"Peki ya meyve?" Umutla soruyorum.

"Her türlü meyve," diye kabul ediyor. "Jerrok, Üç Nebula İstasyonu'nda birkaç tanıdığını söyledi. Bize yardımcı olabilirler." Düşünceli bir şekilde kolumu okşuyor. "Orada işimiz bittiğinde, sanırım Slatran uzayına geri döneceğiz. Bir kaçış kapsülünün en yakın yaşanabilir gezegene veya en yakın istasyona doğru bir rota çizmesi gerekiyor, *bu* yüzden *Buoyant Star*'ın son konumuna gideceğiz ve ne bulabileceğimize bakacağız."

Kulağa mantıklı geliyor. "Ya Shaalyn'le tekrar karşılaşsak?"

Adiron kıkırdar. "Bu biraz şans olurdu, değil mi? Yine de kararı sen vereceksin. Onunla istediğinizi yaparız."

Zoey'nin bana anlattıklarını düşünüyorum. Shaalyn'in kendi kışını kurtarmak için ekibini nasıl öldürdüğünü. Adiron'u karnından nasıl bıçakladığını ve onu ölüme terk ettiğini de düşünüyorum. Ben de içimdeki bebeği düşünüyorum. Asla bazı korsanlar kadar soğukkanlı olamayabilirim ama Zoey haklıydı. Bir insan gibi düşünmeyi ve kanunların adil olmasını beklemeyi bırakmam gerekiyor.

Dünya'da da tam olarak adil ve eşit değillerdi.

Yumuşak kalbim kalabilir ama burada inşa ettiğim hayata müdahale edemez. Bir dahaki sefere Shaalyn'le karşılaştığımızda, idamı benim ellerimdeyse kendimi canavar gibi hissetmeyeceğim. Kendime Adiron'u bıçaklamasını hatırlatacağım.

"Kardeşlerimi ve arkadaşlarını bulduktan sonra, bir de uyuyanlar meselesi var.

Yıldız. Jerrok, Sa'Rin onlar için gelene kadar onları *Yıldız*'da güvende tutacağına söz verdi."

"Onun gezegeninde güvende olacaklar mı?" Bunu ilk duyduğumdan beri onlarca kez sorduğumu bilmeme rağmen tekrar soruyorum.

"Kesinlikle. Ben de birkaç kez orada bulundum. Her yerde insanlar var." Kıkırdıyor. "Ve bir sürü ekin. Belki sen ve ben korsan hayatından sıkılırsak, çocuğumuzu alıp o tarafa gidebiliriz."

Ona gülümsüyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi. Ama şimdilik seninle mutluyum."

Burnumun ucuna dokunuyor. "Artık uzayda bir bebek büyütmekten korkmuyor musun?"

Son birkaç haftadır Fran'in işleri nasıl hallettiğini gördüm ve bir gemi ideal bir durum olmasa da, son üç yılımı kapalı salonlarda geçirdikten sonra bir gemide kendimi evimde gibi hissediyorum. Ve eğer bir gemiyi nasıl kullanacağımı öğrenirsem, çok daha iyi olur. "Hiç de değil. Özellikle de bana nasıl uçulacağını öğreteceksen."

"Sana istediğin her şeyi ve her şeyi öğreteceğim Jade." Adiron tekrar burnumun ucuna dokundu. "Beni sevdiğin sürece."

Elimi aşağıya, dağınık, yarı sert sikinin kalçasına dayandığı yere kaydırıyorum. "İstesen de benden kurtulamazsın. Duymadın mı? Biz insanlar yapışkan ve pis bir toplumuz."

Gözleri ilgiyle parlıyor. "Ne kadar pis?"

Meme ucunu yalıyorum ve kıpırdayan sikini sıkıyorum. "En

iğrenç olanı." Adiron zevkle iç geçiriyor. "Benim favorim."

Benimkini de.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Vay be, ne yıld! ama! 2020 kesinlikle kitaplar için bir yıl oldu.... ve biz buna kara an diyoruz ;) Bu, bir aşk hikayesi yazarken her şeyin ters gittiği, her şeyin berbat olduğu ve kahraman ve kadın kahraman için hiçbir şeyin yolunda gitmeyecekmiş gibi görüldüğü andır. Yani evet. 2020. Toplu olarak kapıdan dışarı atılması gerekiyor.

Bu uzun zamandır yapmak istediğim bir seri. Beni Facebook'ta bir süredir takip edenleriniz PLANLARIM olduğunu biliyor! BÜYÜK PLANLAR! Ve bu planların hepsi gerçekleşmiyor çünkü gözlerim tabağım için çok büyük. Zoey'nin kitabında (Korsanı Aldatmak) ortaya çıktıklarından beri Adiron, Kaspar ve Mathiras hakkında yazmak istiyordum. Ayrıca uzayda 'terk edilmiş' bir gemi fikrim vardı ama içinde birkaç insan kalmıştı ve tıpkı uzay sirenleri gibi korsanları kendi sonlarına çekiyorlardı.

(Yan not: Buna kesinlikle Uzay Sirenleri adını vermeliydim. Merhaba, kaçırılmış fırsat.)

İki fikir çarpıştı ve Corsair Kardeşler'e başlamak için sabırsızlanıyordum... ama şimdiden milyonlarca şey yazıyorum. İç çekiyorum. Bu yüzden ertelendi. Ve ertelendi. Her Ocak ayında yıl için geçici programımı yaparım ve ilerledikçe bazı şeyleri değiştiririm ve Korsanlar her zaman ertelendi çünkü yazılacak ejderhalar ya da Icehome kitapları ya da başka şeyler vardı.

AMA! Pandemi şiddetlenirken, diziler yapmaya başladım. Uyandığınızda tıkladığınız her yerde korkunç şeylerden başka bir şey görmemenin ne kadar acımasız olduğunu biliyorum, bu yüzden dizileri devam ettirmek istedim. Her gün internette parlak ve eğlenceli bir şeyler görme fikrini seviyorum. Bir anket düzenledim ve insanlara WHEN SHE BELONGS'dan sonra seri için hangi hikayeyi istediklerini sordum ve Corsairs kazandı!

Böylece nihayet kitaplara başlayabildim :)

Bu noktada her şeyin sona ermediğini fark edeceksiniz. Shaalyn temelli mi gitti? Kaspar nerede? Mathiras nerede? Straik'e ne oldu? Tüm o insanlar oraya nasıl geldi? Bu birbirine çok sıkı bağlı bir seri olacağından, kitaplar boyunca bunlara cevap vereceğim. Dördüncü kitabın sonuna geldiğimizde, tüm sorular cevaplanmış olacak, ancak önce bir süre etraflarında dans edebilirim :)

Adiron'u yazmak gerçekten eğlenceliydi. Kendini (ya da başka bir şeyi) çok ciddiye almayan ama yine de kadın kahramanına sıırıslıklam aşık olan bir kahramana sahip olmak çok güzel. O basit

bir adam ve

zevk alır, ama yine de bir şeyler yapar ve kadını tehlikeye bir şeyleri mahveder.

Jade'i Adiron kadar sevmeyen insanlardan biraz tepki aldım. Bazı okuyucular Jade'in çok sıkıcı, çok sorumluluk sahibi olduğunu ya da Adiron'un daha eğlenceli birine ihtiyacı olduğunu düşündüler. Ben bir ilişkinin en iyi, her iki tarafın da partnerlerinden özel bir şeyler çıkardığı zaman yürüdüğünü düşünüyorum. Bence Jade düşünceli, ciddi ve sorumluluk sahibi olduğu için Adiron'la iyi anlaşıyor. Onu değiştirmeye de çalışmıyor, sadece başka bir bakış açısı sunuyor. Aynı şekilde Adiron da Jade'in başkalarını önemsemesini ve onu aptalca kararlar vermekten alıkoymasını seviyor. Bu nazik rehberliğe ihtiyacı var yoksa evrende başıboş dolaşacak. Şahsen birbirlerine çok yakıştıklarını düşünüyorum. Adiron Jade'in zaman zaman biraz umursamaz hissetmesine neden oluyor ve Jade de Adiron'un bir planı olması gerektiğini hatırlamasına yardımcı oluyor.

(Ayrıca, gerçekçi olalım. Adiron kadar eğlence düşkünü ve dikkatsiz bir kadın kahraman, onunla eşleşirse felakete davetiye çıkarmış olur. Okurken çıldırırsınız. Adiron'un Bethiah ile eşleştiği 300 sayfayı düşünün. Anlamışsınızdır.)

Sophie'nin Adiron ve Jade ile yeniden bir araya gelişini dizinin kendisinde göstermediğim için hayal kırıklığına uğrayan birkaç kişi oldu. Facebook'ta bir şey söylemedim ama gerçek şu ki, onları bir araya getiren epilogu çoktan yazmıştım! Umarım aklınızdaki sorulara cevap verir :)

Sırada Kaspar ve Alice var. Nevrotik bir yardımcı kahramanla eşleştirilmiş gözüpek bir uzaylıyı okumak nasıl olacak? HEP BIRLIKTE ÖĞRENECEĞİZ!

Bu seriye Ocak ortasında başlayacağım. Eğer takip etmek isterseniz, günlük bölümleri [Facebook](#)'ta yayınlayacağım. Facebook size göre değilse, bölümleri günlük olarak [web sitemde](#) de yayınlayacağım, böylece oradan da takip edebilirsiniz!

Kendinize dikkat edin ve 2021'i şimdiden burada geçirelim!

<3

Yakut

DAHA FAZLA OKUMAK İSTER MİSİNİZ?

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, yani gönlünüzce ödünç alabilirsiniz! Eğer daha fazla kitap arıyorsanız işte size önerilerim.

Diğer Corsair kitaplarını okumak ister misiniz?
Şununla başlayın: [Korsan'ın Esiri](#)

...yoksa sadece Zoey'nin kitabı
mı? [Korsanı Aldatmak](#)

Ya da belki de ilk serinin havasındasınızdır? Biraz tatlılık ve kedi-uzaylı bir gladyatör kahramanla epik bir yavaş yanma mı?
[Mırıldandığında](#)

Ya da belki Sophie'nin Jerrok adında bir hurdacıyla tanıştığı kitabı (ve ikinci yavaş yanan, ekstra uzun seri)?
[Ait Olduğu Zaman](#)

İyi eğlenceler!

